

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

သမိုင်းကြောင်းမဟုတ်

BURMESE
CLASSIC

(ပထမတွဲ)

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၄၊ အောက်တိုဘာ၊

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအာဖမ်ဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အုပ်ချုပ်ရေး

- ၁၄၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

မိုးစက်ပွင့်

သမိုင်းကြောင်းမလှတဲ့

မြစ်

(ပထမပိုင်း)

မိုးစက်ပွင့်

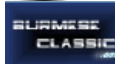
၀၉၅-၈၃

သမိုင်းကြောင်းမလှတဲ့မြစ်(ပထမပိုင်း) / မိုးစက်ပွင့်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။

၂၄၇ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ ခင်တီ ။

(၁) သမိုင်းကြောင်းမလှတဲ့မြစ်(ပထမပိုင်း)

အခန်း(၅)

အပေါ်ထပ်မှ တစ်လှမ်းချင်းဆင်းလာသော ခြေဖမိုးနုနုတစ်စုံ
 သည် လှေကားအလယ်လောက်အရောက်မှာ တို့ခနဲ ရပ်သွားလေ၏။
 မျက်ဝန်းအစုံက တောသုံးတောင်ကိုအုပ်စိုးသော ကျားတစ်ကောင်က သူ
 နှစ်ဖုစိုးစံသော ဗိမာန်ကိုအလှခံလိုက်ရ၍ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်း
 သွတ်နေသည့်ပုံစံမျိုး။

မာန်ရောင်တွေ တဝင်းဝင်းနှင့် ထိုအကြည့်တို့သည် ဆိုဖာပေါ်
 မှာ ရွေ့အိပ်နေသော ကြောင်ဝါလေးဆီမှာ စူးနစ်လျက်။ နှုတ်ခမ်းကို
 ဆင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားပုံက သူမ၏အလှတရားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။

နုဖတ်ချောမွေ့နေသော သူမီအသွင်သည်... .

ဆောင်းနှင့်ပွင့်လေးဖြစ်ပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက နွေသမိုင်းကို
 နှုတ်နေသည့် ပေါက်ပြားတစ်လက်လို။

“နီ... တွတ်”

ခေါ်သံက တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ပြတ်တောက်စွာ သီးခြားလိုက်
“နီ... တွတ်”

“ဗျာ! လာပါပြီ မမလေး”

ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်သံသည် ပို၍ကျယ်လောင်ကာ ထန်နေသဖြင့်
နီတွတ်ဆိုသူ အပြေးရောက်လာ၏။ အသံထက် လူအရင်ရောက်မှ တော
နပ်တွဲ သူမအတွက်...

“ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ မမလေး”

“နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟို... ပန်း... ပန်းပင်တွေ ရေလောင်း”

“တောက်!”

ကျယ်လောင်သော တက်ခေါက်သံကြောင့် နီတွတ် ခေါင်းငုံ့သွား
လေသည်။ ဒါ သူမ မနှစ်သက်ဆုံးအလုပ်။ လုပ်နေချင်ခြင်းက ပန်းတွေကို
မြတ်နိုးစွာ အလှကြည့်နေချင်သူရှိလို့။

“နင့်ကို ငါဘယ်နှခါပြောရမလဲ နီတွတ်။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
နုပျိုနေတာကို ငါမကြိုက်ဘူးလို့”

“သိ... သိပါတယ် မမလေး။ ခုဟာက ဆ... ဆရာခိုင်းတဲ့
အတိုင်းလုပ်...”

“ဖြန်း!”

နီတွတ်မျက်လုံး မီးပွင့်သွား၏။ လည်ထွက်သွားတဲ့မျက်နှာထဲ
ချွန်ချွန်ပြန်မလှည့်ချေ။

ဒီအိမ်မှာက အဲဒီလို။

သခင်နှစ်ပါးရှိသည့်အနက်က တစ်ယောက်က ဖြူရင်၊ တစ်

ယောက်က မည်။ တစ်ယောက်က ရေဆို တစ်ယောက်က မီး။ မတူ
ညီကြတဲ့စရိုက်တွေနှင့် ဒီလူနှစ်ယောက်ကြားမှာ အလုပ်သမားတွေက
ခေါင်းမပြုရ၊ လက်မထုတ်ရ စည်းကမ်းချက်များနှင့် တုံးအောက်က ဖား။

“ငါပြောရင် ခံမပြောနဲ့၊ ခိုင်းရင်လုပ် စေရင်သွား။ ကျွေးတာ
စားပြီး ပေးတာယူ။ စကားအပိုမပြောနဲ့”

“ဟတ်... ဟတ်ကဲ့”

“ဗလကြီးကိုသွားခေါ်၊ မြန်မြန်လာလို့”

“ဟတ်”

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည့် နီတွတ်ခြေလှမ်းတွေက လေဟုန်ကို
ခွင်းသည့်မြားတစ်စင်းလားပမာ။

တွေတွေကြီးကျန်ခဲ့သည့် သူမ၏မျက်ဝန်းတွေက ကြောင်ဝါလေး
သီမှာ ပြန်လည်စူးနှစ်သွားခဲ့၏။ နီရဲစိုလက်နေသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးက
လွန်ခနဲ လူးလွန်သွားလိုက်တာ။ မဲ့လိုက်တာလား၊ ပြုံးလိုက်တာလား မသိ
ပေ။ ပြုံးတာဖြစ်ခဲ့ပါက ထိုအပြုံးသည်...

သရော်ပြုံး...

လှောင်ပြုံး...

မဲ့ပြုံး... တို့သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူမဘဝမှာ... လိုလိုချင်ချင်နှင့် နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးဆိုတာ ရေ
ထဲမှာ ကျပျောက်သွားတဲ့အပ်တစ်ချောင်းကို ရှာဖွေရတာထက် သူမမျက်

နှာပေါ်မှာ နူးညံ့သည့်အပြုံးကိုရှာဖွေရတာ ခက်ခဲလိမ့်မည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့
ခြင်း ဆိုတာ သူမဘဝမှာ မလိုအပ်ဆုံး အမှန်းဆုံး စကားလုံးပါပဲ။

သူမအတွက်...

ကရုဏာ... မုဒိတာ... အကြင်နာဆိုတာတွေ။ သွားစင်းပါ
ဟိုး... အဝေးဆုံးကို။ ဂျင်ပေါ်ကထုံးလို သူ့ထက်ငါ လည်ရာလူ ကြော
နေကြတဲ့ ဟောဒီလောကမှာ တရားမျှတမှုဆိုတာ လေထဲမှာ တိုက်ဆောက်
ရေပေါ်မှာ အရစ်ရေသလိုပါပဲ။ မရေရာတာတွေကို ဆုပ်ဖမ်းပြီး စိတ်ကူး
ယဉ်ဖို့ ဝါသနာမပါ။ သူမက လက်တွေ့သမားမို့ တရားတာ မတရားတာ
ထက် သူမဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒသည် ပထမ။

ဒုတိယက ငွေ... . . .

ငွေရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူဝါဒက သူမရင်ထဲမှာ
သံမှိုစွဲထားသည်။ ငါသာ သခင်၊ ငါသာ အရှင်၊ ငါပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်၊
ငါပြောသမျှ ခံ၊ ကလန်ကဆန်လုပ်သူက ရန်မှတာမလုပ်သော်လည်း သူမ
သတ်မှတ်တာက အကြီးမားဆုံးရန်သူ။

“မမလေး”

“...”

“ဗလကြီး ရောက်ပါပြီ”

ဗလကြီးတဲ့။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ထွားကျွင်းသန်မှာသူ။ ဒီလူ
က သူမရဲ့ညာလက်ရုံးတစ်ဆူပါပဲ။ သူမ ဒီအိမ်ကိုစရောက်ကစည်းက
သူမအပါးမှာ အမြဲရှိကာ သူမလိုအင်ဆန္ဒမှန်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးသူ
ဆိုလျှင် မမှားပေ။

“ဗလကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ မမလေး”

သူမ ကြောင်ဝါလေးကို ဆတ်ခနဲ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး... . .

“ဒီကြောင်ကို ခုချက်ချင်သတ်လိုက်”

“ဟင်!”

“ဗျာ!”

ဗလကြီးနှင့်နီတွတ် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ သူ့ဟာသူ ဆိုဗာ
ပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးအိပ်နေတဲ့ကြောင်ကလေးကို ဘာကြောင့် ချက်
ချင်း လက်ညှိုးထိုးပြီး သေမိန့်ချလိုက်သလဲပေါ့။

ဘာမဆို ဟင်အင်းလို့ ခေါင်းမခါဖူးတဲ့ ဗလကြီး... . . အပြစ်မဲ့
တဲ့ကြောင်လေးကို ချက်ချင်းသတ်ပစ်ဖို့ လက်တွန့်နေသည်။ ကြောင်လေး
မှာ အပြစ်မှမရှိတာ။ သူ့ဟာ လူသားတစ်ယောက်မို့ တစ်ခါတစ်ခါ သနား
ညှာတာစိတ်ကလေး ဝင်မိတာ ဆန်းသလား။

အထူးသဖြင့်... . .

ကလေးငယ်လေးလို ဘာမှမသိနားမလည်ဘဲ အိပ်ပျော်နေတဲ့
ကြောင်လေးမို့ မသတ်ရက်တာ။

“လုပ်လေ”

“မမလေး... ဟိုလေ”

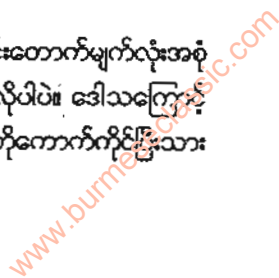
“ဘာလဲ... မသတ်ရက်ဘူးလား”

“ကြောင်လေးက အိပ်ပျော်နေတာ။ သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ
မမလေးရယ်”

“အိုတွေ့ မပြောနဲ့၊ သတ်မှာလား မသတ်ဘူးလား”

“အဲ... ဟို”

ဗလကြီးအဖြေမပေးခင် သူမ၏မီးဝင်းဝင်းတောက်ပျက်လုံးအစုံ
က ဗလကြီးမျက်နှာကို မီးစနှင့်ဖြတ်ဖျက်လိုက်သလိုပါပဲ။ ဒေါသကြောင့်
လက်တို့သည် လျှင်မြန်လျက် စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးကိုကောက်ကိုင်ပြီးသား

ဖြစ်သွား၏။

“ခွမ်း...”

“ဟာ!”

“ဟင်!”

ပန်းအိုးကို ရိုက်ခွဲလိုက်သောအသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေရှာသော ကြောင်ဝါကလေးမှာ အိပ်ရာမှလန်နိုးလျက် သူတို့ကို မျက်လုံးဝိုင်းများနှင့် ကြည့်နေသည်။

ထမပြေးတာက...

သူတို့သည် ကြောင်ဝါလေးနှင့် တံရင်းတန်း အစာကျွေး၍ ပွတ်သပ်နေသော မျက်နှာရင်းတွေမို့ ထင်ပါရဲ့။ ဒီကြောင်ဟာ သေရက်ကြွံ့လို့ ပဲလား။ သူမ အနားသို့တိုးကပ်သွားသည်အထိ ကြောင်လေးက မော့ကြည့်နေဆဲ။

ခါတိုင်းလို့... သူ့ကို ဟိုဟာလေး၊ ဖြောက်ပြ၊ ဒီဟာလေးဖြောက်ပြနှင့် ကစားမယ်များ ထင်နေသလားမသိဘူး။ ဗလကြီးနှင့်နီတွတ် ကြည့်နေဆဲမှာပဲ သူမ လှုပ်ရှားလိုက်ပုံက...

“ကဲဟာ!”

“စွပ်!”

“ညောင်း...”

“ကဲ...ဟာ”

“စွပ်!”

“နို့...နို့...”

“ဟင်!”

“ကဲဟာ”

ကြောင်လေး၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ပုလင်းကဲ့နှင့်ထိုးစိုက်နေသည့်မှာ အချက်ပေါင်းများစွာ။ ကြောင်လေးမှာ အော်ရင်း လူးရင်းလိုမိုရင်းနှင့်ပဲ အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားကွဲ၍ ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။ သွေးစက်တွေ ချက်ချင်းရဲသွားသည်ကိုကြည့်၍ ဗလကြီးနှင့်နီတွတ်မှာ တအံ့တသြပါပဲ။

ဒီလောက်ရက်စက်တတ်တဲ့ လက်ပိုင်ရှင်ဟာ ပန်းပွင့်ဖတ်ကလေးလို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသဏ္ဍာန်ရှိသည့် မိန်းမလှလေးပါလို့ပြောရင် ဘယ်သူယုံကြမလဲ။ အာဠာဝကသည် ကျွတ်တန်းဝင်တာ ကြားဖူးသလို ပန်းသည်လည်း အဆိပ်ပြင်းတတ်ပါလား။ တစ်ခါတစ်ခါဖြစ်သည့် မှန်တိုင်းကြောင့် လှိုင်းထန်သလို လှိုင်းသည် မြစ်ပြင်ကျယ်ထဲက သားပိုက်ကောင်လေး ပြန်ဖြစ်သွားတတ်၏။

“ဟင်! နွေထက်သာလွန်”

မှန်ပါသည်။ သူမနာမည်က ‘နွေထက်သာလွန်’။

နွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေတဲ့ သူမဘဝ သမိုင်းကြောင်းကို တစ်ခန်းရပ်ဖို့ ဘယ်သူ ကန့်လန့်ကာကြီးကို ဆွဲရဲသလဲ။ မာသည်ပြတ်သည်ဆိုတာထက် အမြဲတမ်း သွေးပူစွာရော သွေးအေးစွာ ခရု ရက်စက်တတ်သူ။

ပန်းကလေးဟာ နူးညံ့ပါတယ်...

ဒါပေမဲ့ ဆူးတွေနဲ့...

စမ်းကလေးက အေးပါတယ်...

ဒါပေမဲ့ ရေစီးသံ ကြမ်းလွန်းလှ၏။

သူမလက်မှာ ကိုင်ထားဆဲရှိသော ပန်း ဖုံးကွယ် မည့် နီနှင့် နီ

စွေးနေသည်။

ဦးပြည့်စုံလျှံ... မယုံနိုင်သောမျက်ဝန်းများနှင့် သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်လျက်...

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ နွေလေးရယ်”

သူမ၏နှုတ်ခမ်းပါးက ပြုံးမယောင်မဲ့ခြင်းနှင့်...

“သတ်ပစ်လိုက်တာလေ၊ ဦးလျှံ မမြင်ဘူးလား”

“ကြောင်လေးက သူ့ဘာသာ အိပ်နေတာကို နွေလေးရယ်။ နွေလေးကို မကျေနပ်လောက်စရာ ဘာများလုပ်လို့လဲ။ သနားပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ် လူဖြစ်ဖြစ် အသက်တစ်ချောင်းကို တန်ဖိုးထားစမ်းပါ”

“ကျွန်မကို တရားလာမဟောနဲ့ ဦးလျှံ၊ လူဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မနေရာကို လှချင်တဲ့သတ္တဝါမှန်သမျှ ဘယ်အကောင်မှ အသက်မရှင်ရဘူး။ လူတွေက အကောင်ကြီးကိုသတ်တော့ အကူသိုလ်များသတဲ့။ အကောင်သေးကိုသတ်တော့ သတ္တဝါဆိုတာ လူက ချွတ်မှ ကျွတ်တာလို့ ကြွေးကြော်ကြတာ။ သေးသေးကြီးကြီး... အသက်ချင်းက အတူတူပဲ။ ဘယ်သတ္တဝါရဲ့အသက်ကမှ ရွှေချပြီး အလှထိုင်ကြည့်နေစရာကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ အသက်ရဲ့တန်ဖိုးကိုသာ တကယ်နားလည်ကြရင် လောကကြီးကို ပုရွက်ဆိတ်တွေ ခြင်တွေ လှမ်းမိုးနေလောက်ပြီ”

“ခွမ်း!”

လက်ထဲက ပန်းအိုးကဲ့စို့ကို အခန်းထောင့်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး ခါးထောက်လိုက်ပုံက ရုပ်ကလေးကိုမှအားမနာ။ မတန်တရာပါပဲ။

ဦးပြည့်စုံလျှံ... သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါယမ်းလိုက်မိသည်။

“နီတွတ်”

“ဗျာ... မမလေး”

“အဲဒီကြောင်ကို ရေထဲမျှောလိုက်”

“တူးမြှုပ်လိုက်မယ်လေ မမလေး”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်။ ဒီကြောင်က ငါ့နေရာကို လှတဲ့ကြောင်။ တင့်တင့်တယ်တယ် သေဆုံးခြင်းနဲ့ မတန်ဘူး။ ဒီထက်ဆိုးရွားတာတွေ လုပ်ပစ်လိုက်ချင်သေးတာ”

နီတွတ် နောက်ထပ် ဘာမှမပြောရဲရှာတော့ပေ။ မရွံမလှနှင့် သေဆုံးသွားရရှာသော ကြောင်ကလေးကို ခြေထောက်မှဆွဲကိုင်၍ ထွက်ခဲ့တော့၏။ ကြင်နာသလို ယုယသလို ထွေးပိုက်လို့ မယူရဲရှာပေ။ ကြောင်ကလေးအတွက် နောင်ဘဝရှိခဲ့ရင် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် မကြုံတွေ့ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းပေးရုံမှအပ သူ ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။

ကိုယ်ကလည်း... သခင်စေရာ ခြေဗွေပါရသည့်အဖြစ်။ ခိုင်းတာလုပ်... ပြောတာ ခေါင်းညိတ်... စေလိုရာသွား... ထားရာမှာ နေရသည့်ဘဝမို့...

ကြောင်ကလေးရေ... ငါ့ကိုနားလည်ပေးပါလို့သာ ရင်ထဲမှ တိတ်တဆိတ် တောင်းပန်မိ၏။

“ဗလကြီး”

“ပြောပါ မမလေး”

“အဲဒီဆိုဖာကို အပြင်ဆွဲထုတ်၊ ပြီးရင် ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေဦး”

သူမ ဗလကြီးကိုခပ်စူးစူးကြည့်ကာ...

“ရှင်... စောစောက ကျွန်မအမိန့်ကို ဖိဆန်ထားတယ်။ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်သိလား”

“သိ... သိပါတယ်”

“သိရင် အပြစ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကို”

“ရှင်ကို ထမင်းသုံးနပ်မကျွေးဘူး”

မပျော့ပျောင်းသော အသံနောက်မှာ ခြေသံက ထပ်ဆင့်ကာ ရာဇသံ ပေးသွား၏။ ထမင်းသုံးနပ် မကျွေးဘူးတဲ့။ အလုပ်ထုတ်မပစ်တာကိုဘဲ ကျွေးစူးတင်ရဦးမည်။

သူမ ထွက်သွားသည်နှင့်... တစ်အိမ်လုံး မိုးရနံ့တွေ ဆွတ်ဖျန်းလိုက်တဲ့ စိတ္တဉာဏ် အိမ်မက်ပုံပမာ။

ဦးပြည့်စုံလျှ... ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ သူ...

အရမ်းမှားသွားခဲ့ပြီ။ အချစ်ကို ယုံကြည်စွာ ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခြင်း၏ရလဒ်က မြေပါလည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံး၊ မှိတ်ထားမိသောမျက်ဝန်းထဲမှာ အနေပြကွက်တစ်ခုလို ပေါ်လာတာက သား၏ပုံရိပ်တွေ။ သိပ်ခင်ကြဲတဲ့ သားအဖနှစ်ယောက် စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် အချစ်နဲ့လှောင်စားပြီး... က သူ။

သားရယ်။

ဖေဖေကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းဆိုရဲလောက်အောင်ကိုပဲ ဖေဖေ

မှားခဲ့တာ။ သားသေရတာ ဖေဖေကြောင့်။ ဘယ်ဘဝကနေမှ ဖေဖေကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ သား။ ယုန်ကိုစွန့်ပြီး ကျားကိုမှ မြူစွယ်မိတဲ့ ဖေဖေမုဆိုးကြီးလေ။ လွတ်လမ်းမမြင်တဲ့ ဝက်ပါထဲမှာပဲ ဘဝအဆုံးသတ်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

ဟိုတုန်းက သူပေးခဲ့တဲ့အချစ်ရဲ့ သာယာချိုမြိန်မှုတွေဟာ အခုမှ မေးသွားထက်မှာ သုတ်လိမ်းထားတဲ့ ပျားရည်စက်တွေမှန်း သိရတယ်။ အရမ်းနောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ သားမရှိတော့တဲ့ဘဝမှာ ဘာကိုမျှ မျှော်လင့် ရှင်သန်နေရဦးမှာလဲ။

သားနဲ့သူ...

ထာဝရ မခွဲခွာခင် နှုတ်ဆက်သွားခဲ့တဲ့စကားက ကြားမိတိုင်း နာကျင်ခံစားရသည်။

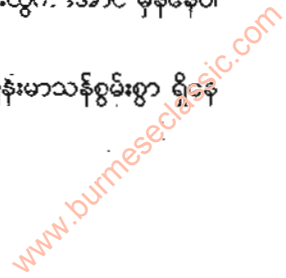
“ဖေဖေ သိပ်ရက်စက်တာပဲ” တဲ့။

တကယ်ပဲ သားအပေါ်မှာ သူ့အရမ်းရက်စက်ခဲ့သည်။ အချစ်ဆိုတာ လောင်စားကောင်းမှ အမြင့်ကိုပျံတက်နိုင်တဲ့မီးပုံးတစ်လုံးဆိုလျှင် အခုအချိန်မှာ သူ ထိုမီးပုံးကို ဓားတစ်ချောင်းနှင့် ထိုးခွဲပစ်လိုက်ချင်၏။

အဖေကိုချစ်တဲ့ သား...

နောက်ဆုံးဓားသွားအောက်မှာ အသက်ပျောက်သွားခဲ့ရသည်။ တမလွန်ကနေ ခွင့်လွှတ်ပေးနေဦးမည်ဆိုတာ သိပေမယ့် သားရဲ့မေတ္တာက နားနဲ့ သူဟာ မထိုက်တန်တော့တဲ့သူ။ အချစ်... အချစ်သိပ်သိပ်ချစ်ကြဲကြဲတော့ ဒုက္ခဖြစ်ဆိုတဲ့စကားဟာ သွားလွက် အောင် မှန်နေပါလား။

ဇနီးသေဆုံးပြီး အရွယ်ကောင်းနှင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းစွာ ရှိနေ

ခွဲသည့် ဦးဖြည့်စုံလှုံ။ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် စားသောက်ဆိုင်မှာ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ပျော်ကြပါးကြရင်း အဆိုတော်မလေး 'နွေထက်သာလွန်' နှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ရင်းနှီးခဲ့ကြရာမှ အလွန်ချောမောလှပသော သူမလေးကို သနားရာကနေ ချစ်ခင်စုံမက်ခဲ့မိ၏။ နွေလေးရဲ့ဘယောယု ချွဲနွဲ့သံလေးကြားမှာ သာယာမိသည်။

ထိုမှစလို့...

သူမတစ်ကို ကယ်တင်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် သားကို အသေသတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ခုတော့...

သားရယ်... လို့သာ...။

အားနိုး (၂)

“ဟေး... ရိုတ်ကွ”

“ရိုတ်”

“ကောင်းတယ်... ဆိုပါဦး”

လက်ရုပ်သံတွေ၊ အော်သံတွေ ဆူညံနေပေမယ့် ကိုယ့်အလှည့်ပြီးသုံးလို့ နောက်လူရှိသေးတာမို့ ရိုတ် စတိတ်စင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဒီ Show ပွဲလေးမှာ သူ့ကို ပရိသတ်တွေ တစ်ခဲနက် အားပေးကြတာကို မြင်ရတော့ ရိုတ်ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုတွေ အတိုင်းအဆပဲ့ပါပဲ။

သူဆင်းလာသည်နှင့် လာမိတ်ဆက်သူတွေ၊ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသူတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်။

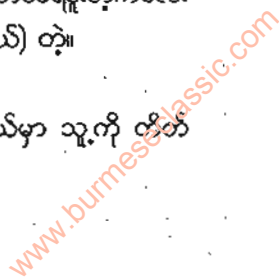
ဒါ... သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှုပဲပေါ့။

ကိုယ့်ပရိသတ်ကျေနပ်အောင် အပြုံးတဝေဝေနှင့် ခေါင်းညိတ်လက်မှတ်ထိုးပေးနေတဲ့ကြားက မျက်လုံးသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရှာတွေ့နေမိ၏။

ဝေသီဆောင်း...
 သူ... ဘယ်မှာလဲ။
 “ရှိတ်”
 “ဗျာ”
 “ကြိုးစားနော်... ထာဝရ အားပေးနေမယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့... Thanks you ဝါဗျာ”
 ရှိတ်... လူအုပ်ထဲမှ တိုးထွက်လာခဲ့၏။ ဆောင်းကို ရှာဖွေလေ။
 ❀ Show ပွဲကိုလာမယ်လို့ ဆောင်း ပြောထားခဲ့တာ။ မလာတာလား။
 တစ်နေရာမှာလား။
 “ဂစ်တာရှိတ်”
 “ဟင်”
 “ရှင်... ကျွန်မကို ရှာနေတာလား”
 ရှိတ် ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့ရှာနေတဲ့ဆောင်းက သူ့နောက်ကျောဘက်
 မှ ကပ်ပေါ်လာလို့လေ။
 “ဟုတ်လား”
 “ကိုယ့်မှာ ရှာစရာလူဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတာလေ”
 “အဲဒါက အခုပါ”
 “နောက်တော့ရော”
 “နောက်တော့ ရှာစရာမလိုဘဲ ရှင်ရှေ့ကို ရောက်လာချင်တဲ့သူ
 တွေ အများကြီးဖြစ်လာတော့မှာ”
 “ရောက်လာချင်သူတွေများတိုင်း ကိုယ်က ရှာမယ်ထင်လို့လား”
 “သိနိုင်ဘူးလေ”

သူမက မျက်စောင်းလေး ဝင့်ဆိုသည်ကိုပဲ။ ရှိတ် သဘောကျ
 သွားလေ၏။ ပခုံးတွန့်ပြုပြီး ရှိတ်က ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ထွက်ခဲ့လေလျှင်
 ဆောင်းက နောက်မှလိုက်ပါလာ၏။ ရှိတ်က ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးလျှင်
 “ဘယ်သွားမှာလဲ”
 “တစ်နေရာရောပေါ့”
 “တယ်လည်း တိကျပါလား”
 ရှိတ်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားပေါ်သို့ရောက်မှ...
 “တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”
 “ရှင့် DJ ကိုမစောင့်တော့ဘူးလား”
 “ဘာစောင့်စရာလိုလဲ။ ကိုယ့်အလှည့်ပြီးသွားပြီပဲဟာ”
 “ပြောအားရှိသွားပြီပေါ့”
 “အဲဒါ မင်းကျေးဇူးကြောင့်ပါ”
 “အဲဒီကျေးဇူးဆိုတဲ့စကားကို ခဏခဏထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့။
 ကျွန်မက ကျေးဇူးတရားနဲ့ ရှင့်ကို ဘာတစ်ခုမှ ချည်နှောင်ထားမှာမဟုတ်
 ဘူး”
 “ကိုယ်က အချည်နှောင်ခံချင်ဟာပါ”
 သူ့စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပဲ သက်ရောက်
 သက်ရောက်၊ ဆောင်းကတော့ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်မသန်းချင်။
 “A burnt child dreads fires. (မီးလောင်ခံရဖူးတဲ့ကလေး
 ဟာ နောက်တစ်ခါ မီးလောင်ခံရမှာကို ကြောက်တယ်) တဲ့။
 ဆောင်းလည်း...
 ကြောက်နေပြီလေ။ ငယ်စဉ်ကဆိုတဲ့အရွယ်မှာ သူ့ကို တိတ်

တဆိတ် ခွဲလန်းခဲ့ဖူးသည်။ အချစ်ကို မူကြိုစတက်လိုက်မိကတည်းက အရိုက်ခံလိုက်ရတာ၊ သူမနုလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့်၊ ဒါတွေကို သူကတော့ လုံးဝမသိခဲ့ပေ။

မသိဆို၊ သူ့နဲ့ကိုယ်က ဘယ်လိုမှ စပ်ဟပ်ကြည့်လို့မရတဲ့အချိန်ကိုး။

“ဂစ်တာရှိတ်”

“မင်း ဘာလို့ ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုခေါ်တာလဲ။ သူများတွေလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိတ်လို့ပဲခေါ်စမ်းပါ”

“ရှင့်နာမည်က ပြည့်စုံအောင်ခေါ်မှ အဓိပ္ပာယ်ရှိသလားလို့ပါ”

“ထွင်မနေနဲ့၊ ဘယ်သူကမှ ဆုမပေးဘူး”

ကားလေးက စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်သွားပြီး၊ ရှိတ်က သူ့ကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်ပြီး ဆောင်းကို လက်ကမ်းပေးလေလျှင်...

ဆောင်းက ခေါင်းခါပြီး...

“နေပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်လက်ထဲကို ကျွန်မလက်ထည့်ပေးလိုက်တာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်က တစ်မျိုးသက်ရောက်သွားနိုင်တယ်လေ”

ကမ်းမိသည့်လက်ကို ပြန်ရှုတ်ပြီး ရှိတ် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“ဆောရီး... မင်း မြန်မာထုံးတမ်းစဉ်လာကို မဖျက်ဆီးတတ်တာ ကိုယ်မေ့သွားလို့”

နှစ်ယောက်သား ပခုံးချင်းယှဉ်လျှောက်မိကြတော့ ဆောင်းက

ခွိတ်ရဲ့ယာဘက်မှာ။ ဆောင်းရဲ့အယူအဆတွေက တစ်မျိုးလေးပါပဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ အတူလျှောက်ခဲ့လှသည်။ မတော်တဆလျှောက်ရမည်ဖြစ်လာလျှင် သူမက အမြဲတမ်း ယာဘက်မှာ။ မိန်းမတစ်ယောက် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်အတူ ယှဉ်ကာ လျှောက်လျှင် ဝဲဘက်မှာနေခြင်းသည် ထိုယောက်ျား၏ Wife or Lover ခြစ်ပြီး ယာဘက်မှာနေသူသည် ထိုသူ၏ Man's sister or friend တဲ့။

ဒါ... မြန်မာလူမျိုးတို့၏အယူဝါဒပင်။ ဖေဖေရဲ့ဆိုထုံးမူအတိုင်း ဆောင်းက လိုက်နာသူပါ။

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက... မြန်မာမှုမြန်မာဟန်နှင့် နန်းဆန်မနေပေမယ့် ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်တွေ ဝတ်တာမျိုးလည်းမဟုတ်။ လုံလုံခြုံခြုံနှင့် ခေတ်မီစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သူလေးပါ။

ခုလည်းကြည့်လေ...

ဘောင်းဘီရှည်အဖြူရောင်နှင့် ကိုယ်ကျပ်စပိုရှုပ်အနီရဲရဲလေးကို တွဲဝတ်ထားပြီး အပေါ်က ကုတ်ပုံစံ ခါးတိုအင်္ကျီအဖြူရောင်လေးကို ထပ်ဝတ်ထားသော ဆောင်းမျက်နှာလေးသည် ကြည်လင် ရှင်းသန့်လျက်။ တကယ့် ဆောင်းသခင်မနဲ့ မင်းသမီးလေးပါပဲ။

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“ဘာစားမလဲ၊ မှာလေ”

“ဒင်းမိဆန်းနဲ့ ကော်ဖီပဲသောက်မယ်”

ရှိတ်က ခေါင်းညှိတ်ပြီး ဝိတ်ဟာလေးကို မှာလိုက်သည်။ သူက

လည်း ဆောင်းလိုပုံမှာသည်။ ဆောင်းရဲ့အကြိုက်မှာနိသမ္မာ ရှိတ် လိုက်ကြိုက် နေမိတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမေးတော့ပေ။

အချိန်မတန်သေးပါဘူး... .

“ဆောင်း”

“ဘာလဲ ရှိတ်”

“လာမယ့် Wednesday မှာ ဆောင်းရဲ့မွေးနေ့နော်”

“ရှင် မှတ်မိသားပဲ”

“မှတ်မိတာပေါ့၊ ဆောင်း ဘာလက်ဆောင်လိုချင်လဲ”

“ဒီနှစ် ကျွန်မ Happy birthday မလုပ်ဘူး ဂစ်တာရှိတ်ရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖေဖေက နယ်မှာဆိုတော့ လုပ်ပေးမယ့်သူမရှိဘူးလေ”

“ကိုယ်လုပ်ပေးမှာပေါ့”

“ဟင်”

“မင်းနဲ့ကိုယ်နှစ်ယောက်တည်း တက်မယ့်ပွဲလေ”

“တကယ်လုပ်ပေးမှာလား”

“Yes!”

ဆောင်းရင်ထဲမှာ အပျော်စီးကြောင်းလေး ဖြတ်ဝင်သွားသည်။ သူ ဆောင်းကို ဒီလိုအပြုအမူရိုက်နေနိုင်မှာလား။ ဒီအချိန်လေးသည် အိမ်မက်ဖြစ်နေခဲ့လျှင် ဒီအိမ်မက်ကနေ လန့်မနိုးပါရစေခဲ့ဟု ဆုတောင်းလိုက်ချင်သည်။

“ပြောလေ၊ ဘာလက်ဆောင်လိုချင်လဲ”

“ဆောင်းလိုချင်တာကို တကယ်ပေးမှာလား”

“အင်း... ဆောင်းလိုချင်တာကို အရင်ပေးမယ်လေ။ ပြီးရင် ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ပေးချင်တာလည်းရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“ကြိုမပြောဘူးကွာ၊ ပေးရင်သိရမှာပေါ့။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို မွေးနေ့မှာ ပေးမှာတော့မဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်မှ မင်းကိုပေးမှာ”

ဆောင်းမျက်ခုံးလေး တွန့်ကုတ်သွားလေ၏။

“ကိုယ်ဘာပေးမှာလဲ စိတ်ဝင်စားနေပြီမဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

“အရွယ်အစားမတူညီ၊ အမျိုးအစားကွဲပြားပြီးမှ သုံးပွင့်တစ်ခိုင် စုစည်းလှပနေတဲ့ ရတနာသုံးမျိုးပါ”

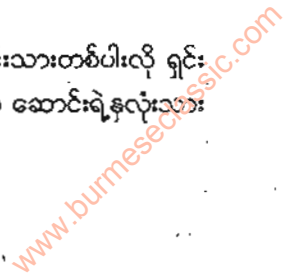
“တန်ဖိုးအရမ်းကြီးရင် ဆောင်း မယူချင်ဘူး”

“တန်ဖိုးကတော့ ကြေးဖြတ်လို့ကိုမရတာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းမယူချင်လည်း ကိုယ်က အတင်းပေးမှာ”

ဆောင်း ကော်ဖီကိုငုံ့သောက်နေရင်းမှ မျက်လွှာပင့်၍ ရှိတ်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒီယောက်ျားဟာ ဘာတွေကိုစားပြီး မွေးဖွားထားသလဲ တော့ မသိပေ။ ညှို့ငင်အား တကယ်ကောင်းလှ၏။ ဟိုအရင်တုန်းက အဆင်းရူပကာ ဒီလောက်ချောမောမြင်းမရှိတုန်းကလည်း သူ့ရဲ့တည်ကြည်အေးဆေးခြင်းပုံရိပ်ကို တိတ်တခိုးပြတ်နိုးမိခဲ့၏။

အခုကတော့... .

သူဟာ အရင်ပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ မင်းသားတစ်ပါးလို ရှင်းသန့်ချောမွေ့နေလျက်၊ သွက်လက်ချက်ချာနေပုံက ဆောင်းရဲ့နှလုံးသား

ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းနေပြန်၏။ နောက်တစ်ခါများ အသွင်ပြောင်းပြီး ရှိ
ဆိုး အကျည်းတန်ကြီးဖြစ်နေခဲ့လျှင်လည်း ဆောင်း သူ့ကိုလေးစားခြင်း
စွဲလမ်းနေဦးမည်ထင်ပါရဲ့။

ဒါဆို ဆောင်း... သူ့ဆီက ဘယ်အရာကို မြတ်နိုးတွယ်တာ
နေသလဲ။ မျက်လုံး... ဟုတ်တယ်။ သူ့ရဲ့စူးရှတောက်ပနေတဲ့မျက်လုံး
လေးတွေက ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲသွားမှာမဟုတ်ဘူး။

ပြီးတော့... ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့မရတဲ့ အပြုံးလေး။ ရယ်လို့လဲ
တိုင်း ညာဘက်ထောင့်မှာ ပေါ်လာတတ်သော သွားထပ်လေး။

“ဟိတ်!”

“ဟင်”

“ရှက်လာပြီနော်”

“အိုး...”

သူ့ခိုးလူမိသွားသလို ဆောင်း ရှက်မျက်နှာလေးကိုငုံ့၍ ဆံပင်
တွေနှင့် ဖုံးအုပ်ပစ်လိုက်လေလျှင် ရှိတ်က အသံထွက်အောင် ရယ်လေ၏။
သူ အရင်တုန်းက အဲဒီလိုအော်မရယ်တတ်ပါဘူး။

နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးတတ်တဲ့... သူ။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဆန်း(၃)

“ဘာ! ULTIMATUM...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နွေ၊ ULTIMATUM...ဆိုတဲ့အတိုင်း ကုမ္ပဏီ
အဆောက်အဦးကြီးက ဟီးထနေတာ။ တကယ့်ကို စီးပွားရေးလောကကို
စိန်ခေါ်ပြီး ရာဇသံပေးနေသလိုပဲ”

“မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာက ဘယ်သူ”

“ကုမ္ပဏီနာမည်ပါပဲ၊ ဦးရာဇသံတဲ့”

နွေထက်သာလွန်၏မျက်နှာက အေးစက်မာကျော စိမ်းတောက်
နေသည်။ ဘယ်နေရာမှာမဆို သူမက ထင်ပေါ်ကျော်ကြားချင်သူ။ စီးပွား
ရေးလောကမှာ သူမနာမည်လေး ထင်ပေါ်လာခါနီးမှ ရာဇသံဆိုတဲ့နာမည်
က သူမကို ကျော်အုပ်သွားပြန်ပြီ။

မခံချင်စိတ်တွေက မီးတောက်များလို ရင်ထဲမှာ တပွားဖွား။
ရာဇသံဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ သူမစုံစမ်းရပေလိမ့်မည်။

အခု... ရာဇဝံဆိုတဲ့နာမည်က နေရာကျယ်ပြန့်စွာ လွှမ်းမိုးလာနိုင်ပြီ။ သူနဲ့တွဲပြီး ထင်ပေါ်ရရင် ယည်း မဆိုးပါဘူး။

“ရှင် သူ့အကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိထားလဲ ကိုမိုး”

“အခု နွေ့ကိုပြောပြတာ ကိုယ်သိတာအကုန်ပဲ”

“ဒီထက်ပိုသိအောင် ရှင်စုံစမ်းပါ”

“ဒီလူက လျှော့တွက်လို့မရဘူး။ ဦးနှောက်တအားပြေးတာ။ အဲဒါ

ကြောင့် သူနဲ့လက်တွဲခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ နွေ့”

“အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်မတို့လည်း ပါရလိမ့်မယ်”

ဟန်မိုးသက် နွေ့ကို ခပ်တွေ့တွေ့စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမ ဘာတွေကြစည်ဦးမလို့လဲ။ နွေ့ကြစည်လိုက်သမျှ မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲ။ သူမက အောက်လမ်းနည်းညာကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်သူ။

စားသောက်ဆိုင်က အဆိုတော်မလေးဘဝကနေ၊ သူ့ဌေးမကြီး ဒေါ်နွေ့ထက်သာလွန်ဖြစ်လာအောင် ဦးပြည့်စုံလျှံကို အရပ်လို ကစားပစ်လိုက်တာကိုပဲကြည့်။ ဦးပြည့်စုံလျှံမှာ သားလည်းသေရော၊ စိတ်ထိခိုက်ကာ အိပ်ရာထဲသို့ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့၏။

မယားငယ်ငယ်လေးကိုယူပြီး ဥစ္စာခြောက်နေရာတဲ့ အဘိုးကြီးနောက်ဆုံး နွေ့ရဲ့မာယာခံတွင်းထဲသို့ သက်ဆင်းကာ နွေ့ခြယ်လှယ်သမျှ ခံနေရတော့၏။

နွေ့ သူ့ကိုချဉ်းကပ် မြှူဆွယ်လာသည်။ သူကလည်း အောင်မြင်မှုလေးနှင့်ကိုး။ အစကတော့ အပျော်သဘောတွဲမိရာမှ ကြာလေလေ ခိုင်မြဲလေလေဆိုသလို နွေ့အလှအပတွေမှာ သူ့ယစ်ပူးခဲ့မိသည်။ ရုန်းထွက်

လို့မရနိုင်တော့လောက်အောင် စွဲလမ်းမိသွားတော့ ကိုယ်သာ ခွင်မှားရုန်းတဲ့ နွားသိုးဖြစ်ခဲ့၏။

အခု... ရာဇဝံကို သွေးဆောင်ဖျားယောင်ဦးမလို့လား။ မကြည့်ဖြူချင်ပေမယ့် ကိုယ်က သူ့ရဲ့ကွန်ရက်ထဲက သားကောင်။

“ကိုမိုး”

“ဟင်”

“ရာဇဝံဆိုတဲ့လူက ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိလဲဟင်”

လေသံက ပျော့သွားပြီ။

“ငယ်ငယ်လေးလို့ ပြောကြတာပဲ... အသက်သုံးဆယ်တောင် မပြည့်သေးဘူးတဲ့”

“ဒါဆို နွေ့တို့ထက် ငယ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် နွေ့၊ လက်နက်တွေ ထုတ်ဦးမလို့လား”

“ဒါပေါ့ ကိုမိုးရဲ့၊ ကြည့်ဖြူလိုက်စမ်းပါ။ ရရှိလာမယ့်အခွင့်အရေးက ကိုမိုးနဲ့နွေ့ နှစ်ယောက်အတူတူပဲခွီးလား”

ဟန်မိုးသက် လွန်ခဲ့ပြီလို့လိုက်မိ၏။ မချီလို့သွားဖြူတာကို ရယ်တယ်လို့ မအောင်းမေ့ပါနဲ့ဆိုတဲ့အပြုံးမျိုး။

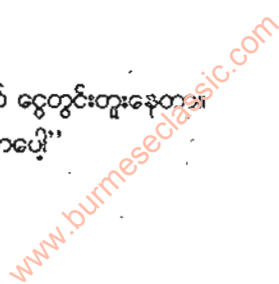
“ကိုမိုး”

“နွေ့”

“နွေ့ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ချစ်လွန်းလို့ သဝန်တိုနေတာပေါ့”

“သဝန်မတိုစမ်းပါနဲ့၊ ဒါက ကိုယ်အတွက် ငွေတွင်းတူးနေတာ၊ တစ်နေ့ကျရင် ကိုမိုးနဲ့နွေ့ လက်ထပ်ပြီး ငြိမ်ကြတာပေါ့”

၂၀ ❏ နိုးခက်ခွင့်

“နွေ့ရဲ့အဘိုးကြီးကရော”

နွေ့က ဟန်မိုးသက်ရဲ့ သည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း...

“အဲဒါကြီးက အချိန်တန်ရင် သူ့အလိုလိုခေါက်သွားတော့မှာပဲ ကိုမိုးရဲ့။ ပါးပါးလေးပဲရှိတော့တာ”

နွေ့... ဟန်မိုးသက်ရဲ့ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲနမ်းလိုက်သည်။ ဒါတွေ ကြောင့်ပဲ အရည်ပျော်ကျတာ။

ဒီတစ်ခါ... ရာသေဆိုတဲ့လူရဲ့အလှည့်။

တည်ကြည်ပါတယ်။ စောင့်ထိန်းပါတယ်ဆိုတဲ့လူတွေတောင် နွေ့ရဲ့အလှ။ နွေ့ရဲ့မာယာဖြစ်ပြင်ကျယ်မှာ ရေခန်းနေသည့်တိုင် နှာခေါင်းမြှုပ်ပြီး သေချင်သူတွေ။ ရာသေဆိုတဲ့လူက လူငယ်တဲ့။ လူငယ်ဆိုမှတော့ သူ ဘယ်လောက်ရင့်ကျက်နိုင်မှာလဲ။ လူငယ်ဆိုတာ သာယာမှုနောက်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ လိုက်ပါတတ်ကြသူတွေ။

“နွေ့”

“ဘာလဲ ကိုမိုး”

“ကိုယ်... နွေ့နဲ့အတူတူနေချင်လှပြီ”

“နေရမှာပေါ့ ကိုမိုးရယ်။ နွေ့ကိုအချိန်ပေးဦးလေ။ အဘိုးကြီး သိပ်မကြာခင် ဂန့်တော့မှာပါ ကိုမိုးရဲ့။ အဲဒီတော့မှ သူပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို နွေ့ ရမှာ။ ကိုမိုးမှာရှိတဲ့စည်းစိမ်နဲ့ပေါင်းလိုက်ရင် နောင် လာနောက်သားတွေအတွက် ရွှေလင်ဖန်းနဲ့ အချင်းဆေးလို့ရပြီ”

မက်လုံးတွေ ပစ်သွင်းပေးလိုက်ခြင်းပင်။ နွေ့ဆိုတဲ့မိန်းမပါးစပ်က ဒီစကားမျိုးထွက်တာ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းပေလိမ့်မည်။

“နွေ့က ကိုယ့်အတွက် တကယ်ပဲ သားသား မီးမီးလေးတွေ

မွေးပေးမှာလားဟင်”

“ကိုမိုးလိုချင်ရင် မွေးပေးမှာပေါ့”

“ဒါဆို မြန်မြန်မွေးပေးတော့ကွာ”

“အို! ကိုမိုးကလည်း အခုမွေးပေးရင် ဟိုအဘိုးကြီးနဲ့ ကျွိုင်တက် ဘုန်းမှာပေါ့။ အခု အဘိုးကြီးက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ နွေ့နဲ့အတူအိပ်တာမှမဟုတ်တာ”

“ဆောရီး... ဆောရီး... ကိုယ်စိတ်လောသွားလို့”

စိတ်ထဲမှာတော့... ကလေး... ဘာကလေးလဲ။ ရပါလိမ့်မယ်။ အားကြီးကြီးဟု ဆိုနေမိသည်။ နွေ့ထက်သာလွန်ရဲ့ဘဝမှာ ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှမရှိစေရပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကလွဲရင် သူမဘာကိုမှမချစ်တတ်သူပါ။

“ကိုမိုး... နွေ့ပြန်တော့မယ်”

“မြန်လှချည်လား နွေ့ရဲ့”

“ခဏခဏတွေ့နေရတာပဲ ကိုမိုးရယ်။ ကျေနပ်တော့နော်”

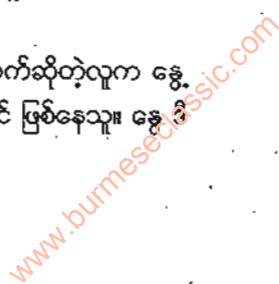
နွေ့က သူ့ရင်ခွင်ထဲမှရုန်းထွက်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို ဆာကက်ယူပြီး ထွက်လာခဲ့စဉ်...

“နွေ့”

နွေ့နောက်မှလိုက်လာပြီး ခေါ်လိုက်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက် ဆို ဟန်မိုးသက်က နွေ့လည်တိုင်ကျောလေးကို နမ်းရှိုက်လေ၏။

“ဘိုင့်”

နွေ့နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ ဟန်မိုးသက်ဆိုတဲ့လူက နွေ့အတွက်ဆို အသက်ကိုတောင် ပုံပေးရလောက်အောင် ဖြစ်နေသူ။ နွေ့

လောက်တော့ ပေးဆပ်ရမှာပေါ့။ သူ့ဆီက ကိုယ်ယူခဲ့တာ အများကြီး။
 အကြံဉာဏ်...
 လုပ်အား...
 ငွေ...
 ကိုယ်ပေးခဲ့ရတာက ပစ္စားလေးပါပဲ။
 “ဟာ!”

အလန်တကြားအကျယ်ကြီးအော်လိုက်သံကြောင့် နွေ အတွေး
 နယ်ကွဲနေရာမှ လန့်ဖျတ်ကာ ကြည့်လည်းကြည့်၊ ဘရိတ်ကိုလည်း အချိန်
 မီ အုပ်လိုက်ပေမယ့်...
 “အား...”

နွေရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးကိုခုံမှတ်ပစ်
 လိုက်တော့၏။

ဘုရား... ဘုရား...
 ခလုတ်ထိမှ အမိတဆိုသလို အရေးကြုံလာမှ ဘုရားကို တမိ
 လိုက်၏။ သူမက အတွေးလွန်နေသူ။ တစ်ဖက်က လှစ်ခနဲ လမ်းဖြတ်ကူး
 လိုက်တာ။

ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိ၍ နွေ မျက်လုံးကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်
 ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။ တိုက်မိလို့ သေသွားပြီလား။

နွေ...

အသက်ကိုဝအောင်ရှူပြီး အောက်သို့ဆင်းလိုက်၏။ သူမ ဘယ်
 တုန်းက သတ္တိကြောင်ဖူးလို့လဲ။ ရင်ဆိုင်လိုက်စမ်း!

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

နွေ ခြေလှမ်းကို ရှေ့ဆက်မတိုးနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။ ခြေကျင်း
 ဝတ်ကို လက်နှင့်အုပ်ကိုင်၍ ရှုံ့မဲ့ကာ ညည်းတွားနေသောကောင်လေး။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ခြေထောက်နာသွားတာလား။ တို့ကားနဲ့
 ခတိုက်မိပါဘူးနော်”

“မတိုက်မိပါဘူး။ အလောတကြီးရှောင်လိုက်လို့ ခြေခေါက်လဲ
 သွားတာပါ”

သူမ လေသံကိုနည်းနည်းပျောထားခြင်းက ကိုယ့်အပြစ်မကင်း
 ဘူးထင်လို့။

“ထနိုင်ရဲ့လား”

“မထနိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ကြိုးစားပြီး ထကြည့်ပါဦး”

ခေါင်းညိတ်ပြီးမော့လာတဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ နွေ ပါးစပ်
 အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေ၏။ ရက်စက်တတ်သူရဲ့နည်းသားထဲမှာလည်း
 ဝီတသံစဉ်တွေ တစ်ခါတစ်ခါဖီးဆင်းတတ်သည်ဆိုတာမျှမကဘဲ။ ကိုယ်တိုင်
 ဝီတကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သူမို့ ဒီမျက်နှာကို မြင်ဖူးလိုက်တယ်ဆိုတာ မဆန်း
 သေး။

နွေသိပ်ကြိုက်တဲ့ အဆိုတော်...
 “မင်း... မင်း... ဂစ်တာဂျိတ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟယ်! ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မမက မင်းရဲ့ရိုက်သတ်တစ်ယောက်
 ပါကွယ်”

“ဝမ်းသာတာ နောက်မှဝမ်းသာပါဗျာ။ လောလောဆယ် ကျွန်

ကော့ကို ကူပါဦး”

“ကြော်... အဟင်း... ဟတ်သားပဲ”

နွေ သူ့ကိုတွဲထူးလိုက်၏။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

“ဖြည်းဖြည်းထလေ၊ မမကိုအားပြုထား”

နွေကိုအားပြု၍ ထလိုက်သောရိုက်၊ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားသောကြောင့် ဆွဲမိဆွဲရာဆွဲရင်း နွေက ရိုက်ခါးကိုဖက်၊ ရိုက်က နွေ့ပခုံးကိုဖက်နှင့် ပြီးမှ အပြန်အလှန်ကြည့်မိကြ၏။

“ဆော့... ဆော့အိုးနော်”

ရိုက်က နွေ့ပခုံးကို အလန့်လန့်အဖျတ်ဖျတ်ပုံစံနှင့် လွှတ်ပေးရင်း တောင်းပန်စကားဆိုသည်။

“ရရဲလား”

“ရပြီ... ရပြီ၊ Thank you ပါ မမ”

“မလိုပါဘူးကွယ်၊ မမရဲတာဝန်မှမကင်းတာ”

ရိုက် တစ်ခုခုကိုသတိရသွားဟန်နှင့် ဘေးဘိကိုဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟာ! သွားပါပြီဗျာ”

“ဟင်... ဘာလဲ”

သူ့မျက်လုံး စူးစိုက်ရာသို့ နွေ့လိုက်ကြည့်လိုက်တော့၊ ဂစ်တာလေးက ကားဘီးအောက်မှာ။ ဂစ်တာအိုးကိုမနင်းမိပေမယ့် ကျိုးသွားမှာကတော့ ကျိန်းသေ။

ရိုက်... ခြေထောက်ထောင့်နင်းနဲ့ပဲ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ဂစ်တာ

လေးကို ဝှံ့ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဟန်ရှိနေ၏။

“မင်း... ဂစ်တာလေး”

“ဟတ်တယ်၊ သွားပြီ”

“အိုတွယ်”

နွေ့လည်း စိတ်မကောင်းဟန်လေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့၊ ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်လေးဟာ DVD, VCD ခွေထဲက ဖန်သားနန်းတော်ထဲမှာထက် ပိုချောနေပါလား။

ခေါင်းငုံ့လိုက်တိုင်း မျက်နှာပေါ်ကို ပြိုဆင်းသွားတဲ့ အညှို့ရောင်ဆံနွယ်ပျော့လေးတွေက သူ့မျက်နှာလေးကို ပို၍နုပျိုစေသည်လားတော့မသိပေ။

နွေ့... ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချီးမွမ်းတတ်ခဲ့ပေ။ ခုတော့ ဒီကောင်လေးကို ချီးမွမ်းချင်မိ၏။

“မမစိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ဟိုလေ... ဂစ်တာရှိတဲ့”

“ရိုက်လို့ပဲခေါ်ပါ၊ ရပါတယ်”

“အင်း... ရိုက်ကို မမ ဂစ်တာအစားပြန်ဝယ်ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ်၊ ဒီဂစ်တာလေးက ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ကျွန်တော့်ကို မွေးနေ့မှာတုန်းက လက်ဆောင်ပေးထားတာမို့လို့ နှမြောမိတာပါ”

“ကြော်”

ရိုက် ဂစ်တာလေးကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ နွေ့ကိုတစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လျက်...

“ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“အို... နေပါဦး”

လှည့်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တဲ့ ရှိတ်လက်မောင်းကို နေ့ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲထားလိုက်မိသည်။

“ဘာလဲဟင်”

“နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် မမကို မင်းမှတ်မိပါ့မလား”

“မှတ်မိမယ်လို့ထင်ပါတယ်”

“မှတ်မိအောင် မှတ်ထားပါ။ ပရိတ်သတ်တွေနဲ့တန်းတူမထားဘဲ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆန္ဒရှိရင် နာမည်ပြောခဲ့လေ”

““နွေ... ထက်... သာ... လွန်”

ရှိတ် ခေါင်းညိတ်ပြီးပြကာ အသိအမှတ်ပြုပေးလိုက်၏။

“မမလိုက်ပို့ပေးရမလား”

“နေပါစေ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး လာခေါ်ခိုင်းမှာ။ အခုတော့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာပဲ ထိုင်စောင့်လိုက်တော့မယ်”

“ဒါဆို မမသွားမယ်”

“ဟုတ်”

နွေ ကားပေါ်သို့တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည်အထိ ရှိတ်ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

ပြီးမှ...

ပန်းကိုတွန့်၍ ဟွန်ခနဲအသံထွက်အောင် ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။ ‘နွေထက်သာလွန်’... တဲ့။

အခန်း(၄)

ရှေ့သို့ အနက်ရောင်ကားလေး ထိုးရပ်လာသည်နှင့် ရှိတ်မျက်နှာလေးမှာ အပြုံးတွေ ဖန်ဆင်းပေးတဲ့လမင်းလေးလိုပါပဲ။ ကားပေါ်က ဆင်းလာသူမှာ ဝေသီဆောင်းပင်။

ဆောင်းက ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး ဘာမှမပြောခင် သူ့ဘေးနားမှာပဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။ ဒီမိန်းကလေးက ဒီလိုပါပဲ။ ရှိတ် ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာပဲထိုင်ထိုင် လိုက်ပြီးထိုင်ရဲခဲ့သူ။ သူ့မှာသာ နေချင်သလိုနေ စားချင်သလိုစားခွင့်မရတာ။

“မောသွားပြီလား”

ရှိတ်မေးတာကိုပဲ မဖြေ။ ဆောင်းက တစ်ဖက်သို့လှည့်နေ၏။

“ရော့! အမောပြော ဒါလေးစားလိုက်”

ဆောင်းလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အခွံနွာထားသည့် လိမ္မော်သီးစိတ်

ကလေးတွေ။

“ကိုယ် ခုနမှဝယ်ထားတာ၊ မင်းလာရင် အမောပြောစားဖို့”

“မစားဘူး”

“ဟဲ့! စိတ်ကောက်နေတာလား”

“ဘာလို့စိတ်ကောက်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မက ကလေးလား”

“ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာတော့ မင်းက ကြက်ပေါက်စလေးလိုပဲ။ သိလား... နှုတ်သီးလေး ချွန်နေတာပဲ”

“ရှင်နော်”

နှုတ်ခမ်းလေးစု၊ မျက်စောင်းလေးထိုးတာကိုပဲ ရှိတ်က သဘောကျနေသည်။ ဆောင်းက တကယ့်ကလေးလိုပဲ။ စိတ်ကောက်လျှင် နှုတ်ခမ်းစုတာလေးက ပိုပြီးချစ်ဖို့ကောင်း၏။

“ဟိတ်! လူကြီးစကားကို နားမထောင်ဘူးလား၊ ထိပ်ခေါက်မှာ နော်။ ရော့... စားလိုက်၊ စားစေချင်လို့ ခြေထောက်ဒရွတ်ထိုးနဲ့ သွားဝယ်ထားတာကို”

“ဘယ်သူက ဝယ်ခိုင်းလို့လဲ”

နုလုံးသားကလို့ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ဒီအချိန်ဟာ ပြောသင့်တဲ့အချိန်မဟုတ်သေးပေ။

“ဟွန်း... သနားစရာရုပ်... တစ်ရုပ်မှမပေါက်ဘူး”

“တရုတ်က ဘယ်ပေါက်မှာလဲ၊ ကိုရီးယားက ပိုစွံနေတာလေ”

ဒုတိယမျက်စောင်းသည် ‘မိုးမိုး’ရဲ့ ပြန်တွေ့ကြည့် သီချင်းထဲက လို့ ရှိတ်နုလုံးသားကို ပစ်ခွင်းဆူးနှစ်သွားလေ၏။ ဆောင်းနဲ့ရှိတ် တွေ့ခဲ့ကြတာ အရမ်းနောက်ကျသည်ဟု အချိန်ကိုသာ အပြစ်တင်လိုက်ချင်၏။

ဆောင်းနဲ့သာ စောစောစီးစီးတွေ့ခဲ့လျှင် ရှိတ်ဘဝ စာမျက်နှာ

ဆွ လှပခဲ့မှာ ကျိန်းသေပင်။

“ဆောင်း”

“...”

“အဲဒီလိုကြီးမနေပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကို ဘာမကျေနပ်တာလဲပြော”

“ဘာကိုမကျေနပ်ရမှာလဲ၊ ရှင်လုပ်တဲ့ပုံဟုတ်ရဲ့လား၊ သေသေဘာချာပြန်စဉ်းစားကြည့်”

“ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ရှင် ခုမှ အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့။ ရှင် ဘာကြောင့် ဒီလို နှုတ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မသိတယ်။ ရှင်လိုလူက မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှုတ်ကပ်ဖို့များ ဒီလောက်စွန့်စားစရာလိုလို့လား။ မတော်လို့ တကယ်တိုက်သွားရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းရမှာက ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူလဲ... မင်းပြောလေ”

ခင်းသည့်စကားကို နင်းလိုက်လာသည်ဆိုတော့မှ ဆောင်း ကိုယ့်စကားလေး ခြေကွဲဘောဖြစ်သွားမှန်းသိကာ၊ ပါးစပ်ကလေးကို လက်နှင့် ဖိနှိပ် မျက်လုံးကလေး ပိုင်းသွားသည်။

“ပြောလေကွာ”

“ရှင်ကိုချစ်ခင်အားပေးနေကြတဲ့ ရှင်ရဲ့ပုရိတ်သတ်တွေပေါ့”

လူလည်ကြီးသမီးလေး။ လွန်မိသည့်စကားကို ဘရိတ်အုပ်၍ စိတ်သတ်နှင့် ကွေပတ်လှည့်ချသွား၏။

“ကဲ... ထ၊ ပြန်မယ်”

“ကိုယ် ဒီမှာထိုင်ချင်သေးတယ်၊ နေပါဦး”

“ဂစ်တာရှိတ်”

“ဘာတုန်း”

“ရှင်က သာမန်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီမှာထိုင်နေဖို့သင့်သလား”

“ကိုယ်က သာမန်မဟုတ်လို့ ကျိုးပဲ့နေလို့လား”

“အဲဒီလိုကျိုးပဲ့နေရင်တော့ ခွက်တစ်လုံးပေးပြီး ပုဂံကဘုရားတွေ ဆီ ပို့လိုက်ပြီ၊ ခုဟာက ရှင် နာမည်ကြီးအဆိုတော်ဖြစ်နေလို့ ပြောရတာ”

“ကြည့်စမ်း! ရုပ်ကလေးချောတောမောတောနဲ့ စကားပြောတာ ကြမ်းလိုက်တာ”

စိတ်ဆိုးလို့ ပြောလိုက်တာမဟုတ်ပေ။ ရှိတ်ကိုက ဒီကောင်မလေး ကို စနေချင်တာ။

“ရှင်ကို ကျွန်မ စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူးနော် ဂစ်ဘာရှိတ်။ မေ့ခရစ်စတယ်လ်ကို ပေးထားတဲ့ကတိမမျှက်ချင်လို့ ရှင့်ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောပေးနေရတာ။ ရှင့်နောက်ကို ကလေးလိုလိုက်ပြီး ထိန်းကျောင်းနေတာ ကျွန်မပင်ပန်းတယ်”

“ဟိတ်!”

“အိ... ”

အဘွားအိုလေးလို ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောပြီး ထသွားနဲ့ ဟန်ပြင်လိုက်တဲ့ဆောင်းရဲ့လက်ကို ရှိတ် ဖျတ်ခနဲဆွဲထားဖူး။

“ဖယ်စမ်းပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူမြင်လို့မကောင်းဘူး”

“လူမြင်လို့မကောင်းရအောင် ကိုယ်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

“လက်ကိုလွှတ်လေ”

“မင်းထွက်မသွားရင် ဆွဲထားစရာအကြောင်းမှမရှိတာ”

သူမလက်ကလေးကို အတင်းရုန်းနေသဖြင့် ရှိတ် လွှတ်ပေးလိုက် ။ သူ့ဘဝမှာ မလှပတဲ့သမိုင်းကြောင်းတွေသာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ရှိတ် စိတ်တွေကို လွှတ်ပေးလိုက်ချင်သည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ...

အသည်းတယားယားနဲ့ စောင့်စည်းရသမျှတွေ ပေါက်ကွဲလွှင့်စင် တုန်လျှင် ဒီကောင်မလေးကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှိုက်ပစ်မိမည်ထင်၏။

“ဆောင်း”

“ပြော”

“ကိုယ့်ခြေထောက်နာနေတယ်၊ ထောက်လို့မရဘူး။ အဲဒါ တွဲခေါ် ဦးလေ”

“ရှင် လူလည်မလုပ်နဲ့”

“လည်တာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာကွ။ ဒီမှာခြေကျင်း ဝတ် မျက်သွားလို့”

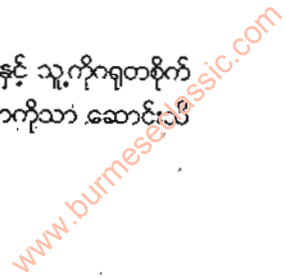
ဆောင်း သူ့ကိုအကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်တော့၊ ခြေထောက် တကယ်နာနေတဲ့ပုံပါပဲ။ ခြေထောက်ကိုလက်နှင့်ဖိ၍ ထရပ်ဖို့ကြိုးစားနေ သောရှိတ်ကို ဆောင်း ဖေးမ ကူတွဲလိုက်၏။

“အား... နာတယ်”

“ဟင်! တော်တော်နာနေလား”

“နာတာပေါ့”

ဒီလိုကျပြန်တော့ ဆောင်း စိုးရိမ်ဟန်လေးနှင့် သူ့ကိုဂရုတစိုက် တွဲထားပေး၏။ နာတာက နည်းနည်း၊ ဉာဏ်များတာကိုသာ ဆောင်းသိ

ရင် သူ့ကိုတွန်းလွှတ်ပစ်မလားဘူး။

ဆောင်းရဲ့ပန်းလေးကိုဖက်၍ ကားပေါ်သို့တက်လိုက်စဉ် သူ့ဘက်သို့ ယိမ်းကျလာတဲ့ ဆောင်းရဲ့ဆံနွယ်စလေးကို ရှိတ် တစ်ချက်နိုးနမ်းလိုက်မိ၏။

“ရှင်နဲ့သူ တော်တော်အဆင်ပြေသွားလား”

“အင်း... ပြေတယ်”

“အစက ရိုးရိုး၊ နောက်မှတစ်မျိုးတိုးပြီး ရုန်းထွက်လို့မရဖြစ်နေဦးမယ်နော်”

“ဘာလဲ၊ မင်းက Jealous (သဝန်တို)ဖြစ်နေတာလား”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

မျက်နှာလွှဲပြီးပြောလိုက်တဲ့ ဆောင်းပုံစံလေးကြောင့် ရှိတ် မချင့်မရဲလေးဖြစ်သွား၏။ ဆောင်းက သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်မလေးပါ။ ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းက ရှိတ်မျက်စိထဲမှာ သူ့မလေးက သာမန်သာ။ ခုတော့ သာမန်ထက် ကျော်လွန်နေသောအမြင်တွေနှင့်။

ကောင်းကင်ပြာကို ဘယ်သူက ဆေးခြယ်သလဲ... .

ပန်းတွေကို ဘယ်သူက မွှေးစေသလဲ... .

ငှက်တွက်လည်း ဘယ်သူက တေးဆိုသင်သလဲ... .

အဲဒါမျိုး။ အချစ်ဆိုတာလည်း ဘယ်သူကမှ ဖန်ဆင်းပေးလို့မရဘဲ သူ့အလိုအလျောက် နှလုံးသား၏အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်၌ သောင်ထွန်းလာခဲ့ခြင်းပင်။

အတိတ်ဆိုတာတွေကို ထားခဲ့ချင်ပါတယ်။ ဟိုး... အဝေးမှာ။

ဒါပေမဲ့ အချစ်ရဲ့ရှေ့မှာ လက်နက်ချ ကျဆုံးခဲ့ရတဲ့လူတစ်ယောက်၊ အချစ်

ကို တန်ဖိုးထား ကိုးကွယ်မိလို့ သိက္ခာတွေ့ကျ၊ အသည်းတွေ ဟက်တက်တဲ့ နောက်ဆုံး အသက်ကိုပါ ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတဲ့ ဘုန်းလှိုင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ရှိတ်ရင်ထဲမှာ အမှန်းကြွေးတွေ ရှိနေ၏။

နွေထက်သာလွန်း... .

နာမည်ခံလိုက်အောင် ပူပြင်းပြီး လောဘဇီးတွေ တောက်လောင်နေတဲ့မိန်းမကြီး။ ဘုန်းလှိုင်းအတွက် လက်စားချေပေးဖို့ ရှိတ် သစ္စာဆိုခဲ့ပါသည်။ ဒီမိန်းမကိုအလဲထိုးနိုင်မှ ဂစ်တာရှိတ်ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်စွာနဲ့ အချစ်စစ်ကို မြေစာပျိုးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကိုယ့်ကို မင်းနားလည်ပေးပါ ဆောင်းရယ်... .

“ဂစ်တာရှိတ်”

“အင်း... ဟင်”

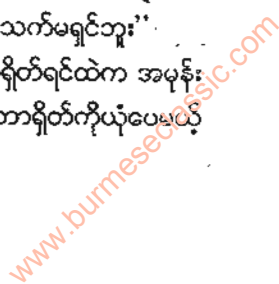
“ရှင် သတိတော့ထားနော်”

“ဟင်! ဘာကိုလဲ”

“နွေဆိုတဲ့မိန်းမကိုပေါ့၊ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မထက် ရှင်က ပိုပြီးသိပါတယ်”

“မင်း တွေးပူမနေပါနဲ့၊ ပုစွန်ဆိတ်ကလေး ဘယ်လိုငယ် ပင်လယ်ကိုတော့ ကူးတတ်ပါသေးတယ်။ ဒီမိန်းမ မအူမလည်နဲ့ ဘုန်းလှိုင်းအပေါ်မှာပဲ ဘာလိမ်ကျလို့ရမယ်။ ဂစ်တာရှိတ်ဆိုတဲ့ကောင်ကိုတော့ ကြောလို့မရဘူး။ ဒီတစ်ခါ သူ့အလှည့်ပဲ။ ဘုန်းလှိုင်းအတွက် လက်စားချေပေးနိုင်ရင် ကိုယ် ဟောဒီလောကကြီးမှာ ဆက်ပြီး အသက်မရှင်ဘူး”

ဆောင်း သက်ပြင်းလေး ချမိ၏။ ဂစ်တာရှိတ်ရင်ထဲက အမှန်းကြွေးတွေကိုစွဲကို မြန်မြန်ပြီးဆုံးစေချင်သည်။ ဂစ်တာရှိတ်ကိုယုံပေးမယ့်

ကံကြမ္မာနဲ့ နွေထက်သာလွန်ဆိုတဲ့မိန်းမရဲ့မာယာတွေကို မယုံရဲပေ။

အို... .

ဆောင်း ဘာတွေလျှောက်တွေးနေပါလိမ့်။ သူတို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆောင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ။ ဆောင်းရဲ့တာဝန်က သူ့ကို လမ်းမှားမရောက်အောင် ထိန်းမတ်ပေးရုံသာ။ ထိန်းလို့မရရင် လွှတ်ပေးလိုက်ရုံပဲရှိ၏။

“ဆောင်းမွေးနေ့မှာ ဘာလို့ချင်တာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုမပြောသေးဘူး နော်”

“ရှင် ကျွန်မမွေးနေ့အကြောင်း ဘာလို့ ခဏခဏပြောနေတာလဲ”

“ကိုယ်က ဂရုစိုက် အလေးထားတာလေ။ ဘာလဲ... မကျေနပ် ဝမ်းလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ပြောလေ”

ဆောင်းမျက်နှာလေးက ညှိုးလျှော့နှင့် အသံက တိုးလျှော့။

“ကျွန်မ ပုဂံကိုပြန်လွှင့်တယ်” တဲ့။

ဒါ သူ့မ တောင်းလိုက်တဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်လေ...။

အား(၅)

“ဟစ်ကောင်... နှစ်ကောင်... ကောင်၊ မဟုတ်ပြီ... သဲ”

“ဟ... ဟ”

“လန်လိုက်တာဟယ်”

လက်ကိုတစ်ချောင်းချင်း ချိုးရေတွက်ကာ ဘီလူးအော် ‘သဲ’ခနဲ ကအော်လိုက်တဲ့ မိန်းမကြီးကိုကြည့်၍ ရယ်သူကရယ်၊ နှာခေါင်းရှုံ့သူက ရှုံ့သွားကြ၏။

“လားသမ္မုလူ... မအူမလည်ကြည့်ကြ၊ စီသစရာ ခြေကြွကာ လာပါပေါ့ ဘုရား... ဘုရား... ဘုရားလေး... လေး... ဘုရားလေး လေ... ဘုရားကိုမြင်... စာပုလွေ ရင်မှာပိုက်ပါလို့... စာပလွေ... ရင် မှာပိုက်ပါလို့... ကျောင်းတော်ကိုတဲ့ လိုက်မယ့်ပြင်... အီး... ဟီးဟီး”

ခေါင်းမှာ ခေါင်ရမ်းပန်းပွင့်ကြီးလို ခတ္တုပန်းပွင့်ကြီးကို ပန်လျက်၊ ဟန်တွေပန်တွေလုပ်ကာ သီချင်းတွေဆိုလိုက် ငိုလိုက်နှင့် မိန်းမကြီးသည်

သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားကြီးနှင့်ဖို့ မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကြောင့် အများ
သူငါတွေအတွက် ရွံ့စရာဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ထဘီက စုတ်စုတ်၊ အင်္ကျီက စုတ်စုတ်ဆိုတော့ ပိုဆိုး၏။

“သား... ဒါ့! ငါ့သား ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ သားရေ... ”

သား ဘယ်မှာလဲ... သား”

အရူးမကြီးမှာ ဟိုပြေးလိုက်ဒီပြေးလိုက်နှင့် သားပျောက်ကိုရှာ
နေ၏။

“ဪ... တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ၊ ငါ့သားကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့တယ်။

ကလေးထိန်းတဲ့ကောင်မတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ သမီးရေ...”

အရူးမကြီးမှာ အဝတ်တွေနှင့် ထွေးထားသော အရုပ်ကလေးကို
ကောက်ပွေ့လျက် ပါးစပ်ကလည်း ဟိုအော်ဒီခေါ်။

“သူ့မှာ သားတွေသမီးတွေ ရှိပုံရတယ်နော်”

“အင်း... သနားပါတယ်၊ သူ့သားသမီးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်
လို့လဲမသိဘူး”

ထိုထိုသော အသံတွေကြားမှာ...

“သားရေ... သမီး... နင်တို့ ဘယ်မှာလဲ... အီး... ဟီးဟီး”

အား(၆)

“အား...”

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဆောင်း တမာပန်းရနံ့တွေကို တစ်ဝကြီး
ရှူရှိုက်ပစ်လိုက်၏။ ဆောင်း ပုပ်မြေကို အနှစ်သက်ဆုံးက တမာပန်းရနံ့
တွေကို ရှူရှိုက်ခြင်းနှင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော သစ်ပင်တွေကိုကြည့်ခြင်း
ပင်။ ပြီးတော့ တစ်ချိန်တုန်းက ဆောင်း စပယ်ပန်းရောင်းခွဲဖူးတဲ့ ဘုရား
တွေကို သတိရမိ၏။

ဒီပုပ်မြေက ဆောင်းရဲ့ချက်မြှုပ် မွေးရပ်ဇာတိမြေ။

“မွေးလိုက်တာကွာ၊ တမာပန်းရနံ့တွေက ရင်ထဲကို အေးသွား
တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ တမာပင်ရဲ့ Therory က ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ဟင်၊ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ ဆောင်းရဲ့”

“ထူးဆန်းတာပေါ့၊ တစ်ပင်တည်းမှာပေမယ့် သင်းကွဲကြေကြဲတဲ့

www.burmeseclassic.com

သူတို့ရဲ့အရည်အချင်းတွေလေး။ ရှင် သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်။ တမာ
ရွက်ရဲ့အရသာက ခါးလို့ လူတွေ သိပ်မနှစ်သက်ကြဘူး။ အဲ... အပွင့်ရဲ့
ရနံ့လေးက မွှေးနေတော့ လူအများက နှစ်သက်ကြတယ်။ အဲဒါကိုပြော
တာ”

“ဪ... ဪ”

ရှိတ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ဖြင့်တက်သွားပြီး ဆောင်းရဲ့အပြောလေး
ကို သဘောကုသွားသည်။ ဒီကောင်မလေး တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ သူများ
မတွေးမိတဲ့စကားလုံးကို ကောက်ကာငင်ကာ ထပြောတတ်၏။

ခုလည်း ကြည့်...

သူမပြောသည့်စကားလေးက နက်နဲစွာ တွေးကြည့်။ အလွန်မှ
အမိပွာယ်ရှိလှသည်။ တစ်ပင်တည်းမှာပေမယ့် သင်းကွဲနေတဲ့တမာရွက်
နဲ့ တမာပွင့်လို လူတွေမှာလည်း တစ်မိတည်းကမွှေးတဲ့ ညီအစ်ကို မောင်
နှမတွေမှာ ခိုက်သူနဲ့လိမ္မာသူ၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူနဲ့ ပျော့ညံ့သူ၊ ကောင်း
သူနဲ့ မကောင်းသူဟူ၍ ကွဲပြားနေကြသည်။

“မင်းက စကားပြောလိုက်ရင် တင်ခါတစ်ခါ မထင်ရဘူး။ သိ
လား”

“ဘာကိုလဲ ဂစ်တာရှိတ်”

“တစ်ခါတစ်ခါ မင်းက ကဗျာဆန်တတ်လို့ပြောတာ”

“သူ့အလိုလို တွေးမိသွားတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ်ကလည်း မင်းကို အတင်းတွေးတယ်မပြော
ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မင်း သိချင်းရေးပါလား။ ကိုယ့်အတွက်လေ”

ဆောင်းက ခစ်ခနဲရယ်လိုက်ကာ...

“ကျွန်မက အဲဒီလောက် အဖြစ်မကြုံဘူးရှင်”

“အဲဒါ မင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်ချပစ်လိုက်တာ။ မင်းက
တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်တာပဲ”

“တော်စမ်းပါရှင်”

ဆောင်းက ဆောင်းဆီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး လျှောက်သွား
လေလျှင် ရှိတ် တံခါးကို ကပျာကသိပိတ်၍ ဆောင်းနောက်သို့လိုက်ခဲ့၏။

“ရှင် ဘယ်ဘုရားကို အရင်ဖူးချင်လဲ”

“တန်ခိုးကြီးဘုရားချင်း အတူတူပဲကွာ၊ ဘယ်ဘုရားဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ်ဖူးမှာ”

“ဒါဆို ရွှေစည်းခုံဘုရားကို အရင်ဖူးရအောင်”

“မင်းရဲ့စိတ်တိုင်းကျ မင်းသဘောပါ”

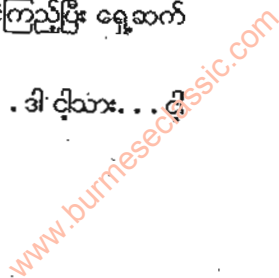
“ရှင်နော်”

မင်းလေးစိတ်တိုင်းကျ မင်းသဘောပါ ချစ်လေးဆိုတာကို သတိ
ရပြီး ဆောင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

“သမီးရေ... သား၊ နင်တို့ဘယ်မှာလဲ။ အမေဆီကိုပြန်လာခဲ့
ကြပါ။ ငါ့ကလေးတွေ ဘယ်မှာလဲ... ခေါ်ပေးကြ၊ အီး... ဟီးဟီး... ငါ့
ဆီကို ပြန်လာကြပါ”

အော်လိုက်ငိုလိုက်နှင့်နေသောမိန်းမကြီးသည် အရူးမကြီးသာ
ခြစ်လိမ့်မည်ဟုတွေးတောလျက် ဆောင်း တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး ရှေ့ဆက်
အလျှောက်လာခဲ့သည်။

“အို! ငါ့သမီးကိုနှိုးသွားကြတာ၊ ဒါ ငါ့သမီး... ဒါ ငါ့သား... ငါ့
အလေးတွေ ပြန်ပေး... ပြန်ပေး... သူခိုးတွေ”

“အို! လုပ်ကြပါဦး”

“မေမေ ကြောက်တယ်”

“ဟာ... အဘွားကြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“နင်... သူ့ခိုး... ငါ့ကလေးတွေကို ခိုးသွားတာ။ ပြန်ပေး”

“ဒုက္ခပဲကွာ... ဖယ်စမ်း”

ဆူဆူညူညူအသံတွေကြောင့် ဆောင်း နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရားဖူးလာကြသော မိသားစုလေးထင်ပါရဲ့။ အရူးမကြီးက ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်နှင့် သုံးနှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ကို လုနေသဖြင့်၊ အမျိုးသမီးနှင့်အမျိုးသားမှာ အရူးမကြီးကို အတင်းတွန်းလွှတ်နေ၏။

“အဘွားကြီး သွားစမ်း”

“ငါ့ကလေးတွေ ပြန်ပေးပါ။ ဟီးဟီး... ငါ့ကိုသနားကြပါဟယ် ငါ့ကလေးတွေပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ။ ငါ့သားသမီးတွေကို ပြန်ပေးကြပါ... ဟီးဟီး”

ဆောင်းရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ဒီအရူးမကြီးက ကလေးပျောက်လို့ ရူးသွားတာများလား။ ဪ... မိခင်မေတ္တာကြီးမားပုံများ ရူးနေတာတောင် သမီးကိုမမေ့နိုင်ရှာပါလား။

အမေရယ်...

အမေ တကယ်ပဲ သေသွားခဲ့တာလား။ မရေရာတဲ့အဖြေနဲ့သာ နှစ်သိမ့်ခဲ့ရတဲ့ သမီးရဲ့ဘဝထဲမှာ အမေဆိုတာ ထာဝရတည်မြဲနေဆဲပဲ။ တကယ်သေတာ မသေတာတောင် သေသေချာချာသိခွင့်မရတဲ့ ဘဝကို ကြမ်းတမ်းစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသူ။

“ပြန်ပေးပါ... ငါ့ကလေးတွေကို”

“အဘွားကြီး... ဖယ်လို့ပြောနေတယ်နော်”

“ကဲ!”

“အမယ်လေး...”

အမျိုးသားကလည်း သားသမီးဇောနှင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ၊ အရူးမကြီးခမုာ နောက်သို့ဆုတ်ရင်း လဲကျလုမတတ်ဖြစ်ချိန်မှာ...

“အဒေါ်”

ဆောင်း ဘာမှမစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အဒေါ်ကြီးလဲမကျအောင် ပြေးထိန်းလိုက်၏။

“ဆောင်း”

‘ဟာ! ဒီအဒေါ်ကြီး ဒီမှာလာရှုပေးပြန်ပြီထင်တယ်’

ရှိတ်က ဆောင်းအနားကိုရောက်လာသလို ကင်မရာလွယ်ထားသော လူတစ်ယောက်လည်း ရောက်လာပြီး အဒေါ်ကြီးကိုဆွဲခေါ်လေ၏။

“လာ... လာ... အဒေါ်ကြီး”

“မလိုက်ဘူး။ ငါ့ကလေးတွေ ပြန်ပေး”

“ဒါ... ဒေါ်ကြီးရဲ့ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ကြီးရဲ့ကလေးတွေကို ကျွန်တော်ပြန်ရှာပေးမယ်... လာ”

“နင် တကယ်ပြောတာနော်၊ ငါ့ကလေးတွေကို နင်ခိုးထားတာလား”

“ခိုးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

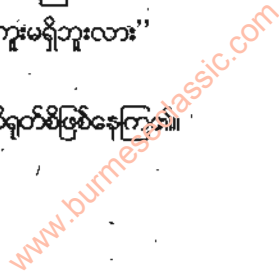
“ဒါဆို ဘာလဲ၊ နင် ငါ့ကိုလိမ်တော့မလိမ်နဲ့နော်”

ဇာတ်ပုံဆရာဖြစ်ဟန်တူသောလူ ခေါင်းကုတ်လေ၏။ ကလေး

တွေမိသားစုနှင့် ဆောင်းကိုလည်း အားနာသလိုကြည့်ကာ...
 “ကျွန်တော်မလိမ်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ဒေါ်ကြီးရဲ့ကလေးတွေ အိမ်ပျော်နေကြတယ်။ ဒေါ်ကြီးစကားမပြောဘဲ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့နော်”
 “ဪ... သိပြီ သိပြီ၊ ကလေးတွေနီးမှာစိုးလို့ နှင့်က ငါ့ကို စကားမပြောခိုင်းတာကိုး”
 “ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”
 “ဒါဆို ငါ စကားမပြောတော့ဘူး”
 ဒေါ်ကြီးက သူ့ပါးစပ်သူ လက်နှင့်ပိတ်ပြီးမှ ဓာတ်ပုံဆရာကိုမော့ကြည့်လျက်...
 “ဟဲ့! နေဦး”
 “ဗျာ... ဘာလဲ ဒေါ်ကြီး”
 “နှင်က ငါ့လက်ကိုဆွဲခေါ်နေတာ ငါ့ယောက်ျားလား”
 “ဟာ! မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး”
 ဘေးကလူတွေ ခွီးခနဲရယ်ကြတော့ ဓာတ်ပုံဆရာ ရှက်သွားဟန်တူလေ၏။ ဒေါ်ကြီးကိုထာ်နိုး တစ်ချိုးတည်းလစ်ဖို့ပြင်လေလျှင်...
 “ဟဲ့! ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီ။ မရဘူး... လိုက်မယ်... လိုက်မယ်... ဟိဟိ”
 ဒေါ်ကြီးမှာ ရယ်ခြင်း၊ ဘေးလူတွေကို မျက်စောင်းထိုး၍မူခြင်း၊ ခြေဆောင့်ခြင်းတို့ စုံအောင်လုပ်လျက်၊ ဓာတ်ပုံဆရာနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။
 “ဟယ်!”
 အလန်တကြားအသံကြောင့် အတွေးစတို ပြတ်တောက်ကာ လှည့်

ကြည့်လိုက်လျှင်၊ ကလေးကို လက်ဆွဲထားသောအမျိုးသမီးက ဂစ်တာရှိတ်တို့ လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့်...
 “ဟို... ဟို... အဆိုတော် ဂစ်တာရှိတ် မဟုတ်လားဟင်”
 “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”
 “ဟယ်! ခုလိုတွေ့လိုက်ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဟို... သူက တကယ်ပဲ ဂစ်တာရှိတ်တဲ့”
 “ခုလိုအပြင်မှာတွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ် ညီလေးရာ။ အစ်ကိုတို့မိသားစုက ညီလေးသီချင်းတွေကို အရမ်းကြိုက်တာကွ။ သံစဉ်ချိုချိုလေးနဲ့ အရမ်းနားထောင်လို့ကောင်းတာ”
 “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်သီချင်းတွေကို အားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”
 ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေက ဂစ်တာရှိတ်လို့ နားစွန်နားဖျား ကြားသည်နှင့် အနားသို့ကပ်လာကြပြီ။ ခုတလော ဂစ်တာရှိတ်ရဲ့သီချင်းတွေက နေရာတိုင်းမှာ ပျံ့လွင့်နေခဲ့သည်မဟုတ်လား။
 ပရိတ်သတ်အတော်များများ၏ လက်ခံအားပေးမှုကို ရရှိထားသော အဆိုတော်ဂစ်တာရှိတ်မို့...
 “အပြင်မှာ ပိုချောတယ်နော်”
 “သူ့သီချင်းတွေက အရမ်းနားထောင်လို့ကောင်းတာ။ အသံက ဆည်းကောင်း၊ ရုပ်ကလည်း ချောတော့ အရမ်းအားပေးကြတာ”
 “ရှိတ်... မင်းသားလုပ်ပါလားဟင်၊ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား”
 “ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်”
 “အသံတွေများလာသလို လူတွေလည်း ရှုတ်စိရုတ်စိဖြစ်နေကြတာ။

ကိုယ်က ပရိတ်သတ်လက်ခုတ်သံကြားမှာ မွေ့ပျော်သူမို့ အားလုံးကို စိတ်
ရှည်လက်ရှည်နှင့် ခေါင်းညိတ်၊ ပြုံးပြုံး မေးသမျှဖြေနေရပေမယ့်...

ဆောင်း စိတ်အိုက်နေမလားလို့ ငွဲကြည့်ကာ အားနာမိ၏။

“သူက ဘယ်သူလေးလဲဟင်၊ ချစ်စရာလေး”

“ရှိတ်ရဲ့ညီမတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ချစ်သူလားဟင်”

ရှိတ်က ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါနဲ့ ရယ်နေသည်။

“ဟုတ်ဘယ်မို့လား၊ နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်စရာလေးတွေ။ အရင်
လိုက်ဖက်တယ်သိလား”

“ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမလဲဟင်”

“တစ်နေ့နေ့ပေါ့ဗျာ”

မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဟုတ်သလိုလိုဖြေလိုက်သော ဂစ်တာရှိတ်ရဲ့အခြေအနေအထားကြောင့် ဆောင်းမျက်နှာလေးမှာ ပန်းသွေးရောင်ပြေးလျက် အနေအထား
ခက်သွားသည်။

လူတွေက အောင်မြင်တဲ့အနုပညာသမားတွေရဲ့ CV ကို စိတ်
ဝင်စားကြသည်။ မဟုတ်သတင်း ဟုတ်သတင်း၊ ဘာမဆိုပြန်ကား ကျွန်ုပ်
ဝန်းလွယ်၏။ ဒါကို သူသိသိကြီးနဲ့ အမှားကို ဘာလို့အမှန်လုပ်ပြီး ခေါင်း
ညိတ်နေတာလဲ။

ဆောင်း...

ချာခနဲလှည့်၍ လူအုပ်ကြားမှ တိုးထွက်သွားလေလျှင် ရှိတ်လည်
အားလုံးကိုတောင်းပန်ခဲ့ပြီး ဆောင်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်ရလေ၏။

“ဆောင်း”

“...”

“ဆောင်း... နေဦးလေ”

“...”

“ဆောင်း”

ဆောင်းလက်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲထားလေမှ ဆောင်းရဲ့ခြေလှမ်း
တွေ ရပ်တန့်သွားကာ...

“ကျွန်မ ရှင်ကိုခေါ်လာမိတာ မှားပြီထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ ဆောင်းရယ်”

“ရှင်မသိဘူးလား”

“ကိုယ်က ဘာကိုသိရမှာလဲ ဆောင်းရဲ့”

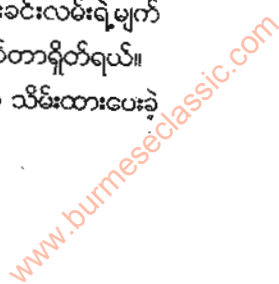
“ရှင်တို့လို အောင်မြင်သူတွေရဲ့သတင်းက အပ်ကျတာကအစ
အောင်မြင်လွယ်တယ်လေ။ မဟုတ်တဲ့ကိစ္စကို ဟုတ်သလိုလိုနဲ့ ရှင် ဘာလို့
ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာလဲ”

“မဟုတ်လာနိုင်ဘူးလို့ မင်းကို ဘယ်သူကပြောလဲ”

“ဘာ!”

“တစ်နေ့နေ့မှာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်လာနိုင်တာပဲလေ”

ဆောင်း သူ့ကိုခပ်တည်တည်လေး မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်လာ
သွားတဲ့လား။ မရေရာ မသေချာတဲ့အဖြေတစ်ခုနဲ့ ဆူးခင်းလမ်းရဲ့မျက်
နှာမှာ ပန်းခင်းပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေ မပေးပါနဲ့ ဂစ်တာရှိတ်ရယ်။
ရှင်ရင်ထဲမှာ... ကျွန်မအတွက် တစ်နေရာစာ သိမ်းထားပေးခဲ့
တောင် ကျွန်မ နေရာမယူရဲပါဘူး။

“ဆောင်း”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဆောင်းကိုပြောချင်တဲ့စကားတွေ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့မှာပေါ့ ဆောင်းရယ်။ အခုပြောလိုက်ရင် ကိုယ်လုပ်ရမယ့်ရည်ရွယ်ချက်တွေထဲမှာ ဆောင်းစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးပါ ဆောင်းရယ်။ ကိုယ် မလုပ်မဖြစ် လုပ်ရမယ့်တာဝန်တွေ ပြီးဆုံးသွားရင် ဆောင်းကို ကိုယ်...”

စကားလုံးတို့ ခေတ္တရပ်ဆိုင်းခြင်းနှင့် မျက်ဝန်းတွေက ဆောင်းမျက်နှာလေးကိုကျောခိုင်းပြီး အဝေးဆီသို့သာ ဦးတည်ငေးမောလျက်... ”

“ထားလိုက်ပါတော့ ကိုယ်ဘာမှမပြောမိဘူးလို့ပဲ သတ်မှတ်ထားလိုက်ပါ”

ရှင်မပြောတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ ဂစ်တာရှိတိရယ်။ ရှင်အတက်လမ်း လှေကားတစ်ထပ်ပိုမြင့်လေး ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပိုဝေးသွားလေစေပါပဲ။

အခန်း(၇)

ဦးပြည့်စုံလျှံ... ”

ရေဖန်ခွက်နှင့်ဆေးလုံးကိုင်ထားသော နွေ့ရဲ့လက်တွေကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ ဒီဆေးလုံးတွေကို သူ့အလွန်မှန်းတီးလာမိပြီ။ သူ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေက တစ်နေ့တခြား ကောင်းမလာဘဲ ပိုဆိုးကာ အားအင်တွေ ချည့်ခဲ့လာ၏။

နွေ့ထက်သာလွန်း... ”

ဒီမိန်းကလေး သူ့ကို အမွေတွေမက်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာ။ ကျော့မျှ ဓားပြမှန်းသိရတဲ့သူ့အဖြစ်က ရင်နာစရာပါ။

“ဦးလျှံ... ဆေးသောက်လိုက်ဦးနော်”

“ထားခဲ့လေ၊ ပြီးမှ သောက်လိုက်မယ်”

“တစ်ခါတည်းသောက်လိုက်လေ ဦးလျှံရဲ့”

“အခုမသောက်ချင်သေးလို့ပါ။ ဒီဆေးတွေ နေ့တိုင်းသောက်လာ

ရတော့ မသောက်ချင်တော့ဘူး။ ဆေးလုံးတွေမြင်တိုင်း အန်ချင်လာတယ် အဲဒါကြောင့် ဆေးသောက်ဖို့ ဦးလှဲ့ ခဏအာမွေးလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

“ဦးလှဲ့”

နွေ့အသံက မာဆတ်ဆတ်။ သူ ဒီလိုပဲ ဆေးသောက်ဖို့ ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်ကြည့်တိုင်း နွေ့မျက်နှာက သိသိသာသာ တင်းမာ ခက်ထန်သွားတတ်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

“နွေ့စိတ်မရှည်တတ်တာကို ဦးလှဲ့သိတယ်နော်၊ တစ်ခါတည်း နွေ့ရှေ့မှာ ဆေးသောက်။ ကွယ်ရာရောက်မှဆိုရင် ဦးလှဲ့ ဆေးတွေကို လွှင့်ပစ်မှာစိုးလို့။ ဆေးသောက်ရင် ဦးလှဲ့ရဲ့ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုကောင်းလာနိုင်မှာလဲ။ အိမ်မှာ လူမမာရှိတာလောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး။ ကလေးလိုချောနေရလောက်အောင် နွေ့ အချိန်မရဘူး ဦးလှဲ့ကိုယ်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်”

တကယ်စေတနာအစစ်တွေလား။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့စိတ်က နားလည်ရခက်လှသည်။ သူပဲ ခြောက်လိုက်၊ ချော့လိုက်၊ ဦးပြည့်စုံလှဲ့ ဘာကို မသက်ဘဲဖြစ်ရန်မသိဖြစ်နေသည်။

သား...

သားလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထားပြီး သူ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့တဲ့မိန်းမ။

“ငါ့ကိုပစ်ထားလိုက်တော့ နွေ့။ မင်း ငါ့ကို ဆေးလုံးတိုက်ရတာ ပင်ပန်းပါတယ်။ ငါ့ဟာငါ သေချင်လည်းသေပါစေတော့။ ခုလို လူမမာဘဝနဲ့ ငါမနေချင်တော့ဘူး။ ထားခဲ့ပါ... မင်းသာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်”

“ခွပ်!”

ဖန်ခွက်ကိုဆောင်ချလိုက်တာကြောင့် ရေတွေက ခုန်ပျံ့၍ထွက်လာပြီး စားပွဲပေါ်မှာ စိုရွဲသွားလေ၏။

မြန်မြန်သေချင်ရင် မြန်မြန်ဆေးသောက်ပါလား။ ခုတော့ တုံ့ကို ဘာဝေပုံစံနဲ့။

“ပစ်ထားလိုက်ဆိုလို့ ပစ်ထားလိုက်ရင် နွေ့အပေါ် အပြစ်တွေ ပိုကျလာဦးမှာ။ နွေ့ကို ပတ်ဝန်းကျင်က လက်ညှိုးထိုးတာကို ခံရစေချင်လို့လား ဦးလှဲ့”

“မင်းဘက်က အနေမှန်ရင် အပြောခံရဖို့ မရှိပါဘူး”

“ဘာ!”

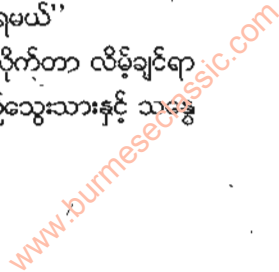
“သဘောပြောတာပါ။ မင်း ငါ့လိုအဘိုးကြီးကိုပြုရဖို့ စိတ်မရှည်တာ သဘာဝကျပါတယ်။ ငါ မင်းကိုဘာမှမပြောချင်ဘူး နွေ့။ အဲဒီတော့ မင်းလည်းလုပ်ချင်တာလုပ်၊ သွားချင်တာသွား... ငါ့ကိုပစ်ထားလို့ ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ အဲ... စေတနာပါရင်တော့ ငါ့အတွက် Nurse တစ်ယောက်ရှာပေး”

“ဦးလှဲ့”

ဒီတစ်ခါအသံက အံ့ကြိတ်၍ခေါ်လိုက်သံ ခပ်တိုးတိုး။ ထိုခေါ်သံက ပေါက်ကွဲတတ်သည့် လက်ပစ်ဗုံးထက် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ မျက်ဝန်းတွေက အေးစက်စက်နှင့် ရက်စက်မှုတွေ အစာသွပ်ထားသည်ဆိုတာ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင့်စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ်”

ဆေးလုံးကိုလည်း စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်တာ လိမ့်ချင်ရာလိမ့်၊ ကျချင်ရာကျ။ သူမသည် ရက်စက်တတ်သည့်သွေးသားနှင့် သန္ဓေ

တည်ပြီး မကြင်နာတတ်သောရုပ်ဝန်းမှာ မွေးဖွားလေရော့သလား။

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးကို...

ငွေနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သကြားလုံးလို လွယ်လွယ်ပါးစပ်ထဲ
ကောက်ထည့်ပြီး တံတွေးလို လွယ်လွယ်ပြန်ထွေးပစ်ပြီး လှည့်မကြည့်တတ်
တာလည်း သူမအပြင် နှစ်ယောက်မရှိပေ။ ငါဆိုတဲ့အတ္တစွဲနဲ့ ယောက်ျား
တွေရဲ့အသည်းကို ဝေဟင်မှာ ဖုံးဝှဲနေတဲ့စွန်တစ်လက်လို နိမ့်ချည်မြင့်ချည်
နဲ့ ကြိုးတပ် ဆော့ကစားခဲ့တဲ့မိန်းကလေး။

အဲဒီလိုဆော့ကစားနိုင်လောက်အောင်လည်း သူမက လှပလွန်း
သည်။ သူမရဲ့ ဒီအလှတွေကြောင့် ဦးပြည့်စုံလှုံတို့သားအဖနှစ်ယောက်
စလုံး ဒူးထောက်ကျရှုံးခဲ့ကြတာ။

သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သားအဖ စိတ်ဝမ်းကွဲရသည်အထိ။

“သား...”

ဖေဖေအဖြစ်ကို မြင်လှည့်ပါဦး သားရယ်...

အသုံး(၈)

ဦးပြည့်စုံလှုံ...

နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အရာအားလုံး ပြီးပြည့်စုံနေသောသူ။
ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကြင်နာတတ်သော
မယားနှင့် လိမ္မာသောသားကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထား၏။

က်ကြမ္မာသည် မမြင်နိုင်တဲ့အရပ်ကနေ မနာလိုစွာ ချောင်းမြောင်း
၍ လက်နက်ဆန်းနှင့် ပစ်ခတ်လိုက်သည်မှာ ချစ်ဇနီးသည် Leukaemia
လိုခေါ်တဲ့ သွေးဖြူဥများသည်ရောဂါနှင့် လောကကို နာကြည်းမုန်းတီးစွာ
နဲ့ပဲ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ချစ်ဇနီးဆုံးလို စိတ်လေနေတဲ့ဦးပြည့်စုံလှုံကို အပေါင်းအသင်း
တွေက စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး ဟိုဆွဲခေါ်ဒီဆွဲခေါ်။ တစ်
နေ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ နွေထက်သာလွန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တွေ့
ဆုံရဖို့အကြောင်းက ဖန်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကိုပြည့်စုံ၊ ခုသီချင်းဆိုဖို့ထွက်လာတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်စမ်း! ဘယ်လောက်လှသလဲလို့။ တာဝတိံသာကနေ ဘုံကြိုးပြတ်ကျလာ သလားပဲ။ ခင်ဗျား ခဏလောက် အာရုံကို သူ့ဆီမှာ နှစ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားစိတ်တွေ လန်းသွားလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားက ညစ်နေတဲ့လူမို့လို့ ဦးစားပေးတာနော်။ အာရုံတွေ ဆေးကြောဖို့ ဒါလေးက အသင့်တော်ဆုံးပဲ”

“ကောင်မလေးက ဇော်ရုံလူကို အကပ်ခံတာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ခင်ဗျားက မုဆိုးဖိုဆိုပေမယ့် အလတ်ကြီးပါဗျာ။ လူက ချောလည်းချောတာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့နပျိုမှုက အလှပဂေးတွေ မျက်စိကျလောက် ဖရာပါ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြပေမယ့် အစကတော့ ဦးပြည့်စုံလျှံ စိတ်မဝင်စားပေ။ နောက်တော့ သူမကိုခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးကြသည်။ နွေထက်သာလွန်က ရုပ်ကလေးချောသလို အပြောလေးကလည်း ချိုသည်။ အပြုံးလေးတွေက နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းလှ၏။

အစက... အပေါင်းအသင်းတွေ တိုက်တွန်းလွန်းလို့ ရေလိုက်သင့် ငါးလိုက်သင့် သွားရင်းလာရင်း ဆက်ဆံခဲ့ပေမယ့် နောက်မှာ ကိုယ်တိုင်က သူမရဲ့ရာအရပ်သို့ မသွားရမနေနိုင်ဖြစ်လာ၏။

“ဦးလျှံ... ခုတစ်လော အလာစိပ်တယ်နော်”

“စိပ်ဆို နွေလေးကိုမမြင်ရရင် မနေနိုင်တော့လို့ပေါ့”

“ဦးလျှံကတော့ ပိုပြီ”

“မပိုပါဘူး ကလေးရယ်၊ ဦးလျှံ တကယ်ပြောတာ။ နွေလေး ဒီအလုပ်ကို ဘဝအခြေအနေအရ လုပ်နေရတာမဟုတ်လားဟင်”

လို့မေးမိတော့ သူမက မျက်နှာလေးညိုညိုနှင့်ပြောခဲ့သည်။
“မှန်တာပေါ့ ဦးလျှံ။ နွေ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ပါဘူး။ နွေမှာ အားကိုးစရာမရှိလို့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဖြစ်သလိုရုန်းကန်နေရတာ”

“နွေလေး”

“ရှင်”

“နွေလေးဘဝကို ကယ်တင်မယ့်သူရှိရင် နွေလေး ဝမ်းသာမှာပေါ့နော်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဦးလျှံရယ်၊ နွေ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေပေမယ့် နွေဘဝကို ဘာအမည်းစက်မှ အစွန်းအထင်းမခံခဲ့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် နွေ တံကယ်အားကိုးချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူနဲ့တွေ့တဲ့အခါ နွေ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ဘဝကိုပဲ ပေးချင်တယ်”

ဟုတ်မှာပါ... .

ဦးပြည့်စုံလျှံ သိရသလောက်တော့ နွေထက်သာလွန်ကို လူတိုင်းကပ်လို့မရဘူးတဲ့။ ရတဲ့သူရှိခဲ့ရင်တောင် ပြုစုပေးခြင်း၊ တွဲခြင်းတို့မှလွဲ၍ အခြားဘာအခွင့်အရေးမှ မရရှိခဲ့ဘူးတဲ့။

သူမလေးက... အဖျိုစင်လေးသာ။ ကိုယ်က ကလေးအဖေ နုဆိုးဖို။

“နွေလေး”

“...”

“ဦးလျှံ နွေလေးကိုပြောစရာရှိတယ်။ ဦးလျှံရဲ့စကားကို နွေလေး ခလေးလေးနက်နက်နဲ့ နားထောင်ပေးပါနော်”

“ပြောပါ ဦးလျှံ။ နွေ နားထောင်ပါ့မယ်”

ဦးပြည့်စုံလျှံ... နွေ့မျက်နှာလေးကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချလိုက်၏။

“ဦးလျှံ... နွေ့ကိုလက်ထပ်ချင်တယ်”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ် နွေ့ ဦးလျှံက လူငယ်တစ်ယောက်မဟုတ်တဲ့အတွက် ချစ်တဲ့စကားတွေပြောနေရင် ကလေးကလားဆန်လွန်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာပါ”

နွေ့ မျက်နှာလေးချပွားလေ၏။ သူမနှုတ်ဆိတ်၍ ငြိမ်သက်သွားခြင်းကို ဦးပြည့်စုံလျှံ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ကောက်မိသွားသည်။

“ဟို... ဦးလျှံက အသက်လည်းကြီးတယ်။ ပြီးတော့ မုဆိုးဆို ဆိုတော့ သူမို့ပြောရက်လေခြင်းလို့ နွေ့လေး ထင်သွားတာလားဟင်။ တစ်မျိုးတော့ မတွေးပါနဲ့။ နွေ့လေးမှာ ခေါင်းခါခွင့်ရှိပါတယ်။ ဦးလျှံက နွေ့လေးကို အတင်းအဓမ္မ ခေါင်းညိတ်ဖို့ မတောင်းဆိုပါဘူး။”

“နွေ့ စဉ်းစားပါစေဦး... ဦးလျှံ”

သူကပဲ ပိရိတာလား။ ကိုယ်ကပဲ ညှိခဲ့တာလားတော့မသိခဲ့ဖူး။ အချို့ကြီးခိုးဖို့ ရိုးသားဟန်ဆောင်ကာ လက်သည်းဝှက်ထားတဲ့ကြောင်ကို သူဟာ သနားစရာကြောင့်သူတော်လေးပါလားလို့ ဦးပြည့်စုံလျှံရဲ့ရင်ထဲမှာ... ကရုဏာကို မုဒိတာတွေနှင့်ကြိုးခတ်ပြီး နွေ့ဘဝကို အကြင်နာဖောင်နှင့် ဆွဲယူကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

နောက်နေ့မှာ...

နွေ့ဆီက အဖြေတစ်ခု ရခဲ့သည်။

“ဦးလျှံကို နွေ့ ချစ်နိုင်ပါတယ်” တဲ့။

လက်ထပ်ဖို့ကို လက်ခံလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့။ အိမ်ရောက် ညီ သားကိုတိုင်ပင်ကြည့်တော့...

“သားခွင့်ပြုပါတယ် ဖေဖေ ဖေဖေက အရွယ်ကောင်းပဲ ရှိသေးတာလေ။ သားကလည်း အတောင်အလက်စုံရင် ပျံသန်းမှာပဲ။ အဲဒီတော့ သေပေအနားမှာ ဆေးပေးမီးယူဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ရှိသင့်ပါတယ်”

“သားဆီက ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်။ အဲဆို ဖေဖေ သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော်။ ကျေးဇူးတင်တယ် သားရာ”

ဝမ်းသာအားရ သားကိုဖက်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားတွေ အထပ်ထပ်ဆိုကာ ဦးပြည့်စုံလျှံတစ်ယောက် မျောက်အုန်းသီးရသည့်ပမာဖြစ်နေတော့၏။

ဖခင်အပေါ်မှာ သိတတ်လိမ္မာသော သားနှင့် နွေ့တို့ ဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေကြလိမ့်မည်ဟု ဦးပြည့်စုံလျှံ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထား၏။ သို့ကြောင့်... နွေ့နှင့်ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြသည်။ အဲဒီနွေ့ကမှ သားအဖေရဲ့အစ်မအကြီးဆုံးက ဆုံးသွားလေသဖြင့် သားက တောင်ကြီးသို့ ချက်ချင်းသွားရသည်။ သူ့ဒေါ်ကြီးရဲ့ဈာပနပြီးလို့ ရက်လည်ပြီးမှ ပြန်လာတာ...

“ဖေဖေရေ... ဖေဖေ”

သားအသံကြားလို့ ဇနီးအသစ်စက်စက်ကလေးကို လက်ဆွဲပြီး အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဖေဖေ... သားပြန်လာပြီ”

“သား”

ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုလိုက်တဲ့ခင်ကိုသာ အရင်အာရုံစိုက်လိုက်
သည်မို့ မိတွေ့တော်ကို မကြည့်ဖြစ်ပေ။ သတိမထားမိသေးခင်အချိန်ထိ
တော့ မိုးကောင်ကင်ကြီးမှာ သာယာနေ၏။

‘ဖေဖေ လက်ထပ်ဖြစ်ရဲ့လား’

“ဖြစ်တယ် သား။ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ဟင်!”

“မ... ”

အသံတွေက တိုးပေမယ့် ဦးပြည့်စုံလျှံက အကင်းပါးသူပီပီ
‘မ’ဆိုတာကို ကြားလိုက်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာပျက်သွားကြတာ
ကိုလည်း သတိထားမိသည်။

“ဖေဖေ... ဖေဖေဇနီးက သူလား”

“ဟုတ်တယ် သား။ သူလေ... နွေထက်သာလွန်တဲ့”

“မထင်ရဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲ သား”

“သူ့ကိုပြောတာပါ။ သူ့ရုပ်သူ့ရည်နဲ့ ဖေဖေကိုလက်ထပ်တယ်ဆို
တာ သာမန်လေးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“သား ဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ။ နွေကိုအားနာစရာ။ ဖေဖေ
ထက် အများကြီးငယ်ပေမယ့် နွေ ဖေဖေကိုတကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်
တာပါ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်ဆီးကြိုပါမည်ဟု ကတိပေးထားသော
သား၏မျက်နှာပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ပင်ကိုနည်းတူပွေ့ ပျောက်ဆုံး၍ တင်းမာ ဆ

သန်နေတာ တာသဘောလဲ။

“ဖေဖေမိန်းမကို သေသေချာချာလည်း မေးကြည့်ပါဦးဖေဖေ။
အချစ်ဆိုတာကို တကယ်ရော ခံစားတတ်ရဲ့လားလို့။ လူတိုင်းမှာ နှလုံးသား
နဲ့တာမှန်ပေမယ့် နှလုံးသားတိုင်း မချစ်တတ်ကြဘူးဖေဖေ။ ချစ်ထတ်ရင်
ဆောင် မနှူးညှိတတ်သူတွေအတွက် အတ္တက အချစ်ကို ဝါးမျှီသွားတတ်
ကြတယ်ဆိုရင် ဖေဖေ ယုံမလား”

“သား”

“မင်း... ငါ့ကို ခန့်လုံး ရွဲ့လုံးတွေနဲ့ ပစ်မနေနဲ့ ဘုန်းလျှံ။
ဆတ္တိရှိတယ်ဆိုရင် အမှန်တရားကို မင်းဖွင့်ပြောလိုက်လေ။ ငါ့ဘက်က
ဆက္က တုန်လှုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မမေးနဲ့။ အဖြေပြန်ပေးလိုက်
ရင် မင်းတို့သားအဖ အသည်းဟက်တက်ကွဲပြီး ဆားလူးခံရတာထက်
ဆတ်ဆတ်ခါသွားလိမ့်မယ်”

“ဟင်! သား... သားနဲ့နွေက သိနေကြတာလား”

နွေက မဲ့ခနဲလုပ်၍...

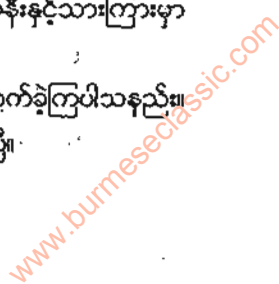
“ဖြေလိုက်လေ ဘုန်းလျှံမိုး မင်းနဲ့ငါ သိခဲ့ရဲ့တင်မကခဲ့ပါဘူးလို့”

“ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဘုန်းလျှံဒေါသဖြစ်နေသလောက် နွေကတော့ တဟားဟားနှင့်
ဆောင်နိုင်သူကြီးလို ရယ်မောနေ၏။ ဦးပြည့်စုံလျှံ ဇနီးနှင့်သားကြားမှာ
နုလည်လည်း

သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဘယ်လို ပတ်သက်ခဲ့ကြပါသနည်း။
နိမ့်ကြသည်ဆိုကတည်းက ပတ်သက်မှုကတော့ ရှိပြီ။

“မင်းသိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ကောင်လေးပဲ ဘုန်းလှိုင်း။ မထူးပါဘူး... ငါကလည်း မိုးကွယ်လို့ ဝှက်ရတာကို ဝါသနာသိပ်မပါတော့ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း”

“တော်တော့... ခင်ဗျား”

“ငါ မင်းကို တကယ်”

“ခင်ဗျားနော်”

ဘုန်းလှိုင်း ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး နွေက အရယ်ပျက်။

“တောက်!”

ဘုန်းလှိုင်း တက်ခေါက်ပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်သွားလေသည်။ ဦးပြည့်စုံလှို ဘာကိုမှမရေရောရာမသိရသေးပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မတင်မကျကြီးဖြစ်နေ၏။

တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ပြီဆိုတာကို သိသလိုရှိသော်လည်း သားကိုမေးတော့ မဖြေ။ ဇနီးကိုကျတော့လည်း မမေးရက်။ သည်လိုနှင့်...

တစ်နေ့မှာ ဦးပြည့်စုံလှို ကုမ္ပဏီကိုထွက်သွားပြီးမှ အရေးကြီးတဲ့ဖိုင်တွဲကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာပြီးအယူ...

“မ... တောင်းမန်ပါတယ် မောင်၊ မောင့်ဖေဖေကို ‘မ’ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ဂယနံကမသိဘဲနဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေ ထစ်သိတစ်တန်းနဲ့ ‘မ’ကို ရန်လိုနေတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

“တော်စမ်းပါ ဒေါ်နွေထက်သာလွန်း၊ ခင်ဗျားက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ပူပြင်းပြီး လောဘမီးတောက်နေတဲ့မိန်းမ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို ခုခိုက်မှာ ‘မောင်’ လို့ခေါ်ရဲသေးတာ ကျွန်တော် တကယ်အံ့ဩတယ်”

“မောင်ရယ်... အရင်တုန်းက သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ပြုပြီး ခုမှ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အရင်လို ဆက်ချစ်လို့ရနေတာပဲကွယ်။ ခု ‘မ’က မောင်အနီးဆုံးကို ရောက်နေပြီပဲ။ မောင်ဝမ်းသာရမှာကို ဘာလို့ အမုန်းတွေ စာထည့်နေရတာလဲကွယ်”

“တော်! ခင်ဗျားပါးစပ်ကိုပိတ်ထား၊ အယုတ်တမာမ။ အရင်တုန်းကကိစ္စ ထည့်မပြောနဲ့။ အတိတ်နဲ့ပစ္စုပ္ပန်ကို ကွင်းဆက်ဖို့ ကျွန်တော် ဝါသနာမပါဘူး။ အခု ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ရဲ့မိထွေးပဲ၊ မိထွေးက မိထွေး၊ ကျွန်တော် စိတ်နဲ့တောင် ခင်ဗျားကိုမပစ်မှားဘူး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

ဦးပြည့်စုံလှို နံရံကိုကျောနှင့်ကပ်ထားမိတာ နံရံထဲကို သူ့ကိုယ်တိုင် တိုးဝင်လုမတတ်ပါပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုတ်လား၊ မသိရင် မှတ်ထား။ ခင်ဗျား အမြီးနဲ့ပြီး ထအူတိုင်း ကျွန်တော် တော်သလင်းဇာတ် မခင်းနိုင်ဘူးဗျ”

“ဘာ... မင်း”

နွေ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလေ၏။ ဒီလောက်ဆို ဦးပြည့်စုံလှို သဘောပေါက်ပါပြီ။ သားရဲ့ချစ်သူကိုမှ လှယူခဲ့မိတဲ့သူ့အဖြစ်က သားအချင်းတောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ခက်လှ၏။

ဒါပေမဲ့... မယားထိ ဓားကြည့်ဆိုသလို သူ့စိတ်ထဲမှာ နွေနဲ့ ဆီသက်ခဲ့ဖူးတဲ့သားကိုပဲ အပြစ်မြင်နေမိ၏။ ၁၅၀၀ ဆိုတဲ့မီးက သူ့ရင်ကို လောင်မြိုက်နေသည်။ အပြစ်ရှိသူကို အချစ်နဲ့မိုးကွယ်ပြီး အပြစ်မဲ့သူသာ အပြစ်ဖို့၍ သူ့ခိုးကို ဓားရိုးကမ်းခဲ့မိတာ သူ။

“မင်း ငါ့ကို အဲဒီလောက်ထိ ပက်ပက်စက်စက်ပြောဖို့မလိုဘူး ဘုန်းလှိုင်မိုး။ ငါ မင်းအပေါ် မရက်စက်ချင်လို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးတာ ကွ။ ပေးတဲ့အခွင့်အရေးကိုမယူတာတော့ မင်းထိုက်နဲ့မင်းကံပေါ့”

“တောက်!”

ဦးပြည့်စုံလှုံ သားဖြစ်သူ ဒေါသကြီးတတ်တာကိုသိ၍ နွေ့ကို တစ်ခုခုလုပ်မည်စိုး၍ အိမ်ထဲသို့အလျှင်အမြန်ဝင်လိုက်၏။ ထင်တဲ့အတိုင်း ပဲ သားရဲ့မျက်ဝန်းတွေက စိမ်းသက်လွန်းရုံမက ကျားနာစာစိကောင်လို့ ဒီကောင် တစ်ခုခုလုပ်တော့မှာ။

ကိုယ့်သားအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပဲ။ ဒီကောင်က စိတ်ပုန်း သမား။ သနားတတ် ကြင်နာတတ်သလို နူးညံ့သိမ်မွေ့တတ်ပေမယ့် တစ် ခုခု မကျေနပ်ပြီဆို တန့်န့်နဲ့ လက်စားပြန်ချေရမှ ကျေနပ်သူ။ ပြီးတော့ ဒေါသလည်း ကြီးတတ်၏။ ပေါက်ကွဲလွယ်သည်။ ထို့ကြောင့်...

“ဘုန်းလှိုင်မိုး”

“ဟင်! ဖေဖေ”

“ဦး... ဦးလှုံ”

“မင်းကြောင့်... ငါ့သိက္ခာတွေ အဖတ်ဆည်လို့ရမှာမဟုတ်တော့ ဘူးကွ။ မင်းကွာ”

“ဖေဖေ... ကျွန်တော်ရှင်းပြ”

“တော်စမ်း! မင်းထွက်သွား၊ ထွက်သွားစမ်း။ မင်းကို ငါမမြင် ချင်တော့ဘူး... သွားကွာ”

“ဖေဖေ”

“မင်း ငါ့ကို ဖေဖေလို့မခေါ်နဲ့။ မင်း ငါ့သားမဟုတ်ဘူး။ သွား

သူအော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်မိတာ သားကို တကယ်မှန်းလို့မဟုတ်ပေ။ မိဘ ဟူသည် အူမပါဘဲ ပြောမိသည့်တိုင် သားသမီးတို့ရင်ထဲမှာ သေလောက် အောင် မှတ်သွားတတ်ကြ၏ဆိုတဲ့စကား ဒီနေရာမှာ မှန်သွားပြီ။

လက်ရင်းထိမှ လက်ထိပ်နာဆိုသလို သားကိုသာ ဖိပြောလိုက် မိတဲ့စကားအဆုံးမှာ...

“ဖေဖေ သိပ်ရက်စက်တာပဲ”

တစ်ခွန်းချင်းပြောလိုက်တဲ့ အေးစက်စက်ထိုစကားသည် ထာဝရ အတွက် နှုတ်ဆက်ခြင်းလို့ သူမထင်ခဲ့။

“ဖေဖေအနားမှာ သားမလိုအပ်တော့ဘူးဆိုတော့ သားထွက် သွားပေးပါ့မယ်။ လိုအပ်လာရင်တော့ လာခဲ့ပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောပြီး ထွက်သွားတဲ့သားရဲ့ကျောပြင်ကို ကြည့်လိုက်ရတာ သည် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

တောင်ကြီးကအမျိုးတွေဆီကို သွားတာပဲဟု စိတ်ချနေခဲ့သမျှ တစ်လပင်မကြာ ကြားလိုက်ရသည့်သတင်းဆိုးက...

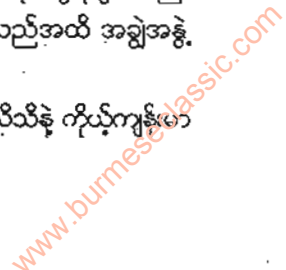
သား... ကားမှောက်ပြီး ဆုံးသွားပြီတဲ့။

ဦးပြည့်စုံလှုံ... သားမျက်နှာလေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ်ပင် မမြင် လိုက်ရ။ ယူကျုံးမရခြင်း...

မဖြေနိုင်ခြင်းတွေ... နှင့်

အိပ်ရာထဲလဲခဲ့တော့ နွေ့အတွက် အခွင့်အရေးတွေရသွားသည်။ ဘုမ္မဏီတစ်ခုလုံး သူမလက်ထဲသို့ ထိုးအပ်လိုက်ရသည်အထိ အချွဲအနွဲ့ ကောင်းလွန်းလှ၏။

သူမရဲ့ဇာတိရပ်တွေ တစ်တစ်ပေါ်လာမှန်းသိသိနဲ့ ကိုယ့်ကျွန်းမှာ

၇၀ ◻ မိုးစက်ပွင့်

ရေးက ဘယ်လိုမှကောင်းမလာတော့သည်မို့ သူမအလိုကိုယ် လိုက်ခဲ့ရစ်
ပဲ နစ်မှန်းမသိ နစ်သွားခဲ့ရတဲ့ကိုယ့်ဘဝ။

သူသိနေပါပြီ... .

ကိုယ်က နွေ့လက်ထဲက ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၊

လွှတ်လိုက် ပျံ့ သတ်လိုက် ခံရတော့မည်သာ။

အဖြစ်က အပွေးမြင်အပင်သီး၊ လိမ်းမယ်လို့ကြည့်... . မွှေးနံ့သာ

ပါး သီးခေါက်နဲ့ညှားရခြင်းပင်။

အသုံး (၉)

ဦးပြည့်စုံလျှံ... .

အတိတ်ကိုပြန်တွေးရင်း ရင်နာနာနဲ့ပဲ သက်ပြင်းအခါခါချမှိမ်း၏။

ဝဋ်ကြွေးတွေရှိရင် မြန်မြန်ကျေပါစေတော့။

“နီတွတ်... . နီတွတ်”

“ဗျာ... . လာပါပြီဆရာ”

နီတွတ်က သူ့အတွက်ဆိုလျှင် အမြဲတမ်းလျှင်မြန်ဖျတ်လတ်နေ
သူမို့ ခဏ်နှင့်ရောက်လာသည်။

“ဆရာ... . ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ငါ ခြံထဲကိုဆင်းမလို့ နည်းနည်းလောက် တွဲပေးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နီတွတ်က ဦးပြည့်စုံလျှံကို ခြံထဲသို့တွဲပို့ပေး၏။ တစ်နေ့တခြား
ဆရာကျန်းမာရေးက ပိုပိုဆိုးလာသဖြင့် နီတွတ်မှာ စိတ်မကောင်းရှာ၏။

www.burmeseclassic.com

“ဆရာ”

“ဟင်”

“ဆရာ ဘာလို့ ပန်းတွေကိုအရမ်းချစ်တာလဲဟင်။ မိန်းမလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ဦးပြည့်စုံလှုံ့ မချီပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။

“မိန်းမမှ ပန်းတွေကိုချစ်ရမယ်လို့ ဘယ်သူက သတ်မှတ်ထားလို့လဲ နီတွတ်ရာ။ ပန်းချစ်တတ်တဲ့ယောက်ျားတွေရှိသလို ပန်းမချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမတွေလည်း ရှိနေတာပဲကွာ”

ဆရာ ဘာကိုရည်ရွယ်သည်ဆိုတာ နီတွတ် သိနေ၏။ မမလေးက ပန်းမချစ်တတ်သည့်အပြင် ပန်းပင်ရေလောင်းပေးရတဲ့နီတွတ်ကိုပင် နုရွှေနေရမလားဆိုပြီး တစ်ခါက ပါးကိုရိုက်ခဲ့ဖူးသည်လေ။

နီတွတ်... ပါးပြင်ကိုလက်နှင့်စမ်းမိရင်း အတော်ရက်စက်တတ်သည့်မိန်းမဟု မှတ်ချက်ချမိ၏။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း နီတွတ်၊ ပန်းကလေးတွေက သနားစရာကောင်းပါတယ်။ သခင်မချိုးသရွေ့ သူတို့ ဘယ်တော့မှ မညှို့ကြဘူး သခင်မြေမှ ကြော့ရတဲ့ဘဝပါ။ မိန်းမတွေကို ပန်းကလေးတွေနဲ့တင်စားပြီး နှိုင်းကြတာ သူတို့ရဲ့အလှတရားကိုပါ။ အတွင်းစိတ်ကိုမဟုတ်ဘူး။ တချို့တကယ် ပန်းနဲ့တူတဲ့မိန်းကလေးတွေရှိသလို ကြောင်လို လက်သည်းဖွက်ပြီး ကြက်ခိုးတဲ့မိန်းမတွေလည်း ရှိနေတာပဲ”

“ဆရာ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ဆရာ့ကိုပြောချင်တဲ့စကားတွေရှိတယ်။ မပြောရဲလို့”

“မင်းဘာပြောချင်တာလဲ၊ ပြောလေ”

နီတွတ် ဆရာ့မျက်နှာကို တွေ့တွေ့လေးစိုက်ကြည့်ပြီး...

“ဆရာ့ရောဂါက အစက ဘာမှပြောမလောက်တာ မဟုတ်ဘဲ အခု ပိုပိုဆိုးလာလို့ပါ။ စိတ်ထိခိုက်လို့ဖြစ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အခု ပြီးခဲ့တာတွေက ကြာခဲ့ပြီပဲ။ လျှံလေး ဆုံးခဲ့တာတောင် ငါးနှစ်ရှိပြီ။ မမလေးတိုက်နေတဲ့ဆေးတွေကို သောက်မယ့်အစား ပါရဂူတစ်ယောက်နဲ့ ပြုကြည့်ပါလား ဆရာရယ်။ ဟဲ့... ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ဆရာလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူးနော်။ စေတနာနဲ့အကြံပေးကြည့်တာပါ”

“မင်းရဲ့စေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ် နီတွတ်ရယ်”

နားလည်ပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောနှင့် ဦးပြည့်စုံလှုံ့ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

“ဆရာဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ပေါ့ ဆရာရယ်”

ညှိုးမိုန်ဖျော့တော့နေတဲ့ ဦးပြည့်စုံလှုံ့ရဲ့မျက်လုံးတွေ တောက်ပလာ၏။

“လုပ်စမ်းပါဦးကွ၊ မင်းကို ငါ ဆရာတင်ပါတယ်ကွာ”

“စိတ်ချ ဆရာ၊ တပည့်ကျော်ကြီး ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေ ဆုတ်ပါရစေဦး”

နီတွတ် မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ မေးစေ့ကိုလက်နှင့်ထွတ်၍ ဟိုဘက် လျှောက်လိုက် ဒီဘက်လျှောက်လိုက်။

“နီတွတ်”

“ဗျာ... ဆရာ”

“မင်းဟာကလည်း ဘာတွေကြုံလို့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ အခြေမထွက်ခင် ငါ မင်းကိုကြည့်ပြီး မူးလဲသေလိမ့်မယ်”

“ဟာ! ဆရာကလည်း ဒီမှာ ဆင်ကြံ ကြံနေတာကို။ စိတ်ရှည်စမ်းပါ။ တပည့်ကျော်ကြီးကို စိတ်ချလက်ချအားကိုး”

“အေး... တပည့်က မကျော်ခင် ငါပဲ မသာပေါ်နေဦးမယ်။ ကြည့်လည်းလုပ်ဦး”

“ဟာ! ဆရာကလည်း မဦးမချွတ်နဲ့”

နီတွတ် ငြိမ်သက်သွားပြီး အတန်ကြာတော့မှ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးကာ...

“ဟုတ်ပြီ”

“ဘာလဲကွ”

“ဒီလိုဆရာရဲ့”

အခန်း (၁၀)

“အို! လုပ်ကြပါဦး... ဒီမှာ လုနေပြီ”

“ဒေါ်ချော... ဒေါ်ချော မလုပ်နဲ့လေ၊ သူများဟာကို မလုရဘူး”

“ငါ့ဦးခေါင်းလို့ လုစားတာ ဘာဖြစ်လဲ။ စားလို့ကောင်းလိုက်တာ။ ဟီးဟီး...”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်”

ဘုရားပန်းဝယ်နေတဲ့ ဆောင်း၊ ဆူဆူညံညံအသံတွေကြောင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဪ... ဟိုနေ့ကတွေ့တဲ့ စိတ်မနှံ့ရှာသော အဒေါ်ကြီး။

“စားလို့ကောင်းတယ်၊ ကောင်မလေး ငါ့ကိုနည်းနည်းထပ်ပေးပါဦးဟယ်”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ၊ ရှင်ကြီးလုပ်တာနဲ့ ဒီမှာ အရင်းတောင် ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ပေးပါဟယ်... ငါ့ဗိုလ်ကလေးပါ”

“မပေးဘူး၊ ဖယ်စမ်းငါ”

“ဒေါ်ချော ဒီတစ်ခါလုရင် လုတဲ့လက်ကို ဓားနဲ့ခုတ်ဖြတ်ပစ်မှာ နော်။ ဒီမှာတွေ့လား... ဓား”

အဒေါ်ကြီးက ကောက်ညှင်းပေါင်းကို လိုက်လုလေပြန်သဖြင့် မလိုလားစွာ လုတဲ့လက်ကိုပုတ်ချပြီး ခြိမ်းခြောက်နေကြသည်။ ပန်းသည် က ပန်းရိုးတွေဖြတ်တဲ့ဓားကို ထောင်ပြုလေတော့...

“အမယ်လေးဟဲ့၊ တကယ်တမ်းကြီး။ အဲဒါ ဘာဓားကြီးတုန်း”

“ဓားပါဆိုမှ ခုတ်တဲ့ဓားပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ အဲဒီဓားကြီးက ကျွန်ကျောင်းဓားကြီးလား မသိဘူး။ ငါကြောက်ပါတယ်... ငါ့ကိုမခုတ်ပါနဲ့... အီး... ဟီးဟီး”

“ကြောက်ရင် သွား”

“ဒီမှာ”

“ရှင်”

“ကောက်ညှင်းပေါင်း ငါးရာဖိုးလောက် ပေးပါ”

“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ရှိုတ် ထွက်သွားတော့မည့်အဒေါ်ကြီး၏လက်ကို ဆွဲထားလိုက် ကာ...

“အဒေါ်ကြီး... နေဦး”

“ဟယ်၊ နင် ငါ့လက်ကိုဆွဲတယ်၊ ငါ့လက်ကိုဆွဲတာ နင် ငါ့ဘာ လား”

ရှိုတ်က ခေါင်းခါပြုလေတော့...

“ငါ့သားလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဖယ်စမ်းပါ”

“ဒေါ်ကြီးရဲ့သားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကြီးကို ကောက် ညှင်းပေါင်း ဝယ်ကျွေးမယ့်သူ”

“ဟင်! နင် တကယ်ဝယ်ကျွေးမှာလား”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒီမှာလေ”

ရှိုတ်လက်တစ်ဖက်က ငါးရာတန်ကို ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် အား လှမ်းပေးပြီး၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းထုပ်ကိုယူပြီး အဒေါ်ကြီးအား ပေး လိုက်သည်။

သူ့ဒီလိုလုပ်တာ ဆောင်းကြောင့်ပါ။ ဆောင်းက စိတ်ထားဖြူစင် ပြီး သနားတတ်သူလေးပီပီ အဒေါ်ကြီးကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်ဝဲနေသော ကြောင့်ပင်။

သူ့ဒီလိုလုပ်တော့ ဆောင်းမျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။

“ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ အများကြီးပဲတော့၊ ဟီဟီ... ငါ့ကို ကောက်ညှင်းပေါင်းဝယ်ကျွေးတဲ့ကောင်လေး၊ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေတော်၊ ငါ့ကိုခေတနာမရှိတဲ့သူတွေကတော့ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံပဲ... ဟွန်း”

ရှိုတ် ဘေးကလူတွေကို ငဲ့ကြည့်ပြီး၊ အားနာသလို ရယ်ပြလိုက် ။ စိတ်မကောင်းတဲ့သူနဲ့ ပြိုင်ပြီးရန်လုပ်ကြမှာစိုးလို့လေ။ ရှိုတ်က အဆို တော် ဂစ်တာရှိုတ်ဆိုတာကို ဟိုနေ့ကတည်းက သိထားကြတော့ နှစ်လို ဖွယ် ပြန်ပြုံးပြကြသည်။

ဆောင်းက... ရှိုတ်ဘေးနားမှာ လာရပ်ပြီး...

“ရှင်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂစ်တာရှိုတ်”

“ဟင်! ဘာအတွက်လဲ”

“ကျွန်မလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တဲ့အလုပ်ကို ရှင်က အကောင်အထည်ဖော်လိုက်လို့ပါ”

“ကိုယ့်မှာလည်း လူသားချင်းစာနာတတ်တဲ့စိတ် ရှိပါတယ်”
အဒေါ်ကြီးက ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေကို ပလုပ်ပလောင်းကား

နေစဉ်. . .

“မိချော. . . ဟဲ့! မိချော”

ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့်ရောက်လာပြီး စိတ်မနှံ့သည့်အဒေါ်ကြီးကို အတင်းဆွဲခေါ်ကာ. . .

“နင် သူများတွေကို ဒုက္ခပေးပြန်ပြီ မိချောရယ်။ ငါ့မှာဖြင့် ရှာရတာ နှံ့နေပြီ”

“သူ ကျွန်မရဲ့ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေကို လုစားတာလေ။ အဲဒါတောင် မဝသေးဘူးဆိုပြီး ထပ်လုပ်ဖို့ ဒီကညော်သည်တွေက ဝယ်ကျွေးနေတာ”

“ဖြစ်ရမယ်၊ မိချောရယ်. . . ညည်းကတော့လေ”

ဆိုပြီး ရှိတ်ဘက်သို့လှည့်ကာ. . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငါ့တူရယ်”

“ဟင်!”

“ဟယ်!”

ရှိတ်ဆီမှအကြည့်ကိုရွှေ့ပြီး ဆောင်းဘက်သို့အလှည့်တွင် နှစ်ယောက်စလုံး၏မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့ဩစိတ်တွေနှင့်။

“ဒေါ်. . . ဒေါ်ကြီး”

“နင်. . . နင်. . . ဝိုင်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဝိုင်းပါ. . . ဝိုင်းလေ နေ့ပဲ ဒေါ်ကြီးတို့အိမ်ကို လာခဲ့မလို့။ ဒါနဲ့ သူက ဒေါ်ကြီးနဲ့ ဘယ်လို ဖတ်သက်နေတာလဲဟင်”

မိချောကို လက်ညှိုးထိုးမေးတာကြောင့် ဒေါ်စောသူ ချုံးပွဲချစ် ညီလေပေး၏။

“အို. . . ဒေါ်ကြီး ဘာလို့ခိုရတာလဲ”

“ငါ ညည်းကိုညာခဲ့မိလို့ပါအေ၊ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဝိုင်းရယ်။ ငါ ညည်းကိုညာခဲ့တာ ညည်းဘဝကောင်းစားဖို့အတွက်ပါအေ။ ငါ ဘယ်လို ညာခဲ့ ညာခဲ့. . . ခုတော့ သွေးက စကားပြောပြီ ထင်ပါရဲ့”

“ဟင်! ဒေါ်. . . ဒေါ်ကြီး ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ သွေးက စကားပြောတယ်ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်။ သူ. . . သူက ကျွန်မ နဲ့ ဘယ်လို”

“ဟုတ်ဟယ်. . . သူက ညည်းကို ငါသေပြီလို့ ညာထားခဲ့တဲ့ ညည်းရဲ့အမေ ချောစုပေါ့”

“အို!”

မီးကိုရေခဲဖျန်းလိုက်သလို ရုပ်ချည်းပင် ရင်ထဲမှာ အေးမြငြိမ်းချမ်းသွားတာ ‘အမေ’ဆိုတဲ့အသံကြောင့်။ အမေသည် ညှိုးဖျော့နေသော စိတ်တို့ကို ချက်ချင်းပြန်လည်ဦးမော့စေတဲ့ ထာဝရကျောက်စက်ရေပမာ ဖြစ်ပကားရှင်ပါလား။

အရှူးပဲဖြစ်ဖြစ်. . .

သူတောင်းစားပဲဖြစ်ဖြစ်. . .

အခမဟာ အမေပဲ။

ဆောင်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ခွံကြားမှာ မျက်ရည်စက်တွေ ရှေ့ပြေးတပ်သားအဖြစ် အရင်ရောက်ရှိခြင်းပြီးမှ၊ ခေါ်မထွက်နိုင်သေးသည့် ရင်ထဲက အတောင့်တဆုံးသော စွမ်းပကားရှင်ကို... .

“အမေ”

အသံက တိုးပေမယ့် ခွန်အားတွေအပြည့်။

“အမေ”

ဆောင်း အမေပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ခေါ်လေတော့၊ အမေက သူမကို ကြောင်စိစိပုံစံနှင့် မော့ကြည့်နေ၏။

“အမေ... သမီးလေ အမေရဲ့”

“နင် ငါ့ကိုဘယ်လိုခေါ်တယ်”

“အမေလို့ခေါ်တာလေ၊ သမီးက အမေ့သမီးလေ အမေရဲ့”

“ငါ့သမီး”

“ဟုတ်တယ်... သူက နင့်သမီး ဝိုင်းပဲ မိချော”

“ဝိုင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အမေ့သမီးငယ် ဝိုင်းပါ”

“သမီး”

“အမေ”

သိလို့ခေါ်တာမဟုတ်ဘဲ သံယောင်လိုက်ရွတ်ခြင်းကိုပင် ဖော်စဉ် နိုင်သော ဝမ်းသာပီတိများနှင့် ဆောင်း အမေ့ကိုပွေ့ဖက်ထားမိ၏။

“အမေရယ်”

ပေကျဲ့ညစ်ထေးနေသော အမေ့ပါးပြင်ကို ဆောင်း ဘယ်ညာ နမ်းရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။ အမေ့ပါးက သနပ်ခါးရနံ့သည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ

အမွှေးကြိုင်ဆုံးသော ပန်းရနံ့။

“တော်ပါတော့အေ၊ ကျုပ်သနပ်ခါးတွေ ပျက်ကုန်ပြီ”

“သမီးပြန်လိမ်းပေးမှာပေါ့ အမေရဲ့”

ဟွန်း၊ အကောင်းငြိမ်ခံနေတယ် မထင်နဲ့။ နင့်ယောက်ျား ဝယ်

အမွှေးကြိုင်ကောက်ညှင်းပေါင်းကို စားထားလို့”

“အို... အမေ”

ဆောင်း သူမအမေရဲ့ပါးစပ်ကို အတင်းလက်နှင့်ပိတ်တာကို မြင် တော့ ရှိတ် ပဲခုံးလှုပ်အောင် ရယ်မိသည်။ ဆောင်းမျက်နှာလေးမှာတော့ ရယ်ရီတွေ အရောင်ရင့်ကုန်ပြီ။

“အမေပြောသလိုမဟုတ်ဘူး အမေရဲ့”

“ဟင်! မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလဲအေ၊ ခု ဟုတ်တယ်... ခု မဟုတ်ဘူးနဲ့ ဘာတွေလဲ”

“ဟိုလေ... အမေပြောသလိုက မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလား

တာကို ဟုတ်တယ်လို့ပြောတာ”

“ဘာတွေမှန်းမသိဘူး၊ ရှုပ်နေတာပဲ”

ဆောင်းက ပြေရှင်းရချက်သလို ‘ကျွတ်’ခနဲလှုပ်၍ မဲ့။ သူမအမေ ခေါင်းကုတ်၊ အလုပ်ရှုပ်သွားတဲ့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ရှိတ်က သဘော အကျရယ်နေဆဲ။

ဒေါ်စောသူကတော့ ရှိတ်နှင့်ဆောင်းကို ဘယ်လိုပတ်သက်နေ

အလဲဟု တစ်လှည့်စီကြည့်သည်။

“ဝိုင်း”

“ရှင်... ဒေါ်ကြီး”

“မတ်တပ်ကြီးအေ၊ အိမ်ကိုသွားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ပြန်မယ်ဆိုတော့ ဒေါ်ချော့ကို မနည်းချော့ခေါ်ရဇာ။

“ဒေါ်ကြီး”

“ဟင်”

“မမရော မုဂ်ကို ပြန်လာသေးလားဟင်”

“တစ်ခါတည်းပဲလာတယ်၊ ညည်းဘယ်မှာနေလဲ လာမေးလေ။ ညည်းတို့က ပြောင်းသွားကြပြီဆိုတော့ မသိလို့ ကျုပ်က မသိဘူးပဲ ဖြေလိုက်ရတာပေါ့။”

“ဪ”

“ညည်းအစ်မက ညည်းလိုမဟုတ်ဘူးအေး၊ သူ့ရင်ထဲမှာ သံထောင့်တွေ မေတ္တာတွေ မရှိတော့။ သူ့ခေါင်းထဲထည့်တာက ချမ်းသာဖို့ သူ့နှုတ်ခန်းတူ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်ဖို့ပဲလေ။ မာနကလည်း ကြီးသေး... တစ်ခါမာနပါ။ အဲဒီလောဘာ မောဟစိတ်တွေကြောင့်ပဲ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရိမ်သေးတယ်”

“ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကာလမှာ သူ့ပြောင်းလဲသွားပြီပေါ့”

“အခုမှပြောင်းလဲတာလားအေး၊ အစကတည်းက မာထန်ထစိတ်က ရှိရင်းစွဲ”

ဒါလည်းဟုတ်သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့လိုချင်တာကို သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့မမ။ ဆောင်း မှတ်မိပါသေးသည့် သူ့များတွေ ကျောင်းသွားရင် ထမင်းချိုင့်ကို စတီးချိုင့်လေးတွေ လက်

ဆွဲလို့။

သူကတော့... ကွန်ပျူစာရေးလေးနှင့် ထမင်းထုပ်ရလို့ဆိုပြီး ထိုဘူးပြားလေးကို အုတ်ခဲနှင့်ကောက်ထုပြီး စတီးချိုင့်ဝယ်မပေးရင် ကျောင်းထောက်တော့ဘူးလို့ ဆိုခဲ့သူ။

အဲဒီအချိန်မှာ...

ဆောင်းက အမေနဲ့အတူ ဘုရားတွေမှာ ပန်းလိုက်ရောင်းရတုန်းအရွယ်၊ သမီးငယ်ကိုလက်မှာဆွဲပြီး ကိုယ်ဝန်တကားကားနှင့် ပန်းရောင်းခဲ့ရတာတွေအမေ။

အမေရယ်...

“ဒေါ်ကြီး”

“ဟင်”

“ဆောင်းပြန်ရင် အမေ့ကိုခေါ်သွားချင်တယ်”

“ဟေ!”

“ဆောင်း... အမေ့ကို ဆေးကုကြည့်ချင်လို့”

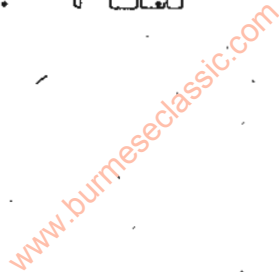
“ကောင်းသားပဲ၊ ကျုပ်က ညည်းအမေ့ကို ဆေးတော့ ကုပေးချင်ပါတယ်အေ။ ဒါပေမဲ့ တူကြီးလည်း ဆင်းရဲ၊ အဘလည်း ကျောင်းကပ်နေရတဲ့အဖြစ်မျိုးမို့လို့”

“ဒေါ်ကြီးရဲ့စေတနာတွေကို ဆောင်း နားလည်ပါတယ်”

ဆောင်း အမေ့ကို ကရုဏာမျက်စိနန်းများနှင့် စာစ်ချက်ကြည့်ပြီး နှိတ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ဂစ်တာရှိတယ်”

“ဟင်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ လူခွဲပြီးပြန်မယ်”

“ဘာလို့ခွဲပြန်ရမှာလဲ ဆောင်းရဲ့ အတူတူလာတဲ့သူချင်းကို”
တွေတွေငေးငေးလေးနှင့် ဆောင်း သက်ပြင်းမျှင်းမျှင်းချဖို့။

“ရှင်က လူတကာပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေတဲ့ နာမည်ကြီး
အဆိုတော်တစ်ယောက်လေး၊ ကျွန်မအမေခွဲမဖြစ်ဘူးထင်လို့ပါ”

“ဆောင်းရယ်”

ရိုက်ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်နှင့် မချီတင်ကဲဖြစ်သွားရအောင်။

“ကိုယ်က မိဘမေတ္တာငတ်နေတဲ့ ရေနည်းငါးတစ်ကောင်ပါ။

အထူးသဖြင့် အမေရဲ့မေတ္တာပါ။ အဖေဆိုတာ အမေမျက်နှာမရှိတဲ့ကောင်
အတွက် ခါကာဘိုရာဇီလောက်ပဲ မြင်ပါတယ်။ အမေကမှ မြင်းမိုရ်တောင်”

သူကလည်း သူ့ခံစားချက်နှင့်သူ။

“အဆိုတော်ဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးက လူပါပဲ။ ကိုယ့်
ကို မခွဲခြားပါနဲ့”

“ဆောရီးပါ... ဂစ်တာရိုက်”

ရိုက် ဆောင်းလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖွဲ့ညှစ်လျက် အားပေး
သောအပြုံးနှင့်...

“ကိုယ့်ဘဝ လှေကားထစ်တွေကြားမှာ မင်းက လက်ရန်းတစ်ခု
ပါ ဆောင်းရယ်”

အခန်း (၁၁)

“ထိုင်”

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲမှာ ဦးရာဇသံလို့ထင်ရတဲ့သူနဲ့ နွေ နှစ်ယောက်
ထည်း။ ဒီလိုတွေ့ခွင့်ရဖို့ နွေ မနည်းကြိုးစားခဲ့ရသည်။ အောင်မြင်တဲ့လုပ်
ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဆိုတော့ သူနဲ့တွေ့ဖို့လိုက်ရတာ လင်ဗန်းဖင်ကို ဆုပ်
ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားသလိုပါပဲ။

“ဦးရာဇသံဆိုတာ ရှင်လား”

သူက နွေကို ပြုံးခနဲစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရုပ်ကတော့ ချော
တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ ခန့်ခြင်းသာ။ အသက် သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိဦး
မည်။ ကိုမိုးပြောတာ သုံးဆယ်တောင်မပြည့်သေးဘူးတဲ့။

ဟုတ်မှာပါ။ သန်မာထွားကျိုင်းသူဖို့ နည်းနည်းရင်သလိုဖြစ်နေ
မှာပေါ့။

“ဟုတ်လားဟင်”

www.burmeseclassic.com

“ခင်ဗျားက ဦးရာဇေသံနဲ့မှ တွေ့ချင်တာလား”

“အမှန်ကိုဝန်ခံရရင် ဒီအတိုင်းပဲ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားပြန်တော့”

“ရှင်!”

“ကျွန်တော်က ဦးရာဇေသံ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ရှင်က”

“ကျွန်တော်က ဦးထက်မြက်သူ၊ ဦးရာဇေသံရဲ့ Confidant or Manager (လူယုံ သို့မဟုတ် မန်နေဂျာ)ပါ။ ဦးရာဇေသံက ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာဆိုပေမယ့် ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ဝန်ထမ်းတွေတောင် သူ့ကိုမမြင်ဖူးကြဘူး”

“နွေ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကုပ်သွား၏။ ဒီလူ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ နွေ နားမလည်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာဟာ ယောက်ကို သူ့ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေတောင် မမြင်ဖူးကြဘူးဆိုတော့ ဦးရာဇေသံက ဘယ်လိုလို့လဲ။”

“ဒီလူရဲ့ကျော်ကြားမှုက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသလို အခု ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာတွေရှိလာပြီ။”

“ရှင်ရော သူ့တို့မြင်ဖူးလား”

“ဦးထက်မြက်သူက ပြုံးကာ...”

“မြင်ဖူးတယ်လို့ပြောရမှာပဲ”

“အဖြေက မတင်မကျပါ။ ဒီလူ ဘာတွေကို လျှို့ဝှက်ထိန်းချိန်ထားချင်တာလဲ။”

“ရှင်စကားက မတင်မကျနဲ့ ဘာလဲ”

“ခင်ဗျား နားရှုပ်သွားပြီထင်တယ်”

“ရှင်းအောင် ရှင်ပြောပြလေ”

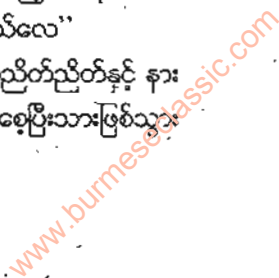
“ဦးထက်မြက်သူက ကိုယ်ကို ဆိုဖာမှာ မှီချလိုက်ရင်း...”

“သူနဲ့ကျွန်တော် တွေ့နေရပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကိုမှတ်မိတာ အသံတစ်ခုပဲ။ သူက ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့လှုပ်ရှားနေတာ။ ရုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲသွားတော်တယ်။ သူ့ကို နာမည်ကြီးဟိုတယ်တွေမှာ တွေ့နိုင်သလို ဆိုက်ကားစိတ်တွေမှာလည်း ဆိုက်ကားနင်းနေတာ တွေ့နိုင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ Taxi ဆောင်းနေတာရှိသလို ဂျာနယ်ရောင်းနေတဲ့အခါလည်းရှိတယ်။ သူက လူဆမ်းစုံ အလွှာစုံကြားမှာ လျှောက်သွားပြီး အမြဲတမ်း မျက်စိဖွင့် နားကို ခွင့်ထားတဲ့သူလေ”

“...”

“အဲဒါကြောင့် စီးပွားရေးလောကမှာရော ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေမှာပါ သူမသိတာ ခပ်ရှားရှားရယ်။ သူက အမြဲတမ်း သူ့များတွေထက် နာတစ်ချားပိုသာချင်တဲ့သူပဲ။ ကုမ္ပဏီကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိမှလာတာမဟုတ် ခင် မလာဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြီး ဘယ်အချိန် ဘယ်သူ့ဆီ ကိုသွား၊ ဘာသွားလုပ် ညွှန်ကြားတာ၊ အလုပ်လုပ်ရင် ထောင့်စေ့တယ်။ အများအယွင်းမရှိသလောက်ပဲ။ သူက အဲလောက်တော်တာ၊ ကျွန်တော်က အစကတည်းက သူ့မမ ဒေါ်သလင်းဖြူရဲ့ Confidant (လူယုံ)ပါ။ ဒေါ်သလင်းဖြူက သူ့မောင်အိတ်ထဲကို ကျွန်တော့်ကိုထည့်ပေးလိုက်တာ။ သူ့မောင်ရဲ့အရည်အချင်းကို Confidence ဖြစ်တယ်လေ”

“ဦးထက်မြက်သူ ရှင်းပြသမျှကို နွေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရာမှ စကားအဆုံးမှာ နှုတ်ခမ်းက တင်းခနဲစေ့ပြီးသားဖြစ်သွား”

၏။ ရာဇသံ ဒီလောက်တော်နေရင် သူမရဲ့အကြံအစည်တွေ အောင်မြင်
မလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ရအောင်ချဉ်းကပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်
အလင်းမှာ ဘေးကိုကိုင်ထားသူထက် အမှောင်ကံ တုတ်ကိုင်ထားသူ
အသာစီးရတယ်ဆိုတာ ဒီလူမသိသေးလို့ပါ။ စီးပွားရေးလောကမှာ ဘာ
လောက်ပဲ ထော်တော် သူ မာယာဝင်ပါကော့ နွေထက်သာလွန်ခဲ့
ရက်ထဲမှာ နှုတ်တစ်နေ့ မိကိုမိခံရလိမ့်မည်။ သူမက သူမ၏အလှတရား
အဲဒီလောက်အထိ ယုံကြည်ကိုးကားသည်။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ သူ့ရုပ်က ဘာဖြစ်
လို့ ဒီလိုလှမြင်မခံဝံ့ဘဲ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲနဲ့ လှုပ်ရှားရတာလဲ”

“သူ့မှာလည်း သူ့သမိုင်းကြောင်းနဲ့သူပေါ့ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ရှင် သူ့ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ သိမှာပေါ့”

“သိတယ်လေ”

“ကျွန်မကို ပေးနိုင်မလား”

“ဒေါ်နွေထက်သာလွန် ဘာလို့ သူနဲ့တွေ့ဖို့ အသည်းအဆင်
ကြိုးစားနေရတာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စကြောင့်ပါ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ပြောလို့လည်းရပါတယ်”

“ကျွန်မ သူနဲ့တွေ့ချင်ပါတယ်။ ဘာမဆို သေချာတာ အကောင်
ဆုံးပဲ”

“ခင်ဗျားက ရာဇသံကို မှီခိုချင်တာထင်တယ်”

“Right... ရှင်ခန့်မှန်းတတ်လွယ်သားပဲ”

ဦးထက်မြက်သူ ထရပ်လိုက်ပြီး နှစ်လမ်းသုံးလမ်းလျှောက်ပြီးမှ
နွေဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ... . .

“သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“ကျွန်မက ခက်ခဲတာကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဒါဆို စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခုတည်းရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဦးရာဇသံက စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတယ်။ မိန်းမတွေကို မုန်းတယ်။

သူက ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်မို့လို့ လက်လှုပ်တာနဲ့ မျက်စိကို နှုတ်သီးနဲ့ထိုး
ဆိတ်ပစ်မယ့်သူ”

မလွယ်ပါလား။ တပည့်ကတောင် ဒီလောက် သူကဲခတ်တော်

နေရင် ဆရာက ချက်ဆိုတာနှင့် နားခွက်က မီးထတောက်နေမည်လား။
နွေ ခါတိုင်း လူတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ချီက်ပြီး ခါးပိုက်ထဲထည့်လို့မရနိုင်မှန်း
သိလာ၏။

ထို့ကြောင့်... သတိတောင် သေးသေးနဲ့မလုံလောက်နိုင်၍ သတိ

ကြီးကြီးထားမှဖြစ်မည်။
“ကျွန်မကို သူ့ဖုန်းနံပါတ်ပေးပါ။ လက်ခံစကားပြောတာ မပြော
တာက သူ့အပိုင်း”

“သူကတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို ဇွဲဆုပေး
ချင်တယ်”

နွေ မသိသောမဲ့ပစ်လိုက်၏။ သူပေးရင်တောင် နွေ မလိုချင်။

ဆိုချင်တာက သူမကို ရာဇသံဆိုတဲ့သူ လက်ခံနိုင်ဖို့။
“ကြိုးစားကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ဟုဆိုကာ ဦးထက်မြက်သူက ဦးရာသေခံ၏ ဖုန်းဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးလိုက်တော့...

“Thank you...ပါ။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“OK...”

နွေ သူမ၏လက်ကိုင်အိတ်ကို မွှေ့ယမ်းတော့မတတ်၊ လွှဲခတ်၍ ကြွကြွရွရွလေး လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းပါးဆီမှအပြားသည် အရာတစ်ခုကို စိန်ခေါ်နေခြင်းဆိုလျှင်...

ဦးထက်မြက်သူ ဒေါ်နွေထက်သာလွန်၏နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ဖုန်းကိုကောက်ယူလိုက်၏။

ခံစစ်နဲ့ဇာတ်လမ်းစခဲ့ဖူးသူက တိုက်စစ်ရဲ့သဘောတရားကို နောက်ကြည့်နေလောက်ပြီ။ တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ အောင်နိုင်သူ၊ ကျရှုံးခဲ့ရင် ဘယ်လို ကုန်းထမလဲ။ ရှုံးခဲ့ဖူးသူက နိုင်ဖို့တော့ အလဲပြန်ထိုးဦးမှာ။

ကိုယ် ကျရှုံးရမယ့်အလှည့်မှာတော့ ခူးဖက်ပြီး မတောင်းပန်နဲ့ နွေထက်သာလွန်။ ပေးဖြစ်တုန်းက ခံခဲ့ရသူက သူ တူဖြစ်အလှည့်မှာ အခွင့်အရေးပေါ်တာနဲ့ ထုမှာပဲ။ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ပြင်ဆင်ထားပေးတော့။

“ဟဲလို”

“...”

“ဟုတ်တယ် ကိုဇ”

“...”

“ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ နွေထက်သာလွန် ရောက်လာတယ်။ ခုမှပြန် သွားတာ”

“...”

“ကိုဇအရိပ်အောက်ကို ထိုးဝင်ချင်တာလေ။ သူ့ကို လက်တွဲခေါ်စေချင်တာ”

“...”

“လွယ်မယ်မထင်ဘူးလို့တော့ ပြောလိုက်တယ်”

“...”

“ကျန်တာတော့ ကိုဇ သင်ပေးထားတဲ့အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တာ။ သူ့ကိုလျှော့တွက်လို့မရဘူး။ ကိုဇ ဖုန်းနံပါတ်ကို မရမကတောင်းလို့ ပေးလိုက်တယ်”

“...”

“ဟား... ဟား... ဟား... စိတ်ချစမ်းပါ ကိုဇရာ။ ကျုပ်က အလှအပရဲ့ ကိုးကွယ်တတ်သူမဟုတ်တာ။ သူ့ရဲ့ညွတ်ကွင်းကို သက်ဆင်း ဒီတဲ့သူတွေက ရာဂမီးတောက်နေတဲ့သူတွေမို့လို့”

“...”

“ဟာ! ဆော့နိုး... ဆော့နိုး... ကိုဇရဲ့သိက္ခာကို ဖော်ကားသလို ဖြစ်သွားပြီ။ တောင်းပန်ပါတယ်။ လူတိုင်းကို သိမ်းကျုံးမဆိုလိုပါဘူး”

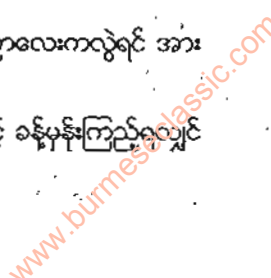
“...”

“ဒါပဲနော်၊ ကိုဇ နောက်တွန့်မသွားနဲ့။ ပစ်မှတ်ထဲဝင်လာရင် အောင်းသာဖြုတ်ချလိုက်”

“...”

“ကိုယ့်အတွက် မပူပါနဲ့ အိမ်က မဒီကညာလေးကလွဲရင် အားလုံး ဖွဲ ဆန်ကွဲပဲ... ဟဲဟဲ”

ဦးထက်မြက်သူ တဟဲဟဲရယ်နေပုံကြောင့် ခန့်မှန်းကြည့်လျှင်

၉၂ ◻ မိုးစက်ပွင့်

ရာသေံနှင့်သူသည် အရင်းနှီးဆုံးသူတွေ ဖြစ်နိုင်၏။ ခေါ်ပုံကိုက ကြည့်ထော
ဒါ ချစ်စနိုးခေါ်ပုံ။

နိုင်ငံခြားမှာနေခဲ့တုန်းက... သလင်းဖြူက သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်
အခုထိလည်း သူ့ရဲ့အခိုက်က မလွတ်ကင်းနိုင်သေးပါ။ သလင်းဖြူက အလွန်
ထက်မြက်သည့်မိန်းကလေး။ ခက်တာက ရောဂါသည်လေးဖြစ်နေခြင်းပင်
အခု ရာသေံက သူ့မရဲ့အမွေကို ဆက်ခံသည့်လူငယ်လေး။

ဦးထက်မြက်သူ... .

ရာသေံအတွက်ဆို အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း ဘာမဆို တူ
ညီဖို့အဆင်သင့်။

“ဟင်... .ဟေ”

တစ်ဖက်မှစိတ်မရှည်သလို ဆောင့်ခေါ်သံကြားမှ အတွေးလွန်
နေသော ဦးထက်မြက်သူ၊ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့်... .

“ဪ... .အေး... .ဒါပဲ... .ဒါပဲ”

အန်း(၁၂)

နွေ ပလာဇာထဲမှထွက်လာပြီး ကိုယ့်ကားဆီသို့ ဦးတည်လာစဉ်
အန်မိုးသက်ဆီမှ ဖုန်းဆက်သဖြင့် ခြေလှမ်းကိုတံ့၍ စကားပြောနေဆဲ... .

“ဒုန်း!”

“ဟင်!”

နွေကားနောက်ပြုံးကို ကားတစ်စီးက ဒုန်းခနဲ ပြေးဆောင့်လေ
သဖြင့် ဒေါသက ထောင်းခနဲထွက်သွား၏။ ပြောလက်စဖုန်းကို အစသတ်
ပြီး သွေးဆူစွာ လှမ်းလာသောခြေထောက်မှ ဒေါက်ဖိနပ်သံက စည်းချက်
ညီညီ

နွေ တစ်ဖက်ကတိုက်လိုက်တဲ့ကားထဲမှ ဆင်းမလာသေးသော
သူကို ရန်လိုစွာ ငိုကြည့်လေမှ၊ ပါဝါဝင်းဒိုးမှန်က တဖြည်းဖြည်းလျှောက်
ကားပြီး မျက်နှာတစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရစဉ်... .

“ဟင်!”

“ဒီလောက် ဒေါသမာန်စွယ်တွေ ဝေါထွက်လာပုံထောက်တော့ ဒီကအစ်မရဲ့ကားထင်ပါတယ်။ ဆော့နီးဗျာ... ကျွန်တော် တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လွတ်မယ်ထင်လို့ ဝင်လိုက်မိတာ၊ ကျွန်တော့်အမှားအတုထဲ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ အစ်မပြောပါ။ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒီကားကို အကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်အောင် ပြင်ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ်။ ဒီလောက်ကြီးမှမဟုတ်တာ။ ကားမီးသီးကဲ့သို့သွားနဲ့ ပါပဲ”

လေထဲကိုလျှော့ချပြီး ပြောလိုက်ပုံက သူ့ကလေး တကယ့် စင်ကြယ် ပျော့ပျောင်းသော မဟာဆန်သူလိုလို။ တကယ်ဆို သူမကားမီးသီး ကဲ့သို့ သွားရုံတင်မကပါ။ ခွက်ဝင်သွားတဲ့နေရာကို သူမမြင်ဘဲ နေပါမလား။ သူက မျက်မမြင်မှမဟုတ်တာ။ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ပြီး သူမကားကို သေသေချာချာကြည့်၍...

“မီးသီးကဲ့သို့တင်မကတူးဗျာ အခြေအနေတော်တော်ဆိုသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် ပင်ကိုလိုပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်ဟုပြောပြီး ဖုန်းကိုထုတ်ယူသည်။ ဖုန်းကိုင်တဲ့ သူ့လက်ချောင်းလေးတွေကို နွေ ငေးနေမိ၏။ ပြီးတော့ စကားပြောနေတဲ့ သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းစိစိုရဲ့ရဲ့လေး။

“ခဏကြာရင် အစ်မကားကို လာယူကြလိမ့်မယ်။ လိပ်စာစေခဲ့လေ။ ဘယ်ကိုပြန်ပို့ပေးရမလဲ”

“ဟို...”

“အခုလောလောဆယ် အစ်မ သွားချင်တဲ့နေရာကို ပြောပေး ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် အစ်မ အခက်အခဲမရှိ

စေရပါဘူး”

စကားပြောသံလေးက ချိုသာနူးညံ့နေသည်။ ဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ လူအတော်များများကို ဒီအသံက လွှမ်းမိုးထားနိုင်တာ။

“မင်း... မမကိုမမှတ်မိဘူးထင်တယ်”

“ဗျာ”

“ဟိုတစ်ခါ မင်းကို မမကားနဲ့တိုက်မိမလို့ဖြစ်တာလေ။ မင်းရဲ့ ဝစ်တာတောင် ကျိုးသွားသေးတယ်။ မှတ်မိလား”

သူ့က မျက်လုံးကိုထောင့်ကပ်၍ စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်၏။ မမှတ်မိဘဲနေပါမလား ဒေါ်နွေထက်သာလွန်း။ နောက်ဘဝဆိုတာ ရှိခဲ့ရင်တောင် ဆယ်ဘဝပြောင်းသည်အထိ မေ့လို့ရမှာမဟုတ်တဲ့ ဒီမျက်နှာ။ ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲနာကျင့်သွားပေမယ့် အမှန်းကို အပြုံးနှင့်ဖုံးဖိကာ ကွယ်လိုက်ရင်း

“ဪ... မှတ်မိပြီ မှတ်မိပြီ နာမည်က ဒေါ်နွေထက်သာလွန် ဟုတ်တယ်နော်”

“မင်းမှတ်မိသားပဲ။ တော်သေးတာပေါ့။ မမက အခြေခံဖော်ပေးလို့ သတိရသွားတာ။ အဟွန်း... လက်စားချေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဝစ်တာလေးအတွက်”

“ဟာ! မဟုတ်ရပါဘူး မမရယ်။ ကျွန်တော် တကယ်မတော်အထိပါ”

ရင်ထဲမှာတော့ သိလို့ကို တမင်တိုက်ပစ်လိုက်တာဟု ပြောမိ၏။

“မမက စတာပါကွယ်”

“ဟော! ဟိုမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ မမကားကိုလာယူပြီ”

“ရှိတယ်”

“ဒီကားပဲ၊ ယူသွားပြီး ကိုမျိုးနိုင်တို့ဝပ်ရှော့မှာ ပြင်လိုက်ကွာ။ အခကောင်းဆုံးဖြစ်ပါစေနော်”

“အေးပါ ရိုတ်ရား ဒါပေမဲ့ အလုပ်ခွပ်ခါ အချိန်ကုန်ခတော့ မင်း မစရာမှာနော်”

“စိတ်ချ! ပြီးရင် မင်းတို့ကြိုက်တဲ့ Reataurant ကိုရွေး”

“အိုကေ”

ရိုတ်သူငယ်ချင်းတွေ နွေကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်သွားကြ၏။ ရိုတ်က နွေကိုကြည့်၍ပြောတော့ နွေကလည်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မေဘယ်သွားမှာလဲ ပြောလေ၊ ကျွန်တော်လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

“မမ အိမ်ကိုပြန်မှာပါ”

“ဒါဆို တက်လေ”

ရိုတ်က ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးလေတော့...

“အားနာလိုက်တာကွယ်”

“အားမနာပါနဲ့၊ မိတ်ဆွေတွေပဲဟာ”

“မမရှေ့ခန်းမှာပဲ မင်းနဲ့အတူထိုင်လိုက်မယ်လေ၊ စကားပြောရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... မမသဘောပါ”

ရိုတ် နောက်ခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး ရှေ့ခန်းကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူနဲ့နွေဆိုတဲ့မိန်းမဟာ ကြောင်နဲ့ကြွက်လိုပါပဲ။ ကြောင်ရဲ့ဆရာက ကြွက်တို့အခု...

ရိုတ်ရဲ့ဆရာက နွေထက်သာလွန်။ သူမသင်ပေးတဲ့ပညာတွေနဲ့ သူမကိုပြန်ပြီး အမှည့်ခြေ ခြေပစ်ရမှာ။ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး ဒေါ်

နွေထက်သာလွန်။ အတံ့အလှည့်ရဲ့သဘောတရားကို ခင်ဗျား သိဖို့လိုလာပြီ။ နည်းနည်းကနေစပြီး မြည်းစမ်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ။

“ရိုတ်”

“ခင်ဗျာ”

“ရိုတ်ရဲ့သီချင်းလေးတွေက အရမ်းနားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲနော်။ ချိုချိုအေးအေးနဲ့ အချစ်သီချင်း၊ အလွမ်းသီချင်းလေးတွေ။ ရင်ဘတ်နဲ့ခံစားပြီး ဆိုထားတာလား။ အပြင်မှာ တကယ်အသည်းကွဲဖူးသလား ဆင်”

ရိုတ် မထီမဲ့မြင်ပြုံးလိုက်၏။

“အငှားခံစားတာပါ။ ဂစ်တာရိုတ်ရဲ့ဘဝမှာ အသည်းမကွဲဖူးပေမယ့် အသည်းကွဲဖူးသူတစ်ယောက်ရဲ့နည်းလမ်းက ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်”

“အဆန်းပါလား၊ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မမ နောက်တော့သိလာမှာပေါ့။ ပါးစပ်က ရှင်းပြနေတာထက် အစိစချင်းပေါ်လာတတ်တဲ့အမူအရာတွေကို ဆက်စပ်ကြည့်။ အဲဒါကမှ သိထိမိမိရှိတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ပြောမပြချင်လည်းနေ၊ ရှေ့မှာ မမတို့အိမ်ကိုရောက်

ပြီ”

ရိုတ် ခြံဝန်းကျယ်ကြီးရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပေးလိုက်သည်။

“အိမ်ထဲကိုဝင်ဦးလေ ရိုတ်ရဲ့၊ ရိုတ်ကို မမပေးစရာရှိလို့”

“ဘာတွေလဲ၊ ကျွန်တော်မလိုချင်ဘူး။ မမနဲ့ကျွန်တော် ခုမှခင်

တာ”

“ခုမှဆိုပေမယ့် မိတ်ဆွေရင်းတွေလို သဘောထား။ မမပေးမလဲ
လက်ဆောင်ကိုမြင်ရင် မင်းသဘောကျသွားမှာပါ။ လာပါကွာ”

နွေက ရှိတ်လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်၍ အတင်းဆွဲလိုက်ရာ ရှိတ်
က အဆင်။ အားလွန်၍ ပြေးဖက်လိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့
နွေပါးပြင်နှင့် ရှိတ်နာခေါင်းချွန်ချွန်လေး မိတ်ဆက်သွားသလို. . .

“အို!”

“ဆောရီး”

ဒါ. . . တမင်တကာလား။ တိုက်ဆိုင်တာလား ရှိတ်ပဲ သိသိ
မည်။ ဖက်ထားမိတဲ့လက်တွေကို ဖြည့်လွှတ်ပေးလိုက်ရင်း. . .

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်”

“ကားကို ဒီအတိုင်း လမ်းမှာထားခဲ့ရမှာလား”

“ညော်. . . ဟို. . . မဟုတ်ဘူး။ ခြံထဲကိုမောင်းခဲ့လေ”

ရှိတ်ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ကားပေါ်ပြန်တက်
ကာ ခြံထဲသို့မောင်းဝင်ခဲ့၏။

“မမတို့ခြံက အကျယ်ကြီးပဲနော်၊ ပြီးတော့ ပန်းတွေနဲ့ အနံ့
လှတယ်”

ပန်းချစ်တဲ့ယောက်ျားတွေကို နုတ်ယူတယ်ဆိုခဲ့သောပါးစမ်း
အခုတော့ သူမကိုယ်တိုင် ပန်းတွေနဲ့အပြိုင်. . .

“လာ. . . ရှိတ်”

အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်တွင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဦးလှုံကိုတွေ့လိုက်
ရ၏။ နီတွတ်က ဦးလှုံပန်းတွေကို နှိပ်ပေးနေသည်။ ဒီနီတွတ်တော့. . .

“ညော်. . . နွေလေး ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးလှုံ”

ဦးလှုံကိုပြောပြီး ရှိတ်ဘက်သို့လှည့်၍ တစ်ဆက်တည်း. . .

“ထိုင်လေ ရှိတ်”

“ဟဲ့ ဘဲကဲ့”

ထိုင်လိုက်ပေမယ့် ရှိတ်ရဲ့အာရုံက ဦးပြည့်စုံလှုံဆီမှာ။ ဦးပြည့်စုံ
လှုံက မပြုံးပြပေမယ့် တည်တင်းနေတာလည်းမဟုတ်။

“ဦးလှုံ. . . သူက ဦးလှုံအရမ်းကြိုက်တဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက်
လေ”

“ဟေ့! ဟုတ်လား ဒါကြောင့် တူပါတယ်လို့ကြည့်နေတာ။ ငါတူ
တာ VCD ထဲမှာထက် အပြင်မှာ ပိုချောနေတာကိုး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အဖျားသတ်မှာ ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းမသိတာကြောင့် နှုတ်ခမ်းချင်း
မိမိတို့ မှဲ့လိုက်တာလား ပြုံးလိုက်တာလားမသိ။

“အန်ကယ်က ငါတူရဲ့အမာခံပရိတ်သတ်ပါကွာ”

“အန်ကယ်ဆီက ခုလိုစကားကြားရတာ ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်း
သာပါတယ်”

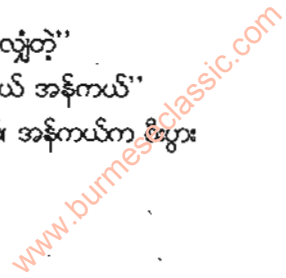
“ရှိတ်”

“ဗျာ”

“ဦးလှုံရဲ့နာမည်အပြည့်အစုံက ဦးပြည့်စုံလှုံတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်”

“အန်ကယ်ကလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ အန်ကယ်က မီးပွား

ရေးသမားဆိုပေမယ့် သီချင်းတွေကိုကြိုက်တယ်”

ဒါကြောင့် နေ့နဲ့တွေ့ခဲ့တာဆိုတဲ့စကားကို ထည့်မပြောဖြစ်တော့
“ဒါဆို အန်ကယ် Show ပွဲတွေဘာတွေ ကြည့်မှာပေါ့”

“အင်း... အရင်တုန်းက ကြည့်ပါတယ်။ ခုက စိတ်ပဲရှိတော့
တယ်။ ကျန်းမာရေးက မကောင်းဘူးလေ။ အားမသန်လို့ မာန်လျှော့လိုက်
ရပြီကွ”

ဦးပြည့်စုံလှုံပုံစံက တကယ်ပဲ လောကကြီးကိုအရှုံးပေးတော့မည်
ပုံစံ။ အားလျှော့ညှိုးရော်နေတဲ့မျက်နှာကို ရိုတ် ရီဝေဝေစိုက်ကြည့်နေမိလေ။
သူ ဘယ်လိုအားပေးရမလဲ။

“သားရှိတုန်းကဆိုရင် ဦးကို ခဏခဏဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆို
ပြတာ။ သားက ဂစ်တာတီးလည်းကျွမ်းတယ်။ သီချင်းဆိုလည်း ပိုင်တယ်။
သူ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုနေရင် စိတ်ညစ်စရာရှိတောင် ပျောက်သွား
တာပဲ။ ခုတော့ သူမရှိတော့ဘူးလေ”

ရိုတ် တစ်ဖက်ကိုညှိကြည့်လိုက်တော့ နွေမရှိတော့ပေ။ အပေါ်ထစ်
ကိုတက်သွားတာ လှမ်းမြင်လိုက်သား။

ဦးပြည့်စုံလှုံရဲ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့သီလာ၏။

“သူသိပ်ဖြစ်ချင်တဲ့အဆိုတော်တောင် သူ့ခမျာ ဖြစ်မသွားရတာ
ဘူး”

ရိုတ်ရင်ဝကို လက်သီးပြင်းတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်သလို ရင်
ဘတ်တစ်ခုလုံး အောင့်တက်လာ၏။ ဝေ့ချင်လာသည့်မျက်ရည်ကို မျက်
တောင်ဖျားနှင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းထားလိုက်၏။

မြင်သာမြင် မကြင်ရသည့်ဘဝဆိုသလို...

ကိုယ့်အဖေတစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်ရှေ့မှာရှိနေတာတောင် ဖေဖေ
ဆို ခေါ်ခွင့်မပုတဲ့ဘဝပါလား ဖေဖေရယ်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့်
ဖေဖေ။

တစ်နေ့နေ့မှာ သား ဖေဖေကို ဖေဖေလို့ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ခေါ်ခွင့်ရ
ကြီးစားပါမယ်။ လောလောဆယ်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ။

“သူက ဘယ်ကိုရောက်သွားတာလဲ အန်ကယ်”

“ရုံးသွားတာပါ”

“ဪ”

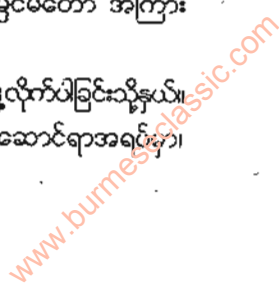
ရိုတ်... ဦးပြည့်စုံလှုံ၏ဘေးသို့ ရွှေ့ထိုင်ပြီး လက်ကိုဆုပ်ကိုင်
တာ အားပေးစကားဆိုလိုက်၏။

“အန်ကယ်အရမ်းခံစားသွားရပြီထင်တယ်။ ဘာမှအားမငယ်ပါ
အန်ကယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မိဘမဲ့တစ်ယောက်ပါ။ အန်ကယ်လက်
မငယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်အားရင် လာလည်ပြီး အန်ကယ်ကို သီချင်းဆိုပြ
မယ်လေ”

“မင်း တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပြောတာပါ အန်ကယ်။ ကျွန်တော်က မိဘမေတ္တာငတ်
နေတဲ့သူ။ အန်ကယ်က သားအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်နေတဲ့ အဆွေးသမား။
တစ်ကိုယ်တစ်ပြန် အားပေးနှစ်သိမ့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား။ ကျွန်တော့်
အန်ကယ်ရဲ့တူလိုသားလို သဘောထားပါ။ အမြင်မတော် အကြား
မတော်တာရှိရင်လည်း ဆုံးမပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

လေပြည်သယ်ဆောင်ရာ ပန်းရနံ့တွေ ဖွေးဖွေးလိုက်ပါခြင်းသို့နယ်။
ရိုတ်ရဲ့အသံသြရုရှ ချိုသာသာလေးရဲ့နူးညံ့ခြင်းတွေ ဆောင်ရာအရပ်မှာ။

ဦးပြည့်စုံလှုံ၏အပြုံးနှင့်ကြည်နူးခြင်းတို့ သန္ဓေတည်၏။

ဒီကောင်လေး သူ့ကိုကြည့်တဲ့အကြည့်တွေထဲမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုတွေ လွှမ်းမိုးနေသည်။ သူ့ရဲ့စကားသံလေးကိုကြားရပြီး ဦးပြည့်စုံလှုံ၏ရင်ထဲမှာ သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခြင်းဖြစ်၏။

ပြီးတော့... ကောင်လေးရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေကို သူ့ရင်းနှီးသလို ရှိ၏။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူနေတာလား။ နိတွတ်ကတော့ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

“သားရဲ့စကားကိုကြားရတာ အန်ကယ်အားရှိလိုက်တာကွာ။ ဒီနေ့ကစပြီး အန်ကယ်တို့အိမ်ကို သား တံခါးမရှိခါးမရှိ စင်နိုင်ထွက်နိုင်ပါတယ်”

“ရှိတ်”

“ဟင်”

နေ့ ခေါ်လိုက်တာက လှေကားပေါ်က။ ရှိတ် မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုပြုံးပြလေသဖြင့် ရှိတ် ပြန်ပြုံးပြလိုက်၏။ လက်ထဲမှာကိုင်ထားတာက သိန်းကျော်တန် ဂစ်တာအကောင်းစားတစ်လက်။ နေ့ ရှိတ်အနားကိုရောက်လာပြီး...

“ရော့! ဒါ မမ... ရှိတ်ကို လက်ဆောင်ပေးတာ”

ရှိတ် ဂစ်တာကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ဂစ်တာက အကောင်းစားပဲ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတာကို ကျွန်တော် မယူပါရစေနဲ့”

“ယူလိုက်ပါ သားရယ်၊ အိမ်မှာ တီးမယ့်သူမှမရှိတာ။ နေ့က အရင်လို ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုဖို့ သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ စီးပွားရေး

အောက်ကို လိုက်နေရလို့လေ။ ဒါ... အန်ကယ်သားကို အန်ကယ် မွေးနေ့ဆက်ဆောင် ဝယ်ပေးထားတဲ့ဂစ်တာလေးပါ။ သူက ဂစ်တာတွေကို စုဆောင်းရတာ ဝါသနာပါတယ်။ သခင်မဲ့နေတဲ့ဂစ်တာလေးအတွက် သားက အထိုက်တန်ဆုံးသခင်ပါ။ ယူလိုက်နော်”

ဂစ်တာကို ဦးပြည့်စုံလှုံကိုယ်တိုင်ယူပြီး ပေးလေသဖြင့် ရှိတ် ပြင်းသာတော့ဘဲ ခေါင်းညှိတ်၍ ယူလိုက်သည်။ ပိုင်ရှင်မဲ့နေတဲ့ဂစ်တာလေးတို့။ ဘုန်းလှုံမိုးကိုင်ခဲ့တဲ့ဂစ်တာလေးကို ရှိတ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့် ငဲ့ကြည့်နေမိ၏။

နွေကတော့ ဦးလှုံ... ရှိတ်ကို လိုလိုလားလားနှင့် လက်ခံစကားပြော ဖော်ရွေနေသဖြင့် ကြိုတ်ကာ ဝမ်းသာရသည်။

“နေ့နဲ့ရှိတ်က ဘယ်လိုသိခဲ့ကြတာလဲ”

“ဪ... ဟို... ပထမတစ်ခါက ရှိတ်ကို နွေက ကားနဲ့တိုက်ခတ်လိုဖြစ်တာ။ ဒုတိယအကြိမ်ကတော့ နွေကားခနောက်ခြီးကို ရှိတ်က ခတ်တိုက်တာ”

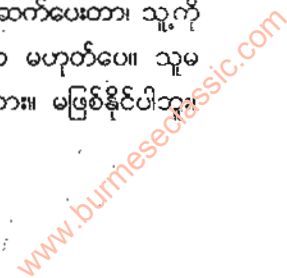
“တော်တော်တိုက်ဆိုင်တာပဲနော်၊ ရေစက်ရှိလို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်မှယ်ထင်တယ်”

ဦးပြည့်စုံလှုံ ရှိတ်မျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ရုံနှင့် ရိုးသားဖြူစင်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရသည်။ ခန့်မှန်းလို့မရတာက နွေ။

ဒီနေ့...

နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသလိုပဲ။ ရှိတ်နဲ့သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးတာ၊ သူ့ကို နွေက နွေခင်ပွန်းပါလို့ ထည့်ပြီးမိတ်ဆက်ပေးတာ မဟုတ်ပေ။ သူ့မဘာလုပ်ချင်ပြန်တာလဲ။ ရှိတ်ကို အသုံးချဦးမလို့လား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ရှိတ်က အဆိုတော်တစ်ယောက်ပဲဟာ။ နွေ့အတွက် အသုံးဝင်မှာမဟုတ်ပေ။

ကောင်လေးက ယောက်ျားချင်းပင် ငေးယူရလောက်အောင် နေ့မောသူ။ အောင်မြင်ကျော်ကြားသူမို့ သူမ ထင်ပေါ်ချင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တကယ်များ... .

“အန်ကယ်”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ဪ... အင်း... ကောင်းပါပြီကွယ်”

“မမ... သွားမယ်နော်”

“အင်း... နောက်လည်း တွေ့ရင်ခေါ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ရှိတ် ထွက်လာခဲ့ပြီး လမ်းကိုရောက်မှ ကားကို ဖြစ်သလိုအေးသို့ ဆွဲချထိုးရပ်လိုက်သည်။ ရှိတ်ရင်ထဲမှာ သပ်လျှိုထားသလို တင်းကျပ်တောင့်တင်းနေ၏။ ယောက်ျားမငိုရဘူးလို့ သတ်မှတ်ချက်ရှိလို့လား။ ခံစားမှုတွေကို ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရသမျှ... .

ဂစ်တာကို... .

ဆွဲယူ၊ ရင်ခွင်မှာပိုက်လျက် ဟီးခနဲ အားရပါးရ ငိုချလိုက်တာကလေးတစ်ယောက်လို့။

ဒီအဖြစ်ကို... .

ဘယ်သူသိမှာလဲ။

အခန်း(၁၅)

ဆောင်း... အမွေကိုခေါ်လာပြီးကတည်းက အပြင်သို့လိပ်မထွက်ခြင်းပေ။ အမေက စိတ်မနှံ့ရှာဘူးမဟုတ်လား။ ပုဂံမှာလို ဟိုလျှောက်သွား ဒီလျှောက်သွား... သွားရင် ဒုက္ခ။ ဒါကြောင့် အိမ်က ထမင်းချက် ဒေါ်ကြီးနှင့် သူမ အမွေကိုအလွတ်မပေးဘဲ စောင့်ရှောက်နေရသည်။

ခုတလော ရောဂါအခြေအနေက ထူးခြားလာသလိုပဲ။ အတိတ်တို့သတိရလိုက်၊ မရလိုက်။ စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်ကြီးမှာ ဖေဖေ ချက်နှာနှင့် နေ့စဉ်ဝတ္တရားမပျက် လာကြည့်ပေးရှာပါ၏။

ဖေဖေကလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ နယ်မှာ တာဝန်ကျနေသည်မို့ ဆောင်းကို ဒေါ်ဝကြီးနှင့်ထားခဲ့၏။ ဆောင်းက ဖေဖေနှင့်လိုက်နေချင်ပေမယ့် ဖေဖေက မခေါ်တာ။ သမီးမိန်းကလေးကို သွားလေရာ ဆီးသွားခြင်းထက် လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ အခြေတကျထားတာကသာ အကောင်းဆုံးဟုဆို၏။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းကလည်း လိမ္မာလို့ ယုံကြည်စိတ်ချထားခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ဂစ်တာရှိတ်နဲ့ ဝေသီဆောင်းဟာ ကိုင်းကျွန်းမို့ ကျွန်းကိုင်းမို့ဖြစ်ရမည်တဲ့ ဂစ်တာရှိတ်ကို ဆောင်းအား ကိုယ့်ညီမအရင်းလို စောင့်ရှောက်ရန် ကတိ တွေ့ အထပ်ထပ်တောင်းသွားတာ။

အမေ့ကိုခေါ်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၊ ဖုန်းဆက်တော့ အမေ့ကိုဆေးကုဖို့ ဖေဖေပဲ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ မွေးစားမိဘတွေ့ဆိုပေမယ့် ဖေဖေက ဆောင်းကို အသက်လောက်ချစ်တာ။ မေမေကတော့ ကံဆိုးရာ ပါသည်။ ဆောင်း ရှစ်တန်းနှစ်မှာပဲ ဆုံးသွားခဲ့၏။

“ဆောင်းလေး”

“ရှင်... ဒေါ်ကြီး”

“လာပါဦးကွယ်... ဟိုမှာ သမီးအမေ ဂျီတိုက်နေလို့”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဒေါ်ဝကြီးကျွေးတဲ့ထမင်းကို မစားချင်ဘူးတဲ့၊ ဆောင်းကျွေးစားမယ်လို့ပြောနေတယ်။ ဒေါ်ဝကြီးက သူ့ကို အဆိပ်ခတ်မှာကြောက်လို့ မစားခဲ့ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ နင်နဲ့ငါသိတာမဟုတ်ဘူး... မယုံဘူးနဲ့ ထလုပ်နေတာ”

ဆောင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ အမေ ရောဂါသက်သာတယ်ဆိုပေမယ့် အကောင်းပကတိကြီးမဟုတ်သေးတော့ တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီလို စိတ်ဖြူဖောက်တဲ့အခါလည်းရှိသည်။ ဆေးရုံကဆင်းလာတော့ ဒီလောက်တောင် အခြေအနေက ကောင်းသေးတာမဟုတ်။

“အမေ”

“သမီး”

“အမေ ထမင်းမစားဘူးဆို”
“အင်း... သူက လူစိမ်းလေ၊ ငါ့ကိုစေတနာရှိလို့မှ မဟုတ်တာ။ ညည်းက ငါ့သမီး ဝိုင်းဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ အမေရဲ့”

“ငါ့သမီးပဲ ငါ့ကို စေတနာရှိမှာပေါ့”

“ဒေါ်ဝကြီးကလည်း အမေ့ကို စေတနာရှိပါတယ် အမေရဲ့”

“ရှိရှိ မရှိရှိ... သူကျွေးတာကို အမေမစားချင်ဘူး။ သမီးရဲ့ ဆက်ကလေးတွေက လှတယ်၊ လူကလည်း လှတယ်၊ သမီးကျွေးတာပဲ အမေမစားချင်တယ်။ သူက လှမှမလှတာ။ လက်တွေ့ကလည်း ညစ်ပတ်နေမှာပေါ့”

ဆောင်း အားနာစွာ ဒေါ်ဝကြီးကိုကြည့်မိတော့ အောင့်သက်သက် ချစ်နဲ့ ဒေါ်ဝကြီးခမျာ ပြုံးရတော့မလို မဲ့ရတော့မလို၊ စိတ်ထဲက အရူးက အစ်မှူးသာတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလို့ ပြောနေမလား။

“အဲဒီလိုမပြောရဘူး အမေရဲ့။ ဒေါ်ဝကြီးကို အားနာစရာ”

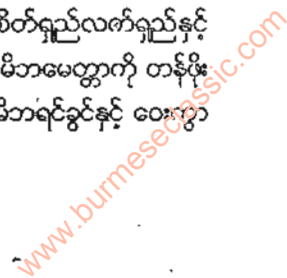
“အားမနာပါနဲ့ ဆောင်းရယ်၊ ဒေါ်ဝကြီး နားလည်ပါတယ်”

ဆောင်း ခေါင်းညှိတ်ပြီးပြလျက် အမေ့ဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း...

“အမေ့ကို သမီးကိုယ်တိုင် ငါးရိုးနှင်ပြီးကျွေးမယ်။ ထမင်းများများစား။ အဲဒါမှ အမေ့ကျန်းမာရေးကောင်းမှာ”

“သမီးကျွေးရင် အမေက စားမှာပေါ့”

ဆောင်း ငါးရိုးလေးတွေနှင်ပြီး အမေ့ကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ထမင်းကျွေး၏။ မိဘရှိနေသေးသောလူအချို့သည် မိဘမေတ္တာကို တန်ဖိုးထား ကိုးကွယ်ရကောင်းမှန်းမသိတတ်ကြပေမယ့် မိဘရင်ခွင်နှင့် ဝေးကွာ

ခွဲဖူးကြသောသူများက မိဘရင်ခွင်ရိပ်ကို ခိုဝင်ဖို့ မျှော်လင့်တောင့်တကြသည်။

အမေသာရှိနေရင် ဆောင်းအတွက် ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူးလေ။ နွေကာလမှာ အမေ့မေတ္တာသည် အအေးပြုဆုံးသော ထနောင်းရိပ်။ ဆောင်းမှာတော့... မန်ကျည်းဆိုတာထက် အနှေးထွေးဆုံးသောမေတ္တာသည် အကောင်းဆုံးသော စောင်တစ်ထည်။

မိုးရာသီမှာတော့ အမေ့ရင်ခွင်သည် အလိုချီဆုံးသော ထီးတစ်လက်။ ရေနဲ့ဝေးခဲ့သည့်ရွှေကြာလေးသည် ယခုတော့ ကံကြမ္မာတစ်ဖန် သာယာသံပေးလို့ ရွှေကန်မှာ ဒီကြာလေး အေးချမ်း မွှေးလန်းခွင့်ကြီးခဲ့ပါပြီ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကံကြမ္မာ... .

“ဆောင်းရေ”

အသံကိုကြားလိုက်တာနှင့် ဆောင်း လည်ပင်းလိမ်ကြည့်လိုက်ခင်

“ဂစ်တာရိုတ်”

ရိုတ်က ပြုံးလျက် ထမင်းစိုင်းဆီသို့ လျှောက်လာကာ ငုံ့ကြည့်

လျက်... .

“ဟား... . ဟင်းတွေက စုံနေပါလား၊ အနံ့ကတော့ အိမ်ထဲထဲ လာကပ်တည်းက ရတာ။ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဘယ်သူက ကျွေးမယ်ပြောလို့လဲ”

“မကျွေးဘူးလား”

“ကျွန်ကုန်ရင် အလဟဿဖြစ်မှာစိုးလို့ အပိုမချက်ဘူး”

“ကောင်းရော”

“လာမယ်ဆို ကြိုပြီးပြောထားပါလား”

“အရှက်ပြေတော့ နည်းနည်းကျွေးကွာ”

“အောင်မာ! ဘာလို့ကျွေးရမှာလဲ”

“ဒီလောက်တွန့်တိုမှန်း ခုမှသိရတယ်”

“တွန့်တိုရမယ်လေ၊ ဒီက မိဘလုပ်စာထိုင်စားနေရတာရှင့်။ ရှင့်

ဆို ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေမရှိဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ် ထမင်းလခပေးစားမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဆောင်း သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးပြီး အမေ့ဘက်သို့လှည့်လိုက်တော့

အမေက ဆောင်းကိုတစ်လှည့်၊ သူ့ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ... .

“ကျွေးလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ သူ့လာရင် အမေ့ဖို့ မှန်တွေအများ

ပြီးဝယ်ဝယ်လာတာ။ လာ... . လူလေး၊ အမေ့အတူတူစား”

အမေက သူ့ပန်းကန်ကို ရှိတ်ဘက်သို့တိုးပေးရင်း ရှိတ်လက်

ကိုဆွဲခေါ်သည်။

“တွေ့လား... . မင်း စေတနာမရှိပေမယ့် အမေက ကိုယ့်ကို

အလုပ်ထားဘူး”

ဟုပြောပြီး အမေ့ခွဲကျွေးသည့်ထမင်းကို သူက မရွံ့မရှာနှင့်

အလေသည်။

“ငါ့ဖို့ မုန့်ပါသေးလား”

“ပါတာပေါ့ အမေရဲ့... . အများကြီး၊ ညှော်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်

စတင်ထားခဲ့တယ်”

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုငါချစ်တာ သိလား”

သူက ရယ်လျက်... .

“အမေ ကျွန်တော့်ကိုတကယ်ချစ်တာလား”

“တကယ်ပေါ့၊ နင့်ကိုရော သမီးကိုရော ချစ်တာ။ ဒါနဲ့ နင်း
ဘာလို့ ပြန်ပြန်သွားရတာလဲ။ ဒီမှာနေပါလား”

“ဒီမှာနေလို့မဖြစ်လို့ပေါ့ အမေရဲ့”

“ဟင်! မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး”

အမေက ရိုတ်ကို တွေ့တွေ့ကလေးစိုက်ကြည့်ပြီး အတန်ကြာ

“ဒါဆို နင်မပြန်ရအောင် ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ပြောပါဦး”

“နင်တို့နှစ်ယောက် လင်မယားလုပ်လိုက်”

“အို! အမေ”

“အဟွန်း...”

ဆောင်းမျက်နှာလေး ရဲရဲနီလျက် ဘယ်မှာထုတ်ထားရမုန်း နေ
တော်သေးတာပေါ့။ အနားမှာ ဒေါ်ဝဲကြီးမရှိတော့လို့၊ မဟုတ်ရင် ဆေး
ထပြေးမိမလားပဲ။

ဒါကို သူက လှောင်သလိုကြည့်၍ ရယ်သည်။

“ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“မရယ်ပါဘူး”

ရိုတ် ဖြောင်ညာလေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းခေ့ပီထီ
တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီးမှ အပြုံးကို ရှေ့ဆက်ခွင့်ပေး၏။ ဆောင်း အရှက်ထူ
ပြီး ထပြေးသွားမှာစိုးလို့ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် မနည်းကြီး သွန်သင်လိုက်
လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ ဦးတည်လျက်...။

“အမေ”

“ဘာတုန်း”

“ထမင်းစားလို့ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းတယ်၊ နင်လည်းစားလေ”

အမေ ထမင်းတွေ ထပ်ခွံ့ကျွေးပြန်၏။

“ဂစ်တာရိုတ်”

“အင်း”

ထမင်းလုတ်နဲ့မို့ မထူးဘဲ အသံပေးတာ ဆောင်းသိသည်။

“ရှင် ကျွန်မအမေကို အမေလို့မခေါ်ပါနဲ့”

“မြို့မကျအောင် ပြောပြန်ပြီ”

“ကျွန်မပြောတာ ထမင်းနဲ့မဆိုဘူး”

“သိတယ်”

“သိလျက်နဲ့ရှင်”

“ဟ! ကိုယ့်အဒေါ်အရွယ်မို့ လေးစားသမူနဲ့ ချစ်လို့ခင်လို့ခေါ်

တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မခေါ်နဲ့”

“ခေါ်မယ်”

“မခေါ်ပါနဲ့ဆို”

“ခေါ်မယ်ကွာ”

“ကဲ!”

“အား...”

ထပြီး ကျောပြင်ကိုထုလိုက်တဲ့အားက မသေးတာကြောင့် ရိုတ်

ကျော့ကျော့၍ ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

အမေက မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့် ဆောင်းကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထရပ်ကာ၊ ရှိတ်ကျော့ပြင်ကို သူမလက်ဝါးနှင့်ပွတ်သပ်ကာ၊ ဘာတွေမရှိမသိ ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ်နှင့် မနိုးမှုတ်နေသည်။

အမေ ထမင်းတသွားပြီမို့ ဆောင်းက ပန်းကန်တွေဆေးဖို့ ဘာစင်သို့သယ်သွားစဉ် ဒေါ်ဝဲကြီးရောက်လာပြီး ဆေးလေ၏။

“နာသွားလားဟင်”

“နာတာပေါ့ အမေ့ရဲ့၊ အမေ့သမီး အရမ်းရက်စက်တယ်”

“အို! အဲဒါ ရက်စက်တာမဟုတ်ဘူး လူလေးရဲ့”

“ဟင်! ဒါဆိုတာလဲ”

“ချစ်တာ၊ ချစ်လို့ ကျီစားတယ်လို့မှတ်”

“ဗျာ”

“အမေ”

ဒီတစ်ခါ အနားမှာ ဒေါ်ဝဲကြီးနှင့်မို့ ဆောင်း အပြင်သို့ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ရှက်လိုက်တာ။

“ဆောင်း”

“အို...ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ”

“အမေပြောတာ တကယ်လား”

“ရှင်ဘာတွေ့လာမေးနေတာလဲ၊ မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်က စဉ်းစားပေးမလို့”

“သေလိုက်”

ဆောင်း အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသဖြင့် ပြန်ဆင်းမ...

ဘော့တူးဆိုတာ ရှိတ် သိပြီးသား။

ဒါကြောင့်... .

ခြေလှမ်းတွေကို နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ရုံသာ။

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့နွေ၊ ရာဇဝံ တော်တာကိုလည်း ထည့် ပြောဦး”

“အရင်က ရှင်သိပ်မညံ့ပါဘူး”

“မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာဆိုပြီး အခန့်သား သူက မနေတော့”

“တော်တော့ နားငြီးတယ်”

လိုသလောက် ခရီးမပေါက်နိုင်ဖြစ်နေပြီမို့ နွေ အရာရာကို စိတ် တိုင်းမကျနိုင်။

ဟန်မိုးသက် နားလည်ထား၏။ သူ့အလိုမကျလျှင် နွေ ကိုယ့်ကို နှာထုတ်တော့မယ်ဆိုတာ။ အဲဒီလို သူ့အဖြစ်မခံနိုင်။ နွေ့ကို ကိုယ် ဘယ် လောက်စွဲလန်း ရူးသွပ်နေပြီဆိုတာ ကိုယ်သာအသိဆုံး။ သူ့မှာ မုဆိုးက သားကောင်ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့တာ။

“ကိုယ် ထပ်ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ကောင်မပြီ၊ နောက်ထပ် အခွင့်အရေးပေးမယ်၊ ရေဘူးပေါက် တာကို ကျွန်မမလိုချင်ဘူး။ ရေပါတာပဲ လိုချင်တယ်။ ကျွန်မဆန္ဒကို ဖြည့် ဆည်းမပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် အနားကပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

“ကိုယ်သိပါတယ်”

နွေ့ဖုန်းဆီမှ အသံမြည်လာသဖြင့် လွှင့်ပစ်ထားသည့်နေရာမှ ဟန်မိုးသက် ပြန်ကောက်ပေးလိုက်၏။

“ဟဲလို”

နွေ့ အသံပေးလိုက်သည်နှင့်...

“မမ”

“ဟင်”

ဆန်း (၁၄)

ရာဇဝံ၏ဖုန်းနံပါတ်ကိုရကတည်းက နွေ့ နွေ့တိုင်း ခဏခဏ ဆက်ကြည့်သည်။ မရ... လုံးဝမရ။ ဘာလို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာလဲ။ နွေ့ ထက်မြက်သူ သူမကိုလှည့်စားလိုက်တာလား။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်။ အထဲ ကြီးအကိုင်ကြီးလုပ်နေတဲ့သူက ဒီလိုကလေးကလေးကိစ္စတွေ ဦးနှောက် ထည့်မှာမဟုတ်။

ဒါဆို... ရာဇဝံ ဖုန်းပိတ်ထားတာပေါ့။ လုံးဝဖွင့်မထားဘဲထေ့ နေမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ အခြားဖုန်းတွေ ရှိနေဦးမှာပေါ့။

“တောက်!”

စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်ဆက်နေသော်လည်း မရသည့်အဆုံး၊ ဒေါသဖြင့် ဖြစ်နှင့် သူမ ဖုန်းကိုပဲလွှင့်ပစ်မိသည်။

“နွေ့”

“မခေါ်နဲ့... တကယ့်တကယ်မှာ ရှင်အသုံးမကျဘူး”

တစ်ဖက်ကထွက်လာသည့်အသံက ကြည့်ကြည့်လင်လင်။

“ရှိုတ်”

“ဟတ်”

“ပြောလေ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဘာကိစ္စမှမရှိဘူး။ သတိရလို့ဆက်တာ”

နွေ့မျက်နှာ ချက်ချင်းပြုံးကျသွားသဖြင့် ဟန်မိုးသက် ကိုယ်
မြည်အောင် သွားချင်း ရန်တိုက်ပေး၏။ ရှိုတ်ဆိုတာ အဆိုတော်ကစ်စ်
ရှိုတ်ပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီနာမည်မျိုးက နှစ်ယောက်မှမရှိနိုင်တာ။ နွေ့စိတ်
သူအသိဆုံး။

ကောင်လေးက နွေ့ထက်ငယ်သလို ချောသည်။ သူတို့လို ဝမ်း
သဘာရင့်ပုဂ္ဂိုလ်တောင် နွေ့အလှကွန်ရက်ထဲမှာ မြှူးမိတဲ့ငါးကလေးတွေ
ဒီကောင်လေးက ဘာသားနဲ့ထုထားတာမှတ်လို့။ နွေ့ ဘာရည်ရွယ်ချက်
ဒီကောင်လေးကို ငါးစာချသလဲဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့မရနိုင်ပေ။

ကေ့နွေ့ . . .

ကောင်လေးကို သူမ တကယ်ကြွေးနေတာလား။ စဉ်းစားကြ
လေ။ အဖြေက ဖြစ်နိုင်သလို မဖြစ်နိုင်ခြင်းအကြောင်းတရားတွေကလည်း
အများကြီး။

“သတိရလို့ . . . ဟတ်လား”

“အင်း . . . ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး။ မမကို အိပ်မက်တောင်မ
တယ်။ အချိန်တိုင်းလိုလို သတိရနေလို့ DJ ကတောင် စနေတာ။ သီချင်း
တိုက်လို့မရလို့လေ”

“အဲဒါတော့ ပိုပြီထင်တယ်”

“မပိုပါဘူး မမရယ်၊ မယုံရင် DJ ကိုမေးကြည့်ပါလား။ အနား
နို့တယ်”

“အို . . . မင်း ဘာလို့ သူများရှေ့မှာ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“လျှောက်မပြောပါဘူး။ နံရံကိုကျောကပ်ပြီး ပြောနေတာ”

“မင်းကတော့လေ”

ရှိုတ်၏ရယ်သံသဲ့သဲ့သည် နွေ့နားထဲမှာ ပျားရည်မြစ်တစ်စင်း
စင်သွားသည့်အလား။

“မမ”

“ဟင်”

“အခု မမဘယ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“လာခဲ့မလို့”

“မမ . . . ကုမ္ပဏီမှာကွ၊ မလာနဲ့နော်။ နောက်နေ့မှ တွေ့ကြတာ

“OK!...Promise (ကတိ)နော်”

“အင်းပါ”

နွေ့ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး ဟန်မိုးသက်တက်သို့လှည့်လိုက်စဉ် . . .
အလို၊ နွေ့ကိုကြည့်နေတဲ့မျက်လုံးတွေက မကျေနပ်ခြင်းတွေ ပြည့်

ပိုလျက် စူးစူးရဲရဲ။ နွေ့က ဂရုစိုက်မှာတဲ့လား။ မကျေနပ်ရင် သွားပေး။
အရေးစိုက်မယ့်သူမှမဟုတ်တာ။ တွဲသောလက်ကိုဖြုတ်ချဖို့ အချိန်
နဲ့နေပြီပဲဟာ။

“နွေ့”

“ပြော”

“မင်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“နွေ့အတွက် ဆန်းသလား ကိုမိုး”

“ဒီကောင်လေးက မင်းအတွက် ဘာအကျိုးကျေးဇူးပြုနိုင်လို့လဲ”
နွေ့ ခေါင်းကိုမော့၍ ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“Every little helps. (သေးငယ်စေကာမူ စွမ်းဆောင်နိုင်၏

တဲ့ ကိုမိုးရဲ့။ ပုစွန်ဆိတ်ကလေးက ပင်လယ်ကို လက်ပစ်ကူးတတ်သလို
ခရုလေးကလည်း တိုင်ထိပ်ရောက်အောင်တော့ တက်နိုင်တာပဲလား”

“ကိုယ် မင်းကိုနားမလည်နိုင်တော့ဘူး နွေ့”

“ရှင်... တစ်နေ့နားလည်လာလိမ့်မယ်။ လောလောဆယ်တော့
ရာသေကို တွေ့နိုင်ဖို့ပဲကြိုးစား။ မဟုတ်ရင်တော့ ရှင်လက်ကိုဖြုတ်ချထား
ခဲ့မှာ”

ဟန်မိုးသက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချစ်၏။ ခုမှ သူ့မှာ ပခိုင်းသီးကို
ကိုင်ထားမိသလိုပါပဲ။ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူး။ နွေ့က ပြောရင် ပြော
သလို လုပ်တတ်သူ။ သင်ရန်းစက်ကို ကြာပန်းထင်ပြီး တောင်းယူခဲ့သူက
ကိုယ်မို့။

ဝဋ်ကြေးရှိသမျှ ခံရပေဦးတော့မည်။ မချစ်တတ်သူကိုမှ အချစ်
ငတ်နေပါသည် အသနားခံမိတာ ကိုယ့်အမှား။

“မင်းရဲ့စိတ်တိုင်းကျ အမြဲဖြစ်စေချင်တဲ့ကိုယ်ပါ နွေ့။ ကိုယ့်လက်
ကိုတော့ ဖြတ်မချခဲ့ပါနဲ့”

“ရှင်အရည်အချင်းပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်”

“ကိုယ် ထိပ်ဆုံးရောက်အောင် ကြိုးစားမယ်။ ပြီးရင် နွေ့နဲ့လက်

ဆယ်မယ်”

“လက်ထပ်ဖို့ ရှင်အတွက်နဲ့ သိပ်အရေးကြီးနေသလား”

“နွေ့ကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

သိပ်အတ္တ ကြီးတဲ့လူလို မပြောဖြစ်တာ ကိုယ်က သူ့အတ္တထက်
ထည့်ပိုကြီးမားနေလို့ပါ။ သူက အချစ်ကိုဆုတ်ကိုင်ပြီး ဘဝကိုဝါးမြိုချင်
အမယ့် နွေ့က ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမမဟုတ်။

နုလုံးသားမရှိဘူးလို့ပြောပြော... .

အစိမ်းရောင်အသည်းပိုင်ရှင်ပဲဆိုဆို... .

အချစ်သည် သူမနှင့်အစပ်အဟပ်မတည့်ခဲ့ဘူးလေ။

“နွေ့ကိုပိုင်ဆိုင်ရဖို့အတွက် ကိုယ် ဘာမဆိုလုပ်နိုင်တယ်”

ပခုံးကိုတွန့်၍ ပြုံးလိုက်တဲ့အထဲမှာ စိမ်းသက်ခြင်းတွေ တစ်စွန်း
ပစ်ပစ်နေမှန်းသိရင်... .

ဟန်မိုးသက်... .

မိုးကို ဒူးနဲ့တိုက်မလား။ နံရံကို ခေါင်းနဲ့ပြေးဆောင့်မလား။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၅)

“မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး ရှိတ်ရာ”

“ဘာကိုလဲ ကိုစိုးဝေ”

“ဆောင်းကိုထားပြီး ဘာလို့ တခြားတစ်ယောက်ကို အစီကလီ လုပ်နေတာလဲ။ တို့ကတော့ မင်းကို ဆောင်းနဲ့ပဲ သဘောတူတာနော်”

ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသော ရှိတ် တံခါးဘောင်ကိုလက်ထောက်လျက်မှ ကိုစိုးဝေကို သမင်လည်ပြန်ကြည့် လိုက်သည်။

“နွေထက်သာလွန်ဆိုတဲ့မိန်းမ... ”

သူမရှေ့တော်မှောက်ကို အခစားရောက်တုန်းခဏ၊ ရှိတ် နူးညံ့ သိမ်မွေ့ခြင်းတွေကို အငှားသယ်ဆောင်ပြီး၊ ကွယ်ရာရောက်မှ အကြိတ် ကာ နောက်ကျောက်ခန်းထိုးဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဘယ်သူသိသလဲ။ ချက် ကောင်းကိုချိန်ပြီးမှ တစ်ချက်တည်း ပုံလျက်လဲအောင် ရိုက်ချချင်တာ။

“ဘာတွေကိုစိတ်ကူးလွဲနေတာလဲ ရှိတ်၊ ဝေသီဆောင်းကမှ မင်း အတွက် အသင်တော်ဆုံး အလိုက်ဖက်ဆုံးမိန်းကလေးကွ”

ရှိတ် ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို စားနဲ့ထိုးခွဲပြီး နှလုံးသား ကာကာရံမမီနိုင်သောကဗျာကိုထုတ်ပြီး ရွတ်ပြလိုက်ချင်ပါသည်။

ဆောင်းသည်သာ ကျွန်တော့်ဘဝ... ”

ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ပေါ့။

“ရှိတ်”

ကိုရန်နိုင်က ရှိတ်နောက်မှာ လာရပ်ပြီးခေါ်၏။

“စောစောက မင်း... ဖုန်းဆက်တဲ့မဆိုတာ နာမည်က ဘယ် သူလဲ”

“နွေ... ထက်... သာ... လွန်”

“ဟ!”

နာမည်တစ်လုံးချင်းစီရဲ့အထဲမှာ အပုန်းတွေ နာကြည်းချက်တွေ၊ ကျေနပ်မှု၊ ဒေါသတို့ကို ရောသမမွှေပြီး အစာသွပ်ပစ်လိုက်တာကို ကို ရန်နိုင်ကတော့ မသိရှာပေ။

“နွေထက်သာလွန်ဆိုမှတော့ ပူလောင်ပြီပေါ့ ရှိတ်ရာ”

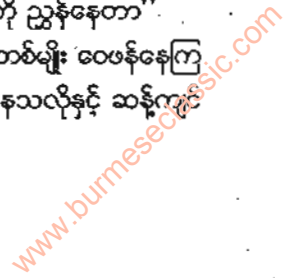
“မင်းတော့ လူပြုစားခံရပြီထင်တယ်”

“ဆောင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖြစ်နေတာက ကျွန်တော်”

“မင်းနှလုံးသားရဲ့လက်တံက မီးပြတိုက်ကို ညွှန်နေတာ”

ကိုစိုးဝေနှင့်ကိုရန်နိုင်၊ ရှိတ်ကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဝေဖန်နေကြ သူ ရှိတ်ကတော့ ငြိမ်သက်စွာ ပြောသမျှကို နာခံနေသလိုနှင့် ဆန့်ကျင်

နေတာ။ နှလုံးသားချင်း စီးချင်းထိုးလို အလဲထိုးခံ၊ ကျရှုံးခဲ့ရတဲ့နှလုံးသား တစ်ခုအတွက် နှလုံးသားချင်းပဲ ပြန်လည်စိန်ခေါ်တိုက်ပွဲဝင်ရမည်။

ဘုန်းလှိုဦးအတွက်...

ရှိတ်ရင်ထဲမှာ အမုန်းကြွေးတွေ ခြေရာထပ်နေ၏။ ဂစ်တာရှိတ် ဆိုတာ ကြင်နာတတ်တဲ့နှလုံးသားပိုင်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ နွေထက်သာလွန်အတွက် တော့ လုံးဝမဟုတ်။

“ရှိတ်”

“...”

“မင်းခြေလှမ်းတွေကို နောက်ဆုတ်တာ ကောင်းလိမ့်မယ်။ ငါက တော့ ဆောင်းဘက်က ရပ်တည်မှာ”

“အေးလေ... ဆောင်းကမှ မင်းအတွက် ပါရမီဖြည့်ဘက်ဖြစ် မှာ”

“ကျွတ်!”

“နားပူတယ်များ၊ ဖအေကြီးတွေကျနေတာပဲ၊ တကယ်ကွပ်တယ်”

“တကယ်ဖြစ်ရင် အကောင်းသား။ အဲဒါမှ အဖေဆိုတဲ့ပါဝါ အာ ဏာတွေနဲ့ မင်းကို နားရင်းအုပ်လို့ရမှာ”

ကိုစိုးဝေက မကျေမချမ်းနှင့်ဆိုသည်။ ရှိတ်ကတော့ အပြုံးမပျက် ပြတင်းပေါက်တို့စွန့်ခွာခဲ့ပြီး ဂစ်တာကိုကောက်ထမ်းလေ့လျှင်...

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“မမတို့အိမ်”

“တော်တော်ပြောစကားနားထောင်တာပဲ”

“တုတ်အောက်က ခုန်ထတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး”

“နောက်ကနေလိုက်ပြီး နားရင်းအုပ်ချင်လိုက်တာ”

ရှိတ် ဂရုမစိုက်သလို နောက်ပြန်လက်ပြု၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ နွေထက်သာလွန်နဲ့ ဘုန်းလှိုဦးတို့သားအဖေ့ မလှပတဲ့သမိုင်းကြောင်းတွေ တို တစ်နေ့တော့ သူတို့သိအောင်၊ ရှိတ် နောက်ကြောင်းပြန်လှန်ပြပါဦး မည်။

အဲဒါမှ... ရှိတ်ကို သူတို့နားလည်ကြမှာ။ လောလောဆယ်တော့ မျောက်ပြပြီး ဆန်တောင်းသလိုမျိုး၊ နွေထက်သာလွန်ကို အကြောင်းပြု၍ ချိတ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာနေခဲ့ရသောဖေဖေအနားမှာ ရှိနေချင်သည်။

“ဟာ! ဂစ်တာရှိတ် လာတယ်”

“အန်ကယ်ရှီလား ကိုတွတ်”

နီတွတ် ကြောင်စီစီဖြစ်သွားလေ၏။

“မင်း... ငါ့နာမည်ကို သိနေတယ်”

“သိတာပေါ့၊ အန်ကယ်ခေါ်တာ ခဏခဏကြားနေရတာကိုး”

“ဟုတ်သားပဲ”

သူမရှိတုန်း ဒီကောင်လေး အိမ်ကိုရောက်လာသေးတယ်ပေါ့။

“ခဏထိုင်ဦးနော်၊ ဆရာ့ကိုသွားခေါ်ပေးမယ်”

နီတွတ် သုတ်ခနဲထွက်သွားသည်နှင့် ရှိတ်မျက်လုံးတွေ နေရာ အနှံ့စီသို့ လိုက်ကြည့်နေသည်။

နွေတံခါးစံအိမ်... တဲ့။

နေရာတကာမှာ နွေဆိုတဲ့နာမည်က အုပ်စိုးမင်းမှုနေသည်ပဲ။

ဒါ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ။ ဘုန်းလှိုဦး အသုံးမကျခဲ့လို့လား။ ရင်ထဲမှာ မျက် ခနဲ နာကျင်သွားပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲဟု စိတ်ကိုဖြေလိုက်သည်။

“ရှိတ်”

“အန်ကယ်”

“နွေ မရှိဘူးကွယ်”

ရှိတ် မျက်နှာပျက်မလိုဖြစ်ပြီးမှ...

“ကျွန်တော် အန်ကယ်ဆီကိုလာတာပါ”

“ဟေ့”

ဦးပြည့်စုံလှ ပြုံးခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော် ဂစ်တာပါ ယူလာတယ်။ အန်ကယ်ကိုသီချင်းဆိုပြ
မလို့လေ”

“ဟာ၊ ကျေးဇူးပဲ သားရား၊ အန်ကယ် ပျင်းနေတာကွ”

“ခု ကျွန်တော် ရောက်လာပြီလေ၊ အန်ကယ်၊ မပျင်းစေရဘူး”

“လာကွာ... ခြံထဲကိုဆင်းရအောင်၊ မျက်လုံးက ပန်းတွေကို
ကြည့်၊ နားက သီချင်းနားထောင်။ အဲဒီအရသာကို အန်ကယ်အကြိုက်
ဆုံးပဲ”

ရှိတ် ခေါင်းညိတ်ပြလျက် ဂစ်တာကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဦးပြည့်စုံလှအနားသို့ကပ်ကာ...

“အန်ကယ်ကို ကျွန်တော်တွဲခေါ်မယ်၊ ကိုတွတ်က ဂစ်တာယူခဲ့
ပေးနော်”

သုံးယောက်သား ခြံထဲသို့ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ဖေဖွေကို ခုလိုတွဲခေါ်ခွင့်
ရတာလေးကိုပဲ ရှိတ်ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးလို့မဆုံးနိုင်။ ပန်းရနံ့တွေ ဆွတ်ပျံ့
နေသော် ဟောဒီစံအိမ်ကြီးထဲမှာ နွေဆိုတဲ့နာမည်သာ ပျောက်ကွယ်သွား
ခဲ့လျှင်...

နံနက်ခင်း၏ဆောင်းအလှကို မြှင့်ခံစားခွင့် ရသလိုဖြစ်လိမ့်
မည်။ ဒါကြောင့် နွေကိုတိုက်ဖျက်၍ နှင်းဆီကို တည်ဆောက်ပေးဖို့က
ရှိတ်ရဲ့တာဝန်။

“ကဲ! အန်ကယ်”

“ဟင်”

“ဘာသီချင်း နားထောင်ချင်လဲ”

“ဘာသီချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် သားအသံက နားထောင်လို့ကောင်းပါ
ထယ်ကွ”

“ဒါတော့ မြောက်ပြီ”

“တကယ်ပြောတာ”

ရှိတ်လက်ချောင်းလေးတွေ ဂစ်တာကြိုးလေးတွေပေါ်မှာ စတင်
လှုပ်ရှားလေပြီ။ စဆိုလိုက်ပြီဆိုကတည်းက သီချင်းထဲမှာ နစ်မျောသွား
ကြ၏။ ရှိတ်ဆိုတာ ဝိုင်ဝိုင်းရဲ့သီချင်း၊ ဦးပြည့်စုံလှ၏စိတ်တွေ အတိတ်
ဆီသို့ ပြန်လည်သွား၏။

သား...

ဝိုင်ဝိုင်းရဲ့သီချင်းတွေကို သိပ်ကြိုက်သူ။ သူဆိုလိုက်သမျှ ဝိုင်ဝိုင်း
ရဲ့သီချင်းတွေပါပဲ။ သူ့အသံနှင့်လည်း နားထောင်လို့ကောင်း၏။ သား၏
နို့ရိပ်တွေက မျက်ဝန်းထဲမှာ အနေးပြဲကွက်များနှင့် ကျင်လည်ကျက်စား
သွက်။ သီချင်းထဲမှာ နစ်မျောရင်း ပါးပြင်ဆီသို့ ပူနွေးသော စိုစွတ်မှုတွေ
ထိတွေ့သွားတာ မသိလိုက်။

ရှိတ်... ဝိုင်ဝိုင်းသီချင်းချည်းပဲ သုံးပုဒ်ဆက်တိုက်ဆိုပြီး လက်
တွေကို ဂစ်တာကြိုးနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြစ်လိုက်သည်။

“အန်ကယ်”

“...”

“အန်ကယ်”

“အင်...ဟင်”

“ဆရာ သီချင်းထဲမှာ နစ်သွားတာထင်တယ်”

“ဪ... အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“ဟင်”

“ဘာလဲ... ရှိတ်”

ရှိတ် မျက်မှောင်လေးကြူတ်လျက်...

“အန်ကယ် ငိုနေတာလား”

ဦးပြည့်စုံလှ ပါးပြင်ကို လက်ဝါးနှင့်ပွတ်လိုက်ပြီး...

“အန်ကယ် မသိလိုက်ဘူးကွာ”

“ဆရာ... လှုံ့လေးကိုသတိရသွားတာထင်တယ်၊ လှုံ့လေး
ပိုင်ပိုင်သီချင်းတွေကို သိပ်ကြိုက်တာလေ”

“ဪ”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်ကယ်... သားကိုသတိရသွားလို့ ခော
နော်... ရှိတ်”

ဖေဖေရယ်... ဂစ်တာရှိတ်ကလည်း ဖေဖေသားပါ။

“ဒါနဲ့ ရှိတ်က ကိုယ့်သီချင်းတွေကို ကိုယ်မဆိုဘဲ ဘာလို့ ဝိုင်း
ရဲ့သီချင်းတွေကို ဆိုရတာလဲ။ အသံကတော့ အန်ကယ်သားအသံလိုက်”

“ကျွန်တော်က ဝိုင်းဝိုင်း Crazy သမားလေ”

“ဒါလည်း တူတယ်”

“ဘာတူတာလဲ အန်ကယ်”

“သားနဲ့”

“ဪ”

ရှိတ် ဖေဖေမျက်နှာကို ငေးငေးမောမောလေး စိုက်ကြည့်နေမိ
၏။ မိသားစုတစ်စု ပြိုကွဲသွားရဲခြင်းရဲ့အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ။ ကိုယ့်
အဖေကို ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြန်ဖြေကြည့်လိုက်သည်။

ဖေဖေရယ်...

ဘုန်းလှုံ့မိုးရယ်...

ဂစ်တာရှိတ်ရယ်...

ဘယ်လိုပတ်သက်နေကြမလဲဆိုတာကို ရှိတ်သာအသိဆုံး။ ပြီး
တော့... ဆောင်း။

“ဪ... ရှိတ်”

“ဗျာ”

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်နော်”

ရှိတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဖေဖေနဲ့ ထမင်းလက်ဆုံစားချင်လို့ပါ။

အခန်း(၁၆)

“အမေ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေ တော်တော်တိုးတက်လာပြီ
 “ရှေ့ဆက် ကောင်းသထက်ကောင်းဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်လေ။ ငါ
 ထားတဲ့ဆေးကိုသာ မှန်မှန်တိုက်”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”
 ဒေါ်ဝကြီးက ဆေးအိတ်ကိုဆွဲယူစဉ်...
 “ရပါတယ်ကွယ်”
 ဟုဆိုကာ ဒေါက်တာက သူ့ဆေးအိတ်ကိုသူ့ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်
 ပြန်သွားလေ၏။ ဆောင်း... အမေ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လေတော့ အမေ
 အပြုံးနုနုလေးနှင့် ဆောင်း၏ဆံစလေးများကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။
 အမေ့အပြုံးသည်... အထိန်လင်းဆုံးလမင်းပါပဲ။
 “သမီးလည်း အမေ့ကိုပြုစုရတာ ပင်ပန်းနေပြီ”
 “မပင်ပန်းပါဘူး အမေရဲ့၊ သမီးက ခုလို အမေ့အနားမှာ

ပြုစုခွင့်ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာနေတာ။ မိဘကျေးဇူးကို မဆပ်နိုင်ပေမယ့်
အမေ့ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ ထားချင်တယ်”

“သိတတ်လိမ္မာတာလည်း ကျေးဇူးဆပ်တာပဲပေါ့ သမီးရယ်”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ နိဘစ်စက်ဖိမ့်ပြောခဲ့ နှမ်းစေ့လောက်
နီးတောင် မနည်းကျေရတာလေ အမေရဲ့”

ဒေါ်ချောစု သမီးနဖူးလေးကို ဖွဖွနှမ်းလေတော့။ ဆောင်းက
အမေ့ခါးလေးကို ပြန်ဖက်ထားသည်။

‘အမေနေကောင်းလာတာ သမီးအတွက် ကံကောင်းခြင်းလက်
ဆောင်ပဲ။ အမေ့ရင်ခွင်ထဲကို ခေါင်းထိုးဝင်လိုက်ရတဲ့ပီတိကို ဘယ်အရာ
နဲ့မှ မလဲနိုင်ဘူး’

“သမီးရယ်”

သမီးရယ်... ဆိုတဲ့ ‘ရယ်’ အဖျားသတ်ဟာ ထိုးတိတ် လှုပ်ခါ
သွက်။ ဒေါ်ချောစု သမီးကြီးလှိုင်းကို သတိရသွားသည်။ ဘယ်ဆီကိုများ
ဆက်နေပါလိမ့်။ ဆေးကုနိုင်တဲ့အင်အားမရှိလို့ ရှူးသွပ်နေခဲ့ရတဲ့ကာလ
များစွာထဲမှာ ကလေးတွေ ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခြေအနေမှာ ဘယ်လိုလှုပ်
နှား ရုန်းကန်နေကြသည်လည်း သူမ မသိပေ။

သိလာတဲ့အချိန်မှာ...

အနားမှာရှိနေတာက သမီးငယ်။ သမီးငယ်လေးရဲ့ဘဝ သာယာ
အေးချမ်းနေတာ မြင်ရတော့ စိတ်ချမ်းသာ၏။ သမီးကြီးအတွက်ကတော့
တာကမအေးနိုင်ရှာပေ။ မိဘတွေများ ဆိုးတဲ့သားသမီးတွေကို ပိုဂရုစိုက်
ပြီး ပိုချစ်တတ်ကြသည်တဲ့။ အဲဒီစကားဟာ အမှန်လား။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက...

သမီးငယ်က သိတတ်လိမ့်မှာသည်။ အမေကို မုန့်ဝယ်ကျွေးပါ
မပူဆာ။ ဝယ်ကျွေးမှစားသည်။ အကြီးမကတော့ လိုချင်တာကိုရမှ။ မ
လျှင် တစ်လ ကိုညီတင်း ဆန္ဒပြနေတတ်သူ။ ဆင်းရဲတွင်းနက်နက်ထဲ
လူဖြစ်ရတာ ကံမကောင်းဘူးတဲ့။

“ကြည့်နေ... သမီးကြီးလာရင် ချမ်းသာအောင် လုပ်ပြမယ်”

“ဟဲ့! ညည်းက ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုလုပ်မှာတုန်း၊ မိလို့
နေ... ညည်း ခုလိုငယ်ငယ်လေးကတည်းက အလှအပခံမင်ပြီး
လောက်ချမ်းသာချင်နေတာ ညည်း ဒုက္ခတွေ့မယ်သိလား”

“ဘာမှတွေ့စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ သမီး ဓာအုပ်တစ်အုပ်
မှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးက အလှအပတဲ့။ သမီး
ချင်တယ်။ လှမှ ကြီးလာရင် သူဌေးကိုရမှာ”

လို့ ကလေးနှစ်ယောက်သည်စကားကို ဆိုခဲ့သူ။ အဲဒီတုန်းက လို့
ငါးတန်းသာရှိသေး၏။ သူမမှာ လင်လည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံးဖြစ်
စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတဲ့ကာလမှာ လှိုင်းရော ဝိုင်းပါ ဘယ်ကိုပျောက်
ကြမန်းမသိ။

အခု... သမီးငယ်ကိုတော့တွေ့ရပြီ။ သမီးကြီးက ဘယ်မှာ

“အမေ”

“...”

“အမေ”

“ဟင်! ဘာလဲ သမီး”

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“မညာပါနဲ့ အမေ၊ အမေ မမကိုသတိရနေတာမဟုတ်လား”
သမီးက လူကဲခတ်တယ်တော်ပါလားဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ဒေါ
ချာစု ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အမေ သမီးကြီးအကြောင်းကို တွေးနေတာ”

“သမီးလည်း စုံစမ်းနေပါတယ်အမေ၊ ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်
ဆိုကြမှာပေါ့”

“ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပေါ့ကွယ်”
အမေမျက်နှာက ညှိုးဖျော့ဖျော့နှင့်မို့ ဆောင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်
သွားရ၏။

အင်းလေ... သားသမီးအတွက် ရတက်မအေးရရှာသောအမေ
ကို ဆောင်း သနားသည်။ သူ့ခမျာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ရား သောကတွေ ဖျာလိုခင်း
နင်းလျှောက်ခဲ့ရတဲ့ဘဝ။

အမေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ် အမေရယ်...

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၇)

အတိတ်က ပုံရိပ်တွေကို ပြန်တွေးရင်း 'ဆောင်း' မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်၍ ဒန်းလေးပေါ်မှာ လဲလျောင်းမိသည်။ မိုးဦးကျအခါကာလက ဆီးကြိုပွေ့ဖက်သော မိုးရနံ့တို့က ခပ်သင်းသင်း။ မနေ့ကရွာထားတဲ့ အရှိန်ကြောင့်ပါ။

ဒီကနေ့တော့... မိုးသည် မနေ့က သူ ဘာမှမဟိန်းဟော့မိ မမြိမ်းခြောက်ခဲ့သလို မုန်းမာန်စွယ်အဖျားအနားပင် မမြင်ရတော့။ ကောင်ကင်မှာ သာယာကြည်စင်လျက်၊ နေအပျင်းက အိပ်ရာမှနိုးထလာသည် နေခြည်ပုရစ်ဖူးလေးက ဆောင်း၏မျက်ခွံများကို ချစ်စနိုးကချီစယ်၍ အစက်ခြင်းကို ဖြစ်တည်စေကာ တေးဆိုချောသိပ်သည်က ငှက်ကလေးများ

“ရှုပ်... ရှုပ်... ရှုပ်”

ဆောင်းရှိရာသို့ ဦးတည်လာသောခြေလှမ်းများသည် မနီးမဝေး အရပ်မှာ ရပ်တန့်သွားပြီးမှ ဆက်လှမ်းလာသောခြေသံက ရှုပ်ရှုပ်သံ ထိုး

ခြည်တော့ဘဲ တိုးဖွသွားလေ၏။

ဂစ်တာရှိတ်... .

ဆောင်းရဲ့မျက်နှာလေးကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေပြီး ဆောင်း တကယ်အိပ်ပျော်နေတာ ဟုတ်မဟုတ်သိရအောင် ပါးစပ်မှ သေဋ္ဌလေးနှင့် ဆောင်းမျက်ခွံလေးကို မှုတ်လိုက်သည်။

မျက်ခွံလေးတွေ လှုပ်ခတ်ခြင်းမပြုတာ... ဆောင်း တကယ် အိပ်ပျော်နေတာပေါ့။ စင်းကျနေသော မျက်တောင်ရည်များကိုကြည့်ပြီး ခြိတ်ရင်တွေ ခုန်လာတာ ဆုံးမလို့မရ။ နောက်တော့ လိုမျက်ခွံလေးကို အဖွင့်နမ်းလိုက်သည်။

ဆောင်းသည် သူ့ရင်ကို တကယ်အေးမြစေသော လမင်းလေး။

ထို ဆောင်းကိုယ်လေးကိုပွေ့ချီပြီး တိုက်ကလေးဆီသို့ လှမ်းခဲ့စဉ်... .

“ဟင်!”

လွန်ခဲ့လှုပ်ပြီး ဆောင်းမျက်ခွံလေးတွေ ဖွင့်ကြည့်လာ၏။

“ဂစ်တာရှိတ်”

“အင်း”

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းအိပ်ပျော်နေလို့လေ”

“ကျွန်မကို အောက်ချပေးပါ”

“ဟင့်အင်း”

“ရှင်”

ရှိတ်က ခေါင်းခါပြပြီး ဆက်လျှောက်လေ၏။

“ဂစ်တာရှိတ်”

“ဘာလဲ... ငြိမ်ငြိမ်နေကွာ”

“အောင်မာ! ဘာလို့နေရမှာလဲ၊ ကျွန်မကို ခုအောက်ချပေးနော်”

“ကိုယ်စိတ်မရှည်ရင် ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်မှာနော်”

“ပေါက်ကြည့်ပါလား”

“မလုပ်ရက်လို့ပေါ့”

“မေမေနဲ့ဒေါ်ဝကြီး မြင်နေမယ်”

“မြင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“တစ်မျိုးထင်မှာပေါ့”

“ထင်ပစေ”

“ရှင် တော်တော်အပြောရခက်တဲ့လူ”

ရှက်ကရယ်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီးမှ ဆောင်းကို ဆိုဖာပေါ်သို့ ချပေးလိုက်၏။ အရိပ်ပြုပြီး အဓကောင်မပြရဲ့သေးသည့်ရှိုတ်ချင်ထဲက အချစ်နတ်ဆိုးလေးသည် သခင်တော်ရှိုတ်ကို သူ့အား ဝှက်ကွယ်ထားမလားလို့ စိတ်ငြိုငြင်နေရော့မည်။

ဆောင်း... ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထိုင်လို့... ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ၊ တော်တော်ခရီးပေါက်နေပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“နွေထက်သာလွန်ဆိုတဲ့မိန်းမနဲ့လေ”

“ဆိုပါတော့”

“ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဘာဒါကြောင့်လဲ”

“ရှင် ဒီကိုအလာကျဲသွားလို့လေ၊ ရည်းစားရပြီဆိုတော့ သူ့စိတ်က

အတွက် ဘယ်အချိန်ဖွဲ့ပေးချင်တော့မှာလဲ”

ရှိုတ် ဆောင်းနှုတ်ခမ်းစူစူလေးကိုကြည့်ပြီး အသည်းတယားယား။

ဆောင်း သဝန်တိုနေတာများလား။ မင်းထင်သလိုမဟုတ်ရပါဘူး ဆောင်း

ရယ်လို့ မဖြေရှင်းမိ။

ဖြေရှင်းဖို့မလိုရလောက်အောင်ကိုပဲ ရှိုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုက

နိုင်မှာပြီသာ။ အဲဒါက ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးပဲရှိပြီ။ ဘာတွေပဲတားတား။

ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားပြီး တစ်နေ့မှာ သူ ဆောင်းကိုလက်ထပ်ဖို့။

“မင်း အမျိုးမျိုးတတ်နိုင်တာပဲ”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခဏခဏလာလို့ မလာပါနဲ့လို့ပြောတာ ဘယ်

သူလဲ၊ ဦးနှောက်ကောင်းရင် ပြန်စဉ်းစားကြည့်”

“အဲဒါ”

“ဆင်ခြေပေးဖို့ အပြေးအလွှားစဉ်းစားမနေနဲ့၊ သူ့စိမ်းဆိုတဲ့စကား

ကိုလည်း နောက်ထပ်ပြောမှာ ကိုယ်မကြိုက်ဘူးနော်။ မကြိုက်တာကို ပြော

ထားတာ။ ရည်းစား ချစ်သူဆိုတာတွေထက် မင်းက ကိုယ့်ဘဝမှာ ပိုပြီး

လေးနက်တယ်၊ အရေးပါတယ်။ အဲဒါကို မှတ်ထားပေး”

“အောင်မယ်”

ဆောင်းကိုယ်လေး ကြွသွားပြီးမှ ဘာပြောရမှန်းမသိလို့ ပြန်ထိုင်

ချရသည့်အဖြစ်မျိုး။

“ဟွန်း... အရာရာ ရှင်ရဲ့တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လုပ်ပါမယ်

လို့ ကတိပေးမိတာ မှားတာပဲ။ ဒီတစ်ခါ မမ Crystal ဖုန်းဆက်ရင်

တော့ ဘဲဒီကတိကို ပြန်ရုတ်သိမ်းရမယ်”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲလေ၊ လောလောဆယ်တော့ ကိုယ် မင်းကိုတိုင်ပင်ရဦးမှာပဲ”

စကားပြောရင် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးနှင့် လွယ်လို့ကံတာဟု ဆောင်းတွေးမိ၏။

“ဘာတိုင်ပင်မှာလဲ၊ ဆောင်းမှာလည်း ရှင်ကိုတိုင်ပင်စရာရှိတယ်” ဆောင်းလည်း တကယ် သူ့ကိုတိုင်ပင်စရာရှိ၏။ ဆောင်းနဲ့

သူငယ်ချင်းတွေဆို သွဲ့ရပြီးတာနှင့် အလုပ်ရှာလုပ်ကြ၏။ ဆောင်းမှာသာ ဖေဖေက မလုပ်ပါနဲ့ဦးဆိုလို့ အလုပ်မရှာခဲ့တာ။

အခု... ဆောင်း အလုပ်တစ်ခု လုပ်ချင်၏။

“မင်း အရင်ပြော”

“ရှင် အရင်ပြောပါ”

“မင်းက ငယ်တဲ့သူမို့ ဦးစားပေးတာ”

“ရှင်က အရင်ပြောတဲ့သူလေ”

ကြက်များ ခွပ်ခါနီး ရင်းနေသလို၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပေစောင်းစောင်းကြည့်နေကြပြီးမှ ရှိတ်က အရင်...

“ကိုယ့်ကို ရှိုးပွဲလိုက်ဖို့ လာငှားတယ်၊ အဲဒါ လိုက်ရမလား”

“ဘယ်မှာလဲ”

“နယ်မှာ”

“အဲဒါ ရှင်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ၊ ရှင်ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်မှာ။ ကျွန်မမှာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“ရှိတာပေါ့”

“ဟင်”

ဆောင်း ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဘာဆိုလဲ သူ့နဲ့ကိုယ်။ သူ့ကိုစွဲတွေကို အတွင်းကျကျလိုက်ပြီး စိမ့်ခန့်ခွဲနေရအောင် ဆောင်းက သူ့ရဲ့ဘာလဲ။ ခတ်ဝန်းကျင်က ဘာလိုလိုထင်နေကြတာကိုတောင် ဆောင်းက စိတ်မလုံခြုံနေတာ။

“မမက ကိုယ့်ကို မင်းလက်ထဲမှာ အပ်ခဲ့တာလေ”

“အဲဒါက ရှင်မဟုတ်တာလုပ်ရင် သူ့ကိုပြန်တိုင်ဖို့ အခုက ရှင် ခရိတ်သတ်ကျွေးတဲ့ထမင်းကို စားနေတာလေ”

“ဒါဆို လိုက်ရမယ်ပေါ့”

“ရှင်သဘောပဲ”

“မင်းပါ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပေး”

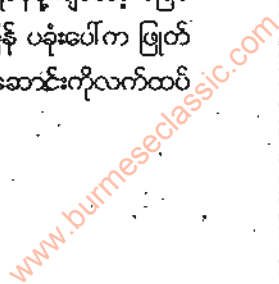
“ဖြစ်မလား”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“ရှင်ရှူးနေလား၊ ရှင်သွားရာတကောက်ကောက် လျှောက်လိုက် နေရအောင် ကျွန်မက ရှင်ရဲ့ဘာလဲ”

ဖွတ်မှိတ်ပြောချလိုက်ပြီးမှ ဆောင်း သူ့မျက်နှာကိုမကြည့်ချေ။ ရှိတ်တွေခနဲကြည့်ပြီးမှ ပြုံးလေ၏။ ဟုတ်သားပဲ... ကိုယ်ကဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်လိုက်ပေမယ့် မသင့်တော်ခြင်းအကြောင်းတရားတွေက ဆန့်လန့်ကာတစ်ချပ်။

သူ့ကို ကိုယ့်အနားမှာ အမြဲရှိစေချင်တာ။ ရှိနေဖို့ကျတော့ မဖြစ်နိုင်။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်သမိုင်းပေးတာဝန်တွေကို မြန်မြန် ပခုံးပေါ်က ဖြုတ်ချနိုင်အောင် ကြိုးစားမှ။ တာဝန်တွေပြီးဆုံးတာနှင့် ဆောင်းကိုလက်ထပ်မည်။

“ဆော့နိုး... ဆောင်း”

“ရယ်တယ်”

“ဆောင်း... ကိုယ့်ကိုတိုင်ပင်မယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ပြောလေ”

ဆောင်း မေးစေလေးကိုပွတ်ရင်း...

“ကျွန်မ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ချင်တယ်”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်မ ဒီအတိုင်း ထိုင်မနေချင်တော့ဘူး”

“ငွေလိုလို့လား ဆောင်း”

ဆောင်း သက်ပြင်းလေးချလျက်...

“ကျွန်မ ဖေဖေကိုဒုက္ခပေးချင်တော့လို့ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ အိမ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ စားလိုက် သွားလိုက် လုပ်မနေချင်တော့ဘူး။ ဘွဲ့ရပြီး ပြီပဲ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

ရိုတ် ဆောင်းကိုမျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်မိသည်။ ဆောင်းကို သူ့ကူညီဖို့က အဆင်သင့်ပါပဲ။ အလုပ်က သူများတွေအတွက်သာ ရှားချင်ရှားမယ်။ ဆောင်းအတွက်က ရှားမှာမဟုတ်ပေ။

“မင်းလုပ်ချင်သမျှဆို လုပ်လေ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဆောင်းကို အန်ကယ်က ကိုယ့်ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်ထားခဲ့တာ။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ မင်းအလုပ်ထွက်ရှာစရာ မလိုဘူး။ ကိုယ်ရှာပေးတဲ့အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ရမယ်”

“ကြပ်လှချည်လား”

“ဝက်အူရစ်တင်းမှ ပစ္စည်းဆိုတာ နိုင်တာ”

“ဘာရှင့်”

“သဘောပြောတာ”

မျက်စောင်းက ခိုင်းခနဲ။ မတွေ့ရတော့ မျှော်။ တွေ့တော့ ရန်ဖြစ်။ ဒီအဖြစ်စနစ်တွေထဲမှာ အချစ်က သိုသိပ်ပွက်တွယ်လျက်။ အသံကြားပြီး ရုပ်ပုံလွှာများ မမြင်ရသည့် Radio တစ်လုံးလို့။

ချစ်သူဆိုတဲ့ဝဝကို မဆိုင်သူတွေလိုနေကြပြီး မခြားနားဘဲ နှလုံးသားချင်း နားလည်နေကြသည့်... ရိုတ်နှင့် ဆောင်း။

တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို အရိပ်လိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက်၏ လိုအင်ဆန္ဒကို တစ်ယောက်က ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်းများနှင့် သံယောဇဉ်ကြီးသည် တစ်စထက် တစ်စ ခိုင်မာနေကြပြီ။

“ဘာဟင်းချက်လဲ၊ ကိုယ် ဗိုက်ဆာနေပြီ”

အံ့မှယ်! ဖြောပုံက ဆောင်းကပဲ သူ့ရဲ့ဘာလိုလိုအတိုင်း။

“ရှင် ဒီအိမ်ကိုလာတိုင်း ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအိမ်ကိုလာတော့မယ်ဆိုရင် ကိုယ် ဘယ်နေရာမှာမှ ဘာမှမစားဘူး”

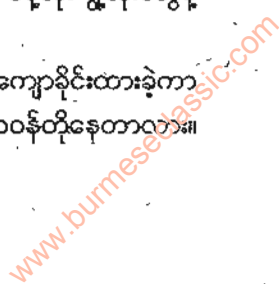
“တော်တော်ဝံ့ကြီးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဝံ့ကနေ ကျွတ်ချင်နေပြီ”

“ဒါဆို မလာနဲ့ပေါ့”

“ပြောပြန်ပြီ ဒီစကား၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားပဲ ခနဲလုံး ရွဲ့လုံးတွေနဲ့ ဘိုက်ခိုက်နေတာနော်”

ဆောင်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ့ကိုကျောခိုင်းထားခဲ့ကာ ခိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ဆောင်း သူ့ကိုသဝန်တိုနေတာလား။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ခြတ်နိုးစွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊
ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်...

ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူက အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့တွဲဖို့ ကြိုးစားနေ
တာကို မလွဲသလို့ ကြည့်ဖြူနေရပေမယ့် ဘယ်သူက ကျေနပ်ချင်မှာလဲ။
ပြီးတော့... သူက ကိုယ့်ကို Propose လုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။

“ဘာချက်ထားလဲဟင်”

သူဝင်လိုက်လာတာမို့ ဆောင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။

“ငါးသလောက်နပ်နဲ့ ငါးခုစဉ်းကော လုပ်ထားတယ်။ အမဲနှစ်
လည်းတွေ့တယ်။ ပြီးတော့”

စကားကိုဖြတ်ထားပြီး နောက်ထပ်အိုးတစ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်ဖို့
ပြင်လေလျှင် ရှိတက် သူမလက်ကိုထပ်ဆုပ်လျက်...

“ဒီနေ့ဟင်းတွေစုံတယ်၊ ရပြီ... စားမယ်”

“အို! ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အမေ့အိမ်ကြီးကိုစောင့်ဦးမှပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဘယ်သွားကြတာလဲ”

“တစ်ခြံကျော်မှာ လူသစ်တွေပြောင်းလာလို့ အဲဒီအိမ်က အန်ဖီ
ကြီးက အလည်ခေါ်တာနဲ့ လိုက်သွားကြတာ”

ရှိတ် ပြုံးသွားလေ၏။ အိမ်မှာဘယ်သူမှမရှိဘူးဆိုလို့လေ။ ဒါမှ
သူ ဆောင်းနဲ့လွတ်လွတ်လပ်လပ်စကားပြောရမှာ။ လူကြီးတွေရှိနေတော့
ရှိန်တာပေါ့။

“ဒါဆို ဗိုက်ဆာတာမေ့သွားအောင် စကားပြောမယ်ကွာ၊ လာ
သူက ဆောင်းလက်ကိုဆွဲခေါ်လေသဖြင့်...”

“ခုပြောနေတာလည်း စကားတွေမဟုတ်ဘူးလား”

“မတူညီတဲ့စကားပြောမယ်၊ နားထောင်မလား”

“ဟင်အင်း”

ခေါင်းခါပေမယ့် ခြေထောက်တွေက သူ့နောက်ကို ခေါင်းညိတ်
၍ လိုက်နေသည်။ လက်ကိုဆွဲခေါ်တာကိုး။

“ထိုင်... ဒီမှာ”

“မထိုင်ဘူး၊ လူကြီးတွေမရှိဘူးဆိုပြီး ရှင် ကလီကမာတွေပြော
ဇယ်မကြန့်”

“မပြောပါဘူး၊ ကိုယ်က အာဒံနဲ့ဝေတို့အကြောင်းပြောမလို့”

“ကျွန်မ အဲဒါတွေ နားထောင်ဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“တကယ်”

“အင်း”

“ဟောဗျာ”

ဆောင်း ‘အင်း’ခတ်လို့ ‘ဟောဗျာ’လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ သူ့ကို
ထောင်လှည့်မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားသောကြောင့်...

“မင်းရဲ့ပါးမှာ အိုးမည်းတွေ”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

ဆောင်း ရုတ်တရက် သူ့ဘက်သို့လှည့်အလာမှာတော့၊ မတော်
တဆပုံစုံနှင့် ခေါင်းကိုငုံ့ပြီး တိုးကပ်ကာ...

“ကဲ!”

“အို...”

အခန်း (၁၀)

ဝိုင်ဝိုင်းရဲ့ အိမ်လွမ်းသူ သီချင်းသံလေးကြောင့် ရှိတ် ဂစ်တာကြီး ညှိနေရင်းမှ ဖုန်းကိုဖွင့်၍နားထောင်လိုက်သည်။ သူ့တကယ်ကြိုက်လို့ သွင်းထားခဲ့သည့်သီချင်းလေး။

“ဟဲ့လို”

“ရှိတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဂစ်တာရှိတ်ပါ”

“ရှိတ်... မမပါကွ”

“ဪ... မမလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြော... မမ”

“ဟိုနေ့က ရှိတ်... မမကိုတွေ့ချင်လို့ဆို အခုတွေ့ရအောင် လှမ်းခေါ်တာ”

ရှိတ် အောင်နိုင်သူ၏အပြုံးမျိုးကို ပြုံးလိုက်၏။ သူ့ကပဲ မာယာတွေ များနိုင်မလား၊ ကိုယ်ကပဲ လှည့်ဖျားသွေးဆောင်နိုင်မလား။ ဒီတစ်ခါ

ပြိုင်ပွဲကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာပေါ့။

“ကျွန်တော် ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမလဲ”

“မမခေါ်တဲ့နေရာကို ရှိတ် လာနိုင်ပါ့မလား၊ ရှိတ်က Popular (ပေါ်ပြူးလာ)တစ်ယောက်ဆိုတော့လေ”

“ဘယ်နေရာပို့လို့လဲ မမရဲ့”

“ဂျှိုင်းကုလပ်ကိုလေ”

ရှိတ် သူမကြားအောင်ဘဲ ရယ်ပစ်လိုက်၏။ သူ့က ယောက်ျားလေးပဲ ဘာမသွားရဲစရာရှိလဲ။

“ဘာရယ်တာလဲ ရှိတ်ရဲ့”

“သဘောကျလို့ပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“မမကိုလေ”

“မမကို”

“အင်း”

“ဘာလဲ၊ ဂျှိုင်းကုလပ်ကိုခေါ်လို့ အထင်သေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က မမနဲ့ပတ်သက်လာရင် ညီဖွယ် (ဒီးဖလဲ)တစ်ကောင်ပါ”

“မမကို မီးလို့ပြောတာလား”

“မမတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်နိုင်တာတွေရှိနေတယ်လေ”

“ထားပါတော့၊ လာမှာလား”

“ဟာ!”

“မလာနိုင်ဘူးဦးလား”

“လာမှာ”

နွေ ဝမ်းသာသွားတာ ဖုံးလို့ဖိလို့မရ။ ဒီကောင်လေးနဲ့ကျားမှ နေ
ဘာတွေဖြစ်မှန်းမသိပါဘူး။ ဟိုတစ်ခါ မတော်တဆ ရှိတ် သူမပါးကိုနှမ်း
လိုက်သလိုဖြစ်သွားတာကို နွေ မေ့လို့မရ။ ပါးပြင်ကိုပွတ်၍ ထိုအနမ်းပန်း
လေးကို ခဏခဏသတ်ရနေမိသည်။ ရှက်တာတွေ ကြောက်တာတွေမရှိ
ခဲ့သော နွေဘဝမှာ ထိုနေ့က ရှက်ဖူးခဲ့၏။

နှလုံးမဲ့စက်ရှုပ်လို့ လက်ညှိုးထိုးဝေဖန်ခံခဲ့ရသမျှ ဒီကောင်လေး
ရန်စမှပဲ ရင်ဘတ်တွေ လှုပ်ရှားလာခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။

“မမ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“အင်း... မမစောင့်နေမယ်”

“အိုကေ... အိုကေ”

နွေ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ကလပ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ နွေနှင့်ခင်မင်
ရင် ချီးနေသောရှိစ်က ဆီးကြိုလေ၏။

“ဒီတစ်ခါ တစ်ယောက်တည်းလား”

“မဟုတ်ဘူး... လာမှာ”

“ဟန်မိုးသက်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

“ဂစ်တာရှိတ်”

“ဂစ်တာရှိတ်”

ရှိစ်မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် နွေကိုကြည့်၍ သံယောင်လိုက်ရွတ်လေ
သည်။ နွေက ဂုဏ်ယူသလိုအပြုံးမျိုးနှင့်ရယ်ပါ။

“ဂစ်တာရှိတ်... အဆိုတော် ဂစ်တာရှိတ်လား”

“ဒါပေါ့။ ဒီနာမည်မျိုး နှစ်ယောက်ရှိနိုင်လို့လား။ ရိုလာရင်တောင်
ရွယ်မရောက်သေးတဲ့ချာတိတ်တွေပဲဖြစ်မယ်”

“ပိုင်တယ်... တို့ နွေကိုအားကျတယ်ကွာ။ ရှိတ်လိုလူမျိုးကို
ဘာ အနားရောက်အောင် ဆွဲခေါ်နိုင်တယ်။ နွေကို ဆရာတင်ချင်လာ

“ရှိတ်ကလည်း ယောက်ျားပဲလေ ရှိစ်ရဲ့”

အဲဒီလို နွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကရဖြစ်နေသူ။ ယောက်ျား
မိန်းမကို သူမ၏အလှတရားများနှင့် မြှူတွယ်လို့ရမည်လို့ ထင်နေ၏။ အလှ
ပေးမမက်တဲ့ယောက်ျားတွေ ရှိနေသေးတာကို သူမ မေ့နေသည်။

တကယ်တမ်းမှာ...

အချို့က စိတ်လှလျှင် လူလှသည်ဟူသော အယူဝါဒနှင့် ငိုးသား
စုပ်ခြင်း၊ စိတ်ထားမွန်မြတ်ခြင်း၊ ယဉ်ကျေးဇီဝိဇ္ဇာခြင်း စသောအမြင်
အရံများနှင့် သံယောဇဉ်တွယ်အချစ်ကို ငိုးရှင်းစွာပဲ နှလုံးသားနဲ့ရှင်းပြီး
သံယူနေကြတာကို သူမ မသိ။

“ဟာ! ရှိတ်”

“အယ်... အဆိုတော် ဂစ်တာရှိတ် လာတယ်”

ရှိတ် ဝင်လာသည်နှင့် တိုးတိုးကျယ်ကျယ် ထွက်လာခဲ့သော
သံများ။

“မြန်လိုက်တာ ရှိတ်ရယ်”

“မမမျက်နှာကို မြင်ချင်လို့ မြန်မြန်လာခဲ့တာ၊ မိုင်ကုန်ပဲ”
“ပိုလိုက်တာ”

“နွေ... တို့သွားလိုက်ဦးမယ်”

ရှိတ်က နွေ့ကိုနှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားသည်။ Club ကိုလာ
တဲ့သူတိုင်း အသောက်အစားမကင်းကြပေ။ ရှိတ် သိပ်မူးလို့မဖြစ်
သတိဆိုတာ ပိုသည်မရှိတဲ့ ဒီမိန်းမက သိပ်လည်တာ၊ သူ့ထောင်ဆွေ
ထဲမှာ ရှိတ် အမိမခံနိုင်ပါဘူး။ ဘာလုပ်လုပ် လိုအပ်ရင် ဆင်ခြေ
စကားလုံးတွေ စီလာပြီးသား။

“ရှိတ်”

“ဗျာ”

“သောက်လေ”

“ကျွန်တော် များများသောက်လို့မရဘူး မမရဲ့”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဟွန်း! ကျွန်တော်က တစ်ခွက်သောက်ရင် နှစ်ခွက်စာ
တတ်တာ။ ပြီးတော့ မူးလာရင် သွေးဆိုးတတ်လို့”

“ဟုတ်လား၊ မူးတာက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သွေးဆိုးပြီး ရစ်
တာတော့ မမထိန်းနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးကွ”

ရှိတ် အသက်ရှူတော့ ချောင်သွားပြီး၊ Club ကို ကိုယ်
လာပြီဆိုတာတည်းက ကိုယ့်သတင်းဘာများထွက်မလဲတွေ့ပြီး စိတ်
အပူမိသား။ ဒါလည်း လိုချင်တာရှိလို့ ပေးလိုက်ရသည်ဟု သဘော
ရမှာပေါ့။

နွေက တွဲကစိုခေါ်တော့လည်း ရှိတ် အလိုက်သင့် ကပေးသည်။

“မမနဲ့တွေ့ချင်လို့သာ လာခဲ့ရတာ၊ ကျွန်တော် ဒီနေရာမျိုးတွေ
မလာဖူးဘူး”

“ခုတွေ့နေပြီလေ၊ ပျော်လား”

“ပျော်တော့ပျော်ပါတယ်၊ နောက်ကျောတော့ သိပ်မလိုဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“မမနဲ့ကျွန်တော်ရဲ့သတင်းတွေ ပျံ့ကုန်မှာစိုးလို့”

“ကြောက်နေပြီလား”

“ကျွန်တော်က ယောက်ျားပါ၊ မမဘက်ကိုငဲ့လို့”

နွေ တွေခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ သူမ ရှိတ်နဲ့ခုလိုတွဲကနေတာကို
ဘန်မိုးသက်နဲ့ ဦးလှဲ့ သိသွားရင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်မလဲ။

“ဒါဆို ပြန်ကြမယ်လေ”

“ကောင်းသားပဲ”

“ဒါဆို ပြန်မယ်၊ ရှိတ် ခဏခေါင်းငုံ့ပေးပါလား”

“ဟင်”

“ငုံ့ပါ”

ရှိတ်ခေါင်းငုံ့လိုက်တော့ နွေက သူ့ပါးကို ဖိကပ်နမ်းလေသည်။
ရှိတ်ပြန်ပေးလိုက်မိတဲ့အနမ်းက အမုန်းတွေ အမ်းထားသောငရဲပန်းဆို
တာ...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၉)

“မင်းလုပ်ပုံတွေ မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ် ရှိတ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်း... Club ကိုသွားတယ်ဆို”

သတင်းက မြန်ပါလား။

“ငြင်းမယ်မကြာနဲ့၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကိုယ်တိုင်ပြောတာ။ ဒီကောင်

စပ်စပ်စုစုသိပ်ဝါသနာပါတာ။ မင်းတို့ကိုဓာတ်ပုံရိုက်ယူလာတာကိုပြုလို့လည်းယုံတာ။ စာနယ်ဇင်းတွေကိုများ ဒီကောင် သွားပေးလိုက်ရင် ငါ့သိက္ခာတွေ သွားပြီ။ တို့ကတော့ ဝင်ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ ဒီကောင်ပါးစပ်ပိတ်ခဲ့ရတာ။ မနည်းကြီးကုန်လိုက်ရတယ်။ ဓာတ်ပုံကိုလည်း တစ်ခါတည်းဖျက်ပစ်ခဲ့ရတာပေါ့”

“ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး၊ ဒါနဲ့ အဲဒီလူရဲ့ပါးစပ်ကို ဘယ်လိုခွဲတာလဲ”

“လျှောက်မပြောဖို့ Reatauramt တစ်ခုမှာခေါ်ပြီး ဝါနဲ့ ရန်နိုင်အောင်ပန်ရတာ ပါးစပ်အမြှုပ်ထွက်လုမတတ်ဘဲ”

ကိုစိုးစေနှင့် ကိုရန်နိုင် ကိုယ့်အပေါ် သံယောဇဉ်မသေးလှတာကို ရှိတ် သိပါသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ညီလိုသားလို ခင်နေရတဲ့သူ့ကို သူတို့ တစ်ယောက်ဖြစ်မှာ ဘယ်လိုလားပါ့မလဲ။ ရှိတ် ခုလိုအောင်မြင်တဲ့အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တာ သူတို့နှစ်ယောက်ချဲ့ကျေးဇူးတွေကြောင့်ပါ။

ပြီးတော့ ဆောင်း... .

ကိုစိုးစေရဲ့ညီမနဲ့ ဆောင်းက သူငယ်ချင်းတွေ။ ရှိတ်ရဲ့ဝါသနာကြောင့် ကိုစိုးစေနဲ့ ရှိတ်ကို ဆောင်းက ဆက်သွယ်ပေးခဲ့တာ။ မမက ငွေထုတ်ပေး၏။ အရပ်ကောင်းလို့ အလောင်းလှဆိုသလို ဒီလူတွေအားလုံးက သိကြလို့ ရှိတ်ဘဝလေး လှပခဲ့တာ။

“နွေထက်သာလွန်မှာ ယောက်ျားနဲ့တဲ့”

“သိပါတယ်”

“သိရဲ့နဲ့ကွာ... မင်းမှာ ကြိုက်စရာမိန်းမ ဒီလောက်တောင်ရှားသလားကွ”

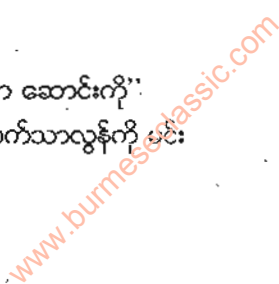
ပြောလိုက်တာ အံ့ကြိုတ်သံနှင့်။ ရှိတ် ဒီလူတွေကို အသိပေးဖို့ နားထောင်လာပြီထင်၏။

“ကျွန်တော် အဲဒီမိန်းမကို တကယ်ကြေနေတာလို့ ခင်ဗျားတို့ထင်နေသလား”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တကယ်ချစ်နေတာက ဆောင်းကို”

“အဲဒါက အဖြစ်သင့်ဆုံးပဲလေ။ ဒါဆို နွေထက်သာလွန်ကို မင်း

တကယ်မကြွေဘဲ ဘာလို့ သူ့အနားမှာ သွားဝေနေတာလဲ”

“အဲဒါအကြောင်းရှိလို့”

“ဘာအကြောင်းလဲ၊ တို့ကိုပြောပြနိုင်မလား”

“သူ့မှာ ကျွန်တော် အကြွေးရစရာရှိလို့ပေါ့ ကိုရန်နိုင်”

“ဟ၊ ဘာအကြွေးကြီးတုန်း”

“အမုန်းကြွေး”

“ဟေ!”

“ဟ!”

အံ့ဩသံတွေက ပြိုင်တူ။ ကိုစိုးဝေနှင့်ကိုရန်နိုင် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၏။ အမုန်းကြွေးတဲ့။

“အချစ်ကို စိန်ပြေးတမ်းကစားပြီး ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်နေတဲ့သူကိုမှ ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့တာ အဲဒီမိန်းမပဲပေါ့”

“ဘယ်သူ့ကိုသတ်ခဲ့တာလဲ”

“ဘုန်းလှိုမိုး”

“ဘုန်းလှိုမိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့အရင်းနှီးဆုံး ပတ်သက်နေတဲ့သူပေါ့”

အရင်းနှီးဆုံးပတ်သက်နေတဲ့သူတဲ့။ သူငယ်ချင်းလား၊ ညီအစ်ကို လား၊ တော်ရုံပတ်သက်မှုမျိုးနှင့်တော့ ရှိတ်ရင်ထဲမှာ ဒီလောက်နာကြည်း မုန်းတီးနေမှာမဟုတ်ပေ။

ရှိတ်ရဲ့မူရင်းစိတ်ကလေးက နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ တစ်ဖက်သားအပေါ် အလွန်မှ သနားညှာတာတုတ်သူ။ ကူညီဖေးမတတ်သူ။ အခု ဒီလောက် တောင် ဟိုမိန်းမအပေါ် အပြိုးသန်သန်နဲ့ မုန်းမာန်တွေဖွဲ့နေပုံထောက်

တာ ဒီအရေးဟာ တော်တော်နက်နဲပေးလိမ့်မည်။

“မင်းရဲ့အစ်ကိုလား ရှိတ်”

“တစ်နေ့တော့ ခင်ဗျားတို့သိရမှာပါ”

“ဒါနဲ့ သူ့ကို တရားဥပဒေက အရေးမယူဘူးလားကွ”

ရှိတ် မဲ့ခနဲဖြစ်သွားပြီး...

“လုပ်ကြံတယ်ဆိုမှတော့ ဘာသက်သေမှ မရှိဘူးလေဗျာ။ ဒီ

အခါက သိပ်လည်တာ။ လောဘာမီးတွေ တောက်လောင်နေတဲ့မိန်းမ၊ အားကို ချစ်သူအဖြစ်သိမ်းသွင်းပြီး ပထမ ချူစားတယ်။ နောက် သူလို ခင်တာက သူ့ဋ္ဌေးသားမဟုတ်ဘူး... သူ့ဋ္ဌေးလေ။ ဖအေလုပ်သူကို နောက်လက်ထပ်ပစ်တာ။ ပြီးတော့မှ ဖအေပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်အား နှစ် သူတစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးချင်လို့ သွေးအေးအေးနဲ့ သားကိုသတ် ပစ်တာ”

“ဟာ! တော်တော်ရက်စက်တတ်တဲ့မိန်းမပါလား”

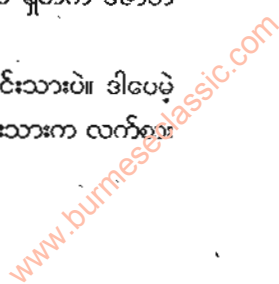
“မင်းပြောပြတာတွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပဟေဠိဆန်ပြီး နား သောင်လို့ ကောင်းလာတယ်ကွ။ ဆက်ပြောပါဦး”

“ဘယ်သူ့အကြောင်းလဲ”

“ဘုန်းလှိုမိုးနဲ့ နွေထက်သာလွန်ရဲ့အကြောင်း”

“ဟာ... သူတို့နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင် နားထောင်လို့မကောင်း သေးဘူးကွ။ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံတွေ ပါဦးမှဖြစ်မှာ။ အခုပဲ ရှိတ်က ဒီဇာတ် စမ်းမှာ မင်းသားနေရာကိုယူပြီ”

မှန်သည်...။ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ရှိတ်က မင်းသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ နွေထက်သာလွန်ကတော့ ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို မင်းသားက လက်စား

ချေဖို့ ကြိုးစားလိုက်တဲ့မိန်းကလေးမှာ အတိတ်က သနားစရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းလေးတွေရှိနေလို့ သနားပြီး မင်းသားက လက်စားချေဖို့ကုန် ကို...

သင်ပုန်းချေပြီး...

ပြန်ချစ်မိသွားတဲ့ဇာတ်လမ်းမျိုးထဲက မင်းသမီးတော့မဟုတ်ပေ။ ရှိတ်နုလုံးသားရဲ့ဘုရင်မ၊ ရှိတ်ဘဝရဲ့အချစ်နတ်သမီးဟာ ဝေသီဆောင်း ပါပဲ။

“ရှိတ်”

“ငြောလေကွာ”

“ပြောမှာပါ”

ဆိုပြီး ရှိတ် အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်သေး၏။ ဆုပ်ထားတဲ့လက် က ပို၍တင်းကျပ်သွားသည်။

“ဘုန်းလှုံမိုးဆိုတဲ့ကောင်က အရမ်းဖြူစင်ရှိုးသားတာ။ သူ့အဖေ က ဦးပြည့်စုံလှုံတဲ့။ အမေမရှိတဲ့သားကို ဦးပြည့်စုံလှုံက ဖအေလိုရာ မအေလိုရာ နှစ်ယောက်စာပေါင်းပြီး ချစ်ခဲ့ရှာတာ။ သူ့သား တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဖြစ်လာတော့ သားက ဒီကားမစီးချင်ဘူးဆိုရင် လိုချင်တဲ့ ကားကို ချက်ချင်းပြောင်းပယ်ပေးတာ။ သားကလည်း လိမ္မာတာကိုး။ ဖအေ ကို မျက်နှာအညှိုးမခံဘူး။ အဲဒီလိုသိပ်ချစ်ကြတဲ့ သားအဖနှစ်ယောက်နဲ့ ကြားမှာ နာဂစ်လိဝင်မွေ့လိုက်တာက နွေထက်သာလွန်ပေါ့”

ပြောရင်းက ရှိတ် မျက်ရည်တွေဝေ့ကော၊ အသံက တုန်ခါသွား သလို။ နီအိန်းမှာကတည်းက ဒီလောက် ရှိတ် ကြေကွဲနေရင်၊ စာကိုယ်နဲ့ နိဂုံးမှာ ရှိတ် ဘယ်လောက်တောင် ခံစားရမလဲ။

ရန်နိုင်နှင့်စိုးဝေတို့ ရှိတ်ကိုကြည့်ပြီး ဘုန်းလှုံမိုးရဲ့ဘဝလေး ဘယ် လောက်သနားစရာကောင်းနေမလဲဆိုတာကို ခန့်မှန်းမိသလိုလိုပါပဲ။

“ဘုန်းလှုံမိုးက အသားဖြူတာကလွဲရင် ရုပ်ရည်က သာမန်သာ သာပါပဲ။ သူတစ်ပါးအပေါ် သနားညှာတာပြီး ကူညီတတ်တဲ့ ရိုးသားဖြူ စင်သူတစ်ယောက်အဖြစ်၊ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တဲ့သူဌေးသားတစ်ယောက်အဖြစ် တော့ အချို့က တော်တော်များများ သတိထားမိကြတယ်။ ထူးခြားတာက ဘုန်းလှုံမိုးရဲ့မျက်လုံးလေးတွေ... ညှို့အားပြင်းတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ စကယ်တော့ သူက သာမန်လေးပဲကြည့်တာကို မိန်းကလေးတွေ သူ့ရဲ့ အကြည့်အောက်မှာ ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်ကြတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

“ဪ”

“စူးလက်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးလေးတွေကို စွဲလမ်းဖူးကြတဲ့အထဲ မှာ ဝေသီဆောင်းလည်း ပါတယ်”

“ဟေ”

“ဟုတ်လား”

ရန်နိုင်နှင့်စိုးဝေ မျက်စိလည်သွားကြလေ၏။ ဒါဆို ဆောင်းက၊ အစ်ကိုအချစ်ကိုမရလိုက်လို့ ညီဖြစ်တဲ့ ရှိတ်အနားမှာ ရှိနေချင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ရှိတ်ကပဲ ဆောင်းကိုသနားပြီး၊ ညှိုးရော်နေတဲ့ဆောင်းနုလုံး သားလေးကို သူ့ရဲ့အချစ်တွေနဲ့ ပြန်လည်ရှင်သန် နိုးထ လန်းဆန်းစေ ချင်တာလား။ ဟုတ်မှာပါ... သနားခြင်းကစတဲ့အချစ်က ပိုပြီးခိုင်မြဲတယ် လို့ ပြောကြတာပဲ။

“ဆောင်း... ကျွန်တော့်အနားမှာ အမြဲတမ်းရှိနေခဲ့တာလည်း အဲဒီမျက်လုံးကြောင့်ပါပဲ”

“ဘာဆိုလို့လဲကွာ”

“ဆိုတာပေါ့ ကိုစိုးဝေ”

“ဆိုပါဦး”

“ကျွန်တော့်မျက်လုံးလေးတွေက ဘုန်းလှိုမိုးရဲ့မျက်လုံးနဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူနေလို့ပေါ့”

ဒီမျက်လုံးက စကားပြောတတ်တာကုလို့လို့ အပြစ်ပြင်ပြီးကာမှ၊ လွန်းပါရဲ့ မျက်လုံးချင်းစကားပြောနေပြီဆိုတဲ့သီချင်းစာသားကို သတိရပြီး မပြောဖြစ်တော့။

“ဘုန်းလှိုမိုး အရေးမစိုက် သတိမထားခဲ့တဲ့မိန်းကလေးက၊ ဂစ်တာဂျိတ်ရဲ့ဘဝမှာတော့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေတဲ့ အချစ်ဦး အချစ်ဆုံး မိန်းကလေးဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ဘာလဲ”

“အချစ်ဆိုတာ”

ရိုတ်၏နှလုံးသားကို ဖောက်ထွင်း၍မြင်နိုင်သူက ကိုစိုးဝေနှင့် ကိုရန်နိုင်။ သူလည်း ဆောင်းကို အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်နေတာတောင် ဖွင့်ဟဝန်မခံတာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေမည်လို့ ထင်တော့ထင်သား။

အခု သိပြီ။ နွေထက်သာလွန်ကို လက်စားချေဖို့အတွက် သူ့နှလုံးသားကို လော့လော့ဆယ် အရင်းမြှုပ်ထားတာ။ ဆောင်းကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့။ တကယ်ချစ်တတ်သူတိုင်း ချစ်တဲ့သူကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ကြတာ သဘာဝ။

“မင်းပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ မင်းနဲ့ဘုန်းလှိုမိုးရဲ့ပတ်သက်မှု မပါသေးဘူးနော်”

“လာမှာပေါ့ဗျာ၊ ဘုန်းလှိုမိုးရဲ့အကြောင်းက ပထမပိုင်း၊ ဒုတိယပိုင်းမှာတော့ ဂစ်တာဂျိတ်ရဲ့သမိုင်းကြောင်းတွေကို မျှော်ပေါ့”

မျှော်ဟုဆိုသောကြောင့် ဆဲသံက ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ထွက်လာသည်။ ဂစ်တာက မဲ့ခြင်းမည်သောအပြုံးနှင့်သာ ဆက်၏။

“ဘုန်းလှိုမိုးက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂစ်တာနဲ့သီချင်းတွေကို နှသွပ်ခဲ့သူလေ။ ကျွန်တော့်လိုပဲပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စုပြီး အုတ်ခုံတွေ ထမ်းဘေးတွေမှာ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုနေရရင် ပျော်နေတတ်တဲ့ ကောင်။ နွေထက်သာလွန်နဲ့ စတွေ့ခဲ့တာလည်း အဲဒီဂစ်တာနဲ့ သီချင်းကြောင့်”

ကိုစိုးဝေ ဇာတ်ရိုက်တက်လာပြီဟု ကိုရန်နိုင် ကို မျက်စပစ်ပြသည်။
“အဲဒီနေ့က...”

www.burmeseclassic.com

သန်း (၂၀)

“လျှံလေးရေ... လျှံလေး”

တစ်နေ့ကုန်သွားရလာရနှင့် ပင်ပန်းနေသောဖေဖေကို လျှံလေး နှိပ်နယ်ပေးနေရာမှ အသံတွေကို နားစွင့်လိုက်သည်။ ဖေဖေက ဆိုဖာပေါ် မှာထိုင်ပြီး လျှံလေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာထိုင်၍ ဖေဖေခြေသလုံးကို နှိပ် ပေးနေသောအချိန်။

“လျှံလေး... လျှံလေးရေ”

“သားသူငယ်ချင်းတွေထင်တယ်”

လျှံလေး ဖေဖေကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သွားခေါ်လိုက်လေ”

“ရတယ် ဖေဖေ၊ သွားမခေါ်လည်း ဒီကောင်တွေ ဝင်လာကြမှာ”

ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ နောင်ချို ဝင်းလတ်အောင်နှင့် ကျော်မောင် မောင်မြင့်တို့ ဝင်လာကြ၏။ ဖေဖေက...

“သားတို့ လာကြလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သုံးယောက်သား ဖေဖေရှေ့မှာ တရိုကသေ ဝင်ထိုင်ကြ၏။ ဖေဖေ ကလည်း လူငယ်တွေနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံတတ်သူမို့... .

“ဦး”

“ဟေ”

“ကျွန်တော်တို့ လျှံလေးကိုလာခေါ်တာ”

“သိတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်းပဲမဟုတ်လား၊ စောစောလေးတော့ ပြန် ခွဲကြပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး၊ ဒီကောင်ကြီး သူ့ကောင်မလေးဆီက အဖြေ

မရမချင်း ကျွန်တော်တို့လည်း ဝိုင်းပြီးဝင်ခံနေရတာ”

မောင်မောင်က နောင်ချို ကိုမေးဆတ်ပြု၍ဆိုသည်။ နောင်ချိုက စပ်ဖြဖြမျက်နှာပေးနှင့် အရှက်ပြေ လက်ဝါးချင်းပွတ်နေ၏။

“လက်သည်ကိုချည်းပဲ အားမကုန်နဲ့လေကွာ၊ ကိုယ်ကလည်း ညှစ် အားပေးဦးမှပေါ့ကွာ”

“ဟာ... ဖေဖေကလည်း မနှိပ်လိုက်တာ”

ထိုဥပမာလေး ပေးမိတာကိုပဲ အရှက်ကြီးသော ဘုန်းလျှံမိုးမှာ နားမထောင်ရဲသလို မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးရဲပြီး ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။

“ငါ့သားကတော့ မိန်းကလေးတွေထက်တောင် ရှက်တတ်နေ သေးတယ်။ ဒီပုံစံနဲ့တော့ စွဲပါ့မလားမသိဘူး”

“အဲဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ ဦး၊ ကျွန်တော်တို့ရှိတယ်။ အချိန်တန် ခင် နွားပိန်ကန်လာအောင် ကျွန်တော်တို့ပဲ ဝိုင်းလှော်ပေးပါ့မယ်”

“အလျော်ကောင်းရင် တော်ပါရဲ့ကွာ၊ တော်ကြာ အလျော်ထူး ပြီး မတော်တရော်တွေနဲ့လည်း တွေ့နေပါဦးမယ်”

“ဒီမျက်လုံးတွေ ကြည့်တတ်ပါတယ် ဦးရဲ့”

“အေးပါ . . . အေးပါ”

မောင်မောင်စကားကြောင့် အားလုံးရယ်မိကြသည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်ထဲမှာ နောင်ချိုက ထင်ပေါ်၏။ မှန်နေအောင် ချောထာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အဝတ်အစားကို သူနှင့်အစပ်အဟပ်တည့်အောင် စတိုင်ဆီမိမိ ဝတ်တတ်သည်။

ရုပ်ရည်နှင့်ဘော်ဒီကလည်း ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပါပဲ။ ဒါတောင် မိန်းကလေးတွေက နောင်ချိုထက် ဘုန်းလှုံမိုးကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားကြတာ ဘာကြောင့်လဲစဉ်းစားလို့မရ။ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုကောင်းလို့လား၊ ချမ်းသာလို့လား။ လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်ရှိလို့လား။ ထိုလားပေါင်းများစွာထဲမှာ တစ်နေ့ . . . အဖြေထွက်လာသည်က စူးရှတောက်ပနေတဲ့ ဘုန်းလှုံမိုးရဲ့မျက်လုံးလေးတွေက ညှို့အားကောင်းသည်တဲ့။

ဒါကို . . . သူငယ်ချင်းတွေက စကြသည်။

“မင်းမျက်လုံးထဲက ညှို့နိုင်တဲ့ပါဝါစွမ်းအားတွေ ငါတို့ကို မျှော်စမ်း”

ဒါ ဘုန်းလှုံမိုး ဒီလိုဖြစ်စေတော့လို့ ဖန်တီးခဲ့တာ ဘာမှမရှိဘူး
“ကဲ! လှုံလေး . . . ထ . . . ဂစ်တာထမ်းခဲ့”

“ဖေဖေ”

“ပြော . . . သား”

“သား လိုက်သွားဦးမယ်နော်”

“အေး . . . စောစောပြန်ခဲ့နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

လေးယောက်သား နောင်ချိုကောင်မလေးရှိတဲ့ အဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သီချင်းဆိုပေးရသူက ဘုန်းလှုံမိုးပါ။ ဘုန်းလှုံမိုးက ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုပြီးတာနှင့် စိတ်ကို သီချင်းထဲမှာ ရွက်လွှင့်ထားသူ။

အချို့ . . . အဆောင်ပြတင်းဝမှထွက်၍ သီချင်းနားထောင်နေကြ သူတွေလည်း ရှိ၏။ နောင်ချိုက ဆင်ဖြူတော်မိုး၍ ကြံစုတ်ရတာ။ သီချင်းဆိုတတ်ပေမယ့် ဂစ်တာကိုဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မတီးတတ်။ လှုံလေးတီးပြီး သူဆိုဖို့ကျတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေက စပြောသည်။

“မင်းမဆိုနဲ့၊ လှုံလေးလောက် နားမတိုးဘူး” တဲ့။

ဒါကြောင့် ဒီနေရာမျိုးမှာ လှုံလေးကို ဆရာတင်ရတာ။

“ဒေါက်!”

ဂစ်တာကို လာရောက်ထိမှန်သွားသောအရာတစ်ခုကြောင့် လှုံလေး ဂစ်တာသံ တိခနဲရပ်သွား၏။

“ဘာလဲ”

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

လေးယောက်သား မျက်လုံးနှင့် ဟိုရှာဒီရှာ။ ဝင်းလတ်ကလဲ အရာတစ်ခုကို ငုံ့ကောက်၍ . . .

“ဒါထင်တယ်”

“ဘာကြီးတုန်း”

“စက္ကနဲ့လိပ်ပတ်ထားတဲ့ကျောက်ခဲ”

“စာထင်တယ်”

“ဖြည့်လိုက်လေ၊ သိရအောင် ဖွင့်ကြည့်မှပေါ့”

“မသိဘူးလေ၊ ကြော်စားဖို့များ ယူသွားမလားလို့”

“မင်းပဲယူသွား”

ဝင်းလတ်က စာခေါက်ကလေးကိုဖြန့်လိုက်တော့ စာတစ်ရွက်

ဝန်းကျင်မှာ ခေါင်းလေးလုံး ဆိုင်သွား၏။

နောင်ချို...

ငါက နင့်ရဲ့ခင်စာလင်းပါ...

“အလဲ့... နင့်ရဲ့ခင်စာလင်းဆိုပါလား။ မင်းမျှော်လင့်ချက်တော့

ရှိပြီ နောင်ချို”

“ထားပါ... ဆက်ဖတ်”

စာကိုဆက်ဖတ်လိုက်ကြ၏။

ငါတို့အဆောင်ကို မနေ့ကမှ ပြောင်းလာတဲ့ မမတစ်ယောက်က

ဘုန်းလှိုင်နဲ့မိတ်ဆက်ချင်တယ်တဲ့။ အဲဒါ ငါခေါ်လာခဲ့ရမလား။ လာခဲ့ရ

မယ်ဆိုရင် လက်ပြလိုက်...

ခါပဲ

နင့်ရဲ့

ခင်စာလင်း

အကြည့်တွေက ဘုန်းလှိုင်နဲ့မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်သွားကြသည်

မောင်မောင်က လှိုင်လေးကို မေးဆတ်ပြလျက်...

“ဘယ်လိုလဲ လှိုင်လေး”

“ဟာကွာ... မိတ်ဆက်ရအောင် ငါက အဆိုတော်မှမဟုတ်တာ

တော့ လာမှာ မိန်းကလေးတွေ၊ ရှက်စရာကြီး”

“ရှက်ကြော ဖြတ်ပေးမယ်”

“မင်းကလည်း မိန်းကလေးကျနေတာပဲ။ အဲဒီလောက် အရှက်

နေရင် မင်း ဘာမှအစွမ်းအံ့စမှန်လာမှမဟုတ်ဘူး။ ဥပမာကွာ... မင်း

ချင်တဲ့အဆိုတော်ဖြစ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါကတော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ခုပဲ သတ္တိမွှေးလိုက်တော့”

ဆိုပြီး နောင်ချိုက လာခဲ့ဖို့ လက်ပြလိုက်သည်။

“ဟာ! ဟေ့ကောင်”

တားချိန်မရလိုက်။

“လက်ခံတွေ့ဆုံပေးလိုက်စမ်းပါ။ အကဲခတ်ကြည့်ရတာပေါ့ကွာ။

ဥပမာကလေးဆိုရင် မင်းမစွဲချင် ငါတို့စွဲပေါ့... ဟဲဟဲ”

“နာခေါင်းကြည့်ပြီး ဆလံတိုက်ချင်စရာ”

“ဟော... ဟော”

“လာပြီကွာ”

ကြားနေရပေမယ့် လှိုင်လေးကတော့ လှည့်မကြည့်မိပေ။ ဂစ်တာ

ကို အာရုံစိုက်၍ ငုံ့ကြည့်နေ၏။

“အားပါးပါး... လှလိုက်တာ”

“ဘုံကြီးပြတ်တဲ့ နတ်မိမယ်လေးကွာ”

“လှိုင်လေးတို့တော့ ဇာတာမြင်လာပြီထင်တယ်”

“ဒီကောင်က စန်းထပြီး မျက်နှာပွင့်ပြီးသားပါကွာ”

“ရှု...”

“တိတ်တော့”

အားလုံး ဟန်မပျက်နှင့် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြ၏။ လျှံလေးက ဝိုင်းဝန်းသည့်ခေါင်းကို လုံးဝမမော့တော့ချေ။ သူငယ်ချင်းတွေက မော့ကြည့်ဖို့ လက်ကုတ်ပြီး အချက်ပြပေးမယ်။ လျှံလေး မသိသလို လုပ်နေ၏။

ရှေ့တည့်တည့်မှာ လာရပ်သော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်ကိုဖြင့် လိုက်ရသည်တွင် တံတွေးတစ်ချက်တော့ မျိုချလိုက်မိ၏။ စွင့်စွင့်ကားကား တင်သားနှင့် ခါးကျစ်ကျစ်ကလေးက အမြင်အာရုံမှာ ထင်းနေ၏။

ဘောင်းဘီအနက်၊ စပွဲရှုပ်ကိုယ်ကျပ်အနက်တို့က ဖြူဝင်းသော အသားအရေပေါ်မှာ သူမ၏ခန္ဓာအလှကို သိသာထင်ရှားစေလိုခြင်းငှာ အနားကွပ်၍ ပုံဖော်ပေးသည့်အလား။ ခါးမှာပတ်ထားသော ခါးပတ်ကြီး ဆီမှ ချိန်းကြိုးလေးတွေက လှုပ်လီလှုပ်လဲ့။

“ဘုန်းလျှံမိုးဆိုတာ မင်းလား”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက်မော့ကြည့်လိုက်မိစဉ် အသက်ရှူတောင် မှားသွားတော့ မတတ်ပါပဲ။ လှလိုက်တာ...။ ပြုံးနေတဲ့နှုတ်ခမ်းပါးရဲရဲက နှလုံးသားကို အားပြင်းပြင်းနဲ့ ထုနှက်လိုက်တဲ့ရင်မှန်သံစက်ယန္တရားလို။

မျက်နှာက သွယ်မယောင်နှင့် မေးရိုးကားပြီး၊ မေးစေ့ကျမှ ပြန်လည်၍ သွယ်စင်းသွားတော့ လုံးသလိုလေးဖြစ်နေ၏။ ပါးမို့လေးတွေ ခဲနေပြီး ကော့ညွတ်နေသော မျက်တောင်ရှည်များက အစစ်တော့ မဟုတ်တန်ရာ။ အပြားသေးသေးလုံးလုံးသဏ္ဍာန်လေးနှင့် လေးကိုင်းဟန် မျက်ခုံးညိုညိုလေးများနှင့် သူမဟာ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ မေ့ရလောက်အောင်ကို လှ၏။

ပန်းပေါ်မှာ ကျနေသောဆံပင်အဖျားတို့က ဖြောင့်စင်းနေတာပဲ။ အခွေအလိပ်ကလေးများနှင့်မို့...။

“ဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက အတီးရောအဆိုရော တကယ်ပိုင်တာပဲ”

“ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“မမက မြောက်တာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ တကယ်ကောင်းလို့ ချီးတာပါ”

“ဟေ့ကောင်”

“ဟင်...”

ခေါင်းပြန်ငုံ့သွားတဲ့လျှံလေးကို မောင်မောင်က တံတောင်နှင့် တိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်လေကွာ”

“ပြောရမှာ”

“အေးလေ... ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဘာကောင်မှန်းမသိဘူး”

“ကျေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မ”

“အို... ဘယ်လိုကြီးခေါ်တာလဲ”

ဝင်းလတ်က ဟံကန်ရယ်ကာ...။

“ဒီကောင်က နှစ်လုံးဆင့်ခေါ်ရတာမျိုး မခေါ်တတ်ဘူး မမရဲ့။

...လင်းလင်းတို့ ဝင်းဝင်းတို့ ကိုကို မမဆိုတာမျိုးလေ”

“ဒါဆိုလည်း ‘မ’လို့ပဲ ခေါ်လေ။ ရပါတယ်”

“ဟေ့ကောင်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့”

ဘေးကလူတွေ မနည်းလျော်နေရသည့် ဘုန်းလျှံပိုးပါ။ နောင်မှာ နှင့်ခင်ဇာလင်းကတော့ နောက်မှာ ဘာတွေတွတ်ထိုးနေသည်မသိ။

“မ. . . မောင်လေးနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ချင်တယ် ရမလား”

ခင်ချင်ပါတယ်ဆိုသူကို ဘယ်သူက မခင်ပါနဲ့လို့ပြောမှာလဲ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်နိုင်ပါတယ်”

“ ‘မ’ ကလည်း ဂစ်တာနဲ့သီချင်းကို ချစ်တဲ့သူပါကွယ်။ ဂစ်တာတော့ မတီးတတ်ဘူး။ သီချင်းပဲဆိုတတ်တယ်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ အဆိုတော်ပေါ့။ ‘မ’ နာမည်ကို မှတ်ထားနော်. . . နွေထက်သာလွန်တဲ့”

“နွေထက်သာလွန်”

သံယောင်လိုက်ရွတ်ရင်း ဒီနာမည်က အာရုံထဲမှာ စွဲမြဲသွားစေလျှံလေး ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်တော့ သူမက ရယ်လေသည်။

“ဟို. . . ခင်မင်ခွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့ အခွင့်အရေးယူတယ်လို့ မထင်နဲ့နော် မမ။ မင်းဆီက အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့”

“ပြောပါ။ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီပါ့မယ်”

“ ‘မ’ ကို ဂစ်တာတီးသင်ပေးပါလားဟင်”

“ဈာ!”

လျှံလေး သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဂစ်တာတီးသင်ပေးရလောက်အောင်တော့၊ လျှံလေး ဘာမိန်းကလေးနဲ့မှ ပူးပူးကပ်ကပ်မနေဖူးပါ။

“အပန်းကြီးတာမှ မဟုတ်တာ၊ သင်ပေးလိုက်ပါကွာ”

“အေးလေ၊ ဟိုက တကယ်ဝါသနာပါလို့ အရဲစွန့်ပြီး တောင်းဆိုရတာကို”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ သင်ပေးမှာလားဟင်”

တစ်ဖက်က တောင်းပန်တိုးလျှံသံနှင့်ပို လျှံလေး အားနာပါးနာနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။

“ရင်းရင်းနှီးနှီး လျှံလေးလို့ပဲခေါ်မယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ”

“ငါကတော့ နှင့်အကြောင်းကိုမေးလို့ မမကို အားလုံးပြောပြထားပြီးပြီ လျှံလေးရေ။ လိုတာရ သူဌေးသားဆိုတာကအစပေါ့”

“ဟာ! ခင်ဇာလင်းကလည်း”

“ဟဲ့! မှန်တာတွေပြောတာလေ”

လျှံလေး ‘မ’ ကို မရဲတာရဲလိုလို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ပြီး မျက်လွှာပြန်ချသွားလေ၏။

“နောက်နေ့တွေ ဒီကိုလာဦးမှာလား”

“လာမှာ. . . မမ၊ စိတ်ချနဲ့ ဒီကောင်က ကတိတည်တယ် မမရဲ့။ မမကို ဂစ်တာတီးသင်ပေးဖို့ သူခေါင်းညိတ်ပြီးပြီလေ”

“ဒါဆို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ‘မ’ သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ထွက်သွားပြီးမှ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်၍ လက်ပြလေတော့၊ ကျောက်ရုပ်မင်းသားလျှံလေး လက်ကို ဝင်းလတ်က နောက်ကနေ ဆွဲယူပြီး လက်ပြန်ပြခိုင်း၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၁)

“ဟုတ်ပြီ... လက်ခလယ်ကို နည်းနည်းရွှေ့လိုက်၊ ဟုတ်ပြီ လက်ကွက်မှားသွားရင် ပြန်ထိန်းပေးလိုက်၊ လက်တွေ့ကို ကိုင်တိုင်ကိုင်ပြီး ရွှေ့ပေးရတာတွေလည်းရှိ၏။ ခင်မင်ခွင့်ပါမစ်နှင့် အတူတူ အတူလာရှိခဲ့ကြတာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ။ ဂစ်တာတီးသင်ပေးဖြစ်တာက အမှ။ ခင်တဲ့ကာလလေး ကြာညောင်းသည်မဟုတ်သော်လည်း ရင်းနှီးသမှု ရှိနေပြီမို့ ရှက်သည့်စိတ်တွေကတော့ ပပျောက်လှပြီ။

သူမက...

တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ရင်ဘတ်နှင့်ထိကပ်လှမတတ် တိုးရွှေ့ပြီး နှမလည်တာကို ပြန်မေးသည့်အခါမှာတော့ ရင်တွေက ခုန်ချင်ချင်။

“ဒီလိုဆွဲချလေ၊ ကြိုးတွေကို ရှုပ်ရုံလေး ဆွဲရတယ်”

နောက်ကျောဘက်ကနေ သူမ၏လက်ချောင်းလေးတွေကို ဖိကိုင်ပြီး နေရာရွှေ့ပေးလိုက်၏။

“လက်ချောင်းထိပ်နဲ့ ကြိုးတွေကို မိအောင်ဖိထားရတာ။ ‘မ’က ဒီအတိုင်းကြီးကပ်ထားတော့ တခြားကြိုးတွေပါ ငြိကုန်တာပေါ့”

“ဒီလိုလား”

“အင်း... ဟုတ်ပြီ”

‘မ’တီးခတ်၍ လှုပ်ရှားနေသောလက်ချောင်းကလေးများနှင့် ဂစ်တာကြိုးလေးများကို တူပြိုင်ကာ လျှံရင်ဘတ်တွေ ဂဏ္ဍာမငြိမိဘဲ လှုပ်ရှားနေသည်။ သူဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ရင်ခုန်သံဆိုတာ ဒါလား။ ဟုတ်နေရင်တော့ ရင်ခုန်ခြင်းသည် အချစ်ကို အစပျိုးခြင်းဟု လျှံလေး ကြားနားသည်။

သူ... ‘မ’ကိုချစ်မိနေပြီထင်ပါရဲ့။

“လျှံလေး”

“ဟင်”

“ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့တော်ပြီကွာ၊ စကားပြောရအောင်နော်”

“အင်း... ‘မ’သဘောပဲလေ”

လျှံလေးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက လှုပ်အောင်မပါတော့ချေ။ လျှံလေးနဲ့ နောင်ချိုနှစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာ။ နောင်ချိုက သူ့ကောင်မလေးနှင့် အဆင်ပြေနေပြီမို့ လျှံလေးဘက်သို့ မျက်စောင်းပင် ထိုးမကြည့်တော့ပေ။

‘လျှံလေး’ ‘မ’သီချင်းဆိုတဲ့စားသောက်ဆိုင်ကို တစ်ခါလောက် ရောက်ဖူးအောင် လာခဲ့ပါလား”

“ဘာလုပ်ရအောင်လဲ ‘မ’ရဲ့”

“ မ သီချင်းဆိုတာ ကောင်းမကောင်းနားထောင်ပြီး ဝေဖန်ပေး”

ပေါ့လို့”

“ဟဲ့... ”

လှိုင်လေးဆံပင်တွေကို ထိုးသိပ်လှန်တင်ရင်း ရယ်လေသည်။ ဆံပင်တွေက ခပ်သန်သန်မို့ ကရင်မိလိမ်းထားပေမယ့် အချောင်းလို ပြန်ကျတာတွေက ကျ။

“မလာချင်ဘူးလား”

“မလာချင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အဲဒီလိုဆို တွေကို သွားလေ့သွားထမရှိဘူး ‘မ’ရဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေစုမိလို့ သွားတောင် တော်ရုံဆိုင်တွေမှာပဲ ထိုင်ဖြစ်ကြတာ”

“လှိုင်လေးက တစ်မျိုးပဲနော်၊ တခြားသူဌေးသားတွေလိုမဟုတ်ဘူး။ သိလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က လူတစ်မျိုးလေ။ ငါ သူဌေးသားပြီး နေရာတကာ မော်ကြားမနေချင်ဘူး။ အေးအေးချမ်းချမ်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပဲ နေချင်တာ။ Common life (သာမန်ဘဝ)မျိုးကိုပဲ နှစ်သက်တယ်”

“ဒါဆို လှိုင်လေးက လူထူးဆန်းလေးပေါ့”

“ထူးဆန်းချင်လို့မဟုတ်ပေမယ့် ထူးဆန်းသွားတာလေ”

‘မ’ရယ်ပြီး သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်တာကို လှိုင်လေး သိ၏။ မမြဲချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကိုယ့်ဖိနပ်ဦးကိုပဲ အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေလိုက်ပေမယ့်...

“လှိုင်လေး”

“ဗျာ”

“ဟာ... လှိုင်လေးကလည်း ခေါ်တာကို ပါးစပ်ကတုန်းပြီး မျက်နှာက ဘာလို့မကြည့်တာလဲ။ ကြည့်ကွာ... ‘မ’မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စကားပြောစမ်းပါ။ လှိုင်ကိုကြည့်ရတာ တကယ်အားမရဘူး သိလား”

‘မ’က လှိုင်လေးပန်းကိုကိုင်ပြီး သူမဘက်သို့ အတင်းဆွဲလှည့်နေသဖြင့် လှိုင်လေး ‘မ’ကိုကြည့်လိုက်၏။ ‘မ’ရဲ့အပြုံး၊ ‘မ’ရဲ့အကြည့်တွေအောက်မှာ နူးညံ့တဲ့လှိုင်လေးရဲ့နုလုံးသားကတူ အရည်ဖျော်ကျလှမတတ်ပါဘဲ။ ချက်နှာကိုပြန်လှည့်လိုက်တော့...

“မင်း ဘာလို့ ‘မ’ကိုမကြည့်ခဲ့တာလဲဟင်”

“ကျွန်တော်...”

“ ‘မ’သိနေသလိုပဲ”

“ ‘မ’... တကယ်သိနေတာလားဟင်”

“ သိနေပေမယ့် မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ မင်းနဲ့ ‘မ’ရဲ့ဘဝက”

“တော်ပါတော့ ‘မ’ရယ်၊ အဲဒီမတူညီတာတွေ ကွာခြားတာတွေ ထည့်မပြောပါနဲ့။ ကုသိုလ်ကံချင်းမတူညီကြလို့ လူမှုနေထိုင်စနစ် ကွာခြားကြပေမယ့် လူချင်းအတူတူပဲမဟုတ်လား”

“ ‘မ’က စားသောက်ဆိုင်က အဆိုတော်တစ်ယောက်လေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အမြင်မှာ မတင့်တယ် မဝင့်ထယ်ဘူးပေါ့”

“ဒါလည်း ဘဝအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရတဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ခုပဲ ‘မ’ရယ်။ ဒါကို အထင်သေးအမြင်သေးမျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်မယ့်အစား သတ္တိရှိလိုက်တာလို့ ပြောရမှာ”

“လှိုင်လေးက ‘မ’ကို အဲဒီလိုမြင်ပေးမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်အမြင်က ဒီအတိုင်းပဲ”

“လျှံလေးရယ်”

ရေသည်ပြဇာတ်ထဲက စကားလို၊ ရေလာမြောင်းပေး စကားကြွယ်လှတဲ့ သူမရဲ့စကားလုံးအနုအလှလေးတွေကြားမှာ လျှံလေး လျှံစားခံလိုက်ရတဲ့ ကဝေအပ်ထောက်စက် အမိခံ လူတစ်ယောက်လို။

သူ့ဝေဒနာကို...

ဘယ်ယောက်ဆရာ...

ဘယ်သမားတော်...

ဘယ်ဒီဝကမှ...

ကုစားနိုင်မည်မဟုတ်တော့။ သူမဘက်ကစပြီး ကိုယ့်ကိုဖတ်တွယ်ကာ ရင်ခွင်ထဲ တိုးလာတော့။ အစကတည်းက အညှာမခိုင်ချင်သော လျှံလေးရဲ့နှလုံးသားတွေ သူမ၏ခြေတော်ရင်းမှာ ဘုတ်ခနဲကြွေကျ စီဆင်း ခယတော့မည်မှာ မလွဲမသွေ။

လျှံလေး သူမကိုအလိုက်သင့်ပြန်ဖက်လိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ သူမထိစပ်ဖျားက ပြောထွက်လာသည့်စကားက...

“မ’လေ... လျှံလေးရဲ့သီချင်းသံကိုကြားရတဲ့အချိန်မှာ ထော်လိုက်တာလို့ လေးစားမိတယ်။ လူကိုမြင်လိုက်ရတော့ ခင်တယ်။ ဖြူစေ့မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကလေးရှိတာကို သိလိုက်ရတော့ ချစ်မိသွားတယ်။ ‘မ’ပြောတာကို ယုံရဲ့လားဟင်”

“ဟင်... ‘မ’တကယ်ပြောတာလား”

“ဘာကိုလဲ လျှံလေး”

“ကျွန်တော်ကို ချစ်မိသွားတယ်ဆိုတာ”

“ဟင်! ‘မ’ပြောမိသွားပြီလား”

“အင်းလေ”

“အို!”

မထင်မှတ်ဘဲ လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိသလိုနှင့် မျက်နှာကလေး ချဲ့ ရှက်ဝဲဝဲပုံစံမျိုးလေးနှင့်ဖြစ်သွားပုံက အသည်းယားစရာ။ လူတွေကို သင်ပေးစရာမလိုဘဲ သူ့အလိုလိုတတ်ပြောကလာတာ ချစ်တတ်ကြခြင်း ဆိုတဲ့ပညာ။

ဆရာတင်စရာမလိုဘဲ လျှံလေး ‘မ’ကိုချစ်တတ်ခဲ့သည်။

“ရင်ထဲကစကားကို ဘာလို့ ပါးစပ်က ထုတ်ပြောလိုက်မိပါလိမ့်နော်။ ဆော့နိုးပါ လျှံလေး”

“ဟာ... အဲဒီလိုမရဘူးလေ ‘မ’ရဲ့ ပြောပြီးမှ ဆော့နိုးလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ဒီစကား အတည်ပဲ”

“အို... သူကဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ သူများပြောတာကို အကျလိုက်ကောက်တယ်”

“သိနေရဲ့နဲ့ ‘မ’ရယ်”

“ဘာကိုသိရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ‘မ’ကိုချစ်နေတာလေ”

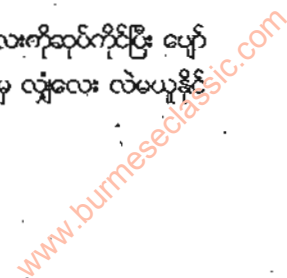
“သေချာလို့လား”

“ကျိန်ဆိုဝံပါတယ်”

“လူလည်လေး”

ကိုယ်ရင်ဘတ်ကို ဖွဖွထုလာတဲ့လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ပျော်လိုက်ရတဲ့ကြည်နူးမှုလေးကို ဘယ်လိုစည်းစိမ်မျိုးနဲ့မှ လျှံလေး လဲမယူနိုင်

ပေ။

အချစ်ကို စစ်မစစ် ဘယ်တတ်ခဲ့ခန်းမှာဝင်ပြီး စမ်းသပ်ရမယ့် လှုံ့လေး မသိပေ။

ခွေးမ . . . ခွေးမ အမဲရရင်ပြီးရောဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ လှုံ့လေးကြီး နေရပြီဆိုရင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ။ ဒါတွေ သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ လုံးဝမရှိပေ။ ချစ်လာကြပြီဆို အဆိုးအကောင်း အကျိုးအကြောင်းကို ဝေဖန်အကြံပေးသူသည်။ လမ်းခွဲကြားထဲမှာ ထိုင်သူသည် မိဘပင်ဖြစ်လင့်ကစား ရန်သူဟု သတ်မှတ်သွားတတ်ကြ၏။

“ ‘မ’နဲ့ကျွန်တော် ခုပဲ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီနော်”

“အင်း”

“ပျော်လိုက်တာ ‘မ’ရယ်”

“ ‘မ’လည်း မောင်လိုပေါ့”

“ဘယ်လိုခေါ်တယ်”

“မောင်လိုခေါ်တာလေ”

“အား . . . အရမ်းချစ်တယ် ‘မ’ရယ်”

ရှေးလူကြီးများ လူပျိုနဲ့အပျို ရည်းစားဖြစ်ကြဖို့အရေး သုံးနှစ် သုံးမိုးတောင် စောင့်ရသတဲ့။ နွေထက်သာလွန်နှင့်ဘုန်းလှုံ့မိုးတို့ကတော့ တစ်ပတ်ကျော်ဆိုတဲ့အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ချစ်သူဘဝကို ကူးပြောင်းသွားကြပြီ။

“ ‘မ’က မယ်ကံကောင်းလေး ထင်တယ်နော်”

“ဟင် . . . ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ ‘မ’က လှုံ့လေးရဲ့အချစ်ဦးမဟုတ်လား”

“အစစ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် ခုမှချစ်တတ်တာ”

ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့ တိတိတာတာစကားအလှတို့ကြားမှာ လှုံ့လေး ဘဝင်ရွှေကာဖြင့် ပိုင်ဆိုင်တာအားလုံးကို ပုံပေးချင်လောက်အောင် ‘မ’ကိုချစ်မိခဲ့သည်။

သူ့မေးဖျားလေးကို ခေါင်းလေးမော့လှန်ပြီး နမ်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာ လောကကြီး ဟက်တက်ကွဲနေပါပြီလို့ အော်ပြောတောင်၊ လှုံ့လေးက သက်ကာပြီး ထိုအက်ကြောင်းထဲမှာပဲ ဘဝကိုနှစ်မြုပ်ခံလိုက်တော့မည်ပုံ။

“မောင်”

“မ”

“ ‘မ’ကို ဘယ်တော့မှ မထားခဲ့ရဘူးနော်”

“စိတ်ချပါ ‘မ’ရယ်၊ ‘မ’သာ . . .”

“ ‘မ’ဘက်ကတော့ ကတိပေးပြီးသား”

“လိမ္မာတယ်၊ ပိုချစ်သွားပြီ”

“ဟွန်း . . . အပိုတွေ”

“မယုံဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို သက်သေပြမယ်”

“အို . . . မောင်”

လူရိုး သင်္ချိုင်းမှာပဲ ရှိသတဲ့။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်တောင်ကများ ကျောက်ရုပ်လိုနေမှာလဲ။ အနည်းဆုံးတော့ အနမ်းဝတ်မှုန်လေးတွေကို လွှတ်ထုတ်တတ်သည်သာ။

“တော်ပြီ မောင်ရယ်၊ ဟိုမှာ ဇာဇာတို့ ရှိနေတယ်လေ”

“သူတို့လည်း သူတို့အာရုံနဲ့သူတို့ပါ”

၁၇၄ ◻ မိုးစက်ပွင့်

“ဒီမှာ ရှက်နေပြီ”

“မရှက်ပါနဲ့၊ ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ဟောဒီလိုလေး ကွယ်ပြီး တော့”

လျှံလေးက ဂစ်တာကိုကောက်ကိုင်ပြီး မျက်နှာနှစ်ခုရှေ့မှာ ကွယ်လျက်၊ ဒုတိယပွဲ အနမ်းပန်းကလေးကို. . .။

ဆန်း (၂၂)

“ချမ်းလိုက်တာ”

“ဘာ”

“မင်း နားမကြားဘူးလား၊ ချမ်းတယ်. . . ဟီးဟီး”

ဝင်းလတ်က တကယ်ချမ်းလို့ တုန်နေသည့်ပုံစံမျိုးနှင့်။ လက်ကို ထောက်၍ ပခုံးကိုပြန်ကိုင်ကာ၊ ပါးစပ်ကလည်း ရူးရှူးရှဲလှုပ်သေး၏။ နောင် ချစ်က သိသလိုစပ်ဖြဲဖြဲပုံနှင့် သူပါချမ်းသည့်ဟန်နှင့် ဝင်းလတ်ဘက်သို့ ဆုံးကာ ဝင်းလတ်ကို လှမ်းဖက်သည်။

လျှံလေးက မျက်နှာကွဲကြဲတတ်၍ မအူမလည်။ မောင်မောင်က မျက်နှာကိုစောင်းငဲ့၍ တစ်ဖက်သို့ကြည့်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖျားနေကြတာလား”

“ကြကြီးစည်ရာကွာ၊ ဖွဟဲ့! လွဲပါစေ. . . ဖယ်ပါစေ”

“ဒါဆို ဘာလို့ အဲဒီလောက် ချမ်းနေရတာလဲ”

“ဆောင်းဝင်လာပြီ၊ မင်းမသိဘူးလား”

လျှံလေး ခုထိ နားမလည်နိုင်သေးပါ။ ဒီကောင်တွေ ဘာကြောင် တာလဲဟုပဲ တွေးမိ၏။

“ဆောင်းဝင်လာတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ရွှေး ပြန်အောင် ပူနေတဲ့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးကို ဘာအရူးထတာလဲ”

“ဝတ်နဲ့... အရူးထတာ ငါတို့ထားပါတော့၊ မင်းက ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်နဲ့ ဝေါက်နေတာ”

“ဘာ!”

“တို့ပြောတာက ရာသီဥတုမဟုတ်ဘူး။ လူဆောင်းကွ... လူ ဆောင်း”

“လူဆောင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ကိုက်ခဲ ထုံကျင်သွားအောင် အေးချမ်းနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အလှတူရင်မလေး၊ ယောက်ျားလေးအတော်များများ ကို Heart ထိစေတဲ့ Winter (ဆောင်းဥတု)လေးကွ”

“ဟိုမှာ... ကြည့်”

ဝင်းလတ် မသိမသာ မျက်လုံးတွေကြည့်သည့်နေရာသို့ လျှံလေး လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောလယ်ရောက်နေသော ဆိပ်ညှိလေးတွေက ဖြောင့်စင်းနေ၏။ မျက်ခုံးထူထူတန်းတန်းလေးက အထင်းသားဖြစ်နေသည့် အပြင် မျက်တောင်ကော့ကော့လေးက အတုတပ်ထားခြင်းမဖြစ်နိုင်ဟု လျှံလေး မှတ်ချက်ချ၏။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆို... .

အိုင်းရှိုင်းတွေ၊ လိုင်နာတွေ တို့ထိခံထားရသလို မည်းနက်နေခြင်း

လည်းမရှိ၊ စိုစွတ်နေခြင်းလည်းမရှိ၊ ကော့ခြင်းပွခြင်းကင်းသောနှာတံလုံး လုံးလေးဟာ ကြည့်လို့ကောင်းသလို၊ ထူပြည့်ပြည့်နုတ်ခမ်းအစုံဟာလည်း နှင်းဆီဖူးလေး ပွင့်အာလာသလိုပါပဲ။ မတည်မပြုံးမျက်နှာသည် တည်ငြိမ် အေးချမ်းခြင်းကို ဖော်ညွှန်းနေ၏။

တင်းပြည့်နေသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်က ထင်းနေအောင် ထုတာမျိုးတော့မဟုတ်။ ခါးသိမ်လို့ ရင်ချိုဆိုတဲ့အခေါ်အဝေါ်နှင့် ကိုက်ညီ သလိုရှိပေမယ့် ချို့ယွင်းချက်က အရပ်နည်းနည်းပုနေခြင်းကြောင့် ဖြစ် ဆီနဲ့မည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ လှရဲ့လား”

“မလှပါဘူး”

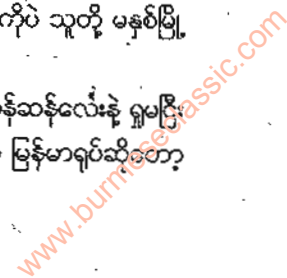
“အကန်း”

“အရပ်နည်းနည်းပုနေသလားလို့”

“လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူတာချင်း ကွာတယ်ဆိုတာ အဲဒါ တို့ပြောတာ။ ဒီနေရာမှာတော့ မင်းနဲ့တို့ အမြင်ချင်းကွာသွားပြီ လျှံလေး။ နီးနီးကလေးပဲကွာ... ယောက်ျားနဲ့တန်းတူ အရပ်ကြီးမြင့်နေတော့ ဘာ ထုပ်မှာလဲ။ ငါကတော့ ချစ်သူမျက်နှာလေးကို တစ်မိနစ်နဲ့ ငုံ့ကြည့်ရတဲ့ အရသာကိုပဲ နှစ်သက်တယ်။ ငဲ့ကြည့်ရုံနဲ့ မြင်နေရရင် ဖီလင်မလာဘူး”

ဝင်းလတ်က လျှံကိုးသည်။ နွေက အရပ်မြင့်သည်ကိုး၊ ငြီးတော့ နိုင်ငံခြားဆန်ဆန်မျက်နှာအနေအထားနှင့် လှသူး၊ ဒါကိုပဲ သူတို့ မနှစ်မြို့ နိုင်ဖြစ်နေ၏။

“မြန်မာဖြစ်ပြီး မြန်မာရုပ်မပေါက်ဘူး၊ ဘိုဆန်ဆန်လေးနဲ့ ရှုမပြီး နယ်ရာ လှတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရုပ်က မြန်မာရုပ်ဆိုတော့

မလိုက်ဘူး”

လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ပေါ်တင်ကြီး ဝေဖန်ကြအိ။ ဒါကိုပဲ လေးက . . .

“သူများချစ်သူလှနေတာကို မနာလိုကြတာ”

ဟုဆို၍ နှာခေါင်းရှုံ့ခဲ့ဖူးသည်။

“မင်း သူ့ကိုကြွေးနေတာလား ဝင်းလတ်”

“ကြွေချင်ပေမယ့် မကြင်ဝံ့တယ်ဖြစ်နေလို့၊ မောင်ကြီးလက်တွေ နေလေတော့ လုပ်နေရတာ”

“လိုက်ပေါ့ကွ”

“မလွယ်ဘူးကွ၊ မာနခဲလေး”

“နာမည်က ဆောင်းလား”

“ဝေသီဆောင်းတဲ့ စီးပွားရေးဒုတိယနှစ်တက်နေတာ”

“အင်း”

“ဘာအင်းလဲ”

“နီးစပ်လို့”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ လာချင်ရင် အနီးလေးလေ”

“မင်းပဲ ပြောတော့၊ မောင်ကြီးလက်လျှော့နေလေတော့ဆို”

“အဟဲ့ . . . ရသလောက် အခွင့်အရေးလေးတော့ လိုချင်တာ”

“ရမယ်ရော ထင်လား”

“မထင်ဘူး”

“မင်းဟာကြီးကလည်း”

“ဘယ်ဟာကြီးတုန်းကွ”

ဝင်းလတ် ဒူးနှစ်လုံးကိုစု၍ ကိုယ်လေး ကျုံ့သွားလေသဖြင့် နောင် ချီနှင့်မောင်မောင်က ရယ်လေသည်။ နောင်ချီက ဝင်းလတ်ပခုံးကိုပုတ် လျက်. . .

“မလန့်ပါနဲ့ကွာ၊ အဖြစ်သနစ်ကိုပြောတာပါ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ အဖြစ်သနစ်ကယ်လို့”

မောင်မောင်က ကောင်မလေးဘက်သို့ တစ်ချက်ပြန်ခဲ့ကြည့်ကာ

“ငါကတော့ ဝင်းလတ်ပြောသမျှ လက်ခံတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဝေသီဆောင်းက မယဉ်မရိုင်းလေးနဲ့ ကြည့်ကောင်းတာ။ ငါက နုရုတ်အလှအပတွေကို မခံစားတတ်ဘူး။ အဲဒီလိုမျိုးလေး အေးချမ်းတာ ကို ထိုင်ကြည့်နေချင်တာ”

“ဟေ့ကောင်! မင်းနဲ့ငါ နောင်ဂျီနီပွဲ မစချင်ဘူးနော်”

“အံ့မယ်! မင်း ပိုင်ထားလို့လား”

“ပိုင်ပိုင် . . . မပိုင်ပိုင်”

“တော်ကြစမ်းပါကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ကောင်ကိုက်ရင် ဒီအနားမှာ ရေမရှိဘူး”

“ရေသန့်တွေရှိပါ”

နောင်ချီက ရေသန့်ဘူးကိုမြှောက်ပြီး မောင်မောင်မျက်နှာဘက် ဆီသို့ ပက်ဟန်ပြုလေသဖြင့် ဆဲသံက တိုးတိုးထွက်လာသည်။ သူတို့က Physics နှင့်ကျောင်းပြီးကုန်ပြီ။

အခုက . . .

နောင်ချီကောင်မလေးဆီလာကြရင်း ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ကြတာ။ အတူ

တူလူချင်း ဆောင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ကျွန်တို့သူတွေသိပြီး လျှောက်
တစ်ယောက်သာ မသိဖြစ်နေတော့ ညံ့ရာကျမနေဘူးလား။

“နေစမ်းပါဦး။ အတူတူလူချင်း ဒီကောင်မလေးကို ငါဘာဖြစ်
မသိရတာလဲ”

ဝင်းလတ်က မဲ့ခနဲလုပ်ပြီး...

“သူများတွေက သွားလေရာအရပ်မှာ မျက်စိဖွင့်နားစွင့်ထားထား
မင်းက ကိုယ့်ဖိနပ်ဦး ကိုယ်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်အီးထွက်သံပဲ ကိုယ်နားထောင်
တဲ့ကောင်ကိုးကွ”

“ဟေ့ကောင်... မညစ်နဲ့”

“မှန်တာပြောတော့ မခံနိုင်ဘူး”

“ဘာမှမခံနိုင်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ လျှံလေးမျက်လုံးက အ
စပ်ခါးမှ အရသာခံတတ်တာ”

“ဘာကွ”

နောင်ချိုစကားကြောင့် လျှံလေးအသံ ကျယ်သွားသည်။ တစ်
ဝိုင်းမှ ကောင်မလေးတွေ လှည့်ကြည့်လေသဖြင့် လျှံလေးကိုယ်ရှိန်သံ
လိုက်တာ။ နောင်ချို ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့်ပြောသည်ဆိုတာကို လျှံလေး သိ

ဒါ... ‘မ’ကို ပူလောင်တယ်၊ ခါးတယ်လို့ပြောလိုက်တာ။

လေးမျက်နှာ တည်သွားပေမယ့် ရှေ့ဆက်ရန်စကားတော့ မရှိ။ ကျွန်
တွေကိုရှင်းပေးပြီး ဆိုင်ထဲမှထွက်လာတော့ ကျွန်တို့လူတွေပါ ထလိုက်ရ
သည်။

“လျှံလေး... ငါပြောတာကို မင်းစိတ်ဆိုးတာလား”

“မင်း ငါ့နေရာကို ခဏလောက် ဝင်ကြည့်လိုက်”

“ဆော့ဇိုး... လျှံလေး၊ မင်းကို ငါတောင်းပန်တယ်”

“ရတယ်”

ပြောပြီး၊ လျှံလေး ကားတံခါးကိုဖွင့်လိုက်စဉ်... . .

“ဒီမှာ”

“... ”

“ဒီမှာ... ဒီမှာ”

ခေါ်သံကြောင့် ပြိုင်တူလူညွှန်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပျာပျာသလဲဖြစ်
သူကတော့ ဝင်းလတ်။

“ဆောင်း”

သူတို့ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး လျှောက်လာတာ ဆောင်း။

“ဟိုတစ်ယောက် ဖုန်းကျန်ခဲ့တာမြင်လို့ လိုက်ခေါ်ပေးတာ”

“ဟင်! ”

ဟုတ်သားပဲ။ လျှံလေး စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားမိသည့်ဖုန်းကို
တက်ယူခဲ့ဖို့ မေ့နေတာ။ မျက်နှာတည်လေးနှင့် သူမလှမ်းပေးသောဖုန်း
လျှံလေး ယူလိုက်ပြီး... . .

“ Thank you ပါ... ဆောင်း”

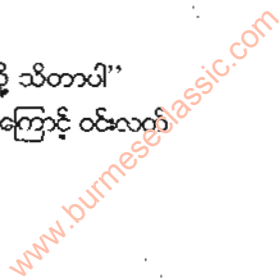
“ရှင်”

နာမည်ကို အမှတ်မထင်ထည့်ခေါ်လိုက်မိတာကိုပဲ သူမက အံ့သြ
လျှံလေးကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့်ကြည့်၏။

“ရှင်... ရှင် ကျွန်မနာမည်ကိုသိနေတယ်”

“ဒီကောင် တစ်ဆောင်းတည်း ဆောင်းနေလို့ သိတာပါ”

ဝင်းလတ်ကိုတည်တည်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာကြောင့် ဝင်းလတ်

ခမျာ မျက်နှာကို ဟိုလှည့်ဒီလှည့်၊ ဇီးကွက်ကို ဆောင်းနှင့်အုပ်ထားသလို မောင်မောင်က ဝင်ထိန်းပေးသလိုနှင့်. . .

“ဒီက မဆောင်း”

“ကျွန်မနာမည် ဝေသီဆောင်းပါ”

မနဲဆောင်းကို မဆောင်းလို့တွဲခေါ်လိုက်တာ။ ကန့်လန့်ကြီးဖြူ နေသဖြင့် နာမည်အပြည့်အစုံကို မပြောချင်ဘဲ ပြောလိုက်ပုံရသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီက ဝေသီဆောင်းက ကျွန်တော်တို့ကို မသိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ဝေသီဆောင်းကိုသိနေပါတယ်”

“ဪ. . . ဪ”

နှစ်လုံးဆင့်လိုက်တဲ့ ‘ဪ’က ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောလိုက်မှန်းတော့ မသိပေ။ ပြီးမှ. . .

“ဖုန်းတစ်လုံးရဲ့တန်ဖိုးက သေးတာမဟုတ်ဘူး။ သူများကောင် သွားမှားစိုးလို့ လိုက်ပေးတာ။ ဘာကျေးဇူးဆပ်စရာမှ မလိုဘူး။ နောင် သတိထားပေါ့ရှင်”

ပြောပြီးတာနှင့် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော သူမ၏စကားသည် ကိုယ့်ဘက်က ဆက်ဆံရေးကျဲလို့ ငေါ့သွားတာလား။

“သွားပါပြီကွာ. . . ဖောရှောတောင် မလုပ်လိုက်ရဘူး”

ဝင်းလတ်၏မကျေနပ်သံကြီး နားမချမ်းသာစရာအဖြစ်နဲ့ ထွက်လာ၏။

ဆန်း (၂၃)

“မောင်”

“ဟင်”

“မောင့်ကို ‘မ’ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“အင်း. . . ပြောစရာဆိုတာထက် ပူဆာစရာရှိတာ”

“ဘာလဲ၊ ချောကလက်စားချင်လို့လား”

“မနောက်နဲ့ မောင်ရယ်၊ ဒီက အကောင်းပြောမလို့ဟာကို”

“ကဲ! ပြောစေဗျား”

လှုံလေး. . . ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားတဲ့ခပ်တာကို ဘေးမှာချထား

ထိုက်ပြီး နွေ့ဘက်သို့တိုးကပ်၍ လှည့်ထိုင်လိုက်သည်။

“ပြောလေ”

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှပဆုံးအပြုံးလေးဟု ထင်ရလောက်သော ‘မ’

နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေကို လျှံလေး စိုက်ကြည့်မိသည်။ ‘မ’က လျှံလေးခါးကို တင်းကျပ်စွာဖက်လိုက်ရင်း...

“ ‘မ’... အဆောင်မှာ မနေချင်တော့ဘူး မောင်ရယ်”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ ‘မ’ရဲ့”

“မောင်ကလည်း သိရဲ့သားနဲ့ စားသောက်ဆိုင်က အဆိုတော်ဆိုရင် ဘယ်သူက အထင်ကြီးလို့လဲ။ အမြဲတမ်း အထင်သေး အမြင်သေး မျက်လုံးတွေနဲ့ပဲ ကြည့်နေကြတာ။ ‘မ’ကိုက ဘဝအကျိုးပေး မကောင်းတာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် တကယ်နာမည်ကြီးတဲ့ စတူဒီယိုအဆိုတော်ဖြစ်ချင်တာ”

“ဒါကလည်း ‘မ’ရယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်ပေမယ့် ပါရမီပါမှဖြစ်တာ မောင်လည်း ရူးသွပ်နေတာပဲ”

“ ‘မ’... စားသောက်ဆိုင်မှာ မဆိုချင်တော့ဘူးမောင်ရယ်”

“မဆိုချင်ရင် မဆိုနဲ့ပေါ့ ‘မ’ရဲ့”

“မောင်ပြောတာ လွယ်လိုက်တာ”

သက်ပြင်းလေးချ ငြူ့ဟုန်ပြလေတော့၊ နံရောလွန်းတဲ့ဘဝပိုင်ရှင် ချစ်သူကို လျှံလေး သနားမိသည်။

“သီချင်းဆိုမှ ပိုက်ဆံရမှာလေ မောင်ရဲ့။ ပိုက်ဆံရှိမှ ထမင်းစားလို့ရမှာ။ အဲဒါကိုထည့်တွက်ဦး”

လျှံလေးရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ‘မ’က တစ်ကောင်ကြွက်မလေး။ ဆွေမရှိမျိုးမရှိနဲ့ လောကဓံကိုကြွံကြွံခဲပြီး ဘဝတက္ကသိုလ်တက်နေရသူလေးဟုသာ ရင်မှာ သနားကရုဏာများစွာနှင့်။

ချစ်ရသူအတွက်...

သူဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲ။ ဘာတွေလုပ်ပေးသင့်သလဲ။ ‘မ’ကို သူလက်ထပ်မှဖြစ်တော့မည်ထင်ပါရဲ့။

“မ”

“မောင်”

“မောင်တို့လက်ထပ်ကြရအောင်”

“ဟင်!”

လက်ထပ်ကြရအောင်လို့ ပြောလိုက်ချိန်မှာ ‘တကယ်လား မောင်’ ဆို ဝမ်းသာအားရမေးရမယ့်အစား၊ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွားတဲ့ ‘မ’ရဲ့ရင်တွင်းဆုကို လျှံလေး ဆွတ်ခူးဖို့မဖြစ်နိုင်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။

“နော်... မ”

ပျက်ယွင်းသွားတဲ့မျက်နှာကိုပြုပြင်ရင်း...

“လက်ထပ်ဖို့က စောပါသေးတယ် မောင်ရယ်။ ‘မ’ လွတ်လွတ်ထပ်လပ်နေချင်သေးတယ်”

“မောင်က ‘မ’အတွက် ပြောတာပါ။ ‘မ’ရဲ့အခက်အခဲတွေကို ဖြေရှင်းဖို့က ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်။ မောင်နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် ‘မ’ဘာမှလုပ်ရာမလိုတော့ဘူး။ မောင်အနားမှာ အေးဆေးနေလို့ရတယ်”

“ခုလည်း ဖြေရှင်းလို့ရပါတယ် မောင်ရဲ့”

“ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမလဲ”

“ ‘မ’အတွက် မောင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းလောက် ဝယ်ပေးလေ”

“ဟင်!”

“မောင်က သူဌေးသားပဲဟာ၊ ဒီတိုက်ခန်းလောက်တော့ ဝယ်ပေး”

နိုင်တယ်။ ဝယ်ပေးမယ်မဟုတ်လား မောင်”

လျှံလေး သက်ပြင်းချမိ၏။ ချစ်သူကို ရွှေနှင်းထက်မှာ ထားချင်ပေမယ့် ကိုယ်က သူ့ဌေးသားအဆင့်ပဲရှိသေးတာ။ သူ့ဌေးမဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေမရှိဘဲ ဖေဖေရှာတာကို လက်ဖြန့်တောင်းနေတဲ့ကောင်။ တောင်းရင်တော့ ပေးမှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ . . .

“ဒီလောက် ငွေအများကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ သားရဲ့” ဆိုတဲ့မေးခွန်းကတော့ ထွက်လာမှာ ကျိန်းသေ။ သူ ဆင်ခြေမပေးတတ်။ မလိမ်တတ် မညာတတ်တာက ခက်၏။ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ ဖေဖေဆီမှာ ပိုက်ဆံတောင်းရမလဲ။

ချစ်သူကို မျက်နှာမငယ်စေချင်ပေမယ့် ကိုယ့်အစွမ်းအစနှင့်ရှာထားသည့်ငွေက တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိလေတော့။

“တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ပူဆာတာကို ဒီလောက်အထိ စဉ်းစားနေရသလား မောင်ရဲ့”

“ဝယ်ပေးဖို့အထိတော့ မောင်မတတ်နိုင်ဘူး ‘မ’ရဲ့။ ငှားပေးမယ်ဆိုရင် ရမလား”

“မောင်ကလည်း”

“မောင်က မိဘလုပ်စား ထိုင်စားနေတဲ့ကောင် ‘မ’ရဲ့။ ဒီလိုလုပ်လေ။ လောလောဆယ်တော့ မောင်ငှားပေးမယ်။ မောင် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေရှိမှ ဝယ်ပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟင်း . . . သူ့ဌေးသားကို အထင်ကြီးမိတာ မှားပြီထင်တယ်”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ‘မ’ရယ်။ မောင်မှာလည်း မောင့်အခက်

အခဲနဲ့ မောင်”

ချစ်လှပါသည်ရဲ့လို့ပြောခဲ့တဲ့ပါးစပ်က ခုတော့လည်း ငြူငြူစုစု။ သူလိုရာဖန်ဆင်းပေးချင်ပေမယ့် ကိုယ်က ဘဝကိုအခြေစိုက်ထားတဲ့ ပင်စည်ကြီးမဟုတ်သေး။

ပင်စည်ကိုအားပြုပြီး ရှင်သန်နေရတဲ့အခက်အလက်တာဝသာ ရှိသေးသည်ဖို့ သူမစိတ်တိုင်းကျတော့ ဖြစ်မလာနိုင်ပေ။

“မောင်က သူ့ဌေးသားဆိုပေမယ့် သူ့ဌေးမဟုတ်ဘူးလေ ‘မ’ရဲ့။ ဝယ်ပေးဖို့လောက်ထိ မောင်မတတ်နိုင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ . . . ငှားပေးမယ်ဆိုတော့လည်း မဆိုးပါဘူး။ အဆောင်မှာနေရတာထက်တော့ သားသေးတာပေါ့”

“အဲဒီလို လိမ္မာစမ်းပါ”

ပရုံးလေးကိုဖက်၍ နှစ်သိမ့်ကျီစယ်ခြင်းမှာ၊ သူမ၏အပြုံးတွေက အားပျော့ညှိုးလျော့သွားတာကို လျှံလေး သတိမထားမိခဲ့။ အချစ်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ကန်းသွားခဲ့သည်ကို။

မိန်းမနှင့်ပတ်သက်ပြီး မိခင်အိုကြီးကို ခိုးသားဟန်ဆောင်ပြီး ချိတ်နှက်ခဲ့တဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလန်ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့နိပါတ်ဟာ ပါးစပ်ရာဝင်လေး တစ်ခု မဟုတ်ခဲ့ပေ။ အချစ်ဆိုသည့်အရာသည် ဆိုးသွမ်းနေသောလူတစ်ယောက်ကို လူတော်လူကောင်းလေး ဖြစ်လာအောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးနိုင်သလို လိမ္မာသင့်ကျေးသော လူသူတော်ကောင်းလေးများ၏ဘဝကိုလည်း ညစ်ထေးဆိုးသွမ်းသွားစေနိုင်သောစွမ်းအားရှိ၏။

အဆိုးကြီးမဟုတ်ပေမယ့် . . .

လျှံလေး၏ ရိုးသားဖြောင့်မှန်မှုလေးတွေ ခြေလှမ်းစပျက်လာပြီ။

ပေါ့။ ‘မ’ ကိုတိုက်ခန်းငှားပေးဖို့တာတွက် ဖေဖေဆီမှိုက်ဆံတွေကို အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြု၍ ညှာတောင်းသည်။ လိုက်လျောခြင်းနှင့်အစပျိုးခဲ့မိတော့ အချစ်ကိုခုတ်လုပ်၍ ‘မ’ ရဲ့တောင်းဆိုမှုတာမှတော့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကက်လာသည်။

ချစ်မိပြီဆိုတော့...

အပြစ်ရှိတာကိုပင် သိသိနှင့် အချစ်ဖုံး၍ ကွယ်ဝှက်ထားခဲ့မိ၏။ သူမပူဆာတာမရလျှင် စိတ်ကောက်၍အတွေ့မခံတော့သဖြင့် မတွေ့ရ မနေ နိုင်ဖြစ်ရတဲ့လျှောက်လေးကပဲ။ သူမကိုချော့ခွံ ကြိမ်ကြရာကြ လုပ်မိလုပ်ရာလုပ် လက်စွပ်ရောင်း ဆွဲကြိုးပေါင်ဖြစ်လာတော့...

“သား”

“ဗျာ”

“သားလက်စွပ် မမြင်ပါလား”

“ဟိုး...”

“ဘာလဲ၊ ငွေလိုလို့ ရောင်းပစ်လိုက်ပြန်ပြီလား”

“အဟဲ့”

အဖြေရခက်လို့ ခေါင်းကုတ်မိတာကိုပဲ ဘာဆိုတာသိလိုက်ပြီးဖြစ် တဲ့ဖေဖေကိုပဲ တော်လိုက်တာဟု အကြည့်မျိုးနှင့်။ ဦးပြည့်စုံလျှံဆိုတာ စီးပွားရေးအမြင်ရှိသလို လူကဲခတ်လည်း တော်၏။

ကိုယ်မွေးထားတဲ့သားမို့... ပိုသိတယ်ဆိုရင် မလွန်။

“ဒါနဲ့ဆို သား လက်စွပ်ရောင်းပစ်တာ သုံးကွင်းရှိပြီ။ ဆွဲကြိုး ဆိုရင်လည်း အပေါင်ဆိုင်မှာ ခဏခဏလို့ ခြွေးရတယ်။ နှံပြောလို့မဟုတ် ပေမယ့် ညှာတာကိုတော့ ဖေဖေမကြိုက်ဘူး သား”

“...”

“ဖေဖေစီးပွားရှာနေတာ သားအတွက်ပဲ။ သားကြိုက်သလောက် သုံးခွင့်ဖြုန်းခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သား လမ်းမှားရောက်မှာကိုတော့ ဖေဖေစိုးရိမ်တယ်ကွာ။ သား ခုဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ဘေးဖူးကိုပြော။ ဖေဖေ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ စုံစမ်းလို့ရတယ်နော်။ အခုမေး တာက သားကိုယ်တိုင်ဖြေတာကို ကြားချင်လို့။ ဖေဖေစုံစမ်းမှ သိရမယ် ဆိုရင် သားအပြစ်မကင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဖေဖေ... သား”

ပြောမလို့ ပါးစပ်ပြင်ပြီးမှ ‘မ’ ကိုချူစား မြူစားတယ်လို့ထင်ပြီး ဖေဖေ အထင်သေးသွားမှာကိုလည်း ကြောက်မိ၏။

ထို့ကြောင့်...

“သားရဲ့စိတ်ကို ဖေဖေသိပါတယ်။ သူများခုကွရောက်နေတာမြင် ရင် သား မကူညီဘဲမနေနိုင်ဘူး”

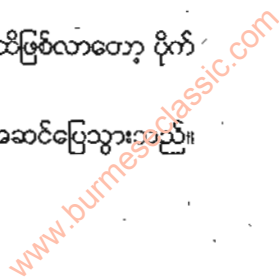
“အဲဒါကို ဖေဖေသိတယ်။ ဒီဇာနည်ခိုခိုချစ်လို့မေးတာ”

“သား မဟုတ်တာ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ပါဘူးဖေဖေ။ ခုဟာက သားရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆေးရုံတက်နေရလို့ ကူညီတာပါ။ သူက အရမ်းဆင်းရဲတယ်ဖေဖေ။ သားမကူညီရင် သူဆေးရုံတက်နိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး။ အိမ်မှာပဲ အသေခံရမှာ”

“ဪ... ဘာရောဂါလဲ”

“အူအတက်ပေါက်တာပါ။ ခွဲတဲ့စိတ်တဲ့အထိဖြစ်လာတော့ ပိုက် ဆံက ကုန်တာပေါ့”

ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာပြောချလိုက်တာကပဲ အဆင်ပြေသွားသည်။

ဦးပြည့်စုံလျှံကတော့ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ပါပဲ။ သား မညာတတ်တာကို သိပေမယ့် ကျွန်ယုံတစ်ဖက်ကန်။ သားသမီးကိုယုံရင် စုံလုံးကန်ဆိုတဲ့စကားက ရှိနေသည်။

ပထမ...

ဘာဝယ်ချင်လို့၊ ကားဘာဖြစ်လို့ဆိုတာတွေနဲ့ ပိုက်ဆံတောင်းသည်။ နောက်ဆက်တွဲက ဘယ် DJ နဲ့တွေ့ခဲ့တာ ဘယ်လို၊ ဘယ်သီချင်းရေးဆရာက ဘယ်လို၊ ဘယ်မှာ ဧည့်ခံချင်လို့ဆိုတာမျိုးတွေနဲ့ အခုအဆိုတော်ဖြစ်တော့မလို့လို့၊ ပြီး... အဖျားရှူးသွားပြန်ရော။

သူ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တာကို သိသည်။ လုပ်ပေးလို့လည်းဖြစ်၏။ သူ့အစွမ်းအစကိုသိချင်လို့ စောင့်ကြည့်နေတာ။ အခု Reason ကတစ်မျိုးပြောင်းသွားပြန်ပြီ။ သူငယ်ချင်း ဆေးရုံတက်နေရလို့တဲ့။

“အေးလေ... သားရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ကူညီရမှာပေါ့။ ငါ့အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ကောင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ” စာမနေ ဖေဖေသွားကြည့်ပါဦးမယ်။ လိုအပ်ရင် ထပ်ကူညီရတာပေါ့”

“ဟာ! မလိုတော့ဘူး ဖေဖေ၊ အခု သူကောင်းလို့ ဆေးရုံထွက်ဆင်းသွားပြီ”

“ဪ”

ဘယ်တုန်းကမှ ဖေဖေကိုမညာတတ်ခဲ့သော လျှံလေး၊ အခုကြောင့် လူလိမ်လူညာလေးဖြစ်သွားခဲ့တာကိုသာ ဖေဖေသိရင် တော်တော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာပေလိမ့်မည်။

သူ့ကို ချစ်ခဲ့မိတာသည်...

ဒုက္ခကို သမုတ်ခသိင်္ဂီလို ရွှေကြုတ်ထဲထည့်ပြီး အာခံတွင်းထဲ

ငုံထားမိသည့်အဖြစ်ဆိုတာ လျှံလေး မသိခဲ့။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စုံလုံးကန်းနေတဲ့မျက်စိတွေကို ဘယ်ပါရဂူကမှ ခွဲစိတ်မကုသနိုင်။

နောက်ပိုင်း ဘာအကြောင်းပြချက်မှမခိုင်လုံဘဲနှင့် ‘မ’ သူ့ကိုရှောင်နေတတ်သည်။ မရတာကိုမှ ပိုလိုချင်ကြတဲ့လူတို့၏သဘာဝအတိုင်း လျှံလေး ဘယ်လိုမှနေလို့မရခဲ့။ ‘မ’ကိုတွေ့ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် မတွေ့ရတော့ စိတ်ညစ်ပြီး အရက်တွေသောက်မိသည်။

အဲဒီနေ့က သူငယ်ချင်းတွေလည်းမပါဘဲ လျှံလေးတစ်ယောက်တည်း။

“ဒီမှာ”

“ဟင်”

“ရှင်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်လား”

ကြည့်လိုက်တော့ ဝေသီဆောင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေး။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း”

“ရှင်ပုံစံကြည့်ရတာ အတော်မှူးနေပြီ”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်တော့မဆိုင်ပါဘူး၊ မှူးမှူးနဲ့ကားမောင်းပြန်ရင် နာရေးကြော်

ငြာတစ်စောင် တိုးလာမှာစိုးလို့”

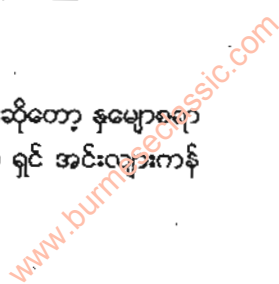
“ငါ့ဟာငါ သေသေရှင်ရှင်... မင်း အနေသာကြီးပါ”

“ရှင် တော်တော်သေချင်နေသလား”

“သေချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ရှင်ကားက အကောင်းစားကြီးဆိုတော့ နမော့စရာ

ကြီး။ တန်ကြေးက နည်းမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင် အင်းလျှံကန်

ထဲမှာ သွားခုန်ချပြီး သေလိုက်ပါလား။ တန်ဖိုးရှိတဲ့ကားကြီးကို ထားခဲ့လေ”

“အောင်မယ်! ကားကိုထားခဲ့တော့ ငါက ဘာနဲ့သွားရမှာလဲ”

“မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မမှာ ကားပါတယ်။ ရှင်ကားလောက် မကောင်းပေမယ့် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကဲ! ဒီလောက်ရှိတာ လိုက်ပို့ကွာ”

လျှံလေး ရွံ့ပြီးပို့ခိုင်းတာကို သူမက တကယ်ပို့ပေးသည်။ သူမကားပေါ်တက်ခဲ့တုန်းကတော့ မူးတယ်ဆိုပေမယ့်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့လမ်းလျှောက်နိုင်သေး၏။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အရက်ရှိန်က ပို၍ပို၍မူးလာပြီး အင်းလျားကန်ကိုရောက်တော့ နေပြင်ကြည့်ပြီး ခေါင်းက ထူလို့မရတော့ “အား...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သေချင်လို့ဆို။ အဲဒီမှာ သွားခုန်ချ”

“ဟာ! ဒီမှာ ဘာမှကိုမပြင်တော့ဘူး။ ဒီလောက်သေစေချင်ရင် မင်းဆွဲခေါ်ပြီး တွန်းချလိုက်ပါလား”

မူးနေပေမယ့် သတိကတော့ ကောင်းသည်။ ကောင်မလေးကို စကားတော့ ပြန်ပြောနိုင်သေး၏။

“အောင်မယ်! နေရင်းထိုင်ရင်း ဒီကပဲ လူသတ်တရားခံဖြစ်ဦးမယ်”

ဆိုတဲ့အသံကို နောက်ဆုံးကြားပြီး လျှံလေး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကာ သွားခဲ့တာ ဘာမှမသိတော့ပေ။

အား (၂၄)

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ လျှံလေးရာ”

“မေးမနေနဲ့၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

လျှံလေး ဘာကိုစိတ်တိုနေမှန်းမသိဘဲ စကားပြောတာ ဘောက်ထက်ဆတ်။ ဒါကိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေက ကြည့်၍ရယ်သည်။

“နေကမင်းသားကို မထိမေခလာ ကယ်တဲ့ကိန်းပဲ”

နောင်ချိုက စပြီ။

“ဘာကယ်တာလဲ ခုန်ချဖို့ လိုက်ပို့တဲ့သူကိုများ။ ငါ့ကိုတော်တော် မြင်ကတ်နေသလားမသိဘူး”

“သေစမ်းဟ”

“သေချင်နေတာ”

“အဲဒီလိုမှန်းသိရင် တို့ မင်းကို ကန်ထဲပစ်ချခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ကို ထုတ်ပစ်ခံပြီး ခေါ်မလာဘူး”

“ဘာ! ငါ့ကို မင်းတို့လာခေါ်တာ”

“အေးလေ”

ဟုတ်သားပါ။ လျှံလေး အင်းလျားကန်ကနေ မောင်မောင်တို့အိမ်ကို ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ မမေးဖြစ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆောင်းက ဝင်းလတ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီးပြောတာမင်းကိုလာခေါ်ဖို့”

“ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆောင်း ဘယ်လိုသိလဲမသိဘူးနော်”

“မင်းကိုစိတ်ဝင်စားလို့ စုံစမ်းထားသလားမှမသိတာ”

“ဟေ့ကောင်၊ ချွန်တို့နဲ့မလုပ်နဲ့၊ ဆောင်းစိတ်ဝင်စားတာ ဘယ်သူလဲ တို့သိပြီးသားကို”

ဝင်းလတ်စကားကြောင့် လျှံလေးသို့ မျက်လုံးတွေ ဦးတည်လာခဲ့ ဆောင်းရဲ့သူငယ်ချင်း မေသူလင်း သူတို့ကို ဆောင်းမသိအောင် ကပ်ပြောသွားတာ။ ဆောင်းက လျှံလေးကိုစိတ်ဝင်စားနေတာတဲ့။ လျှံလေး ကံကောင်းလိုက်တာလို့တောင် အားကျမိကြ၏။

ဒီကောင် အချောစားကြီးမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာပွင့်တာ။ ဆောင်းတော့ သူ့ဘာမှမဟုတ်သလို မျက်နှာတည်တည်နှင့်သာ။

“ရှင်တို့သူငယ်ချင်း အသည်းကွဲနာကျနေတာလားမသိဘူး။ ချင်လို့တဲ့၊ ကြည့်ထိန်းကြဦး။ တော်ကြာ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

လို့ပြောပြီး လူရောကားပါ သူတို့လက်ထဲတို့ အပ်သွားတာ။ လေးကားကိုမောင်းလာတဲ့သူက မေသူလင်း။

“ငါ့ကားရော”

“ခုမှပစ္စာခြောက်မနေနဲ့... ရှိတယ်။ ဆောင်းက လူရောတာ”

ရော အပ်သွားတာ”

“မင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ လျှံလေး။ အရက်တွေတာတွေသောက်လို့”

“စိတ်ညစ်လို့သောက်တာ”

“နွေထက်သာလွန်ကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်ရင် မင်း သူ့ကိုမေ့ပစ်လိုက် လျှံလေး”

“ဘာကွ”

လျှံလေး ဝင်းလတ်ကို မျက်ထောင့်နီနှင့်ကြည့်၏။ နောင်ချိုက

“တို့လည်း မင်းကိုပြောမလို့ မပြောရက်လို့ မပြောဖြစ်သေးတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“တို့ကြားရသလောက်တော့ နွေထက်သာလွန်ရဲ့သတင်းက အနံ့အသက်မကောင်းဘူး”

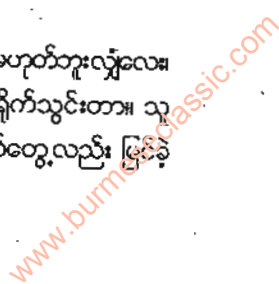
“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်”

“မဟုတ်တာ ဘာမှမပြောဘူး။ ဟုတ်တော့တွေ ပြောမှာ။ မင်းကားထောင်နိုင်စွမ်းရှိအောင် အားတော့မွေးလိုက်”

“ဘာတွေလဲကွာ”

ဝင်းလတ်က မောင်မောင်ကို ‘မင်းပြောလိုက်’ ဟူသောအကြည့်နဲ့ မျက်စပစ်သည်။ မောင်မောင်က...

“နွေထက်သာလွန်က မင်းကိုတကယ်ချစ်တာမဟုတ်ဘူးလျှံလေး။ မင်းကို သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တဲ့သူဌေးသားမို့လို့ သူ့ခွင်ထဲ ရိုက်သွင်းတာ။ သူ့အချင်းဆိုတဲ့စားသောက်ဆိုင်ကို တို့ရောက်ပြီးပြီ။ လက်တွေ့လည်း မြင်ခဲ့

ရတာပဲ။ သူက တကယ်ဟိုက်ဘော့စ်တွေကိုမှ အချဉ်ဖမ်းတာကွ။ မင်းက
သူ့အတွေ့မခံတော့တာ မင်းဆီက ကျလာမယ့်ရေနည်းလို့”

“ဟာ! မဖြစ်နိုင်တာကွ။ ‘မ’ . . . ငါ့ကိုတော့ တကယ်ချစ်တာပဲ”

“မင်း ဘာကိုကြည့်ပြီး ယုံလိုက်တာလဲ”

နောင်ချိုမေးတော့ လျှံလေး မဖြေနိုင်။ အချစ်ဆိုတာကို အရင်
နဲ့အမြည်းလို အရက်စစ်မစစ် လျှာနဲ့တို့ကြည့်လို့မရသလို အမြည်းလိုလည်း
အပေါ့အင် မြည်းကြည့်လို့မရ။

“ငါ ‘မ’ ကိုအရမ်းချစ်တယ်”

“အခု မချစ်သင့်တော့လို့ တားနေတာ”

“ရင်ထဲက သူ့အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာတာ တားလို့ရမလားကွ”

“တို့ကတော့ ရအောင်တားရမှာပဲ။ သမိုင်းကြောင်းမလှတဲ့ဖြစ်
ထဲမှာ မင်းဘဝကို ငါတို့အနစ်မြုပ်မခံနိုင်ဘူး။ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသဖွဲ့
နဲ့ အမုန်းခံပြီး ရိုက်တားမှာ”

နောင်ချိုက အပြတ်ပြောသည်။ မောင်မောင်ကထပ်၍ . . .

“အသည်းကွဲလို့ခံစားရမှာ ခဏပဲ လျှံလေး။ မင်းရဲဝေဒနာကို
အချိန်ဆိုတဲ့သမားတော်က ကုစားသွားလိမ့်မယ်။ ဘဝကွဲရင် တစ်သက်
လုံးအရိုးစွဲပြီး မင်းဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဦးကလည်း မင်းကို သူ့ထံ
မိန်းကလေးနဲ့သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး။ ခိုးပြေးမယ်ဆိုရင်လည်း မင်းနောင်
ကို သူမလိုက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့မမေးနဲ့။ သူလိုချင်တာက သူ့ဌေး
သူဌေးသားမဟုတ်ဘူးကွ”

“ငါမယုံဘူးကွာ”

“တို့ပြောတာမယုံရင် မင်းကိုယ်တိုင် သူ့အကြောင်းကို စုံစမ်း

ကြည့်လေ”

လျှံလေး ‘မ’ အကြောင်းတွေကို တကယ်စုံစမ်းသည်။ သူငယ်ချင်း
တွေပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် ငွေမက်တဲ့သူမအတွက် လျှံလေး ငွေ
အနိုင်ဖို့ကြိုးစားသည်။ ဖေဖေအလုပ်တွေမှာ ဝင်လုပ်၏။ နောက် လုပ်ငန်း
ကြမ်းကျင်လာတော့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းနှင့်ကိုယ် ခွဲထွက်ပြီး လုပ်သည်။ အောင်
နိုင်မှုလေး ရလာ၏။

‘မ’ ကိုသွားမတွေ့ဖြစ်တဲ့ အလုပ်ကိုဖိပြီးကြိုးစားခဲ့တာ ‘မ’ ကို
ဆစ်နေမှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့။ သွားရင်းလာရင်း လမ်းတွေမှာ ဆောင်းဆိုတဲ့
ဘောင်မလေးကိုတွေ့တတ်ပေမယ့် မခေါ်ဖြစ် မပြောဖြစ်။

တစ်နေ့မှာတော့ . . .

“သားကို ဖေဖေပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပါ ဖေဖေ”

“သားကို ဖေဖေ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သားသိတယ်

နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သိပါတယ်”

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ဖေဖေရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး သား
ကို ဖေဖေလွှဲပေးချင်တယ်”

“ဟာ! ဖေဖေကလည်း ဘာလို့လွှဲပေးရမှာလဲ။ ဒီအဖေခွဲဒီသား
မယောက်တည်းရှိတာကို ခွဲခြားခွဲခြား”

“မဟုတ်သေးဘူး သား”

“ဘာကိုမဟုတ်တာလဲ ဖေဖေ”

ဦးပြည့်စုံလျှံ ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ပြီး ဆိုဖာတွေနဲ့ကင်းလွတ်ရာ

သို့ လျှောက်သွားသည်။ စကားပြောခြင်းကိုရပ်ဆိုင်း၍ ခေါက်တံခေါက်ဖြင့် လျှောက်နေသည်မှာ တစ်ခုခုကိုအပြောရခက်နေသည်ပုံ။ ဖေဖေ ဘာကို ပြောချင်နေသလဲ။

လျှံလေး ဖေဖေကိုမော့ကြည့်လိုက်၊ ကိုယ့်တာသာ စဉ်းစားကြည့် လိုက်နှင့် အပြောက ဘာမှမရေရာ။

“ဖေဖေ သားကိုအပြောရခက်နေတဲ့စကား ရှိနေတာလား”

လျှံလေးတော့ လျှံလေးကိုတစ်ချက်ထဲကြည့်ပြီး ပြန်လှည့်သွားသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းတည်း။

“ပြောပါဖေဖေ၊ ဖေဖေနဲ့သားကြားမှာ ဘာမှအပြောရခက်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“ဖေဖေ”

လျှံလေး မော့ကြည့်တာနှင့် စကားက ရပ်သွား၏။ ပြီးမှ စကား လုံးကို အားတင်းကာ ဆွဲထုတ်လိုက်ရသလိုမျိုးအသံနှင့် . . .

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေ အိမ်ထောင်ပြုမလို့ သား”

“ဗျာ!”

ရုတ်တရက်မို့ အံ့ဩမိတာ မဆန်းပေ။ သေသေချာချာပြန်တော့ ကြည့်တော့ ဖေဖေပြောတာ ခွင့်လွှတ်ထိုက်သည်စကားပါ။ အသက်ဆယ်ပင်မပြည့်သေးသော ဖေဖေက အခုထိ နုပျိုချောမောနေဆဲပါပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေကတောင်း . . .

“မင်းအဖေက ချောတော့ မင်းနဲ့သားအဖလို့ မထင်ရဘူး။ ညီအစ်ကိုအတိုင်းပဲ” တဲ့။ လျှံလေးက ဖေဖေလောက်မှ မချောတာ။ ဖေဖေ အသက်အရွယ်နဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုတာ တားဆီးပိတ်ပင်စေ

အကြောင်းမှ မရှိတာ။ ပြုပါစေပေါ့။

“သား . . . ဖေဖေကို”

“သားခွင့်ပြုပါတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေက အရွယ်ကောင်းပဲ ရှိသေးတာလေ။ သားကလည်း အတောင်အလက်စုံရင် ပျံသန်းမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ခေဖေအနားမှာ ဆေးပေးမီးယူ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ရှိသင့်ပါတယ်”

“သားဆီက ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်။

အဲလို ဖေဖေ သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့စဉ်လိုက်တော့မယ်နော်။ ကျေးဇူးတင်တယ် သားရာ”

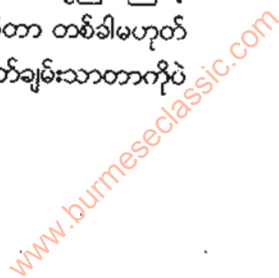
ဝမ်းသာအားရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တဲ့ဖေဖေရဲ့လက်ဟာ စစ်အောင်သာတဲ့စစ်သူကြီးရဲ့လက်လို အားအင်တွေအပြည့်နှင့်။ သားက နားလည် နှင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ကိုး။

“သား”

“ဗျာ”

“ဖေဖေကြောင့် သားစိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူးကွာ။ သားရသင့်ရထိုက်တာကို”

“အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့ဖေဖေ၊ ပစ္စည်းအစွာဆိုတာ လူရှာရင်ရတယ်။ သားအတွက် အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ။ ဖေဖေနဲ့သား အမြဲတမ်းချစ်နေကြဖို့ပါ။ သား အေးချမ်းတဲ့မိသားစု ဉာဏလေးကိုပဲ လိုချင်တာ။ ပစ္စည်းတွေ မခွဲပါနဲ့ဖေဖေ။ ပစ္စည်းကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲတာမျိုး သားအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ စိမ်းသူဆိုတာ တစ်ခါမဟုတ် တစ်ခါ ငြို့ငြင်မှာပဲ။ အဲဒါကိုမလိုချင်ဘူး။ ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲ သားမြင်ချင်ပါတယ် ဖေဖေ”

“သားရယ်”

သူ့အပေါ်မှာ ဖေဖေ ရက်စက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ လျှံလေး ယုံကြည်ထား၏။ တို့ကြောင့် ဖေဖေလက်ထပ်မယ့်မိန်းမဟာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ သူ မစုံစမ်း မလေ့လာခဲ့ပါ။ အဲဒါ ဖေဖေကိုယုံကြည်လို့။

အမြင်စူးရှတဲ့ဖေဖေ လူရွေးမမှားဘူးလို့လည်း အပိုင်တွက်ထားသည်။ ဖေဖေကိုယုံကြည်ခြင်းနှင့် အရာအားလုံးကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်ခြင်းသာ။

“ပြဿနာပဲ သားရေ တကယ်ရက်ကျမှကွာ။ အရေးထဲက အရာပေါ်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“တောင်ကြီးက ဖုန်းဆက်တယ်။ သားရဲ့ဒေါ်ကြီး ဆုံးလိုတဲ့”

“ဗျာ!”

“ဒီမှာလည်း ရုံးကိုသွားတော့မယ့်ဆဲဆဲ သားရာ”

“ဘာမှစိတ်ပူမနေနဲ့ ဖေဖေ၊ ဖေဖေကိုစွဲကိုသာ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပါ။ ဖေဖေ သွားစရာရှိတာသွား။ နောက်ဆံမတင်းနဲ့။ တောင်ကြီးကို သားသွားလိုက်မယ်”

“တောက်! မင်္ဂလာယူခါနီးမှ ဘာသတင်းဆိုးက ကန့်လန့်ခံမမှန်းမသိဘူး”

“အယူမသည်းစမ်းပါနဲ့ ဖေဖေရာ၊ ဒါမျိုးကြုံတတ်ကြတာပဲ”

သူပဲ ဖေဖေကိုနှစ်သိမ့်ပြီး အဝတ်အစားတွေထည့်၍ တောင်ကြီးသို့ လွန်းချင်းထွက်ခဲ့ရတော့၏။

ဆန်း (၂၅)

ဒေါ်ကြီးရဲ့ဈာပနမှာ လျှံလေး ရက်လည်အောင် နေပေးရသည်။ ဖေဖေကိုဖုန်းဆက်တော့ လက်ထပ်ပြီးပြီတဲ့။ လျှံလေး စိတ်အေးချမ်းသာစွာနဲ့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကိုရောက်ရောက်ချင်းပဲ ကိုယ့်အမေနေရာကို အစားထိုးဝင်လာမယ့်အမျိုးသမီးဟာ ဘယ်လိုပုံစံရှိသလဲ သိချင်စိတ်က ခုန်ဆွခုန်ဆွ။

တို့ကြောင့် . . .

ကားပေါ်ကဆင်းလာသည်နှင့် အသံပေးကာ အိမ်ထဲသို့ မြေးဝင်လာသည်။ အမေမရှိတော့တဲ့သူ့ဘဝမှာ မိထွေးကို အမေလိုသဘောမထားနိုင်ရင်တောင် ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုဖို့ သူဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။

“ဖေဖေရေ . . . ဖေဖေ”

လျှံလေး တကြော်ကြော်ခေါ်လေသဖြင့် ဇနီးအသစ်စက်စက်လေးကို လက်ဆွဲပြီး ထွက်လာတဲ့ဖေဖေမျက်နှာက ပျားရည်ဆမ်းထားသည့်

ပန်းတစ်ပွင့်ပမာ။ ဖေဖေနှင့်ကွယ်နေသဖြင့် သူမမျက်နှာကိုမမြင်ရသေး။ သူ့အာရုံက ဖေဖေမျက်နှာဆီမှာသာ။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်” ဆိုပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ဖေဖေရဲ့ဇနီးကို မြင်လိုက်ရတော့... .

“ဟင်!”

“မ”

လှိုင်လေး ကိုယ့်မျက်လုံးပင် ကိုယ်မယ့်ချင်။ လောကကြီး ပတ်ချာလည်သွားသည့်နှယ်။ ဖေဖေလက်ထပ်လိုက်တဲ့မိန်းမဟာ တစ်ချိန်လုံး သူ့နှလုံးသားကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်တဲ့။ သူ့သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ‘မ’ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိခဲ့။

အညာခံလိုက်ရတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ခြင်းနှင့်အတူ၊ ဒေါသတွေက မုန်တိုင်းကြားက လှိုင်းလုံးတွေလို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လိပ်တက်လာ၏။

“ဖေဖေ... ဖေဖေရဲ့ဇနီးက သူလား?”

“ဟုတ်တယ် သား၊ သူ့လေ... နွေထက်သာလွန်တဲ့”

“မထင်ရဘူးနော်”

တကယ်မထင်ရက်လောက်အောင်ပါဘဲ။ အသည်းစားဘီလူးမ။ အချစ်ဆိုတာကို ငွေပုံအောက်မှာ ဖိထားပြီး တက်ထိုင်ချင်တဲ့ ပိုင်းလုံးမ။ အချစ်မျက်စိနှင့်ကြည့်ပြီး လှပမွှေးဖျံ့ခဲ့သော ပန်းတစ်ပွင့်သည် ယခု... .

အမုန်းနွေရာသီထဲ ပစ်ချကြည့်တော့၊ လက်ခုပ်ပွင့်လောက်တောင် လှည့်ကြည့်ချင်စရာမကောင်းလောက်အောင် ရွံရှာဖွယ်ရာအတိနှင့် အရှက်ဆိုးအကျည်းတန်လျက်။

“ဘာကိုလဲ သား”

“သူ့ကိုပြောတာပါ။ သူ့ရုပ်သူ့ရည်နဲ့ ဖေဖေကိုလက်ထပ်တယ်ဆိုတာ သာမန်လေးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“သား ဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ၊ နွေ့ကိုအားနာစရာ။ ဖေဖေထက် အများကြီးငယ်ပေမယ့် နွေ့... ဖေဖေကို တကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

လှိုင်လေး မဲ့ပစ်လိုက်၏။ တကယ်ချစ်လို့တဲ့လား။ သားကိုလည်း အဲဒီလိုပြောခဲ့ပါတယ် ဖေဖေလို့ အော်ပြောလိုက်ချင်သည်။

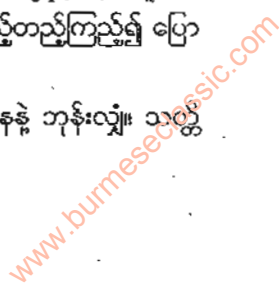
“ဖေဖေမိန်းမကို သေသေချာချာလည်း မေးကြည့်ပါဦး ဖေဖေ။ အချစ်ဆိုတာကို တကယ်ရော ခံစားတတ်ရဲ့လားလို့။ လူတိုင်းမှာ နှလုံးသားရှိတာမှန်ပေမယ့် နှလုံးသားတိုင်းက မချစ်တတ်ကြဘူးဖေဖေ။ ချစ်ဖတ်ရင်တောင် မနူးညံ့တတ်သူတွေအတွက် အတ္တက အချစ်ကို ဝါးမျိုသွားတတ်ကြတယ်ဆိုရင် ဖေဖေ ယုံမလား”

“သား”

ဖေဖေလက်ထပ်မယ့်မိန်းမသာ သူမမှန်းသိရင် လှိုင်လေး တားခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကြောင့် အချစ်စေရာ ခြေလှမ်းပါဖို့ မဟုတ်ဘူး။

မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ဘဲ ချစ်ခဲ့မိတဲ့ နောင်တတွေနှင့်ပေါ့။ သူမက သိမ်ငယ်နေရမယ့်အစား ဝင့်ကြားစွာနှင့် လှူ့ကိုတည့်တည့်ကြည့်၍ ပြောထွက်ရဲခဲ့သေးသည်။

“မင်း ငါ့ကို ခန့်လုံး ရွဲ့လုံးတွေနဲ့ ပစ်မနေနဲ့ ဘုန်းလျှံ။ သတ္တိ”

ရှိတယ်ဆိုရင် အမှန်ဘာများကို မင်းဖွင့်ပြောလိုက်လေ။ ငါ့ဘက်ကတော့ တုန်လှုပ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့မမေးနဲ့၊ အဖြေပြန်ပေးလိုက်ရင် မင်းတို့သားအဖ အသည်းဟက်တက်ကွဲပြီး ဆားလူးခံရတာထက် ဆတ်ဆတ်ခါသွားလိမ့်မယ်”

လို့ ရဲခဲကြီးပြောလိုက်တဲ့ သူမရဲ့သတ္တိက မခေ။ ဒါ ဇာတိရုပ်ပေါ်လာတာပဲပေါ့။ လျှံလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုမှည့်မှန်းသိ၏။ ခွေးရိုးကို ပန်းပုထု၍ မှော်ဆရာ အသက်သွင်း ဆက်သလိုက်တဲ့ မိန်းမယုတ်ကိုမှ လှလှချည်ရဲ့လို့ မိဖုရားကောက်မိတဲ့ ရှင်ဘုရင်ထက် သူ့အဖြစ်က ပို၍ ရင်နာစရာကောင်းလှသည်။ အဲ... .

သူ့ထက်အဖြစ်ဆိုးတာက ဖေဖေ။ သူမပုံစံက ဝါးကွဲရင် ဝင်စို့စောင့်နေတဲ့ ရေအလျှင်။ သူမရဲ့အကြံအစည်တွေကို သိလိုက်ပြီမို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ကြား ဝါးမကွဲစေဖို့ နှုတ်ကိုစောင့်စည်းကာ သည်းခံခြင်းကြီးဖြင့် တုပ်နှောင်ထားခဲ့ပေမယ့်... .

ဖေဖေ လစ်ရင်လစ်သလို... .

သူ့ကိုချဉ်းကပ် မြို့ဆွယ်လာသည်။ တစ်ချိန်က ဘယ်လိုပဲချစ်ခဲ့ချစ်ခဲ့၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကိုမေ့ပြီး အမုန်းတံခွန်ထူထားတဲ့ လျှံလေးမျက်ဝန်းထဲမှာ သူမရဲ့အသွင်ဟာ ဘီလူးခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ မင်းသမီး။

ရှောင်းရင်းရှားရင်း ပြဿနာက ရင်ဆိုင်တိုးလာပြီ။ ဖေဖေနှင့် စကားများကာ၊ လျှံလေး အိမ်မှထွက်လာပြီး တောင်ကြီးကအဒေါ်ဆီမှာ သွားနေခဲ့၏။

ဒေါ်ကြီးဆုံးသွားလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့အဒေါ်အပျိုကြီးနဲ့ပေါ့။ လျှံလေး တောင်ကြီးကိုရောက်ပြီး ဆယ်ရက်လောက်အကြာမှာ... .

“ဘုန်းလျှံမိုးဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လျှံလေးနဲ့တွေ့ချင်လို့ဆိုပြီး လူစိမ်းနှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ရန်ကုန်ကပါ။ မင်းအဖေ ဦးပြည့်စုံလျှံရဲ့မိတ်ဆွေတွေပေါ့။ ဦး

ပြည့်စုံလျှံ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံကိုတင်ထားရတယ်”

“ဗျာ!”

အဖေဇောနှင့် လျှံလေး ဘာမှမစဉ်းစားဖြစ်။

“ဖေဖေ အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲဗျာ”

“ဆရာဝန်တွေ ကြီးစားပြီးကုနေကြတယ်။ အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ အဲဒါကြောင့် ညှိကို အစ်ကိုတို့လာခေါ်တာ”

“ဖေဖေရယ်”

လျှံလေးရင်ထဲမှာ ကမ္ဘာမီးလောင်သွားသလိုပါပဲ။ ဖေဖေ ဘာမှ ဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ အထပ်ထပ်ဆုတောင်းရင်း သူလိုက်လာခဲ့သည်တွင် လာခေါ်တဲ့သူတွေက ကားတစ်စီး၊ သူက သပ်သပ်တစ်စီး။

ရှေ့ကကားက လေဟန်ကိုခွင်းသည့်ခြားတစ်စင်းနယ်။ လျှံလေး မိလမ်းခရီးမှာ မိအောင်လိုက်ဖို့ မကြိုးစားတာက ဖေဖေကိုချစ်လို့မဟုတ်။ အန္တရာယ်များသည့်လမ်းခရီးမို့ ကားကိုသတိထားမောင်းနေရင်းပဲ ဖုန်းက ဆပြည်လာသည်။

“ဟဲလို”

“ဟင်း... .ဟင်း... .ဟင်း”

တစ်ဖက်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟဲ့လို့... ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါ ဘုန်းလှိုင်မိုး”

“ဟင်! ခင်ဗျား”

“သိပ်ပြီးစိတ်မလှုပ်ရှားနဲ့ ဘုန်းလှိုင်မိုး၊ ကားမောင်းရင်း ဖုန်းပြောနေတာ အန္တရာယ်ကွ။ အခု မင်း ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ အဲဒါကြောင့် တမင်ဆက်လိုက်တာ”

နွေထက်သာလွန်ရယ်သံက တစ္ဆေခြောက်ခံရသည့် စိတ္တဇည ဆန်ဆန်။ လှိုင်လေး ခိုင်မိလိက်ပါပြီ။

“ခင်ဗျား... မိန်းမယုတ်”

“ငါယုတ်မာတာကို မင်းသိတာ နောက်ကျသွားပြီ ဘုန်းလှိုင်မိုး မင်းအဖေအတွက် စိတ်ချပါ။ လောလောဆယ်အဖို့တော့ နှာစေးခေါင်း ကိုက်တောင်မဖြစ်ဘူး။ လောလောဆယ် ငါ့အတွက် အမှိုက်ဖြစ်နေတာက မင်းပဲ။ အဲဒါကြောင့် မင်းကိုရှင်းဖို့ မီးစတွေ ပစ်လိုက်တာ”

“တောက်!”

“သိပ်ပြီးဒေါသတွေ ဖြစ်နေပါနဲ့၊ ဘဝကူးမကောင်းဘဲ ဖြစ်နေမယ်။ သေမင်းက မင်းကိုလက်ယပ်ခေါ်နေပြီ။ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့လိုက်သွား။ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပါတယ်... ဘိုင့်ဘိုင့်”

“ဟင်း... ဟင်း”

“ဟား... ဟား... ဟား”

လှိုင်လေး သတိကြီးစွာမောင်းနှင်နေသောကားက တောင်အဆင်းမှာ ဘရိတ်က ဖမ်းလို့မမိ။ ဒါ ကြိုတင်လုပ်ကြံမှုတစ်ခုပါလား။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

သူ... .

အညာခံလိုက်ရပြီ။ ဘုရား... ဘုရား... မျက်လုံကို စုံမှိတ်ချပစ်ချင်လောက်အောင် လှိုင်လေး သွေးပျက်နေပြီ။

“ဟာ!”

ရှေ့ကထွက်သွားတဲ့ကား အကြိုပက်စက်ခဲ့တာဖြစ်မည်။ အစကတည်းက ကြိုတင်ကြစည်မှုနှင့် တင်လာသည့်ကျောက်တုံးပဲ ဖြစ်လို့ တွန်းချခဲ့တာဖြစ်မှာပေါ့။ ကျောက်တုံးက လူနှစ်ယောက်မလို တစ်နိုင်အရွယ်။

ရှောင်ဖို့ကြိုးစားရင်းပဲ ထိုကျောက်တုံးကို ပစ်တိုက်မိပြီး လှိုင်လေး မောင်းသည့်ကားလေးမှာ ခါယမ်းသွားလေ၏။

“အား... .”

“ဝုန်း!”

ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်သံနှင့်အတူ... .။

ဘန်း(၂၆)

နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းမှာ ရှိတ်အသံတွေ ဟုန်ယင်အက်ကွဲ
စွာနှင့် မျက်ဝန်း၏အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရွာရန်ရာနှုန်း ၈၀။

“ဒါဆို ဘုန်းလှိုင်းက အဲဒီမှာတင် ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားတာပေါ့”

ကိုစိုးဝေ၏အမေးကို ခေါင်းညိတ်ဖြေလိုက်တော့ မျက်ရည်က
ပါးပြင်ပေးသို့ စီးဆင်းသွားသည်။

“ဘုန်းလှိုင်း သနားပါတယ်ကွာ”

“အေးကွာ... တော်တော်ရက်စက်တဲ့မိန်းမပဲ”

“ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းတယ်ဆိုတာ နွေထက်သာ
လွန်လှိုမိန်းမမျိုးကို ပြောတာပဲဖြစ်မယ်”

“သူက ယုတ်မာတာ တစ်ခုတောင် ပိုပါသေးတယ်ကွာ”

ရှိတ် မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံနှင့်ဖိသုတ်ပြီး ကိုစိုးဝေတို့ဘက်
သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အခုလည်း အဲဒီမိန်းမ ယုတ်မာနေတုန်းပဲ။ ခင်ဗျားတို့သိလား”

“တို့က ဘာကိုသိရမှာလဲကွ”

“သူ ဖေဖေကို သွေးအေးအေးနဲ့သတ်နေတာ”

“ဖေဖေ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးပြည့်စုံလှဲ့ဟာ ကျွန်တော့်အဖေပဲ”

“ဟေ!”

“ဒါကြောင့် မင်း ဒီလောက်နားကြည်းမုန်းတီးနေတာကိုး။ မင်း
ဒီထက်ပိုပြီး ကြေကွဲသင့်ပါတယ်”

“မင်းနဲ့ဘုန်းလှိုင်းက အဖေရော အမေရော အတူတူပဲလား”

“အတူတူပါပဲ”

ကိုစိုးဝေနှင့်ကိုရန်နိုင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ရင်း
သူတို့ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ၏။ ပုံပြင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပါးစပ်ရာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ်
ဘကယုံဖြစ်ရပ်မှန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဖောက်သည်ချပြီဆို
ဘာနဲ့...

ပရိတ်သတ်ရင်ထဲမှာ နစ်နာသူအတွက် စုတ်သပ်လို့။ ယုတ်မာ
သူကိုတော့ ကျိန်ဆဲ မေတ္တာပို့ကြမည်သာ။

“ငါ တစ်ခုတော့ စိုးရိမ်တယ် ရှိတ်”

“ဘာကိုလဲ ကိုရန်နိုင်”

“မင်းလည်း သူ့ကိုလက်စားချေလိုခြင်းကနေ သူ့မာယာဖြစ်
ကြောင်းထဲမှာ စီးမျောသွားမှာစိုးလို့”

ရှိတ် လွန်ခနဲပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော်က ဘုန်းလှိုင်းလို ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်မှမဟုတ်တာ”

“မုဆိုးလည်း မျက်စိလည် လမ်းမှားတဲ့အခါရှိတယ် ရှိတယ်။ သတိတော့ ထားပါ”

“မင်းသားတစ်ယောက်တည်း ကောင်းနေရုံနဲ့တော့ ဇာတ်ထဲက ဘယ်လူပျိုမလဲ ကိုစိုးဝေရာ။ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံတွေကလည်း ပုံပိုင်းပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့ကူညီဖို့တွေ ရှိတယ်”

“ဟေ”

“တို့က ဘာကူညီရမှာလဲ”

“လိုအပ်ရင် ပြောမယ်လေ”

ကိုစိုးဝေနှင့်ကိုရန်နိုင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မပြိုင်တူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“နွေထက်သာလွန်ကို သူ့လို လူငှားသတ်ခိုင်းဖို့ တို့ကို လူသလက်နက်ကြီးတော့ မလုပ်ခိုင်းပါနဲ့ကွာ။ တို့မှာက သားနဲ့မယားနဲ့ကွ”

“ကျွန်တော်က ရက်စက်ရုံပါ။ မယုတ်မာဘူး။ ကျွန်တော် အသက်ကို အသက်အစားပြန်လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားအစ နှလုံးသားပြန်လိုချင်တာ။ အဲဒါတောင် အကောင်းပကတိမဟုတ်ဘူး”

ပါးစပ်ကပြောပြီး လက်က အသည်းကွဲဟန်၊ ရင်ဘတ်ကို လိုက် လက်နှင့်ခွဲချပုံ လုပ်ပြ၏။ ဒါကိုပဲ စိုးဝေက ညည်းတွားဟန်...

“မျက်ခုံးကတော့ ခပ်လှုပ်လှုပ်”

ပဲတဲ့။

ဘန်း (၂၅)

“ဟင်!”

ကားပေါ်ကဆင်းပြီးမှ ရှိတ်ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ဆုတ်သွားလေ၏။ အိမ်ထဲကနေထွက်လာတာ ဆောင်းနဲ့ ရှိတ်မသိတဲ့လူတစ်ယောက်။ ရှိတ်

တို့နဲ့ ရွယ်တူလောက်ပါပဲ။ ရုပ်လက်ရှည်အဖြူရောင်နှင့် ဘောင်းဘီအနက်တို့ တွဲဝတ်ထားသည်မှာ အချောကြီးမဟုတ်ဘဲ ကြည့်လို့ကောင်းနေသလို၊

ဆောင်းနဲ့ဒီလူ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ။ ရယ်လို့မောလို့။

“ဆောင်း”

ရှိတ်... ဆောင်းအနားသို့ မပြေးရုံတမယ် ရောက်သွား၏။

“ဂစ်တာရှိတ်”

ထိုလူက ရှိတ်ကိုကြည့်လျက်...

“အဆိုတော် ဂစ်တာရှိတ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဦးရဲ့၊ ဂစ်တာရှိတ်က ဆောင်းရဲ့သူငယ်ချင်းလေ”

“ဪ”

ကြည့်စမ်း! ပြောပုံက သူ့ကိုသူငယ်ချင်းတဲ့။ အေးလေး ချစ်သူတွေ

၂၁၂ ◻ မိုးစက်ပွင့်

မဟုတ်ကြသေးတော့။

“ဂစ်တာရှိတ်... သူက ဟိုဘက်ခြံကလေး၊ ကျော်စွာဦးတဲ့ ဟိုဘက်ခြံကဆိုပါလား။ ဒါဆို ရှိတ် မလာဖြစ်တဲ့ရက်တွေမှာ သူတို့နှစ်ယောက် အထော်ရင်းနှီးနေကြတာပဲဖြစ်မည်။ စောစောက လိုက်တာ ကိုဦးတဲ့။ ရှိတ်ရင်ဘတ်ကို မီးစနှင့်အထိုးခံလိုက်ရသလို။

ကျော်စွာဦး ပြူးပြပေမယ့် သူ့မှာ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်မိ ပြူးမပြနိုင်။

“ခုလို လူကိုယ်တိုင်ကို တွေ့ခွင့်ရတာ အရမ်းဝမ်းသာပါတယ် ဂစ်တာရှိတ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်”
မညင်သာတဲ့ ရှိတ်အသံကြောင့် ဆောင်းမျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် တွန့်ကုတ်သွားသည်။

“ဆောင်း”
“ရှင်”

“မင်းကို ကိုယ် အရေးကြီးစကား ပြောစရာရှိလို့”
“ဘာများလဲ ဂစ်တာရှိတ်ရဲ့”

“အိမ်ထဲရောက်မှပြောမယ်လေ၊ ဘာလဲ... ကိုယ် အိမ်ထဲဝင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဆောင်းက ကျော်စွာဦးကို အားနာသလိုမော့ကြည့်သည်။ ကျော်စွာဦးက ပြူးပြရင်း...

“ကိုယ်သွားမယ်... ဆောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဦး”

“အော်... ဟို”

“ဘာလဲဟင် ကိုဦး”

“ဆောင်းလိုချင်တဲ့ သစ်ခွပန်းအိုး ညနေကျ လာယူလေ။ ကိုယ် ခွဲပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဦး”

“ကျေးဇူးမလိုပါဘူး၊ တခြားလိုချင်တာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“နောက်မှတောင်းမယ်လေ၊ ကိုယ်သွားပြီ”

ဒါ ချာစကားလဲ။ သူက ဘာကိုလိုချင်တာလဲ။ ကျော်စွာဦးထွက် သွားသည်နှင့် ရှိတ် ဆောင်းရဲ့လက်ကိုဆောင့်ဆွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ခေါ်လာခဲ့ သည်။

“အလွမ်းသယ်မနေနဲ့”

“အို! ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်”

“လာစမ်းပါ”

“အမေ!”

ခြေထောက်တွေ ကသောကမျှော်နိုင်လွန်းလှသဖြင့် ဆောင်း ကိုယ့် ခြေထောက်ကိုယ် ပြန်ခလုတ်တိုက်မိသည့်အဖြစ်။ ဒါကိုညှာတာရကောင်း မှန်းမသိ... ဆောင်းကိုယ်လေးကို ဆိုဖာပေါ်သို့ တွန်းချသေးသည်။

“အင့်!”

“တောက်!”

သူပဲ ဒေါသဖြစ်၊ သူပဲ ရန်လို၊ ဘာဖြစ်လာမှန်းမသိ။

“ရှင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဒေါသဖြစ်တာလေ”

“အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ခုလိုလုပ်တာလဲ”

“ဟဲ့ ဆိုင်တာပေါ့၊ ငါဒေါသဖြစ်နေတာ မင်းကြောင့်၊ သိရဲ့လား”

“ကျွန်မကြောင့်”

ဆောင်းက မအူမလည်နှင့်မေးလေလျှင်... .

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကြောင့်ပဲ”

“ကျွန်မကြောင့် ရှင် ဘာဒေါသဖြစ်စရာရှိလဲ”

“ရှိတာပေါ့၊ စောစောကကောင် မင်းနဲ့ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးနေပြီလဲ။ အိမ်နီးချင်းဆိုပြီး အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ လာနေတာ မဟုတ်လား။ မင်းကို ကိုယ်ပြောထားမယ်၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီကောင်နဲ့ မင်းကို ငါအတူတူမမြင်ချင်ဘူး။ မြင်ရမှီတွေရှိလာရင် ကိုယ့်အဆိုးမဆိုနဲ့”

“အောင်မယ်”

“မင်းလည်း သူတို့အိမ်ကို သွားတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ်မသိဘဲ သွားမိတာ ထားတော့။ နောက်ထပ် မင်းသွားစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ သွားရဲသွားကြည့်၊ ခြေထောက်ကိုဖြတ်ပစ်မယ်။ မယုံမရှိနဲ့... . တကယ်လုပ်မှာ”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဆောင်း ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ စိတ်လည်းတိုမို၏။ ဆောင်းကို အမိန့်တွေ တန်းစီပေးပြီး ကြိမ်းမောင်းနေရအောင် ဆောင်းနဲ့သူက ဘာလဲ။ ဆွေမတော် မျိုးမစပ်။

သူကတော့ လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး သူများကျတော့ စည်းတွေဘောင်တွေ ခတ်ထားချင်တဲ့သူ။ မတရားတာ။ ဆောင်းကလည်း သူမကြိုက်တာ

ကိုမှ ဇွတ်လုပ်ပြဦးမှာ။ ပြောပုံကလည်း ကြည့်ဦး။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့။ မသိနိုင် ဆောင်းကပဲ သူ့ရဲ့ဘာလိုလိုညာလိုလို။

အသားလွတ် အသားယူနေတာ။

ဆောင်းက သူ့ပြဿနာကို နာခံနေရမှာလား... . ဝေးသေးတယ်။

ကိုယ့်ကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်လို့ပင် မအောင်းမေ့တာလည်း သူပဲ။ သူ့အလှည့်ကျတော့ သိတတ်လိုက်တာ။ တွေ့ကြရောပေါ့။

“ကိုယ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ကျွန်မကို အဲဒီလောက်ထိ ချုပ်ကိုင်နဲ့ရှိလို့လား”

“ဘာ!”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆောင်း”

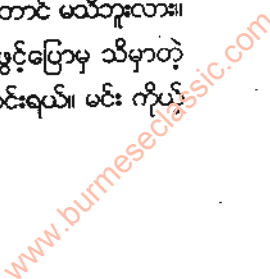
“ရှင်က ဆောင်းရဲ့အဖေလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဆောင်းရဲ့အစ်ကိုလည်းမဟုတ်ဘူး”

* “တစ်ခုကျန်သေးတယ်၊ ထည့်ပြောလေ။ ဆောင်းရဲ့ယောက်ျားလည်းမဟုတ်ဘူးလို့”

“ရှင်!”

ဆောင့်ခနဲ ထရပ်လိုက်တဲ့ဆောင်းကို သူက ပေစောင်းစောင်းနဲ့ ငြိန်ကြည့်၏။

ဒီလောက်စကားအသွားအလာတွေ ရှိခဲ့တာတောင် မသိဘူးလား။ ဆောင်း သူ့ကို တမင်ရွံ့နေတာမှန်း ရှိတ်သိသည်။ ဖွင့်ပြောမှ သိမှာတဲ့ သား... . ဆောင်း။ ကိုယ်ဖွင့်ပြောမိတော့မလား ဆောင်းရယ်။ မင်း ကိုယ်

ကို ဘာလို့နားမလည်ပေးနိုင်တာလဲ။ ရှိတ်ဆိုတဲ့ကောင် မင်းကို ရူးလောက်အောင် ချစ်နေခဲ့တာပါ။

“ရှင် စကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပါ ဂစ်တာရှိတ်။ အသားယူတာတွေ များလာရင် ကျွန်မ သည်းမခံဘူး”

“မင်း ကိုယ့်စကားကို နားထောင်လေ”

“မထောင်နိုင်ဘူး၊ ညနေပဲ သွားရဦးမှာ”

“ဘာလုပ်ရအောင်လဲ”

“ပန်းအိုးယူ”

“မယူရဘူး”

“ယူမယ်”

“ကိုယ့်ကို”

“ဟုတ်တယ်”

“တကယ်”

“ဟင်”

ဆောင်း... ပါးစပ်ကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရ၏။ မုန်းဖို့ကောင်းတယ်လို့ပြောမလို့ဟာ။ ယူမယ်နောက်မှာ ကိုယ့်ကိုဆက်သွားတော့ မုန်းတယ်ပြောမိတယ်ထင်ပြီး ဟုတ်တယ်လို့ဖြေလိုက်တာ။

ရှိတ် စကားလုံးကို အငိုက်ဖမ်းလိုက်နိုင်သဖြင့် ဒေါသမျက်နှာကနေ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိ၏။ ပြီးမှ စကားကို ဖြေဆေးလိုက်၍...

“မင်း ဒီလောက်တောင် လိုချင်နေတာ ဘာပန်းအိုးမို့လို့လဲ”

“သစ်ခွ”

“ဒါများ ကိုယ့်ရှာဝယ်ပေးမယ်”

“ဝယ်လို့မရဘူး၊ နိုင်ငံခြားသစ်ခွ... ရှားတယ်”

“ဒါဆိုလည်း မင်းမသွားနဲ့၊ ကိုယ်သွားယူပေးမယ်”

“မယူနဲ့၊ မလိုချင်တော့ဘူး”

“ဆောင်း”

ဆောင်း မျက်လွှာချ၍ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကိုရွံ့နေတာလား”

“ဘာရွံ့စရာရှိလို့လဲ၊ ရှင်မယူစေချင်ဘူးမဟုတ်လား... အဲဒါ

ကြောင့်”

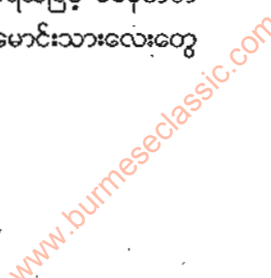
ဆောင်းစိတ်ကောက်တာလားဟု ရှိတ် စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနှင့် ခေါင်းထဲအကြည့်၊ ဒီဘက်ကို မျက်နှာပြန်လှည့်ဖို့ မေ့သွားသည်။ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ အရိပ်ထင်လျက်ရှိသော မျက်တောင်ဖျားလေးတွေက တဖျတ်ဖျတ်။

နဖူးစပ်၊ နားသယ်စပ်တို့မှ မွေးညင်းနှစ်ဖမ်းစိမ်းလေးတွေက ဖြူဝင်းသော အသားအရေပေါ်မှာ ကျော့တစ်ပုဒ်ကို အလှသွေးကြွစေတဲ့ ကာရန်တွေလိုပဲ။ တစ်ဖမ်းစိမ်းကြည့်လေ ချစ်မဝနိုင်လေပါပဲ။ အိမ်မှာမို့ လုံချည်နှင့်အသားပျော့ပျော့အင်္ကျီလက်ပြတ်ကလေးကို ဝတ်ထားလေသဖြင့် ပြည့်တင်းသော လက်မောင်းသားလေးတွေက ဒီအတိုင်း။

ဆောင်း...

သူမကို ရှိတ်စိုက်ကြည့်နေတာကို မြင်နေရသဖြင့် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ လက်ဝါးချင်းပွတ်လိုက်၊ လက်မောင်းသားလေးတွေကို လက်နှင့်ပြန်ဆုပ်ထားလိုက်။

“ဂစ်တာရှိတ်”

“ဟင်”

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကြည့်နေတာလေ”

“အဲဒါသိသားပဲ၊ ဒီမှာလာမကြည့်နဲ့။ တခြားသွားကြည့်”

“တခြားက သွားကြည့်လို့ မြင်ရမလား”

“နွေထက်သာလွန်ကို သွားကြည့်ဖို့ပြောတာ”

“ဟိတ်!”

ဆောင်း သူ့ရှေ့မှထွက်သွားဖို့ ထလိုက်စဉ်၊ သူက လက်ကိုပြန် ဆွဲချလေသဖြင့်...

“အို!”

ဆောင်း ဆိုဖာပေါ်သို့ ပြန်ကျသွားသည်။

“ခဏထိုင်ဦး၊ ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောပါလား”

ဆောင်း နောက်ထပ် ထပြေးမည်စိုး၍ ရှိတ်က လက်ကလေးကို ဖိဆုပ်ထားသည်။ ရင်ခုန်သံတွေကိုလည်း ပျောက်ရှုသွားမှာစိုးသေး၏။

“ကိုယ့်ကိုစိတ်ရှည်ပေးပါ ဆောင်းရယ်”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တွေ မပြီးမြောက်သေးလို့ ကိုယ် ဆောင်းကို ဘာမှမပြောသေးတာ။ ကိုယ့်နှလုံးသားက ဆေးရောင်ခြယ်ပန်းချီကားကို ဆောင်းမြင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ့်ကိုအသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့ ဆောင်းရယ်။ ကိုယ်

စိတ်မထိန်းနိုင်ရင်”

“ရှင်နော်”

“ဘာလဲ၊ သီချင်းအော်ဆိုပစ်လိုက်မှာလို့ ပြောမလို့”

“ကဲ!”

“အား... ”

ဆောင်း သူ့လက်မောင်းကို လိမ်ဆွဲပစ်လိုက်၏။ သူက အားခနဲ အော်ပြီး ဆောင်းဘက်သို့ မျက်နှာယိုင်ကျလာလေလျှင်...

“ဟော! သားရောက်နေတာကိုး”

“အယ်... ”

“အမေ”

ဒေါ်ချောစု ပြုံးစိစိနှင့် ဝင်လာလေလျှင်၊ ရှိတ် စပ်ဖြူဖြူမျက်နှာ နှင့် နားရွက်ကုတ်၊ နှာခေါင်းပွတ်ဖြစ်သွား၏။ ဆောင်းမှာလည်း ရှက်မျက်နှာလေး ရဲရဲနီလို့။

“ရှင် အအေးသောက်မလား”

“အင်း”

“ဟဲ့... ဒီကလေးတွေ”

“ဘာလဲဟင် မေမေ”

“ဒီလောက်မိုးအေးနေတာကို အအေးသောက်ရမလား”

“အဲ... ”

“ဟို... ကော်ဖီကို ပြောင်းပြန်ပြောတာ အမေရဲ့”

“ဪ... မသိပါဘူးကွယ်၊ အမေက ဒဲ့မှတ်လို့”

စကားတွေ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်

ရှက်သွားပုံကိုကြည့်၍ ဘာဆိုတာ ဒေါ်ချောစု သိပြီးသား။ ငယ်ရာကနေ ကြီးလာကြတဲ့သူတွေပဲလေ။

ရိုက်နဲ့ သမီးလေးကိုး . . သူမ သဘောတူပါသည်။ ရိုက်က လူ တော်လှကောင်းလေးပဲလေ။

“အမေ”

“ဟင်”

“အမေ နေလို့ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် သားရဲ့၊ စိတ်ရောလူရော ချမ်းသာနေတာပဲ”

“နေမကောင်းရင်ပြောနော် အမေ၊ အားနာပြီး ကြိတ်မခံစားနဲ့ အမေနေကောင်းမှ ဆောင်းစိတ်ချမ်းသာမှာ”

“အံ့မယ်၊ လက်စသတ်တော့ မင်းက ဆောင်းကိုစိတ်ချမ်းသာ စေချင်လို့ကိုး”

“ဟာ . . . အမေ၊ အဲလိုလည်းမဟုတ်ဘူးလေ”

“ထားပါတော့”

ဒေါ်ချောစုက ‘မသိရင်ခက်မယ်’ ဆိုသောအကြည့်မျိုးနှင့် ရယ် လေတော့။ ရိုက်လည်း ရောယောင်၍ လိုက်ရယ်မိတော့သည်။

ဆန်း (၂၀)

ဦးပြည့်စုံလှ့ . . .

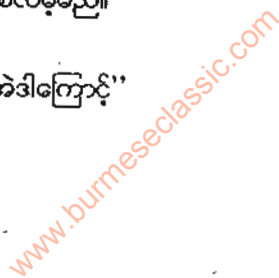
နွေခေါ်လာပေးသည့် နှစ်မလေးကို တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး မျက် နှာပြန်လွှဲလိုက်သည်။ လက်တစ်လုံးလောက်ကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်းအင်္ကျီ ဖားဖားပေါ်မှာ၊ စတော်ကင်အသားရောင်ကို ဝတ်ထားလေသဖြင့် ရုတ် တာရှက်ကြည့်လျှင် ဒီအတိုင်းလို အမြင်ခိုင်းနေပေ၏။ ရင်ဘတ်တွေ ကျော တွေကို ဒီအတိုင်းမြင်နေရသည့်မြင်ကွင်း။

ပြီးတော့ အသက်က ငယ်ငယ်။ နွေဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာကို ဦးပြည့်စုံလှ့ သိလိုက်၏။ ဒီအလှအပတွေနဲ့ သူ့ကိုမြှူဆွယ်ဦးမလို့ထင်ပါ ရဲ့။ ဒီတစ်ခါမြှူဆွယ်ပြီး ယူမှာက သူ့ရဲ့အသက်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဒါဘာသဘောလဲ နွေ”

“ဦးလှဲ့ပဲ နှစ်တစ်ယောက် ငှားပေးဆို။ အဲဒါကြောင့်”

“ငါလိုချင်တဲ့နှစ်က ဒီပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဦးလျှံက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးကိုလိုချင်တာလဲ”

“မင်းသမီးတောင် သူ့ဇာတ်ဝင်ခန်းရောက်လာရင် သင့်တော်ရာ အဝတ်အစားကို ရွေးဝတ်ရသေးတာပဲ။ မင်းလူကိုလည်းမေးကြည့်ဦး။ လူနာ ပြုစုမှာလား... မော်ဒယ်လ်ရှိနေလျှောက်မှာလားလို့”

“အန်ကယ်ကရော ကိုယ်မတတ်နိုင်လို့ အပြုစုံမမှာလား။ မျက်စိကို အစာကျွေးမှာလား”

“ဟင်!”

မေးချလိုက်တာ ဒက်ခနဲ။ ဒါ ကိုယ်မကြည့်ရင် မသိနိုင်ဘူးဆို တဲ့သတော။ နွေခေါ်လာတဲ့သူမို့ နွေ့လို့ ပြောရဲဆိုရဲရှိနေတာလား။

“ငါ့ကို ဒီလိုမေးရဲတယ်ဆိုတော့ မင်းလည်း သိပ်တော့ခေမာ မဟုတ်ဘူး”

“လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံကြည့်ပြီး အကဲခတ်လို့မရဘူး အန်ကယ်။ ဥသြလေး အသံသာလို့ ဖြူမယ်ထင်ခဲ့။ ဗျိုင်းတွေလည်း နှလုံးသာ မည်းတတ်ပါတယ်”

“သိပ်ဖီစာကြောင်မနေနဲ့ ဦးလျှံ။ နွေ့စိစဉ်ပေးတာကိုမှ လက်မခံ ချင်ဘူးဆိုရင် ရိပ်သာဝင်ဖို့ပဲ စဉ်းစားတော့”

ဦးပြည့်စုံလျှံ။ နွေ့ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ် ကြည့်လိုက်၏။ ဒီမိန်းကားတွေကြုံစည်နေပြန်တယ်မသိဘူး။

“မမလေး”

နီတွတ် ဝင်လာသည်။

“ဘာလဲ နီတွတ်”

“စစ်တာရှိတ် လာတယ်”

“ဒီကိုလွှတ်လိုက်”

ဟုတ်ကဲ့”

နီတွတ် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ဂစ်တာရှိတ် လာတယ်တဲ့။ ဦးပြည့်စုံလျှံ တစ်ယောက် အားတော့တက်သွားသည်။ သူ ဒီကောင်လေးကို ဘာကြောင့် ခင်တွယ်နေမှန်းမသိပါဘူး။ ကောင်လေးရဲ့အားပေးနှစ်သိမ့် တတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကလေးကြောင့်လား။

တစ်ခုစိုးရိမ်တာတော့ ရှိ၏။

ဒီကောင်လေးနဲ့နွေ့ ပတ်သက်နေခြင်းပါပဲ။ ထိကုန် ငြိကုန်မှာစိုး လို့ပါ။ နွေ့က ကိုယ့်မိန်းမပို့ သဝန်တို မနာလိုဖြစ်ခြင်းတော့ မဟုတ်တာ ကျိန်းသေ၏။ နွေ့အကြောင်းတွေကို သူသိထားသည်မို့ ကောင်လေး ထိခိုက် နစ်နာမှာ စိုးတာ။

ရှိတ်နေရာမှာ အခြားကောင်ဆိုလို့ကတော့... .

ဖောက်ပြန်စမ်းပါစေ ကြိုက်သလောက်။ အခွင့်အရေးကိုစောင့် ပြီး သူ နွေ့နှင့်အပြတ်ရှင်းလိုက်ရုံသာ။

“မမ”

“လာ... ရှိတ်”

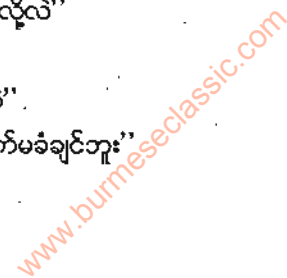
ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး လှမ်းလာနေသော ရှိတ် ပုံစံက ကိုရီးယားမင်းသားလေးလို့။ နွေ့ဘေးမှာ လာရပ်ပြီး ငဲ့ကြည့်ကာ

“မမမျက်နှာမကောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာလေ၊ ဦးလျှံ ကျိကျနေလို့”

“ဟင်! အန်ကယ်က ဘာကျိကျနေလို့လဲ”

“ရှိတ် ရှာပေးထားတဲ့ Nurse ကိုလက်မခံချင်ဘူး”

“ဪ... ဒါလား”

ရိုတ်ရှာပေးတဲ့ Nurse ဆိုပါလား။ ဦးပြည့်စုံလှဲ့ ရိုတ်ကိုဖော့ ကြည့်လိုက်တော့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသောအပြုံးလေးနှင့် သူ့ကိုပြန်ကြည့် နေသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို ဖော်ဆောင်နေသလို ပါပဲ။

ဘာလဲမသိပေမယ့်...

တစ်ခုခုပြောနေသည်ဟု ဦးပြည့်စုံလှဲ့ထင်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲ ကစကားတို့သည် ကိုယ့်အတွက် အဆိပ်ဖြစ်ဟန်မတူ။

“လက်ခံလိုက်ပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တကူးတက ရှာပေးထားတာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ သူ့ကို မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းခိုင်းပါ”
ရိုတ်က နှာနှိမလေးဘက်သို့လှည့်၍...

“မင်းရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ဆင်ခြင်ပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ်၊ ဘယ်အလုပ်မှာမဆို ယူနီဖောင်းဆိုတာ ရိုတ်တစ်ကြ တာပဲ”

ရိုတ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး...

“အန်ကယ်”

“ဟင်”

“သူ့နှာမည်လည်းမှတ်ထားဦး... သက်တန်းခင်တဲ့”

“မှတ်ထားပါမယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

ရိုတ်ထွက်သွားသည်နှင့် နွေရာ သက်စာနဲ့ခင်ပါ ထပ်ကြပ်မကွာ။ ဦးပြည့်စုံလှဲ့ ဒီကောင်လေးကို နားမလည်နိုင်တော့။

“ဟင်!”

ဦးပြည့်စုံလှဲ့ အောက်သို့လှိုက်စဉ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ စာရွက်ခေါက် ကလေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကောက်ယူပြီးဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ သီချင်းတစ် စုရှိဖြစ်ဟန်တူသော စာသားတွေ။

စာသားလေးရဲ့အဓိပ္ပာယ်က...

အချစ်ကိုကိုးကွယ်ယုံကြည်ခံလို ဘဝဆုံးခဲ့ရတဲ့လူငယ်တစ်ယောက် အကြောင်း၊ လကမ္ဘာဆိုတာ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါက်ကွဲလွင့်စင်ရာမှ ဖြစ်ပေါ် လာသလို အဖေဖြစ်သူရဲ့ဘဝထဲမှ လွင့်စင်ပြေးထွက်ပြီး ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်ခဲ့ရတဲ့ သူ့ဘဝသည် လမင်းရယ်လို့ အေးချမ်းခြင်းနိမိတ်ပုံဆောင် တာ လူအများရဲ့ရင်ကို လှပတင့်တယ် တောင့်တစေခြင်းနှင့် ရင်တည် နိုင်ပေမယ့်...

နီးလျက်နဲ့ ဝေးကွာခြင်း...

မြင်လျက်နဲ့ ခေါ်ခွင့်မသာခြင်း... လက်ခုပ်နှစ်ဖက်ကြားမှာ မျက်ရည်ကို တိတ်တိတ်သုတ်လို့ ဖခင်ကိုလွမ်းနေခြင်းတွေကို ရှေးဖွဲ့ထားခြင်းပင်။

ဒါ... ဒါ ဘယ်သူ့ဘဝလဲ...

ဂစ်တာရိုတ်ရဲ့ဘဝလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူနဲ့သားရဲ့ဘဝလား၊ သား တာ သေသွားပြီလား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

“နီတွတ်”

“ဗျာ... ဆရာ”

“ခဏလောပါဦးကွ”

“ဟုတ်”

နီတွတ် သူ့အနားသို့ရောက်လာတော့... .

“ဒီမှာ ဂစ်တာရှိတ်ကျန်ခဲ့တာ၊ လိုက်ပေးလိုက်ပါ”

“သူပြန်လာပြီး ယူမှာပါဆရာ၊ တမင်ထားခဲ့တာပါ”

“ဟေ!”

“သူ... ဆရာ့ကို တစ်ခုခုပြောစရာကျန်သေးတယ်ထင်တယ်”

“မင်း... မင်း သူ့အကြောင်း ဘာတွေသိထားလို့လဲ နီတွတ်”

“သူက စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်၊ ဆရာ့ကို သူကယ်နိုင်လိမ့်မယ် လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

ဦးပြည့်စုံလှဲ့ အစဉ်းစားရခက်သွား၏။ လူတိုင်းမှာ ပဟေဠိတွေ နဲ့ပါလား။ သူ့ကျန်းမာရေးပကောင်းတဲ့ကာလမှာ ဒီစံအိမ်မှာ လူဝင်လူထွက် တွေ ရှုပ်နေ၏။ သူ့လူလား ကိုယ့်လူလား ဝေခွဲမရနိုင်သလို၊ ဘယ်သူ့ကို ယုံရမှန်းလည်း မသိတော့ပေ။

အိမ်မှာ... ဗလကြီးက နွေရဲ့လူ။ နွေက သေဆိုသေး၊ ရှင်ဆို ရှင်၊ နီတွတ်ကလည်း နွေ့ကိုတုန်နေအောင် ကြောက်သူ။ နွေ့ရှေ့မှာဆို နွေ့ရဲ့သြဇာခံ။ နွေ့ကွယ်သွားရင် နွေ့လှုပ်ရှားသမျှ သူ့သိသလောက် ပြော ပြတော့လော့ ကိုယ့်အပေါ် တကယ်စေတနာတွေလား။

ဒါမှမဟုတ်... .

နွေ့လှည့်ကွက်နဲ့ ကိုယ့်ဆီက စကားကို နှိုက်ထုတ်နေတာလား။ အခု ဂစ်တာရှိတ်... .

သူက နွေ့နဲ့ပတ်သက်ဆက်နွယ်ပြီးမှ ကိုယ်နဲ့သိရတာ။ ကိုယ် အပေါ်မှာ အချိန်တိုတိုလေးနဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက်ကောင်းပြနေတာလဲ။

သူစိမ်းတစ်ယောက်က ကိုယ့်အပေါ် ဂရုစိုက်ပြနေတာကို ယုံရမှာလား။ နွေ့နဲ့နေပုံတိုင်ပုံတွေက သာမန်ထက်ပိုရင်းနှီးနေတာ၊ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကိုယ့် ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားနေသလား၊ ဘာကိုမှဝေခွဲမရနိုင်။

နာစ်မပုံစံကလည်း... .

မျက်လုံးတွေက မတည်ငြိမ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံလို့မဖြစ်ပါဘူး။

နီတွတ်ကိုတော့ ယုံကြည်အားကိုးစိတ်နဲ့ အကောင်းမြင်လိုက်၊ နွေ့လူဆိုတဲ့ အသိနဲ့ မယုံလိုက်။ စိတ်က လွန်ခဲ့နေသည်း။

“ဟော... . ရှိတ် ပြန်လာပြီ ဆရာ”

ရှိတ်က ဝင်လာပြီး သူ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ကာ ထိုင်ချ၏။

“ဒီမှာ မင်းကျန်ခဲ့တာ သိချင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် စပ်ထားတာ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝထင်တယ်”

“ကျွန်တော့်ဘဝပါ”

“ဪ”

ဦးပြည့်စုံလှဲ့ စာရွက်ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

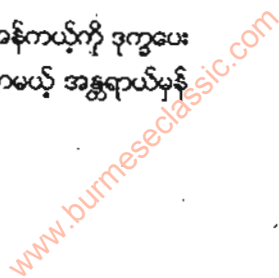
“အန်ကယ်”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ကိုယ့်ပါနော်”

“ဘာကိုလဲ ရှိတ်”

“အရာအားလုံးအတွက်ပါ။ ကျွန်တော်က အန်ကယ်ကို ဒုက္ခပေး မယ့်သူမဟုတ်ပါဘူး။ အန်ကယ်အပေါ် ကျရောက်လာမယ့် အန္တရာယ်မှန် သမျှကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်မယ့်သူပါ”

“မင်း ဘာတွေကိုသိထားလို့ ဒီလိုပြောတာလဲ”

ရှိုတ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိ၏။ ပြီးမှ...

“အန်ကယ်သိထားတာတွေထက် ဝိုသိထားတဲ့သူပေါ့ အန်ကယ်”

“ဒါနဲ့ ရှိုတ်က အန်ကယ်ကို ဘာလို့ ဒီလောက် ဂရုစိုက်နေရတာလဲ”

ရှိုတ် ဖေဖေမျက်နှာကို ငေးကြည့်ဖြစ်၏။ သားက ဖေဖေရဲ့သား တစ်ယောက်ပါလို့ ပြောလိုက်ချင်သည်။

ဖေဖေရယ်...

ဖခင်တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်မှာကို ဘယ်သားက လက်ပိုက် ပြီးကြည့်နေနိုင်မှာလဲ။

“အန်ကယ်က ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေတဲ့ အရေးကြီးဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပေါ့ အန်ကယ်”

“ဘယ်လို”

“အချိန်မတန်သေးပါဘူး အန်ကယ်၊ တစ်နေ့နေ့မှာ အန်ကယ် သိလာမှာပါ”

စာရွက်ခေါက်ကလေးကိုကိုင်လျက် ရှေ့မှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက် သွားတဲ့ရှိုတ်ရဲ့အသွင်က ပြီးပြည့်စုံလျှံ၏မျက်ဝန်းထဲ၌ အနေ့ပြကွက်များ လို ကျန်ခဲ့၏။

ဆန်း (၂၉)

“ဂစ်တာရှိုတ်က ဆောင်းရဲ့ချစ်သူလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုဦးရဲ့”

“ဟုတ်ဖို့တော့ အလားအလာရှိနေတယ်ထင်တယ်”

“ကိုဦးကလည်း”

ဆောင်း ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်၏။ အခုမှ လူသစ်တွေမို့ အပေါင်း အသင်းမရှိသေးတဲ့ ကျော်စွာဦးအတွက်၊ ဆောင်းက သူငယ်ချင်းကောင်း ဆစ်ယောက်ပါပဲ။

ဆောင်းကလည်း ကိုဦးကို ကိုယ်အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်သည်။ ဆစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ်ကို ပျင်းတိုင်း ကူးနေကြသည်ဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။

“ယောက်ျားချင်းပဲကွာ၊ ကိုယ်သိတာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ဆောင်းကို အတူ တွေ့သွားပြီး ဖြစ်သွားတဲ့ ဂစ်တာရှိုတ်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကိုယ် တအားရယ် ချင်သွားတာ”

“ရယ်လိုက်ပါလား”

“ရယ်လိုက်ရင် ဟိုကောင်က ဆွဲထိုးမှာပေါ့။ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ စိတ်ဆတ်မယ့်ပုံပဲ။ အလကား... အချောင် အသားနာမခံနိုင်ပါဘူး”

“အရင်တုန်းက သူ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘူး ကိုဦးရဲ့။ အခု အေးတာ”

“ဒါဆို အခုမှ အချစ်ကြောင့် ဒေါသဖြစ်တတ်တာပေါ့ဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့ ကိုဦးရယ်”

ဆောင်းက နှင်းဆီပန်းအိုးလေး ပျိုးနေသဖြင့် ကျော်စွာဦးက လက်ပိုက်၍ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ကူလုပ်ပေးချင်ပေမယ့် နှစ်ယောက်အသိုက်တို့ကလမှာ နေရာတိုင်းမသင့်တော်။

ကိုယ့်စိတ်က ရိုးသားပေမယ့်...

အမြင်မှားခဲ့ကြည့်တတ်တဲ့မျက်လုံးတွေကို ကြောက်တာ။

“အဲဒီနေ့က ကိုယ်ပြောခဲ့တာကို ဆောင်း မှတ်မိလား”

“ဘာလဲ ကိုဦး”

“ကျေးဇူးမလိုဘူး။ အခြားလိုချင်တာရှိထူးဆိုတာလေ”

“အင်း... ကိုဦး ဘာလိုချင်တာလဲ”

“ဘာမှမလိုချင်ဘူး။ ဂစ်တာရိုတ်ကို တမင်ကလိပေးလိုက်တာ သူဒေါသဖြစ်တဲ့ပုံက ကြည့်ကောင်းလို့”

ဆောင်း ပြုံးမိသွားသည်။ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူတစ်ယောက်ကို အခြေလူတစ်ယောက်က ကြည့်ကောင်းတယ်ပြောတာကို ဆောင်း မကျေနပ်

ရိုပျံ့မလား။

“ကိုဦးက ဘာလို့ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားတာလဲ”

ကျော်စွာဦးက ရယ်ကာ...

“ဆောင်းက ကိုယ့်ညီမလို့ ကိုယ်က သတ်မှတ်ထားတာလေ။

အဲဒီတော့ ကိုယ့်ယောက်ဖလောင်း ကောင်းမကောင်း... တော်မတော် သိထားသင့်တာပေါ့”

“ကိုဦးနော်... ဘာယောက်ဖလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မသိဘူး”

“ကောင်မလေး ရှက်သွားပြီ”

ကျော်စွာဦးက စလေ ဆောင်းက ရှက်လေမို့ သူ့ရှေ့ကနေ ဆောင်း ထလာခဲ့၏။ ဒီလိုကျတော့ နောက်မှလိုက်လာကာ...

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“နေ့တိုင်း ခြံထဲမှာပဲ နေရတာ မပျင်းဘူးလား”

“မပျင်းအားပါဘူး ကိုဦးရယ်။ ဘာအလုပ်မှမရှိလည်း စာဖတ်

နေလို့ရတယ်။ အင်း... အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ရှာတော့ရှာနေတာပဲ”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာပေါ့”

“သမီးရေ”

“ရှင်... အမေ”

အမေ ဆောင်းတို့ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သည်။ လက်ထဲ

မှာ ဆောင်းရဲ့ ဟုန်းဖုန်းလေးကို ကိုင်လာ၏။ ဖုန်းလာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။

“ဖုန်းလာတယ်”

“ဘယ်သူဆီကလဲ အမေ”

“ရိုတ်ဆီက”

“အဟုန်း”

ကိုဦးက ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရယ်လေသဖြင့် ဆောင်း လှည့်၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ ဆောင်း အမေ့လက်ထဲက ဖုန်းကို ယူပြီး

“ဟဲ့လို”

“ဆောင်း”

“ဆောင်း အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ခြံထဲမှာ နှင်းဆီပင်တွေ ပျိုးနေတာ”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ကိုယ်နဲ့လို့ ပြောလိုက်လေ”

“ဟင်! ”

ကိုဦးက တမင်အနားကပ်ပြောလိုက်သဖြင့် တစ်ဖက်မှ ရိုတ် အသံက ‘ဟင်’ ခနဲ။

“ဆောင်း... မင်းအနားမှာ ကျော်စွာဦး ရှိနေတာမဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“ကျွတ်!”

“ရှင်ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောလေ”

“ပြောချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး”

“မရှိရင် မပြောနဲ့လို့”

“ကိုဦး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ကိုဦးသက်သက် ရိုတ်ကို စနေတာ။ ဆောင်းက-လှည့်ပြီး တိုး တိုးကြိတ်ကြိတ် တောင်းပန်လိုက်၏။ အကျိုးစားသန်က ရန်များ၏တဲ့။ ကို ဦးနဲ့ရိုတ်ကို ဆောင်း ပြဿနာမဖြစ်စေချင်ပါ။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းအလုပ်ဆင်းရမယ် ဆောင်း”

“ဟင်! ဗြူးစားကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အခုတောင် ဆင်းစေချင်တာ”

“အင်တာဗျူးတွေဘာတွေ မဖြေရဘူးလား”

“မလိုလို့ မပြောတာပေါ့ကွ”

လေသံက မုန်တိုင်းထက် ပြင်းနေသည်။ ဒါကိုပဲ နားစွင့်ပြီး ကျော်စွာဦး ပခုံးတွန့်လိုက် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်။

“ဘယ်မှာဆင်းရမှာလဲဟင်”

“ULTIMATUM... ကုမ္ပဏီမှာ”

“ရှင်!”

“မနက်ဖြန် ကိုယ်လာခေါ်မယ်၊ စောင့်နေ”

“ကျွန်မ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ မလုပ်ချင်ဘူး”

“မလုပ်လို့မရဘူး။ ကိုယ့်အမိန့်ကိုနာခံ... ဒါပဲ”

“ဂစ်တာရိုတ်”

ခေါ်လို့မရတော့ပေ။ သူပြောချင်တာပြောပြီး ဂစ်တာရိုတ် ဖုန်း စိတ်သွားတာ။ တကယ်တမ်းမှာ ဆောင်း သူ့ကိုမလွန်ဆန်ပါဘူး။

“ကိုယ့်အမိန့်ကိုနာခံ... ဒါပဲတဲ့၊ ဟား... ဟား... ဟား”

“ကိုဦးနော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီမှာ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထက်”

“ဒါလား စိတ်ညစ်တဲ့ရုပ်၊ အချိန်တန်ရင် နင် ပုတ်သင်ညှိပဲဖြစ်မှာ”

“သိပ်မစနဲ့ သားရေး၊ မင်းညှိမက ဂစ်တာရှိတ် အထင်လွဲမှာကို ကြောက်နေတဲ့ပုံပဲ။ တော်ကြာ ထိုင်ငိုနေဦးမယ်”

“အဲဒီတော့လည်း အန်တီနဲ့ကျွန်တော် မျက်ရည်မြစ်၌ စီးဖော့ခြင်းဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဂျာနယ်ထဲမှာ နေရာယူခွင့်ရသွားတာပေါ့။ ဟုတ်ဘာလား”

ဒေါ်ချောစုပါ ပြုံးမိ၏။ ကိုယ့်သမီးစိတ်ကိုလည်း ကိုယ်သိနေသည် ရှိတ်နဲ့ပတ်သက်လာလျှင် အရာရာကို အလေးထားတတ်သူ။ သူမအနားမှာရှိနေတာကို မသိတဲ့ရှိတ်။ အထင်လွဲပြီး သဝန်တိုသံကိုလည်း ကြားမရတော့။ ဟင်း... သူမ ဖြေရှင်းပြရမှာပေါ့။

ကျော်စွာဦးကလည်း စဖြစ်အောင် ထပ်စသေးသည်။

“ကိုကိုရှိတ်ရေး... လာပါတော့၊ ဆောင်းလေး တမော့မော့”

“ကိုဦးနော်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဆန်း(၃၀)

“ဦးကျော်မောင်မောင်မြင့်တို့အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နွေ၊ အဲဒီဧည့်ခံပွဲကို ဦးရာဇဝံ မဖြစ်မနေလာမှာ နွေခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဟန်မိုးသက်ခမျာ ရာဇဝံ၏အကြောင်းကို စုံစမ်းရတာ အသည်းအသန်။ ခြေသပွတ်တိုင် လည်လှမတတ်ပါပဲ။ အခု သတင်းရပြီ။

ပါတီပွဲတစ်ခုကို ရာဇဝံ လာမယ်တဲ့။

“အဲဒီပွဲက ဘယ်တော့လဲ ကိုမိုး”

“မနက်ဖြန်ည”

“အိုကေ... ကျွန်မတို့သွားကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကိုယ့်ကိုဖိတ်ထားတာမျိုးမရှိတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ သွားမလဲ”

“ဖိတ်ပါတယ်၊ ဦးကျော်မောင်မောင်မြင့်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကိုဖိတ်ထားတာ။ သူနဲ့ကိုယ် သိပါတယ်”

၂၃၆ ၈ မိုးစက်ဗွန်

“ကြော်”

ကျားဝေဦးလဲ၏အပြုံးက နွေ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ မိတ္တူကူးလျက်။ ရာဇဝံ... ရှင်ဘယ်လိုလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကို ကျွန်မရအောင် ထောင်ဖမ်းမှာ။ နွေ့ထက်သာလွန်တဲ့။ နွေ့ထက်ပိုပြီး ပျံ့ပြင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်းကို ရှင်ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။

ရာဇဝံ... တဲ့။

စီးပွားရေးလောကမှာ ဟိုးလေးတကျော်ကျော်နဲ့ သတင်းကြီးနေတဲ့ယောက်ျား။ ဒီယောက်ျားက ဘာသားနဲ့ထုံဆစ်ထားတာမို့လို့လဲဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးစိတ်က ပပျောက်မသွားခဲ့။

“နွေ့...”

“ကိုမိုး ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ”

ဟန်မိုးသက်က“နွေ့ခါးလေးကို နောက်ကနေ သိမ်းဖက်ရင်း...”

“ကိုယ်တို့ ဒီလိုနဲ့ပဲ စခန်းသွားကြတော့မှာလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ ကိုမိုးရဲ့”

“ကိုယ် နွေ့နဲ့အတူတူနေချင်လှပြီ”

“ကိုမိုးကလည်း မတွေ့လိုက်နဲ့၊ တွေ့လိုက်တာနဲ့ ဒီစကားပဲ”

“ကိုမိုးက ချစ်တာကိုး”

“ချစ်နေကြရုံနဲ့ ပြီးတာမှမဟုတ်ဘဲရှင်၊ အခုရော အတူတူမနေတာကလွဲရင် ရှင် ကျွန်မဆီကလိုချင်တာကို ရအောင်ယူနေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“မပြောနဲ့တော့”

ဟန်မိုးသက် သက်ပြင်းချစ်၏။ သူ့မှာ နွေ့မသိတဲ့လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု ရှိနေပြီ။ အဲဒါက ရောဂါတစ်ခုဖြစ်၏။ ခုတလော ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ သွေးစစ်တာ မသင်္ကာဖြစ်မိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

သူ့မှာ...

HIV ပိုးရှိနေပြီတဲ့။ နွေ့နဲ့မပတ်သက်ခင်က သူ့ရှုပ်ခဲ့တဲ့အကျိုး ကျေးဇူးတွေ။ နွေ့ကိုကျမှ သူ့အရူးအမူးဖြစ်ခဲ့တာ။ သိလိုက်ရမှ နောက် ဆုတ်ဖို့ဆိုတာ ဘာထူးတော့မှာလဲ။ တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်း၊ နှစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်းပဲလေ။

“နွေ့”

“မပြောနဲ့တော့ ကိုမိုးရယ်၊ အခုချိန်မှာ နွေ့ ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ရာဇဝံကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ်နိုင်မလဲဆိုတာပဲ နွေ့ ခေါင်းထဲမှာရှိတယ်”

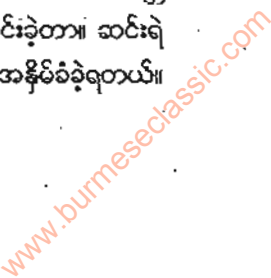
“ကိုယ်လည်း ကြံနေတာပဲ နွေ့ရယ်”

“ရှင်လုပ်သမျှက ပက်သာပက်စာယ်၊ ရေမပါဘူး”

“နွေ့ ဘာလို့ ဒီလောက်လောဘကြီးနေတာလဲ”

နွေ့... ဟန်မိုးသက်လက်ကိုဖယ်ချွတ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။ မျက်ဝန်းတွေက စူးရဲနေသည်။

“လောဘကြီးရမယ် ကိုမိုး၊ နွေ့ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကိုမုန်းတယ်။ ခြစ်နိုင်ရင် တစ်လောကလုံးကို အုပ်စိုးပြီး မင်းမူလိုက်ချင်တာ။ အဲဒီအတွက် စိတ်ကြောင့်ပဲ ကျွန်မမိသားစုကို ကျွန်မ အပြီးကျော့ခိုင်းခဲ့တာ။ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝမှာ နွေ့ အရမ်းမျက်နှာငယ်ခဲ့ရတယ်။ သူ့များအနှိမ်ခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒါတွေကို စိတ်နာလို့”

“အခု နွေက သူငွေမကြီးဖြစ်နေပြီပဲကွာ”

“ကျွန်မ ဒီလောက်နဲ့ မရောင့်ရဲနိုင်ဘူး”

“နွေ့စည်းစိမ်နဲ့ ကိုယ့်စည်းစိမ်ပေါင်းလိုက်ရင် နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ နွေ့ရယ်”

နွေ့ မဲခနဲဖြစ်သွား၏။ လောဘာဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ နွေ့ပိုင်ဆိုင်တဲ့စည်းစိမ်ဆိုတာ ဦးပြည့်စုံလှဲ့ မသေသေးသရွေ့ မပိုင်ဝက်မွှေးပဲ။ ဟန်ဖိုးသက်ရဲစည်းစိမ်ကရော ဘယ်လောက်တောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေလို့လဲ။

နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ... ရာဇသံရဲ့အဖျားအနားလောက်ပဲ ရှိတာကို။ ရာဇသံသာ ကိုယ့်ထောင်ချောက်ထဲဝင်လာရင် ပွဲကပြီးပြီ။

“ကိုယ်... နွေ့ကို ကိုယ့်စည်းစိမ်တွေအားလုံး ပုံပေးမယ်”

“အပိုတွေမပြောနဲ့၊ ကျွန်မအနားမှာရှိနေချင်သေးတယ်ဆိုရင် ကျွန်မခိုင်းတာကိုလုပ်”

အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါပဲ။ ဟန်ဖိုးသက် ခေါင်းခါခွင့်မရခဲ့ပေ။ နွေ့ခိုင်သမျှ လုပ်ပေးနေခြင်းနှင့်ပင် သူ့ဘဝ အဆုံးသတ်ရတော့မှာလား။

အာန်း(၃၁)

ရောင်စုံဆလိုက်မီးများကြားမှာ စိန်ရောင်တွေက ဖျတ်ဖျတ်လက်နေသည်။ အရောင်အသွေးစုံလင်လှသော လူအများကြားမှာ နွေ့ထက်သာလွန်၏အလှက ထင်းထင်းလင်းလင်း။ သူများတွေလို စိန်စီထားတာတုတ်တဲ...
ပတ္တမြားရောင်တောက်နေသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရဲရဲငြီးနေ၏။ အနီရောင်ကြောင့် ထင်းနေတာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

“ကိုဟန်ဖိုးသက်၊ လာဗျာ... ဒီဘက်ကို”

“ဟင်”

အသံရှင်ကိုအကြည့်၊ သူကလည်း ကိုယ့်ကိုအကြည့်နှင့်ဆိုသွား၏။ သူကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းစား။ ကိုယ်ကလည်း အံ့သြခြင်းမျက်နှာများနှင့်သာ။

“ခင်... ခင်ဗျား”

www.burmeseclassic.com

“မင်း...”

တစ်ကိုယ်တစ်ပြန် ထိုးမိလိုက်တဲ့လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းဟာ လေထုထဲ၌ ကြက်ခြေခတ်သွားမည်ထင်၏။

“မောင်မောင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ... မင်းတောင် ဦးကျော်မောင်မောင်မြင့်ဆိုတာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီကိုး။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဘူးပင်လို စင်ကောင်းလို့ တက်လာခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ မြင်းခွာရွက်လို ခြေပြင်တွယ်ကပ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်ခဲ့တဲ့ ဆေးဘက်ဝင်အပင်မျိုးပါ။”

ဒီစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နွေ မသိဘဲနေပါ့မလား။ အကြည့်ရှူးစူးတွေမှာ နဂါးငွေ့များပါခဲ့လျှင် နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့မျက်လုံးများက ပေါက်ကွဲလွင့်စင်ကုန်လိမ့်မည်။

ဟန်ပိုးသက်၊ ကြက်များခွပ်ခါနီး ရင်းနေသလို လည်ဆံထောင်ကာ ချက်ကောင်းဆီတီဖို့ ရွေးနေကြသော နှစ်ယောက်ကို မအူမလည်နှင့် ကြည့်နေ၏။

“နွေနဲ့ ကိုမောင်မောင်က သိနေကြတာကိုး”

ဟန်ပိုးသက်စကားကို မကြားကြသည့်အလား။

“ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုတာ အရမ်းမှန်တယ်နော် ခေါ်နွေထက်သာလွန်”

“ကမ္ဘာကြီးကျဉ်းတာ ကျယ်တာကိုပြောနေရအောင် ငါက ရှောင်ပြေးနေတာမှမဟုတ်ဘဲ မောင်မောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ယိုသူမရှက်ပေမယ့် မြင်သူကရှက်ပြီး မျက်စိမှိတ်ရှောင်ပြေးရင်း အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပဲမဟုတ်လား။”

“ဒါက သူ့ကြမ္မာသူ့ဖန်တော့၊ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး”

မောင်မောင်က မဲ့လိုက်ရင်း...

“အစွယ်ကိုတောင်း၊ ဣတောင်း၊ ပန်လိုလူက မိဖုရား စူဠသုဘဒ္ဒါ၊ စေခိုင်းသူက မင်းဖေကရာမ၊ မြားပစ်သူက ကျွန်တော်မျိုး မုဆိုးသောနတ္တိလို့ လျှောက်လွှဲချက်ပေးဖို့မရှိအောင် သုံးနေရာစလုံးမှာ ခင်ဗျားပဲ ဝင်ကခဲ့တာလေ”

နှစ်နဲ့ချီပြီး မျိုးသိပ်ခဲ့ရတဲ့သူငယ်ချင်းအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့ခြင်းတွေ၊ ခုမှ အိတ်သွန်ဖာမှောက်ပြောခွင့်ရပြီမို့ မောင်မောင် လျှာဖျားကို ဖျားရည်သုတ်လိမ်းမထားနိုင်။

သားကိုချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ဖအေကို အပိုင်သိမ်းသွင်းလိုက်တဲ့ မိန်းမ။ ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းခဲ့တာထက်၊ မာယာကို ဖိနပ်လုပ်စီးပြီး လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို နင်းခြေခဲ့တဲ့သူ။

“မင်းက ဧည့်သည်ကို ဒီနည်းနဲ့ကြိုဆိုတာလား မောင်မောင်”

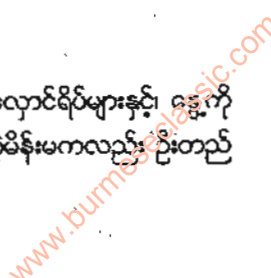
“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မဖိတ်ခဲ့မိဘူးထင်တယ်”

“ငါကလည်း လာချင်လွန်းလို့ လာတယ်မထင်နဲ့၊ ငါ့အတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ရာဇသံ”

မောင်မောင် ပြုံးမယောင်သမီးသော လှောင်ရိပ်များနှင့်၊ နွေကို ကြည့်ပုံက ခပ်ထေ့ထေ့။ နွေထက်သာလွန်ဆိုတဲ့မိန်းမကလည်း ဦးတည်

ရာအရပ်မှာ မိုးကြိုးလက်နက်တပ်ဆင်ထားရင်တောင် ကျည်ကာအထိ
ဝတ်ပြီး ဝင်တိုးမယ့်သူ။

မောင်မောင့်လောက် အရည်အချင်းလေးကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး
ခနဲထွေးထုတ်လိုက်တဲ့ ကွမ်းတစ်ယာမျှပင် အရောင်တက်သည်လို့မထင်
“ဦးရာသေ လာပြီ”

ဦးရာသေဆိုတာနှင့် ပရိတ်သတ်အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကြည့်
သွားကြလေ၏။ လူတွေ စီးပွားရေးသမားတွေ စိတ်ဝင်စားနေကြသေး
ဦးရာသေ။

နွေ . . . လည်ပင်းကိုလိမ်ပြီး ပြန်လာည့်အကြည့်။
“ဟင်္ဂါ!”

တန်ဖိုးကြီးလှသော အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ Arrow excel lens
အဖြူရောင်ကို နက်နက်တိုင်းနက်ပြာရင့်ရောင်နှင့် သူ့ပုံစံက ရှင်းသန့် ထည့်
ကြည့်နေသည်။

ဝေကြည့်လိုက်သောမျက်ဝန်းအစုံသည် ဟိုးအရင်တုန်းကထက်
နူးညံ့တောက်ပနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ စူးရှသလိုနှင့် ချီဝေနေသည်မှာ
သရုပ်ကို ဖော်ထုတ်နေသည့် နေတစ်စင်းအလား။

အရင်တုန်းက . . .

ခပ်ပါးပါးဟန်ရှိသော ခန္ဓာကိုယ်သည် အခုတော့ တောင်ထမ်း
ကြွိုင်လျက် သူ့အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အလွန်မှကြည့်လို့ကောင်းနေ၏။

“သူ . . . ဘုန်းလှိုမိုး”

လွှတ်ခနဲထွက်သွားသော ဒီနာမည်။

“မဟုတ်ဘူး . . . သူက ရာသေ၊ ဘုန်းလှိုမိုးက သေသွားပြီ”

မောင်မောင့်ဖြေသံက တိုပြတ်ပြတ်။ ဟုတ်တာပေါ့။ လောကမှာ
သူတူမရှား နာမည်တူမရှားဘဲ။ ဘုန်းလှိုမိုးက သေသွားခဲ့တာကြာပြီ။
အသက်ရှင်လျက်ရှိသေးရင်တောင် ဒီလိုအကောင်းပကတိကျန်ခဲ့မှာမဟုတ်
ဘူး။

ရာသေကိုစူးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ သူ့ဘေးမှာ အပြုံးလေးမပွင့်
အဖွင့်နှင့် ကပ်ပါလာသောမိန်းကလေးကိုမြင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်
ဦးခဲ့သောနွေ၊ သိမ်ငယ်ချင်သလိုဖြစ်သွား၏။

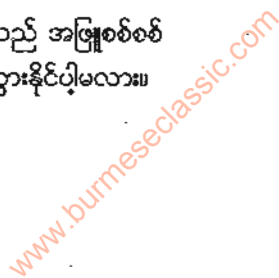
ခပ်ပါးအားလုံးကို အပြောင်သိမ်းပြီး ဖဲပြားလှလှလေးများနှင့်
ပုံပြင်မြင့်ထုံးဖွဲ့ထားပြီး မဟာဆန်သောနဖူးပြေပြေလေးနှင့် ဖူးရှ ကြည့်
ရင်နေသောမျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းသည်ဟုဆိုနိုင်သည်။

ပန်းဆီချောင်နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက နှင်းဆီဖူးလေး ပွင့်အာလာ
တော့မည်နယ်။ သူမသည်လည်း အဖြူရောင်ကိုသာ ဝတ်စားထားလျက်။
အဝမ်းဆက်ပုံဆန်းဆန်းလေးနှင့်သာ။

အခုမှ . . .

နှစ်ယောက်စလုံး တိမ်ပေါ်က ခုန်ဆင်းလာသည့် တိမ်မင်းသား
နှင့် တိမ်မင်းသမီးလေးလို၊ သူတယ်သူလဲ . . . ရာသေနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်
နေသလဲ။ ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတို့နှင့်အတူ မနာလိုဝန်တို့ခြင်းစိတ်က ဓာတ်
သိလောင်းပြီး မီးတို့လိုက်သလိုပါပဲ။ ဟုန်းခနဲထည့်ပြီး တောက်လောင်ခြင်း
နှင့်။

အနီရောင်လွှမ်း၍ ရဲရင့်နေသော နွေအလှသည် အဖြူစစ်စစ်
နီနှင့်ရစ်၍ သွန်းဆစ်ထားသောသူမအလှကို ကျော်လွှားနိုင်ပါ့မလား။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . .

အရောင်ပျော့သွားချင်သည့်စိတ်ကို ရဲဆေးတင်ပေးလိုက်၏။ ထိုဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဦးတည်ချက်ပန်းတိုင်ကို လှမ်းနိုင်စွမ်းရှိရမည်။

နွေ... .

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားရာမှ အံကြိတ်သံနောလျှစ်

“သူက ဘယ်သူလဲ မောင်မောင်”

မောင်မောင်က ကောင်မလေးကိုညွှန်ညွှန်လျက်... .

“ဝေသီဆောင်း”

“ရာသေခွဲ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ရာသေခွဲ စက္ကထရီ”

“လောလောဆယ်ဆိုတဲ့စကားကို နီဒါနိုးပျိုးထားပုံထောက်တော့ နောက်ဘာဖြစ်လာဖို့ရှိသလဲ”

“ရှိတယ်လေ၊ ရာသေခွဲက ဝေသီဆောင်းကို အရေးပေးတယ်ဆိုတော့”

“ရပြီ”

နွေ လက်ကာပြုလျက် မျက်လုံးက စူးခဲ့ပြင်းထန်စွာ... .

“ငါ့ကို ရာသေခွဲ မိတ်ဆက်ပေးပါ မောင်မောင်”

“ကောင်းပြီလေ၊ လိုက်ခဲ့”

နွေနဲ့ဟန်နိုးသက်၊ မောင်မောင်နောက်မှ လိုက်ခဲ့၏။ ဒီပွဲမှာ ဟန်နိုးသက်အတွက် ပြောစရာစကားမရှိသလို ကိုယ်က ဘေးလူကြီးသက်သက် လိုဖြစ်နေ၏။

ရာသေခွဲတို့ဝိုင်းနားကိုရောက်တော့ နွေ ရာသေခွဲနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်၏။

သတိမထားမိသည် မရှိရအောင် အနီရောင်ရဲရဲကိုဝတ်လာတဲ့ အထဲ၊ ရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်လိုက်တော့ ထင်းနေမည်သာ။

“ဦးရာသေ”

“ဪ... . ဦးမောင်မောင်၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းနောက်ကျ သွားတယ်ဗျာ။ ဆောရီးနော်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုလူက နောက်ဆုံးမှရောက်လာလည်း သီးသန့်ခွဲပြီး ရှယ်ညှော်ခံရမှာ”

ရာသေခွဲက ပြုံးနေသည်။ မောင်မောင်က နွေဘက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ရာသေခွဲဘက်သို့ပတ်သွားကာ... .

“ဦးရာသေခွဲ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ဟင်”

ပါးစပ်မဖွင့်သောအပြုံးနှင့် ရာသေခွဲက မောင်မောင်ကိုကြည့်သည်။

“သူက ဒေါ်နွေထက်သာလွန်တဲ့ ‘နွေ’ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက ဘော့စ်ပါ”

“ခုလိုတွေ့ရတာ အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါ်နွေထက်သာလွန်”

“ဟတ်ကဲ့... . ကျွန်မကလည်း ထိုနည်းတူပါ”

“ဦးရာသေခွဲကိုတော့ ဒေါ်နွေထက်သာလွန်က သိပြီးသားဆိုတော့ အထူးမိတ်ဆက်ပေးနေစရာမလိုတော့ပါဘူး”

“ထိုင်လေ”

ရာသေခွဲက ထိုင်ခုံလွတ်တွေကို မေးငေါ့ပြရင်းဆိုသည်။ သူထိုင်ခိုင်းမှထိုင်မိသည် ကိုယ့်အဖြစ်ပါလား။

ရာဇသံ၏အကြည့်က ဟန်မိုးသက်ဆီသို့ ရွှေပြောင်းလျက်... .

“ဒေါ်ခွေထက်သာလွန်ရဲ့ အမျိုးသားလား”

နွေ ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွား၏။

“မိတ်ဆွေပါ”

“ဪ... ဆောရီးဗျာ”

ရာဇသံနှင့်တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်ခွင့်ရတာကိုပဲ ကိုယ့်အရှိန်အထိ တွေ့ပါ တောက်ပသွားသလို။ ရာဇသံကိုလာပြီးမိတ်ဆက်ကြသူတွေက များ မှုများ။

ဒီလိုတွေ့ရဖို့ အခွင့်အရေးကို ချောင်းနေကြတာလေ။

နွေ... ရာဇသံနှင့် ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံခွင့်လေးရသည်နှင့် ကိုယ့်ကိုလက်တွဲခေါ်ဖို့ ပြောကြည့်သည်။ ရာဇသံဆီက ထွက်လာတဲ့အဖြေ က... .

“ပူးပေါင်းလက်တွဲဖို့ပြောလာတဲ့သူတိုင်းကိုသာ လက်ပြန်ကမ်း ပေးရရင် အင်္ဂုလိမာလဖြတ်ခဲ့တဲ့လက်တွေကို ကျွန်တော် ဈေးကြီးကြီးပေး ဝယ်ပြီး တပ်ထားမှာဖြစ်မှာ။ ဆောရီးပါ... ဒေါ်ခွေထက်သာလွန်၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်ပြီး လျှောက်တတ်မှာ၊ လူတော်လူမာကောင်းဆိုတာ ဖြစ်လာတာပါ။ ကိုယ့်အစွမ်းအစကိုပြုချင်သူတိုင်းဟာ ဗေဒါလို ရေပြာကို အားကိုးပြီး မရှင်သန်ဘူး။ နေကြာလို နေကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ခေါင်း မော့ ရင်ကော့၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မတ်မတ်ထူနိုင်ရမယ်တဲ့”

ပြောလိုက်တဲ့စကားလုံးက လူကိုပေါက်လျှင် သေနိုင်သည်။ နွေ ဆိုတာလည်း ရှားမီးခဲပဲမို့ အရှုံးမပေးဘဲ သောမာနကို စိန်စီရွှေချပြီး ချော့ ပစ်လိုက်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မခေါ်ရင်နေခဲ့ရုံပေါ့ ဦးရာဇသံ၊ ကျွန်မကလည်း ဝမ်းမနည်း ပါဘူး။ ရှင်ရှေ့ကို ခုန်ကျော်တက်ဖို့အတွက် ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ် ရတာပဲလို့ သဘောထားရတာပေါ့”

ပရိတ်သတ်များက ထာဝရလေးစားလျက်... .

မိုးခက်ပွင့်

(ဒုတိယဇာတ်ဆုံစဉ်းပိုင်းကို အတိတ်တော်ဂျာနယ်၊ ဒုတိယပိုင်း ဇာတ်ဆုံစဉ်းကို အယ်ဂျစ်အကျွင်း ဣတိပါရည်။)

ပုံနှိပ်မှုက်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၄၊ အောက်တိုဘာ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ တီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေဝဒေသာအာပိဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ တီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၄၀၀ ကျပ်
- အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ ကျပ်

မိုးစက်ပွင့် ၀၉၅-၀၃
 သမိုင်းကြောင်းမလှတဲ့မြစ်(ဇာတ်သိမ်းပိုင်း) / မိုးစက်ပွင့်။ ရန်ကုန်
 ရွှေဥစာပေ ။ ၂၀၁၄ ။
 ၂၄၂ - စာ ၊ ၁၂-၃ × ၁၈ ဇင်တီ ။
 (၁) သမိုင်းကြောင်းမလှတဲ့မြစ်(ဇာတ်သိမ်းပိုင်း)

မိုးစက်ပွင့်

သမိုင်းကြောင်းမလှတဲ့

မြစ်

(ဇာတ်သိမ်းပိုင်း)

Love cannot be created nor destroyed, It creates itself.

အချစ်ကို ဇန်တီး၍လည်းမရ၊ ဖျက်ဆီး၍လည်း မရပေ။ ၎င်းဘာသာ၎င်း ဇန်တီးလာခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း(၅)

“တောက်၊ ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာ”

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရအသံက ဒေါသဖျက်မာန်ကြောင့် တုန်ယင် အက် ကွဲလျက်။ ရာဇဝံ. . . သူက ဘာကောင်မို့ ဒီလောက် မာန်တွေ တက်နေ ရတာလဲ။ ပြောလိုက်တာ နွေက ဘာမှအသုံးမကျတဲ့အတိုင်း။ တွေ့မယ်ဟု. . .

ကြိမ်းဝါးရင်း ခေါင်းကိုမော့ကာ အသက်ကိုအောင် ဂျုပစ်လိုက် ၏။ ပြိုင်ကြပြီဆိုရင် နိုင်ရမှကျေနပ်သည့် နွေ့ဉာဉ်အတိုင်း ကိုယ်နိုင်ဖို့ အတွက် ဘယ်လိုလက်နက်ပုန်းကိုပဲ သုံးရသုံးရ အောက်လမ်းပညာတွေ နဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြံစည်နေသမျှ တင်ပါးနှင့်ဆိုဖာက၊ မေ့သောက အင်းဝ ရာဇာဖြစ်နေပြီ။

ကိုယ့်အပေါ် ကျောသွားတာကိုခံရတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်။ ကိုယ်ခံလိုက်ရပြီဆိုတာနှင့် မခံချင်သည့်စိတ်တွေက ခေါင်းလေးတထောင်

ထောင်နှင့် ချိုးမရနိုင်မိမရ။ အိပ်စက်သော်လည်း မပျော်။ စားလို့လည်း မျိုမကျ။ သွားတော့လည်း စိတ်နဲ့ကိုယ်က မကပ်။

“မနွေ”

“ဟင်! ဪ... သက်တန်ခင်”

“မနွေရဲ့ဖုန်း”

နွေ... ဖုန်းကို ထားမိထားရာထားခဲ့တာ ပိတ်ထားဖို့မေ့နေခဲ့၏။ သက်တန်ခင်က ဖုန်းကိုထောင်ပြုပြီး ဝင်လာပုံထောက်တော့ ဘယ်သူထက် သလဲ။

“ဘယ်သူတဲ့လဲ သက်တန်ခင်”

“ဟန်မိုးသက်တဲ့”

“သူ့ကို မနွေ မတွေ့ချင်ဘူး၊ မရှိဘူးလို့ပြောလိုက်”

သက်တန်ခင်ကလည်း ချက်ဆိုတာနှင့် နားခွက်က မီးတောက် ပြီးသား။ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ထင်လို့ မနွေ ခရီးထွက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဖုန်းက မေ့ကျန်ခဲ့တာလို့ တစ်ခါတည်းလိမ်ပြီးသား”

နွေ ပိရိစ္ဆာပြုံးလိုက်၏။

သက်တန်ခင်...

ဒီကောင်မလေး... နွေထက် အသက်ငယ်ပေမယ့် သွက်လက် ချက်ချာ၏။ ရဲရင့်ခြင်းကို မျက်ဝန်းမှာ ကပ္ပလာခြုံထားသူ။ နွေငယ်ငယ်က အတိုင်းပါပဲ။ သူမ မပြောရဲတာ၊ မလုပ်ရဲတာမရှိ။ ထက်မြက်မှုရှိပြီး ဘဝအတွက် ပင်လယ်ကိုပင် လက်ပစ်ကူးရဲသည်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးပါ။

နွေ...

သက်တန်ခင်လို တတည့်တစ်ယောက်တော့ မွေးထားသင့်သည်။ ဒီကောင်မလေးမှာ နွေထက်သာတဲ့အချက်ရှိ၏။ အဲဒါဘာလဲဆိုရင် တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကျွမ်းကျင်ခြင်းပင်။

သူမလေးနဲ့ စတွေ့တဲ့နေ့က...

ဗလကြီးနဲ့နွေ ကပ္ပထီကအပြန် လမ်းမှာ ကားပျက်နေ၏။ လူရှင်း သည့်နေရာမှာ ရဲမိုက်တို့ညီအစ်ကိုနှင့် ဆုံကြ၏။ ငွေပြတ်နေလို့ နည်းနည်းလောက် မစပါတဲ့။ နွေ သူတို့ကို တိုက်သင့်သလောက် ပေးထားတဲ့ကြားက ရောင့်တက်လာကြသူတွေ။ နွေမှာ ငွေတွင်းရှိတယ်များ မှတ်နေသလား မသိဘူး။

ဘုန်းလှဲမိုးကို လုပ်ကြံပေးခဲ့ရတာတစ်ခုနဲ့ တောင်းလိုက်တဲ့အခွင့်အရေးတွေက ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်။ နွေက နောက်ထပ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတော့ သူတို့က အကြမ်းဖက်လာသည်။ ဒါကို သက်တန်ခင်က ဝင်ကူညီခဲ့တာ။

နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့ခွင့်ရတော့... ရိုက် ရှာလာပေးတဲ့ နာစွဲအဖြစ်။ ငွေလိုနေလို့ အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါတဲ့လေ။ ဒီကောင်မလေး ငွေကို မက်မောတဲ့ပုံပဲ။ ငွေစက္ကူအုပ်ကိုထောင်ပြုပြီး ရဲမိုက်တို့ညီအစ်ကိုကို ဆုံးမခိုင်းကြည့်သည်။ လွယ်လွယ်လေးပဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပိပိရိရိလှုပ်ရှားသွားတာ ဘာသံမှမထွက်။

သက်တန်ခင်လို မိန်းကလေးမျိုး... နွေအနားမှာ ရိုက်ရိုက်နေသင့်သည်။

“သက်တန်ခင်”

“ပြောပါ မနွေ”

“မင်း ဘာကြောင့် ငွေကိုမက်မောတာလဲ”

“... နှစ်မြှုပ်ခဲ့သူတစ်ယောက်က ငွေမက်တာ
... လူတွေက မရှိဆင်းရဲသားဆိုရင် သိပ်နှိမ်ချင်ကြတာ။
... ရှေးစစ်သူပါးကူတို့ချင်ကြတာ။ ငွေရှိတဲ့လူတန်းစားတွေ
ကျတော့ ဘုရားတစ်ဆူ၊ ဂူတစ်လုံးလို ကိုးကွယ်ကြတာ။ အဲဒါတွေကို နာ
ကြည်းမှန်းတီးလွန်းလို့ သက်တန်း... ငွေဆိုတာ ဒုတိယဘုရားသခင်လို
သတ်မှတ်လိုက်တာ မနွေ”

“ကြိုက်တယ်”

“ရှင်”

“မင်းနဲ့ငါ ခံယူချက်ချင်းတူတယ်။ ငါ့ဘဝမှာလည်း ငွေဆိုတာကို
ဘယ်လောက်ရရ ငါရောင့်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

ဆိုစည်းသွားကြတဲ့မျက်ဝန်းနှစ်စုံက အတ္တတွေ လွန်ဆွဲပြီးဆိုင်
လိုက်သည်နယ်။ အသွင်မတူရင် အိမ်သူမဖြစ်။ အသွင်တူမှ အိမ်သူဖြစ်
တာတဲ့။

နွေထက်သာလွန်နဲ့ သက်တန်းခင်တို့နှစ်ယောက်က အသွင်တူနေ
ကြပြီ။

“မင်းကို သတ္တိရှိပြီး စူးရှထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
လို့ ငါယုံကြည်တယ် သက်တန်းခင်။ အဲဒါကြောင့် မင်းနဲ့ငါ အပေးအယူ
တစ်ခုလုပ်ချင်တယ်။ မင်းလုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းတောင်းသလောက် ငါ
စေ့မဆစ်ဘူး”

“ဘာအလုပ်လဲ မနွေ”

“မင်း လူသတ်ရဲလား”

သက်တန်းခင်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး ရယ်၏။

“ရဲမိုက်တို့ညီအစ်ကိုကို ဘယ်လို ဇာတ်သိမ်းပေးခဲ့ရသလဲ။ ဒီ
လောက်နဲ့ မယုံကြည်နိုင်သေးဘူးလား”

နွေ ကျောခိုင်းထားရာမှ သက်တန်းခင်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။
ရက်စက်တတ်သောအပြုံးတွေက အေးစက်စက်။

“လူနိုက်ဆယ်ယောက်ကိုသတ်တဲ့လက်က လူကောင်းတစ်ယောက်
ကိုသတ်ဖို့ကျရင် တွန့်နေတတ်ကြလို့လေ”

“ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ငွေကိုသာ ထမ်းပိုးခွင့်ရရင် ကြမ်းပိုး
တစ်ကောင်လို့ပဲ လူ့အသက်ကိုတန်ဖိုးထားတတ်တာ သက်တန်းခင်ပါ မနွေ။
သက်တန်းခင်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက ငွေပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုသတ်ပေးရမလဲ”

“ဦးပြည့်စုံလျှ”

သက်တန်းခင်က ခေါင်းကိုမော့လှန် ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်ရင်း
ပြတင်းဖေါက်မှာ လက်ထောက်ရပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ လည်ပင်းလိမ်၍ နွေ
ကိုပြန်လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဒီအဘိုးကြီးလောက်ကိုများ မနွေရယ်၊ စာမဖွဲ့လောက်တာ”

“အဘိုးကြီး စာမဖွဲ့လောက်တာကိုသိတယ်။ သတ်ထားနေရတာ
က နိတွတ်ဆိုတဲ့ကောင်။ ဗလကြီးက စည်းရုံးလို့ရတယ်။ နိတွတ်က မလွယ်
ဘူး။ ဒီကောင်က သခင်အပေါ် သစ္စာကြီးတဲ့ခွေးလေ”

“ဒါများ မနွေရယ်... လွယ်လွယ်လေးပါ”

သက်တန်းခင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲပြောလေသည်။ နိတွတ်လောက်
ကို အရေးတယူစဉ်းစားနေစရာ လိုလို့လား။

“မင်းမှာ ဘာအကြံတွေရှိလဲ သက်တန်းခင်”

“သက်တန်းကြည့်လေ”

သက်တန်းခင် မျက်လုံးကိုမှူးစင်းပြီးမှ လက်ကိုဆန့်တန်းကာ နွေ့ရှေ့ နှစ်ပတ်သုံးပတ် လှည့်ပြန်၏။

“သက်တန်းက မနွေ့ရဲ့အလှကိုမမိပေမယ့် တော်ရုံရွက်ကြမ်းရေ ကြိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ နီတွတ်က အသည်းရိုင်းလေးထင်တယ်။ မနွေ့ ဘောင်ကြည့်... နီတွတ် သက်တန်းပြောသမျှကို ပုတ်သင်ညှိလို ခေါင်း ညှိတ်နေစေရမယ်”

နွေ့ သဘောကျရာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်သွားလေ၏။ သက် တန်းခင်က နွေ့အတိုင်းပါပဲ။

“သက်တန်း သွားမယ် မနွေ့၊ မနွေ့ရဲ့အဘိုးကြီးကို ဆေးတိုက် ရဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ”

နွေ့... သက်တန်းခင်၏နောက်ကျောကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းမျှင်း မျှင်းလေး ချမိသည်။ သက်တန်းခင်လို ကိုယ်နှစ်ိတ်တူကိုယ်တူ ညီမတစ် ယောက်ရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ နှစ်ယောက်လက်တွဲပြီး အရာ အားလုံးကို ကျော်ဖြတ်ချင်သည်။

ခုတော့... .

ညီမလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိပါရဲ့။ ကိုယ့်စိတ်နှင့် အရာအား လုံး ဆန့်ကျင်နေသဖြင့်၊ နွေ့ သူမကိုကျောခိုင်းပြီး ဘာအဆက်အသွယ် မှ မလုပ်ခဲ့။

ဟူး... သတိရသလိုလိုပါပဲ။

အခန်း(၂)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ ဇိမ်ယူနေတဲ့ရိုတ်၊ မျက် လုံးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

အစကတည်းက နိုးနေတာကြာပြီ။ အရိုန်နဲ့ မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ နှပ်နေတာမို့... .

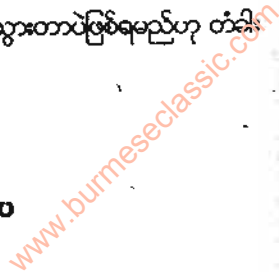
“ဘယ်သူလဲ ကိုနိုးဝေလား၊ ဝင်လာခဲ့... တံခါးပိတ်မထားဘူး”

အပြင်က ဘာသံမှမကြားရတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေသဖြင့် ရိုတ် အိပ်ရာပေါ်မှ ထလိုက်သည်။

ကိုနိုးဝေ... သူ့ကိုနောက်မလို ငြိမ်သွားတာပဲဖြစ်ရမည်ဟု တံခါး

ကို ဖွင့်ထွက်လိုက်စဉ်... .

“အို!”

“ဟာ...”

ဆောင်း၊ သူ့ကိုချွတ်ချွင်းကျောခိုင်းပစ်လိုက်၏။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရေခန်းနှင့်အပက်ခံလိုက်ရသလိုပါပဲ။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဆောင်း မလာပါဘူး။

မနက်ရှစ်နာရီပဲ ထိုးနေပြီ။ အခုမှ အိပ်ရာက ထတယ်။ ထလာတော့ ကြည့်ပါဦး... ကိုယ်ကြီးက မလာကျင်းနဲ့။

“ဆောင်း”

“ရှင်ကိုယ်ကြီး ကျွန်မရှေ့ လာမရပ်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆောင်းက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံ့လျက်...

“ရှင်မှာ အင်္ကျီမပါတာ”

“အင်္ကျီမပါတာ ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ပုဆိုးမပါတာမှမဟုတ်တာ”

“ရှင်နော်... တော်ပြီ၊ ကျွန်မ ဧည့်ခန်းထဲကစောင့်မယ်”

ဆောင်း ဘောက်ဆတ်ဆတ်ကလေး ထွက်ခဲ့၏။ အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲလုပ်စားလို့ လာပို့တာ။ သူတစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းပြီး သီချင်းတွေဘာတွေ ရေးနေသလားလို့ လာခဲ့မိတာ။

ဟွန်း...

ခုမှ အိပ်ရာကထတယ်။ ကာလနဂါးကြီး။ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင် ကြာဦးမလားမသိဘူး။

ရှိတ်... လွယ်လွယ်တူတူပဲ စဉ့်ရှစ်တစ်ထည်ကို ကောက်ဝတ်ပြီ။ သွားတိုက်၊ ပလုတ်ကျင်း၊ မျက်နှာသစ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ စတီးချိုင့်ကို စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတာ မြင်လိုက်ရတော့ တစ်ခုခု

စားစရာလာပို့တာဟု သိလိုက်၏။

“ချိုင့်ထဲက ဘာတွေလဲ”

“အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်စားလို့ လာပို့တာ”

“မျိုမကျဘူးမို့လား”

“အံ့မယ်၊ အမေလာပို့ခိုင်းလို့ပါနော်”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို အမေက သူ့သားကို မျိုမကျလို့ပေါ့”

မျက်စောင်းလှလှကလေးက ရှေ့ပြင်ကို ပန်းနဲ့ပေါက်သလိုပါပဲ။ အချစ်၏မျက်စိဖြင့်ကြည့်လို့ အရာရာတိုင်း လှပမိန်းမူးဖွယ်ဖြစ်နေသည်ထင်၏။

“လှယ်ယူလေ”

“ဟင့်အင်း”

ဆောင်းမျက်လုံးလေးနှစ်ဖက် စုကျုံ့သွားတာကိုကြည့်၍ ရှိတ်ရယ်လိုက်ကာ...

“တစ်ယောက်တည်းထိုင်စားရရင် ပျင်းစရာကြီး၊ စားလို့ဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတစ်ခါတည်း ကိုယ့်ကိုပြင်ကျွေးလေ”

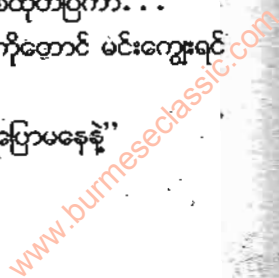
“ရှင်မှာ လက်ပါတယ်လေ”

“ပါတော့ပါတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လက်ချင်းမတူဘူးလေ။ မင်းလက်နဲ့ ပြင်ကျွေးတာကိုမှ ကိုယ့်လျှာက လက်ခံမယ်ထင်တယ်။ ဒီလျှာက”

ရှိတ် စကားကိုဖြတ်ပြီး လျှာကိုတစ်လစ်ထုတ်ပြကာ...

“တမာ၊ ငွေးတောက်၊ ကြက်ဟင်းခါးကိုစောင့် မင်းကျွေးရင် ချိုတယ်တဲ့”

“ရှင်... လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“တကယ်ပြောတာ ဆောင်းရဲ့၊ ကျွေးနော်”

“ဟွန်း!”

ဆောင်း စတိုးချိုင့်ကိုဆွဲလျက် ခြေဆောင်ကာ၊ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်သွားလေ၏။ အမုန်းဗလာနဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ့သိကုံးရင်း ဆောင်ထွက်သွားတဲ့ခြေချောင်းလေးတွေကြားမှာ၊ နူးညံ့သော ချစ်ကြောမှုင်လေးများက စေတနာတွေနဲ့ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ် ဆောင်းရယ်။

အချစ်ဆိုတာ... .

ပါးစပ်ကဖွင့်ပြောမှ တရားဝင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ နှလုံးသားချင်းနီးစပ် နားလည်နေတာလည်း အချစ်ပါ။ နှလုံးသားထဲက အချစ်ကို မျက်လုံးနဲ့ကြည့်တာထက် နှလုံးသားချင်း နားလည်ကြသည်က ပိုပြီးနက်ရှိုင်းပါတယ် ဆောင်း။

ကိုယ့်နှလုံးသားကို... .

မင်း... . တစ်နေ့ နားလည်လာမှာပါ။

“ဟိ! ဟိ!”

“ဟင်! . . .”

ကားဟွန်းတီးဆုံကြားလို့ ရှိတ်ကြည့်လိုက်တော့ ခြံဝင်းထဲကို ဝင်လာတာ၊ နွေထက်သာလွန်ခဲ့တာ။ ဒီမိန်းမ ရှိတ်အိမ်ကို ဘယ်လိုသိသွားပါလိမ့်။

ရှိတ်... . မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြေးရတော့သည်။ ဆောင်းကိုတွေ့သွားလို့မဖြစ်ပါဘူး။

“ဆောင်း”

“ဟင်... . ဘာလဲ ရှိတ်”

“ပုန်း... . ပုန်းနေ”

“ဘာလဲ... . ဘယ်သူလာလို့လဲ”

“ကိုယ့်အိမ်ကို ဘယ်လိုသိသွားလဲမသိဘူး။ နွေထက်သာလွန်လာတာ”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုချိန်မှာ သူ ဆောင်းကိုတွေ့သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

“အင်း”

ဆောင်း ပုန်းဖို့နေရာရှာတုန်း၊ ရှိတ် ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

“ရှိတ်ရေ... . ရှိတ်ရေ”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ မမ”

နွေ့မျက်နှာပေါ်မှာ အရောင်ရင့်သော မာန်မျက်ထန်ပန်းတွေ ပွင့်မနေပေ။ အချို့သာဆုံးအပြုံး၊ အနူးညံ့ဆုံးခြေလှမ်းများနှင့်၊ အချစ်သည် အတွဲတွေ့ကိုချွတ်၍ မာန်ကိုအရည်ကန့်နိုင်သတဲ့လား။ နွေထက်သာလွန်ရဲ့သမိုင်းကြောင်းတစ်လျှောက် ဘယ်ယောက်ျားနောက်ကိုမှ သူမက စလိုက်ခဲ့ဖူးတာမရှိပေ။

ခုမှ... .

ဂစ်တာရှိတ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို မတွေ့ရမနေနိုင်ဖြစ်နေတာ၊ အိမ်မှာ မိန်းမစီးဖိနပ်တစ်ရံတွေ့ခဲ့တာကို စိတ်ထဲမှာ ထင်နေ၏။ တယ်ချက်ပြန်ခဲ့ကြည့်ပြီး... .

“ရှိတ်... . တစ်ယောက်တည်းလား”

“အင်းလေး၊ တစ်ယောက်တည်း။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေ”

“ယုံရခက်သားပဲ”

“မေက ဘာကိုကြည့်ပြီး မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာက?”

“မိန်းမစီးဖိနပ်တစ်ရံ လေ့လို့”

“ဪ... ဒါလား”

ဟက်ခနဲရယ်၊ တစ်ဖက်သို့လှည့်... ပြီးမှ ပြန်ခဲ့ကြည့်တာ။ ဆင်ခြေကို ဘယ်တံခါးပေါက်ကနေ ဘယ်လိုခေါ်သွင်းရမလဲ စဉ်းစားလိုက်တာ။

“ပြောလေ”

“အဲဒါ အိမ်က ခွေးလင်မယားပေါ့ မမရယ်”

“ဟင်! ခွေးလင်မယားဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ အိမ်မှာ ခွေးထီးတစ်ကောင် ခွေးမတစ်ကောင်ရှိတယ်။ အဲဒီခွေးလင်မယားပေါ့၊ ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေးဖိနပ်ကို လင်ကတစ်ဖက် မယားကတစ်ဖက် ကိုက်ချီလာလို့ ကျွန်တော် ပြန်ပေးမလို့ ကောက်လာတာ”

“ရှိတ်ခွေးတွေဟာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ ကိုက်လားဟင်”

“အင်း... သူတို့မမြင်ဖူးတဲ့လူစိမ်းဆိုရင် အရမ်းကိုက်ချင်တယ်”

“ဟယ်၊ ကြောက်စရာကြီး မဟာလေ ခွေးဆို သိပ်ကြောက်တာ”

အကဲတွေ ပိုပြခြင်းပါ။ နွေထက်သာလွန် ဘာကိုကြောက်တတ်ခဲ့လို့လဲ။ လမ်းသွားရင်းပင် ခွေးဟောင်ခံရလျှင် ထိုခွေးကို မရမကဝယ်၊ တန်ဖိုးအဆမတန်ပေးပြီး၊ သတ်စေ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ထုတ်တတ်တဲ့သူ။

ရမှ... တကယ်ပဲ ကြောက်သလို မိန်းမမာယာနှင့် ရှိတ်ရင်ခွင်

ငွေကို ခိုလှုံခြုံကြီးစားကြည့်တာ။ ရှိတ်ကို သူမ တကယ်တကယ်ချစ်မိနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရကတည်းက သူမ၏အတ္တလမ်းကြောင်းအတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရချင်နေသည်။

ချည်မိပြီဆိုရင်...

တစ်နေ့နေမှာ ကိုယ့်အိတ်ထဲရောက်လာဖို့ ကြိုးစာကို သာသာလေးဆွဲယူလိုက်ရန်သာ။

“ရှိတ်”

“ဗျာ”

“အခု ခွေးတွေရောပင်”

တကယ်မှမရှိတာလို့ စိတ်ထဲမှသာ ပြောမိ၏။

“ဪ... ဟို... နောက်ဖေးဘက်မှာထင်တယ်၊ မမလာတာ

ကို သူတို့မြင်မသွားတာ ကံကောင်းပဲ။ မဟုတ်ရင် ပြေးပေါက်မှားမှာ”

“ဟယ်!”

ပါးစပ်က အံ့ဩဟန်လေးရှိပေမယ့်၊ စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုက်ကြည့်မိလား၊ အသေသတ်ပစ်မှာဟု ကြိမ်းဝါးမိ၏။

“ရှိတ်”

“ဟင်”

နွေ... သူ့ရှေ့မှာ လာရပ်ပြီး ရှုတ်တရက် လည်ပင်းကိုထိမ်းဖက်လိုက်သဖြင့် ရှိတ် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မျက်ချင်ချင်မျက်နှာကို မနည်းဆုံးမနေရ၏။ နောက်ကျောမလှဲဘူးလေ။

ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်။

ဆောင်းကလည်း ရောက်နေသည်။ ဆောင်းရှေ့မှာ ရှိတ် တခြား

မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အရမ်းကာရော ရင်းနှီးမပြေချင်သေး။ ချစ်ရသူလေး စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေမယ့်အပြုအမူမျိုး ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
နွေ... ရှိတ်မေးဖူးလေးကို နမ်းဖို့ကြံရွယ်ကာ ခေါင်းမောလိုက်စဉ်...

“ဟာ! မမ၊ ကျွန်တော် မေ့နေလိုက်တာ”

“ဟင်... ဘာလဲ ရှိတ်”

“ကျွန်တော် ဒီနွေ သိချင်းသွားတိုက်ရမှာ။ ဆော့ဖို့... မမပြန်တော့နော်”

“အခုသွားတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အိပ်ရာထ နောက်ကျနေလို့။ ကိုးနာရီချိန်းထားတာ”

လက်ကနာရီကို ငုံ့တကြည့်ကြည့်။

“သိချင်းတိုက်တာက ရှိုးပွဲသွားဖို့လား၊ အခွေသွင်းဖို့လား”

လျှာရှည်လိုက်တာ။

“အခွေသွင်းဖို့ပါ”

နွေကိုဖယ်ရှားရင်း ဆိုလိုက်သည်။

“တစ်ကိုယ်တော်လား”

“မဟုတ်ဘူး... အတွဲခွေ။ ကျွန်တော်က နှစ်ပုဒ်ပဲပါတာ”

ရှိတ်က ဒီအတိုင်းထွက်သွားဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

“ဒီအတိုင်းကြီး သွားတော့မှာလား ရှိတ်ရဲ့၊ အဝတ်မလဲတော့ဘူးလား”

“အချိန်မရတော့လို့ပါ။ သွားမယ်နော်”

အိမ်ရှင်မရှိရင် ဧည့်သည်က ဘာလုပ်နေဦးမှာလဲ။ ရှိတ်ရင်ထဲမှာ အပျော်စီးကြောင်းလေး ပျောက်ဆုံးသွားရသဖြင့်၊ ဒေါသက ဖြစ်ချင်ချင်။ ဒီမိန်းမနဲ့မပတ်သက်ချင်ဘဲ ပတ်သက်နေရတာ... ဘုန်းလျှိုးကြောင့် ဘုန်းလျှိုးအတွက် သွေးကြေးဆပ်ဖို့၊ နှလုံးသားကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားရတာ။ လူပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်းပါလား။

“ရှိတ်”

“...”

“မမ... ရှိတ်ကို အရမ်းချစ်တယ်။ မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေမှာ နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရှိတ်အားတဲ့အချိန် မမဆီလာခဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် လာခဲ့မှာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း မမနဲ့ထပ်တူပါ။ အခုက တကယ်အရေးကြီးနေလို့”

“မမ နားလည်ပါတယ်”

“သွားမယ်နော်... ဘိုင့်ဘိုင်”

ရှိတ်က နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားလေလျှင် နွေလည်း ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းထွက်လာခဲ့တော့၏။

အခန်း(၃)

ဆောင်း...

ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ထားရသမျှ သူတို့ထွက်သွားကြသည်နှင့် တစ် နွေလုံး ခံစားမှုတွေကို ရင်ဘတ်ထဲစုထည့်ပြီး၊ ဝိုးဦးကျမှ ဝုန်းခနဲရွာချတဲ့ မိုးလို...

မျက်ရည်တွေက... တားမနိုင်ဆီးမရ။

နွေထက်သောလွန် အိမ်အထိတောင် လိုက်လာပြီ။ သူတို့ ဘယ် အခြေအနေ ဘယ်အဆင့်ထိအောင် ရောက်နေကြပြီလဲ။ ဒီလိုပဲ လာနေကျ လား။ ဆောင်းရှိနေတာသိသိနဲ့တောင် ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း နေပြတာ ပလူးပလဲ။ မျက်စိရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

မိန်းမတစ်ယောက်က လည်ပင်းကိုဖက်ပြီး မေးဖျားကိုနမ်းလိုက် တာနဲ့ သူ့စိတ်တွေ ပျော်ဝင်သွားတာ။ ဟုတ်မှာပါ... ဟုတ်လို့ ဟိုကခေါ် တာကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားတာ။

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲစားဖို့တောင် သတိမရတော့ဘူး။ လာပို့တဲ့သူကို

မှ အားမနာ။

ဆောင်း... မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံနုလေးနှင့် ပွတ်တိုက်ပစ် လိုက်၏။

“စေတနာနဲ့မတန်တဲ့လူ၊ အကုန်မြေစာကျွေးပစ်မယ်”

စိတ်တိုတိုနှင့် တစ်ယောက်တည်းချေရွတ်ကာ၊ သွန်ပစ်မည်ဟု ချိုင့်ကိုဆွဲလျက် ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ ပန်းအိုးတွေအနားကိုရောက် တော့...

“မြင်မယ့်နေရာမှာကို သွန်ပစ်ခဲ့မယ်၊ အဲဒါမှ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ပုက်ဝမှာ။ ပုရွက်ဆိတ်တွေရေ... လာကြ၊ လာကြ၊ ငါအလှူပေးမလို့။ ကြိုက်သလောက် လာစား။ ပြီးမှ ငါ့ကိုဆုတောင်းပေး။ ဒီလူနဲ့ ဘဝဆက် တိုင်း မဆုံစည်းပါစေခွဲလို့”

ပြောပြီး ချိုင့်ဆင့်တွေကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်စဉ်...

“အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟင်!”

ဆောင်းကို မျက်နှာတည်နှင့် စိုက်ကြည့်နေသော ဂစ်တာရှိတ်။

“ရှင်”

“မေးနေတာဖြေလေ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သွန်ပစ်မလို့”

“ဘာ!”

“စားမယ့်သူမရှိလို့ ပုရွက်ဆိတ်တွေကို အလှူပေးနေတာ”

“ကိုယ်မစားဘူးလို့ ပြောမိလို့လား၊ အခုစားမလို့ပြန်လာတာ”

“ရှင်စားချင်ရင် ဆိုင်မှာပဲသွားစားတော့။ ကျွန်မယူလာတဲ့ အုန်း

နို့ခေါက်ဆွဲကိုတော့ မကျွေးနိုင်တော့ဘူး”

“ကိုယ့်ကိုလာဖို့တာဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ စောစောက”

“အခုရော”

“အခု စေတနာမရှိတော့လို့”

“ဟာ . . . ဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဆောင်းက သွန်ပစ်မည်လုပ်သဖြင့်၊ ရိုတ်က ဆောင်းရဲ့လက်ကို ဖိဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“မင်း . . . ကိုယ့်ကိုတယ်လိုထင်နေသလဲ ဆောင်း”

“ဘယ်လိုမှမထင်ဘူး၊ ရှင်ဘာလုပ်လုပ်၊ ကျွန်မနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ”

အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြခိုက် ရိုတ်မျက်ဝန်းတွေက အချစ်ရည်ရွှန်းလွဲကာ တောက်ပနေ၏။ ဆောင်းကတော့ မျက်ရည်လေး ဝေ့ဝေ့။

“လာ . . . ကိုယ့်ကိုပဲ ကျွေးရမယ်၊ အဲဒီအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတွေ၊ မင်းရဲ့စေတနာတွေကို ပုရွက်ဆိတ်နို့ပြိုင်လုနေရတာ ကိုယ်တယ်လောက် အောက်နေပြီလဲ”

ဆောင်း၊ သူဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါသွားလေတော့၏။ မီးဖိုချောင်ထဲကို ရောက်တော့၊ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ခေါက်ဆွဲတွေ ပန်းကန်ထဲထည့်နေသော ဆောင်းကို . . .

ရိုတ် . . . လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

“စားလို့ပြီ”

“အင်း . . . လာ၊ မင်းလည်းစား”

“ကျွန်မက အိမ်ရောက်မှစားမှာ”

“မရဘူးကွာ၊ လာ . . . စားဆိုရင်စား၊ ကိုယ်က မင်းနဲ့အတူတူ စားချင်လို့”

ဆောင်း မငြင်းသာ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး၊ မှောက်ထားတဲ့ပန်းကန်ကို ကိုင်လိုက်လေလျှင် ရိုတ်က ဆောင်းလက်ကလေးကိုဆွဲထား၏။

“နေပစေ . . . ဒီပန်းကန်ထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူစားမယ်”

ဆောင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ရှင် မရွံဘူးလား”

“ဘာလို့ ရွံရမှာလဲ၊ ဆောင်းက နို့နေ ဝဲနေတာမှမဟုတ်တာ၊ ပါးစပ်ဟာ . . . ကိုယ့်ခွံကျွေးမယ်”

“ကျွန်မတာသာ စားမယ်”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုခွံကျွေးလေ”

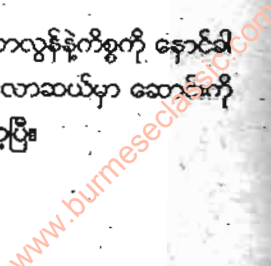
“ရှင်မှာ လက်တွေအကောင်းကြီးကို ကိုယ့်လက်ခိုက်ယ့်စားဖို့” သူ့ခွံငါခွံနှင့် အခုထိ ခေါက်ဆွဲတွေကို မစားဖြစ်ကြသေးပေ။

ရိုတ် သူ့ထိုင်တဲ့ခုံကို ဆောင်းထိုင်ခုံနှင့်ကပ်နေအောင် ရွေ့လိုက်၏။ ပြောမှသိမယ့်ကောင်မလေးကို ပြောမှသိတော့မည်။

သိုသိပ်တာတွေ . . .

မျိုသိပ်တာတွေက . . .

ကြားခံနယ်မြေကြီးလိုပါပဲ။ နွေထက်သာလွန်ခဲ့ကိစ္စကို နောင်ခါ လာ နောင်ခါဈေးနဲ့ပဲ ဖြေရှင်းတော့မည်။ လောလောဆယ်မှာ ဆောင်းကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေက ရင်ဘတ်ကြီးနှင့်မဆန်တော့ပြီ။

“ဆောင်း”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ရင်ထဲက နှလုံးသားရဲ့အရင်းအမြစ်ကို ဘာလို့မခန့်မှန်းနိုင်တာလဲ။ တူးဖော်ပြီးပြမှ အတိမ်အနက်ကို မင်းသိမှာလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ”

“မေးပြန်ပြီ၊ သိရဲ့သားနဲ့”

“ကျွန်မက ဘာကိုသိရမှာလဲ ဂစ်တာရှိတဲရဲ့။ ရှင်ရင်ထဲက နှလုံးသားအရင်းအမြစ်၊ အတိမ်အနက်တယ်လောက်ရှိသလဲ ခန့်မှန်းနေရအောင် ကျွန်မက စိုက်ပျိုးရေးသုတေသနပညာရှင်တစ်ဦးမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို တကယ်မသိဘူးပေါ့”

“မသိဘူး”

“ဒါဆို သိအောင် အပီအပြင်ပြမယ်”

“ကဲ၊”

“အို... ”

“ဘယ်လိုလဲ... သိပြီလား”

ဆောင်း... ပါးပြင်လေးကို ယောင်ရမ်းစမ်းမိကာ၊ ရုတ်မျက်နှာလေး ဖြစ်တည်လျက်၊ ဆောင်း ထပြေးဖို့ရပ်လိုက်ပေမယ့်... ”

“ရှိုက်က... လက်ကိုပြန်ဆွဲချလေ၏။”

“ဟေ့!”

“... ”

“ချစ်နေတာကို ချစ်မှန်းမသိတဲ့ကောင်မလေး၊ အရိပ်ပြလို့မှ အကောင်မမြင်တတ်မှတော့ အကောင်လိုက်ပဲ မြင်အောင်ပြတော့မယ်။”

ချစ်ပြမယ်... ဝိုင်ကုန်အောင်”

“အို... ရှင်... လွတ်”

“ချစ်တယ်”

“မယ့်တူး... လွတ်နေနီ”

“မယ့်လေ၊ မလွတ်လေတာ။ ယုံသည်အထိ ချစ်ပြမှာ။ အရမ်းချစ်တယ်... မင်းကို”

ဆောင်း ရုန်းပေမယ့် ရုန်းလေလေ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်လေလေပါပဲ။

“ဂစ်တာရှိတ်... လွတ်စမ်းပါ၊ ဒီမှာပြောစရာရှိလို့”

“ပြောစရာရှိတာ ပါးစပ်က၊ လက်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ မင်းဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား အရင်၊ တခြားဘာစကားမှ ခရီးဦးမကြိုဆိုနဲ့။ ကိုယ့်မကြားချင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ပဲ အရင်ဖြေ”

“မဖြေခင် အရင်ပြောစရာရှိတာကို ပြောမှဖြစ်မှာ”

“ကဲ၊ ပြောစေဖျား ပြောပြီးရင်တော့ ဖြေ”

ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆွဲပွေ့ထားတာကို ဖြေလွှတ်ပေးခြင်းမရှိဘဲ ပါးချင်းပင် ဖိကပ်ထားသေးသည်။

“Old loves and old embers soon catch a light.”

ပြာဖုံးနေတဲ့မီးခဲရယ်၊ အချစ်ဟောင်းရယ်ဟာ မကြာခင်မှာ မီးပြန်တောက်တတ်တယ်... တဲ့ ဂစ်တာရှိတဲရဲ့”

“ဟင်”

ဖိကပ်ထားသော ပါးပြင်လေးများ စောင်ခြား တောင်ခြားဘူးလေ၏။ ရှိုက်... ဆောင်းရဲ့မျက်တောင်ဖျားလေးတွေကို စိုက်ကြည့်လိုက်

သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းပေး။

ဒီနှုတ်ခမ်းလေးက... ပြောထွက်ရက်လို့ကတော့။

“အဲဒါက ချစ်သူကောင်းတွေအတွက် စကားလက်ဆောင်ပါ ဆောင်းရယ်။ ကိုယ့်က အဲဒီအချစ်သတ်လို့ ဘဝတစ်ခုသေခဲ့ပြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဆောင်းကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် ဆောင်းသာ ကိုယ့်ဘဝကို မကယ်တင်ခဲ့ရင် ကိုယ့်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်နေမှာ။ ဒီနေ့နာမည်ကြီးအဆိုတော် ဂစ်တာဂျိတ်ဆိုတာ ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းက ကိုယ့်ဘဝကို မြေစာမျိုးပေးခဲ့တဲ့ ဥယျာဉ်မှူး။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့အရှင်သခင်မလေးပါ။ ကိုယ့်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးကလည်း မင်းပဲ ဆောင်း။ မင်းမရှိရင် ကိုယ့်ဘဝက ကန္တာရဟောင်းလင်းပြင်ကြီးပဲဖြစ်မှာ”

“နားဝင်ချိုအောင်တော့ ပြောတတ်တယ်နော်”

“ရင်ထဲက စစ်မှန်သောစကားတွေပါ။ ကိုယ် ဆောင်းကိုချစ်တာ ဘယ်အချစ်နဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လို့မရဘူး။ အဲဒါ... တကယ်။ ပိုပြီးတော့ မပြောတတ်ဘူးကွာ”

ဆောင်း သူ့အချစ်ကိုယုံချင်ပေမယ့် နွေထက်သာလွန်ကို မယုံရဲပေ။ သူမက သိပ်လည်တော့ ဂစ်တာဂျိတ်ကို စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေတာက အမှန်။

ရင်ထဲမှာ... စိုးထိတ်မှုများစွာနှင့် စိုးထိတ်၊ တိုးတိတ်စွာ ရှိတ်ကိုချစ်နေခဲ့တာ အခုမှမဟုတ်။ ဟိုးတုန်းကတည်းကပါ။

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ဖြေဦးလေ”

“ဖြေဖို့လိုသေးလို့လား ဂစ်တာဂျိတ်ရယ်၊ မျက်ဝန်းဆိုတာ နှလုံးသားရဲ့တံခါးပေါက်တဲ့။ ကျွန်မရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အဖြေရှိပြီးသားပါ”

ဂျိတ်... ဆောင်းရဲ့မျက်ဝန်းမှ အဖြေလျှောက် မျက်ဝန်းချင်း ၁၆၆ စစ်နေ၏။ သူ မသိလို့ပေးတာမှမဟုတ်တဲ့။ ချစ်သူရဲ့နှုတ်ဖျားက ချစ်စကားသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချို့မြန်ဆုံးသော ဖျားရည်စက်တွေ။

ချစ်ခဲဖူးပါသည်... . .

သို့ပေမယ့်... . .

လိမ်ညာသော ချစ်ခြင်းစာရာသည်

မေတ္တာစစ်၏ ချစ်ခံတွင်း၌

သက်ဆင်း နင်းဆက်... .

အခြေပျက်၍

တစ်လုံးတစ်ဖွဲ့မျှ မကျန်အောင်

အရည်ပျော် ပျက်စီးကုန်ကြ၏။

အတုအယောင်ဟူသည် အစစ်အမှန်နှင့်ထိတွေ့သော်အခါ ပေါက်ကွဲလွင့်စင် ကျိုးကြေပျက်စီးကုန်ကြစပြု မဟုတ်လား။

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ စားရအောင်”

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲက ဘယ်အချိန်စားစား ရပါတယ်ကွာ။ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ချစ်သူကိုပွေ့ဖက်ထားရတဲ့အရသာဟာ ဘာနဲ့မှ မယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ ဆောင်း... ခဏလေး ငြိမ်ငြိမ်နေပေးပါ။ ကိုယ် ဒီအချိန်လေးကို ခဏခဏသတိရပြီး မက်မောနေချင်လို့ပါ... . . နော်”

“ဂစ်တာဂျိတ်”

“အဲဒီလိုခေါ်ခွင့်မပြုတော့ဘူး”

“ဟင်”

“ကိုကိုလို့ခေါ်ရမယ်”

“ဟာ... မခေါ်ချင်ပါဘူး။ ရှက်စရာကြီး”

“မခေါ်လို့မရဘူး ဆောင်း။ နာမ်စားတစ်ခု ပြောင်းလဲခြင်းနဲ့ ဆောင်း ကိုယ့်ကိုတယ်လောက်ချစ်လဲ သက်သေပြ။ ကိုယ်က ဆောင်းကို ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ စူးစူးနစ်နစ်ချစ်နေကြောင်းနဲ့ ကိုယ့် ဘဝရဲ့မူပိုင်ချစ်သူအဖြစ် တံဆိပ်တစ်ခုရိုက်နှိပ်ပြီး အချစ်ရဲ့သင်္ကေတတစ် ခု လက်ဆောင်ပေးမယ်”

ဆောင်း ရှက်စနိုးပြုံးလျက် ခေါင်းလေးငုံ့သွားသည်ကို ရိုက်က မေးဖျားလေးမှ ဆွဲယူမော့စေလျက်... .

“ခေါ်လေ”

“ကို... အာ... လျှာယားလိုက်တာ”

“လျှာယားရင် ဖြေဆေးပေးမယ်”

“ဟင်!”

မော့ကြည့်လာတဲ့မျက်တောင်ဖျားလေးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နှမ်းလေ တော့... .

“အာ... ကိုကိုနော်”

ရင်ခုန်သံတို့သည် ယခင်ကထက် ဆန်းသစ်ခြင်းနှင့် လေဟုန် ကိုစီး ခရီးမြင်းနှင်ကာ အပျော်ကျူးနေကြပြီထင်၏။

“ချစ်လေး”

ဒီတစ်ခါ နားယားလိုက်တာလို့ ဆောင်း မပြောရဲတော့။ ပြောရင် ဖြေဆေး ထပ်ပေးမှာစိုးလို့။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“အချစ်ရဲ့သင်္ကေတတစ်ခု လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆို”

“ပေးမှာပေါ့”

“ဘာလဲဟင်”

“မျက်စိမှိတ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တယ်”

ဆောင်း သဘောပေါက်သွားပြီမို့... .

“တော်ပြီ၊ မပေးနဲ့... မလိုချင်တော့ဘူး”

“မလိုချင်လည်း ပေးချင်နေတော့ မဖြစ်မနေပေးမှာ”

“မယူပါဘူးဆို”

“ယူလိုက်ပါ၊ ပြီးရင် သိမ်းထား”

မချိုမချည်အပြုံးနှင့် အချစ်၏သင်္ကေတအဖြစ် သူပေးကမ်းချက် နှိပ်လိုက်သော ဒီခိုင်းဆန်းဆန်းတံဆိပ်ပုံစံလေးက ဆောင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းလေး ပေါ်မှာ။

“လူလည်ကြီး... ဘာပဲပြောပြော မလွတ်ဘူး”

လို့ ဆောင်းက မျက်စောင်းလေးဝင့်ကာ ဆိုတော့... .

သူက... .

“ချစ်သူကို ထာဝရသိမ်းပိုက်ထားနိုင်ဖို့ အစွမ်းအထက်ဆုံးလက် နှက်က... အနမ်း” တဲ့။

မြစ်၏စာလာ
 ကောက်တွေ့တာလှည့်
 မငဲ့ချက်နာ...
 သူ့အာသာမှာ
 ကိုယ်ဟာ... ရေငတ်ဝန်းတစ်ဝွင့်။
 မရင့်ဘဲ ကြွ
 သူ ခဲလေမျှ
 ယောင်အအနှင့် ...
 စားခုတ် လက်ထိုး
 လှည်းထမ်းပိုး၌
 ငါသည်... ခွင်မှား ရုန်းမိ၏။

အပျက်... အပျက်...
 သွေးစက်စက်နှင့်
 မူးယစ်ဝေဝါး ...
 သူ့အနားမှာ
 ငါသည် ဖလံ
 မီးတိုပန်၍
 မိုက်တွင်းနက်ထဲ တိုးဝင်အံ့။ ■

အနား(၄)

ခုတစ်လော...
 ဦးပြည့်စုံလှူ၏ကျန်းမာရေးမှာ အတော်လေးပင် ကောင်းလာ၏။
 တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းနေသည်။

ဒါ... သက်တန်ခင် ဆေးပြောင်းတိုက်လို့လား။ ဒီကောင်မလေး
 ဗိုဝံသာ ခန့်မှန်းရခက်နေ၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ သူမရဲ့အပြုအမူတွေက ရက်
 စက်ကြမ်းကြုတ်သလိုရှိလိုက်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ နူးညံ့ပြလိုက်။

သူမ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။ စေတနာကိုတောင် စစ်မစစ် အရောင်
 ခွဲလို့မရတဲ့ သူမရဲ့အမူအရာတွေဟာ ဦးပြည့်စုံလှူအတွက် ပဟေဠိနန်း
 တော်။

“ဦးလှူ... နွေကိုပြောစရာရှိတာယ်ဆို ဘာပြောမှာလဲ ပြောလေ”
 နိတွတ်ကို နွေအား သွားခေါ်ခိုင်းတာ ရောက်လာပါပြီ။

“ကုမ္ပဏီအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ နွေ”

နေ့ လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“ခုတစ်လော ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေဘူး ဦးလှဲ့၊ မြတ်မယ် လို့ထင်တာတွေက အရှုံးပေါ်နေတယ်။ ပြိုင်ဘက်က ကိုယ့်ထက် လက်ခံ တော့ ခက်တယ်”

“ပြိုင်ဘက်”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုစီးပွားရေးလောကမှာ ရာသေံက ဦးဆောင် နေတယ်။ သူနဲ့နေ့က ရန်ဘက်မဟုတ်ပေမယ့် နွေခွင်မှန်သမျှ သူကဖြတ် ပြီး ကွက်ကျော်လုပ်လုပ်သွားတာ”

“အဲဒီလောက်တောင် တော်သလား”

“တော်တယ်. . . သူနဲ့လက်တွဲချင်လို့ နွေ ကမ်းလှမ်းဖူးတယ်။ သူက လက်မခံဘူး။ တော်တော်မာနကြီးတဲ့လူ”

ဦးပြည့်စုံလှဲ့ နွေကိုစိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ နေရာ တကာ သူမှတတ် သူမှတော်နေသလို၊ အမြဲတမ်း ထောင်လွှားမောက်မာ နေတဲ့ နွေထက်သာလွန်၏။ ပါးစပ်မှ ခုလိုညည်းတွားသံကြားရတာ ထူးဆန်း နေ၏။

ရာသေံ. . . တဲ့။ ဘယ်လောက်တောင် တော်နေသလဲ။ နာမည် ကိုက ရာသေံတဲ့။ ဘယ်လို ရာသေံတွေ ပေးနေသလဲ။

“အဲဒီလူက ထူးဆန်းတယ် ဦးလှဲ့”

“ဘာထူးဆန်းတာလဲ”

“ရုပ်ကိုပြောတာ၊ ဦးလှဲ့့သား ဘုန်းလှဲ့့မိုးနဲ့ တစ်ထေရာတည်း”

“ဝ”

“ဟင်!”

ဦးပြည့်စုံလှဲ့့ရင်ထဲမှာ လိုက်ခနဲနွေးထွေးခြင်းတို့ ဖြစ်တည်၏။ တွေ့ချင်လိုက်တာ။ သားနဲ့တူတယ်ဆိုမှတော့ အလွမ်းပြေလေး မြင်ခွင့်ရ ချင်၏။

“နွေ”

“ပြောပါ”

“ကုမ္ပဏီမှာ ဦးလှဲ့့ ပြန်ထိုင်မယ်”

“ဟင်!”

နွေ မျက်မှောင်ကြူတ်၍ နှုတ်ခမ်းသားတွေ တင်းတင်းစေ့သွား

သ

“ဦးလှဲ့့က ကျန်းမာရေးမှမကောင်းသေးတာ”

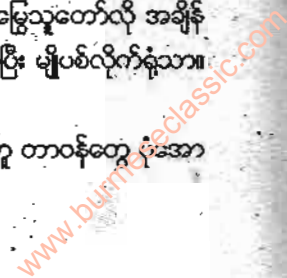
“သွားရင်းလာရင်း လှုပ်ရှားရင်းနဲ့ ကျန်းမာလာပါလိမ့်မယ်ကွာ။ ကုမ္ပဏီအခြေယိုနေတာကို ဦးလှဲ့့ ဒီအတိုင်းထိုင်ကြည့်နေလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ ရာသေံဆိုတဲ့လူနဲ့ ဦးလှဲ့့တွေ့ချင်တယ်။ ယောက်ျားချင်းဆိုတော့ အဆင် မပြေလားလို့”

သူပြန်ထိုင်မှဖြစ်မည်ဆိုတော့ နွေကပဲ အသုံးမကျရာရောက်နေ သူက ဘယ်လောက်များ အစွမ်းအစရှိနေလို့လဲ။

ဒါပေမဲ့. . . နွေ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိသည်။ သူပြန်လုပ်မယ် ဆိုတော့ အဆင်ပြေသားပဲ။ အဲဒါမှ နွေ ရှိတ်သွားလေရာကို တကောက် ဆောက်လိုက်နေလို့ရမှာ။ စီးပွားရေးကိစ္စကတော့ မြေသူတော်လို အချိန် ဘန်ရင် သူများရှာဖွေစုဆောင်းထားသမျှ ပါးစပ်ဟပြီး မျှိပ်စပ်လိုက်ရုံသာ။

ဒီလူကြီးကို. . .

အပြတ်ရှင်းဖို့ သက်တန်ခင်ကို ငွေနှင့်အတူ တာဝန်တွေ ပေးအာ

ပေးပြီးသား။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဦးလျှံပြန်လုပ်မယ်ဆိုတော့ နွေ သက်သာတာပေါ့”

ပြောပြီး သုတ်ခနဲထလာခဲ့၏။ ခြံထဲသို့ လမ်းလျှောက်ဆင်းလာခဲ့စဉ် ပန်းပင်တွေကြားသို့ အကြည့်ရောက်သွားခဲ့၏။ . . .

“ဟင်!”

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သက်တန်ခင်နဲ့ နီတွတ်. . . ရယ်ကာမောကာနှင့် ပန်းသီးစိမ်းကလေးများကို အပြန်အလှန်ခွံ့ကျွေးနေကြသည်။

သက်တန်ခင်. . .

ပြောရင်ပြောသလိုဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး အားကိုးထိုက်တဲ့ကောင်လေးပါလား။

ဆန်း(၅)

မှန်ခြားပြီး လှမ်းမြင်နေရသောမျက်နှာသည် ဘယ်ရှုထောင့်ကပဲ ကြည့်ကြည့် သားမှသား။

ဒါပေမဲ့. . . သားက သေသွားပြီဆိုတဲ့အသိက နှလုံးသားကို ထုံကျင်ကိုက်ခဲစေသောကျင်စက်အလား။ ရင်ထဲမှာ ငိုချင်မိသလိုလို။ ငါ လူကြီးပဲဆိုတဲ့အတွေးက မျက်စည်ကို အတင်းဖိချုပ်နှိမ်နှင်းနေ၏။

“ဦးပြည့်စုံလှို”

“ဟင်”

“ဦးရာဇသံဆိုတာ အဲဒါပဲ”

“ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ”

“အသက်ကသာ ငယ်တာ၊ ဦးနှောက်က မငယ်ဘူးဗျ”

“ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

“ဒါဆို သွားမယ်လေ၊ ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ရင်းနှီးလား”

“သိတော့သိတယ်၊ အရမ်းကြီးရင်းနှီးတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“သွားရအောင်”

ဦးပြည့်စုံလှနှင့် ဦးဝေထူးတို့ ရာဇသံရှိရာဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ကြ၏။ ရာဇသံကို ဒီလိုတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ရဖို့က သိပ်လွယ်တာမဟုတ်ပေ။

“ဦးရာဇသံ”

“ဟင်... ဗျာ”

ဦးဝေထူးက ပြုံးပြလျက်...

“ဦးရာဇသံ... ကျွန်တော့်ကိုမှတ်မိပါတယ်နော်”

ရာဇသံက ခေါင်းညှိတ်လျက်...

“မှတ်မိပါတယ်၊ ဦးဝေထူး၊ ထိုင်ပါ”

ဦးပြည့်စုံလှနှင့်ဦးဝေထူး ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဦးဝေထူးက ဦးပြည့်စုံလှကို တစ်ချက်ကြည့်၍...

“ဒီကမိတ်ဆွေက ဦးရာဇသံနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါဆိုလို့”

ရာဇသံ၏အကြည့်က ဦးပြည့်စုံလှ၏မျက်နှာပေါ်က အတန်ကြာနားခိုလျက်။ ဒီမျက်လုံးလေးတွေ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော အရိပ်အယောင်များ စွက်ဖက်လျက်။ သားလား... သား မသေဘူးလား။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သားဆိုရင် သူ့ကိုဖက်ပြီး ခေါ်မှာ။ ဖအေကို သိပ်ချစ်တဲ့သား။ ဒီလိုသူစိမ်းဆန်ဆန်နေနိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ်ကပဲ ဖျော်လင့်ချက်နဲ့ ရှူးမိတာပါ။

“ကျွန်တော် ရာဇသံပါ အန်ကယ်”

သူများမိတ်ဆက်ပေးတာကိုမစောင့်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လိုက်ပုံထောက်တော့၊ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသူတစ်ဦးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ အန်ကယ်က ဦးပြည့်စုံလှပါ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ဟင်!”

“အန်ကယ်ကို ကျွန်တော်သိနေပါတယ်ဆိုလို့ အံ့ဩသွားသလား အန်ကယ်။ မအံ့ဩပါနဲ့... ကျွန်တော့်လိုလူတစ်ယောက်က စီးပွားရေး... ဘာကသားအတွေ့အကြောင်းကို သိနေတာ မဆန်းပါဘူး”

“ဦးရာဇသံက အမျှော်အမြင်ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို အန်ကယ်အနေနဲ့ ဦးတပ်ခေါ်စရာလေ့ရှိပါဘူး။

ရာဇသံလှုပ်ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ အဲဒီလိုခေါ်ရင် ကျွန်တော့်ဘက်က ဦးရာဇသံတို့ မလေးစားရာ ကျသွားမှာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အန်ကယ်က ကျွန်တော့်အဖေအရွယ်ပဲဟာ”

ဒီစကားသံမျိုး ဦးပြည့်စုံလှ ကြားဖူးပါသည်။ ဘယ်မှာကြားဖူးလိမ့်။ သားရဲ့အသံနဲ့တူသလို အခြားတစ်ယောက်၏အသံနှင့်လည်း တူနေသေး၏။

လူသုံးယောက်နှင့် အသံတစ်သံ။

ဟန်းဖုန်းမြည်သံကြောင့် အတွေးစတင်ပြတ်ကာ၊ ဦးပြည့်စုံလှ သူ့ဟန်းဖုန်းကိုထုတ်လိုက်စဉ်...

“ကျွန်တော့်ဆီက”

ဦးဝေထူးက ပြောပြီးထသွားသည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်လာပြီး
“ဦးပြည့်စုံလှဲ့... ဆော့ရီးများ၊ ကျွန်တော် အရေးကြီးကိစ္စပေါ်
လာလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်များ။ ခွင့်ပြုဦးနော်”

“ရပါတယ် ဦးဝေထူး... သွားပါ”

“ဦးရာဇဝံ... ကျွန်တော့်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

စကားသံများ ခေတ္တငြိမ်သက်နေကြစဉ်၊ ဦးပြည့်စုံလှဲ့ စကား
တစ်ခွန်းမှဝင်မဆိုသော ရာဇဝံ၏ဘေးမှ ကောင်မလေးဆီသို့ အကြည့်
ရောက်မိ၏။

“သူလေးက ဘယ်သူလဲဟင်”

ရာဇဝံက သူမလေးကိုကြည့်လျက် ပြုံးကာ...

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့် စက္ကဝါရီပါ။ ဒီထက်အဆင့်
မြင့်မြင့်ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်ချွန်နီးလောင်း”

“အို!”

ဇနီးလောင်းလို့ပြောတာကိုပင် ရှက်မျက်နှာလေးဖြစ်တည်သွား
ပုံက လက်နှင့်တို့ထိခံလိုက်ရတဲ့ ထိကရှုန်းလေးလို့၊ ချက်ချင်း ခေါင်းငုံ့
ကျသွားလေ၏။

“ဖေဖေ”

“ဟင်!”

တီးတီးခေါ်လိုက်သံက နားထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ အကြိမ်ကြိမ်
ရိုက်ခတ်သွား၏။

“အိုဩသွားလား ဖေဖေ”

“မင်း... မင်း... ငါ့ကိုဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ဖေဖေကို ဖေဖေလို့ခေါ်လိုက်တာပါ ဖေဖေ၊ သားက ဖေဖေ
သားပါ”

“ဒါ... ဒါဆို”

“ဖေဖေ သားကို တကယ်သေသွားပြီလို့ ထင်နေတာလား။ သား
မသေပါဘူး ဖေဖေ”

“သား”

“ဖေဖေ”

“သား မသေဘူး၊ ငါ့သား မသေဘူး။ ဖေဖေ ဝမ်းသာလိုက်တာ
ဦး”

“ဖေဖေရယ်”

သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ဦး၏လက်ကို တစ်ဦးက တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင်လျက်၊ မျက်ရည်သည်ကြရသည်သာ။ သေဆုံးသွားပြီဆိုသောအသံ
နှင့် ကြေကွဲခဲ့ရသမျှ... အခု... ဦးပြည့်စုံလှဲ့၏ရင်ထဲမှာ ကန္တာရ၌ အိုအေ
စစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားသလိုပါပဲ။

“ဖေဖေမသိပေမယ့် ဖေဖေအနားကို သား မကြာခဏရောက်
သာခဲ့ပါတယ်ဖေဖေ။ ဖေဖေကိုမြင်တိုင်း သားစိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားခဲ့
ရပါတယ်။ ဖေဖေကို ဖေဖေလို့ခေါ်ချင်တဲ့စိတ်ကိုမျိုးချပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့ရပေါင်း
တည်း မနည်းပါဘူး”

“သားရယ်”

“သား... ဖေဖေကို ‘အိမ်လွမ်းသူ’သီချင်း ခဏခဏဆိုပြခဲ့
တာ တကယ် အိမ်ကိုလွမ်းနေခဲ့တာပါ ဖေဖေ”

“ဟင်!”

“ဖေဖေ ဘယ်လိုမှမထင်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။ ဂစ်တာရှိတ်ဆိုတာ ဖေဖေ့ရဲ့အား ဘုန်းလျှံမိုးပါပဲ”

“ဂစ်တာရှိတ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ အခု ဖေဖေမြင်နေရတဲ့ ရာဇသံဆိုတာ ဘုန်းလျှံမိုးမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ ဂစ်တာရှိတ်ပါ”

ပြောရင်း ရာဇသံ(သို့)ဂစ်တာရှိတ်သည် အယောင်ဆောင်မျက်နှာဖုံးနှင့် ဆံပင်တုတွေကို ဆွဲချွတ်လိုက်၏။

ဒီအခန်းက သီးသန့်ခန်းမို့ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်မသိနိုင်ပေ။

ဦးပြည့်စုံလျှံ... .

အံ့ဩလွန်းလို့ ဆွံ့အသံလိုဖြစ်နေ၏။ ဂစ်တာရှိတ်ဆိုတာ သူ့သား ဘုန်းလျှံမိုးတဲ့။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ နားမလည်နိုင်။ သားရဲ့မျက်နှာမဟုတ်တဲ့သူက သားတဲ့။

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ သားရယ်”

ရှိတ် နှာကျင်ကြေတွဲစွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဘုန်းလျှံမိုးဆိုတာ အသက်မသေပေမယ့် လူကတော့ သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီဖေဖေ။ နွေထက်သာလွန် ရက်စက်ယုတ်မာခဲ့လို့ သေဆုံးခဲ့တဲ့ ဘုန်းလျှံမိုးဟာ ဟောဒီက ဝေသီဆောင်းရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ဂစ်တာရှိတ်အဖြစ်နဲ့ ပြန်လည်ရှင်သန်ခွင့်ရလာခဲ့တယ်”

“ဖေဖေအမှားတွေပါ သားရယ်”

“ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း မှားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ သားလည်း မှားခဲ့ပါတယ်။ နှလုံးသားလေး မနှိုးမနပ်ခဲ့ အချစ်ကို လောင်စာဖြည့်ခဲ့မိတာက အတ္တလောဘသမား နွေထက်သာလွန်အတွက် ချားခင်း

လမ်းကို နဲ့သာဖြန်းပြီး ခုတ်တွင်ရှင်းလင်းပေးခဲ့သလိုဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမိန်းမ သိပ်ယုတ်မာတာ။ သားကိုလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သလို ဖေဖေကိုလည်း သွေးအေးအေးနဲ့သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ။ သား သူ့ကိုဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

အံ့ကြိတ်သံနှင့်ပြောနေသည်က တစ်ခွန်းခြင်း။ အပြင်ဒဏ်ရာထက် အတွင်းဒဏ်ရာက ကုသရန်ဆေးမရှိ။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာထားရစ်ခဲ့ရအောင် ရှိတ်ရဲ့ခဲတဲ့ဒဏ်ရာက... .

ဆူးစူးတာလည်းမဟုတ်... .

ခါချဉ်ကိုက်တာလည်း မဟုတ်... .

မားနှင့်ထိုးတာဆိုလျှင်တောင် ဒဏ်ရာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ခွင့်လွှတ်စကားပြောချင်ပြောမိမည်။ အခုက... . အသက်ထက် ဘဝကိုသတ်ခဲ့တာ အခံရခက်ဆုံး။

“သားဆိုကို လူနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ် ဖေဖေ ကားအက်ဆီးဒင်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံကိုတင်ထားရတယ်တဲ့။ သား ဖေဖေကိုအရမ်းစိုးရိမ်ခဲ့တာပေါ့”

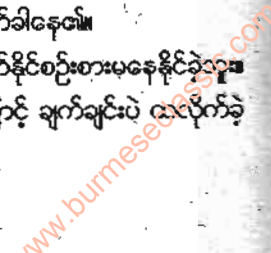
“သားရယ်”

“သားထွက်သွားပေမယ့် ဖေဖေကိုစိတ်မချဘူး။ ဖေဖေကို သားဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိပါတယ်”

“သိပါတယ် သားရယ်”

ဦးပြည့်စုံလျှံ၏အသံက တုန်ယင်လိုက်ခါနေ၏။

“သား အဲဒီအချိန်မှာ ဟုတ်နိုင်မဟုတ်နိုင်စဉ်းစားမနေနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဖေဖေကိုစိုးရိမ်တာတစ်ခုပဲ သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ချက်ချင်းပဲ လေလိုက်ခဲ့

တာ။ လမ်းရောက်မှ ကားဘရိတ်ဖောက်ခံထားရတာကိုသိတယ်”

“အကြံပက်စက်လိုက်တာ”

“အားလုံးက နွေထက်သာလွန်ရဲ့အကြံအစည်တွေဆိုတာ သူ
ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ပြောတာ။ သားကို မသေခင်သိသွားရအောင်လို့တဲ့”
ရှိတ်... ဖြစ်ခဲ့ရပုံအလုံးစုံကို အံ့ကြိတ်၍ ရှင်းပြလိုက်၏။

“နောက်ဆုံး... သားရဲ့ကား ချောက်ထဲကို ထိုးကျသွားခဲ့တယ်

ဖေဖေ”

“သားရယ်”

အပန်း(၆)

ကမ္ဘာမြေပြင်၊ ရေပြင်၊ လေထုတို့သည် အာရုံထဲမှာ ဝိုးတဝါး။
စကားသံသဲ့သဲ့တို့သည် လျှံလေးနားထဲမှာ နီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက်။
အမှောင်ထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ပြေးလွှားနေမိသည်။ ဘယ်နေရာကို
ရောက်နေမှန်းလည်းမသိ။ သူတစ်ခါမှမရောက်ဖူးတဲ့ တောတောင်လျှိုမြောင်
ကြားမှာ။

လျှံလေး... လျှောက်သွားနေရင်း တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်
ခဲမှုဝေဒနာကို ခံစားလာရတော့ ညည်းတွားမိသည်။ အာခေါင်တွေခြောက်
ပြီး ရေက ဆာလာသည်။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

“ရေဆာလိုက်တာ”

“ဟင်! သူ... သူသတိရလာပြီထင်တယ် ဖေဖေ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားရသဖြင့် လျှံလေး အသံ
ထက်သွားသည်။

“ရေ... ရေဆာဟယ်။ ရေပေးပါ”
 လျှံလေး ရေကိုသာ အမိအရတောင်းမိ၏။
 “ရေတဲ့... ရေတောင်းနေတယ်”
 “သမီး... ရေတစ်ခွက်သွားခပ်ခဲ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

လျှံလေးကို သူတို့ရေကိုက်ကြသည်။ မျက်ခွံတွေ လေးလံနေသည်ကို လျှံလေး ဖွင့်ကြည့်မိကြိုးစား၏။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့သတိရလာကာ မျက်လုံးတွေကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့...။

လျှံလေး မမြင်ဖူးတဲ့မျက်နှာတွေ။
 “သူ့ကောင်းကောင်းသတိရပါပြီ”
 “ဘုရားမတာပဲ၊ လူနာက ကိုယ့်ဘက်ပါလာတာ”
 “ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့”
 “ချွေးပြန်ရကျိုးနပ်သွားပါပြီ”

“ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်းပါ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာအရမ်းတော်တယ်၊ လူသေကို အသက်ပြန်သွင်းပေးသလိုပဲ။ သလင်းကတော့ လုံးစကို မျှော်လင့်မထားတော့တာ”

“တစ်ယောက်တည်းကောင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်”

လျှံလေး မျက်နှာတွေကို တစ်ဦးချင်းစီ လိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူဘယ်သူ့ကိုမှမသိ။ နောက်မှ လူနှစ်ယောက်ကြားကနေ တိုးထွက်လာတဲ့ မျက်နှာလေး။

အပြုံးနုနုလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်လာတာ သူ ရင်းရင်းနှီးနှီးသိခဲ့ဖူးတဲ့မျက်နှာလေးပါ။

“ဘုန်းလျှံမိုး ရှင်သတိရလာပြီနော်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ”
 “ဝေ... ဝေသီဆောင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဝေသီဆောင်းပါ။ ရှင် ကျွန်မတို့နဲ့တွေ့တာ အရမ်းကံကောင်းတယ်သိလား”

“သူ့နေသာသလို နေပါစေသမီးရယ်၊ လူနာကို စကားတွေ များများပြောမနေနဲ့။ ခေါင်းနောက်နေမယ်။ ခုမှ သတိရခါစဆိုတော့ သိပ်ပြီး ကြည့်လင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဝေသီဆောင်း နောက်သို့ယိုသွားသည်နှင့် လျှံလေးမျက်လုံးတွေကို ပြန်မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နာကျင်မှုဝေဒနာနှင့် တင်းကျပ်နေ၏။ လက်နှင့်စမ်းကြည့်မိလိုက်တော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ပတ်တီးတွေနှင့်။

သူ့... အရာအားလုံးကို နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပြီလေ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအားလုံး မျက်ဝန်းထဲမှာ တရေမရေပေါ်လာတော့ အံကို ကြိတ်၍ တံတွေးကိုသာ အနိုင်နိုင်မျှချနေမိ၏။ မျက်ဝန်းထောင့်မှ စီးကျလာသောမျက်ရည်တွေက အတောမသတ်။

ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာတွေထက် ရင်ထဲက ဒဏ်ရာက ပို၍နာကျင်သည်။ ဝမ်းနည်းလို့ကျတဲ့မျက်ရည်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ခံပြင်းလို့ကျတဲ့မျက်ရည်တွေ။

နွေထက်သာလွန်း...။

ဘယ်ဘဝရောက်နေနေ၊ လျှံလေး လိုက်ပြီး လက်စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဒဏ်ရာတွေ သက်သာလာတော့ လျှံလေး သူ့အကြောင်းတွေကို ဆောင်းတို့သားအဖနှင့် သလင်းဖြူကို ပြောပြခဲ့၏။

“တော်တော်အကြံပုဂံစက်တာပဲနော်၊ လူတစ်ယောက်ညီအသက်ကို ပုဂံကံဆိတ်တစ်ကောင်၊ ခြင်တစ်ကောင်လို့များ သတ်မှတ်နေသလား မသိဘူး”

“လောဘမီးတွေ တောက်လောင်တာပေါ့ကွယ်”

“ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာကွယ်”

“ဘုန်းလျှံမိုး... ရှင်ဘာမှအားမငယ်ခဲ့နော်၊ ဆောင်းတို့ရိုတယ် သိလား”

ဆောင်းက အားပေးစကားဆိုလေ၏။ လျှံလေးရင်ထဲမှာ ဆောင်းကို အထပ်ထပ်ကျေးဇူးတင်မိ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆောင်းရယ်”

အဲဒီတုန်းက ဆောင်းရဲ့ဖေဖေက ပုဂံမှာ တာဝန်ကျနေခဲ့တာ၊ ဆောင်းက ပုဂံကိုလာလည်တာတဲ့။ မမသလင်းဖြူကလည်း ထိုနည်းတူပါပဲ။

မမသလင်းဖြူရယ်...

ဆောင်းရယ်...

သူရယ်...

ပုဂံမြေမှာ ဆုံစည်းကာ ပျော်ရွှင်ကြည့်နေတဲ့အချိန်ကလေးတွေမှာ လျှံလေး ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုတွေအပြည့်နင်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ဒဏ်ရာတွေ ဗလပွနှင့် လျှံလေးပေါ့။

“လျှံလေးရေ”

“ဗျာ”

“ဘုရားသွားရအောင်ဟေ့”

“ဆောင်းနဲ့မမပဲ သွားပါ၊ ကျွန်တော်မလိုက်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ဒီမျက်နှာကြီးနဲ့ လူတောထဲ ဘယ်လိုတိုးဝင်မလဲ မမရယ်”

“အိုကွယ်”

မမသလင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရ၏။ ဆောင်းက ရှေ့သို့ တိုးလာကာ...

“လူတောထဲမတိုးခဲ့ဘူးဆိုပြီး ရှင် ဒီလိုပဲ အိမ်တွင်းပုန်းကုလား လုပ်နေမှာလား ဘုန်းလျှံမိုး။ ကြောင်မနေနဲ့ လူဖြစ်ပြီး လူတွေနဲ့ကင်းအောင် နေလို့ရမလား။ ရှင် တစ်နေ့တစ်နေ့ မှန်ထောင်ကြည့်ပြီး အားငယ်နေလို့ ကတော့ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေဖြစ်ပြီး လုံးပါး ပါးမှာ။ ရှင်ပဲပြောတော့ နွေထက်သာလွန်ကို လက်စားချေချင်တယ်ဆို၊ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေ လို့ကတော့ ရှင်လက်စားချေဖို့ ဘာအကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ ရ လာမှာလဲ။ တွေးခေါ်ကြဆမှုဆိုတာ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိတွေ့ဆက်ဆံ နေမှ အဆင့်အတန်းမြင့်လာမှာ။ ရှင် သတ္တိကြောင်နေသလို ဖြစ်မနေဘူး လား”

ဘုန်းလျှံမိုး ဆောင်းကိုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လဲနေသူ ထူပေးပါ။ အားငယ်သူ အားပေးပါဆိုတဲ့စကားအတိုင်း ဆောင်းဟာ သူ့ရဲ့ ယိုင် နဲ့နေတဲ့အတွင်းစိတ်တွေကို ထူပေးနေပြီး

သူ... တကယ်ပဲ ဘဝကို အရှုံးပေးလိုက်ရမှာလား မပေးဘူး။

အထူးသဖြင့် နွေထက်သာလွန်ခဲ့ဘဝကို ပြန်ပြီးအလဲထိုးချင်သည်။

“လှိုင်လေး”

“ဗျာ”

“ဆောင်းပြောတာတွေက အမှန်တွေပဲ လှိုင်လေး။ မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား။ ဘာလို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက်အားငယ်နေရမှာလဲ။ မိုးပေါ်က လမင်းကို ဇက်ညောင်းခံပြီး မော့ကြည့်အားငယ်နေမယ့်အစား ကိုယ့်ခြေဖဝါးအောက်က မြေသားကိုတုံ့ကြည့်ပြီး ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ လှိုင်လေးရယ်”

မမသလင်းက လှိုင်လေးလက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆိုသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့စကားသွားတွေကြားမှာ လှိုင်လေး စိတ်တင်းပစ်လိုက်၏။

ယောက်ျားပဲ... ဘာကိုဂရုစိုက်နေမှာလဲ။

“မမဆိုရင် မိန်းကလေးပေမယ့် တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့ ရပ်တည်လာခဲ့တာ၊ ရုပ်ဆိုတာ အပေါ်ယံအလွှာပါးလေးပါ လှိုင်လေးရယ်။ အချို့ဆိုရင် ကြက်သွန်ဥလိုလူမျိုးတွေ အများကြီးပဲ။ တစ်ဖက်ချင်း တစ်လွှာချင်း ခွာကြည့်၊ တကယ်အချစ်ဆိုတာ မရှိကြဘူး။ လှိုင်လေးက အနှစ်ရှိတဲ့ကြက်ဥလေးပါ။ မမသိတယ်... မင်း သဘောမနောလေး လှတယ်ဆိုတာ။ စိတ်လှရင် လူလည်းလှတယ် လှိုင်လေးရဲ့”

လှိုင်လေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ နွေထက်သာလွန်လို ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့မိန်းမယုတ်တွေကြောင့် လောကကြီးဟာ အကျည်းတန်သလို ရှိသွားခဲ့ပေမယ့် မမသလင်းနဲ့ ဆောင်းလို စိတ်သဘောထား ဖြူစင်နူးညံ့သူလေးတွေနဲ့ တွေ့ရပြန်တော့...။

လောကကြီးသည် ရန်မပြယ်သောပန်းရန်တို့နှင့် သာယာနာပျော်ဖွယ်ရာအထိနှင့်ပါလား။ အလှပဆုံးသောပန်းချီကားတစ်ချပ်ကိုပြပါဆိုလျှင် ပုဂံမြေမှာ ဆိုခွင့်ရခဲ့သည့် ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကိုသာ လက်ညှိုးထိုးပြချင်ပါသည်။

“ကဲ! သွားရအောင်၊ လိုက်ခဲ့နော် လှိုင်လေး။ ဘုရားရိပ်တရားရိပ်ဆိုတာ အေးချမ်းပါတယ်ကွာ။ ဘုရားကိုရောက်ရင် မင်းရင်ထဲက ပူလောင်မှုတွေ အလိုလိုငြိမ်းသတ်ပြီးသာ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ လိုက်ခဲ့နော်”

လှိုင်လေး သက်ပြင်းဖွဖွချလျက်...။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့၊ မောင်လေးက လိမ္မာပါတယ်”

ဆောင်းချက်နားလေး ပြုံးသွားပြီး အိမ်ထဲသို့ လှစ်ခနဲပြန်ပြေးဝင်သွားလေသည်။

“သွားမယ်ဆိုကာမှ ဘာသွားလုပ်ပြန်တာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ပြန်လာမှမေးကြည့်ပေါ့”

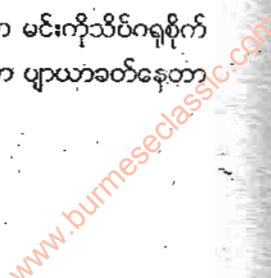
“ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်း မသိဘူး”

“မင်းအပေါ်ကို အရမ်းဂရုစိုက်တဲ့ကောင်မလေးပါ”

မမသလင်းရဲ့အပြုံးက တစ်ခုခုကိုသိနေသလိုပါ။ လှိုင်လေး မျက်နှာလေးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားတော့...။

“တကယ်ပြောတာ လှိုင်လေး၊ ဆောင်းက မင်းကိုသိပ်ဂရုစိုက်ထား၊ မင်းကို ဆေးရုံတင်ထားရတုန်းကဆိုရင် သူ့မှာ ပျာယာခတ်နေတာပဲ”

“အဲဒါ တကယ်လား မမ”

“အင်း... တကယ်ပေါ့”

လျှံလေး လွန်ခဲ့တဲ့အချိန်ကာလလေးဆိုမှာ သူငယ်ချင်းတွေပြောတာကို အမှတ်ရမိလိုက်၏။ ဝေသီဆောင်းက လျှံလေးကိုစိတ်ဝင်စားနေတာတဲ့။ အဲဒါ ဟိုအရင်တုန်းက ဟုတ်ခဲ့လိမ့်မည်။

အခု... လျှံလေးက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ဆောင်း သူ့ကိုချစ်နေနိုင်ပါဦးမလား။ တစ်ခါက သူ့ကို ကိုယ်က ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သူပါ။

ကြောက်ပါပြီ... အချစ်ဆိုတာကို။

“ဘုန်းလှိုမိုး”

“ဟင်”

ဆောင်းပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ ဂစ်တာတစ်လက်နှင့်

“ရော့! ရှင့်အတွက် ကျွန်မဝယ်ထားတာ”

“ကိုယ် ဂစ်တာမတီးချင်ဘူး ဆောင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နွေထက်သာလွန်ခဲ့ စတွေ့ခဲ့တာ အဲဒီဂစ်တာကြောင့်”

“ဪ... အပြစ်မရှိတဲ့ဂစ်တာကို ကိုယ့်မိုက်ပြစ်ထဲ ဆွဲထည့်နေပြန်ပြီ။ ဘာဆိုလဲ... လူတွင်ပါလို့ နွားကျားကိုက်တာ။ ရှင်ဝါသနာပါတာ ကျွန်မသိတယ်။ ဝါသနာဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ”

“ယူလိုက်ပါ လျှံလေးရဲ့။ ဂီတဆိုတာ အရာအားလုံးရဲ့စိတ်ကြိုဆေးပါ။ ပန်းတွေတောင် ဇေးသွားကိုချစ်တတ်ကြတယ်ကွ”

လျှံလေး ဂစ်တာကို လေးတွဲစွာ လှမ်းယူလိုက်၏။ ဂစ်တာ

မမုန်းသင့်မှန်းသိပေမယ့် မုန်းချင်နေမိသည်။

“ကိုယ် ဂစ်တာကိုလက်မခံချင်ပေမယ့် ဆောင်းရဲ့စေတနာကို တော့ လက်ခံပေးပါ့မယ်”

“ဒါဆို ဂစ်တာယူခဲ့နော်... ဓမ္မရာဇကစေတီပေါ်ကိုရောက်ရင် ဘုရားပေါ်ကမြင်ရတဲ့ရှုခင်းတွေက သိပ်သာယာတာ။ မြင်ကွင်းလှလှနဲ့ ဝေးသွားချိုချိုလေးကိုနားထောင်ရရင် ဘယ်လောက်ကြည်နူးစရာကောင်းမလဲ။ ရှင်တွေ့ကြည့်လိုက်၊ စိတ်ညစ်တာတွေ ပျောက်သွားမယ်”

“ဒါဆို ဆောင်းက ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုပြမှာလား”

“ဟင်အင်း... ရှင်ဆိုပြပေါ့”

“ကောင်းရော”

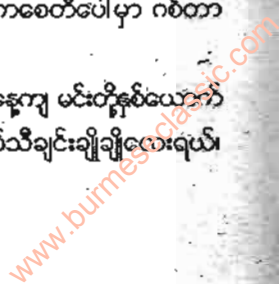
ကလေးဆန်သော ဆောင်းရဲ့အပြုအမူလေးကြောင့် လျှံလေးနှင့် သလင်းတို့ ရယ်မိကြသည်။ သလင်းက ဆောင်းကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်၍ စသည်။

“မမကတော့ ရွှေစည်းဆိုကိုသွားမှာနော်”

“သွားပေါ့ မမရဲ့။ တစ်နေ့ကုန်လျှောက်လည်မှာပဲဟာ။ ရွှေစည်းခုံရော၊ တုရင်တောင်၊ လောကနန္ဒာ၊ အာနန္ဒာ၊ တန့်ကြည်တောင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေမှန်သမျှ ဆောင်း လိုက်ပို့ပေးမှာ”

“ဒါဆို တစ်နေ့ကုန် ကိုယ်က ဂစ်တာထမ်းလိုက်ရမှာလား။ ဒီနေ့တော့ ထားခဲ့မယ်ကွာ။ နောက်နေ့မှ ဓမ္မရာဇကစေတီပေါ်မှာ ဂစ်တာတီးသက်သက် သွားကြတာပေါ့”

“အင်း... အဲဒါကောင်းတယ်၊ နောက်နေ့ကျ မင်းတို့နှစ်ယောက်တည်း သွားပေါ့။ သိပ်လှတဲ့ဗူးတွေရယ်၊ အချစ်သီချင်းချိုချိုလေးရယ်။

မင်းတို့နှစ်ယောက်ရယ်”

“အာ... မမနော်”

ဆောင်းရွက်သွားပုံလေးက ချစ်စရာ။

“ချစ်စရာလေးကောင်းနေမှာလို့ ပြောမလို့ပါ”

ဆောင်း ရှက်ဝဲဝဲမျက်နှာလေးနှင့် ထွက်သွားလေတော့... .

“မင်းယုံပြီလား လျှာလေး”

“ဘာကိုလဲ မမရဲ့”

အချစ်စစ်ဆိုတာ ဖြူဖြူမည်းမည်း... ရင်ထဲမှာ စွဲစွဲငြိငြိဖြစ်နေတာလေ။ မင်း... ဆောင်းကိုလက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ”

၅၂

အခန်း(၇)

“ဒီရွှေစည်းခုံစေတီက အနော်ရထာမင်းနဲ့ ကျန်စစ်သားမင်းတို့ ချီကောင်းမှုတော်လေ မေ”

“အင်း... စေတီတော်စာညွှန်းပုံကို သိရင်ရှင်းပြပါဦး ဆောင်းရဲ့”

ဆောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လက်အုပ်ကလေးချို ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ ဆက်၍... .

“အနော်ရထာမင်းက သရေခေတ္တရာမှာရှိတဲ့စေတီကို ဖျက်ပြီး နဖူးသင်းကျစ်တော်ဓာတ်ကို ပုဂံနေပြည်တော်အရောက် ပင့်ဆောင်လာခဲ့တာလေ။ နေပြည်တော်ကိုရောက်တော့ နဖူးသင်းကျစ်တော်ဓာတ်ကို ဆင်ဖြူထက်မှာတင်ပြီး ဓာတ်တော်မွေတော် ကိန်းဝပ်တော်မူလိုသောအရပ်တွင် ဆင်ဖြူဝပ်စေသော်လို့ အမိဋ္ဌာန်ပြီး လွှတ်လိုက်တာ”

“ဪ”

“ဆင်ဖြူဝပ်ရာ သီစည်းခုံမှာ စေတီတည်ပြီး နဖူးသင်းကျစ်တော်ဓာတ် ဋ္ဌာပနာတာလေ”

www.burmeseclassic.com

“ပြီးတော့ရော”

“ပြီးတော့ သီဟိုဠ်မှ ပင့်ဆောင်လာတဲ့ စွယ်တော်ပွားကိုလည်း ဌာပနာထားသေးတယ်”

သလင်းက ဆောင်းရှင်းပြတာတွေကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။ ဘုရားတည်ထားကိုးကွယ်ပုံသမိုင်းကြောင်းတွေကို ဆောင်း ခုလို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြနိုင်တာ ပုဂံသူလေးမို့ပါ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသော ဆောင်း။ လူကြီးတွေပြောပြလို့ ကြားဖူးနားဝရှိသူမျှကို မှတ်သားထားသည်။ ဘုရားသမိုင်းကြောင်းစာအုပ်တွေကိုလည်း ရှာဖတ်၏။

“ဒါဆို ဒီရွှေစည်းခုံဘုရားကို အနော်ရထာမင်း တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့တာပေါ့နော်”

“အနော်ရထာမင်းလက်ထက်မှာ ပစ္စယာသုံးဆင့်အထိပဲ ပြီးတာမမရဲ့။ မပြီးသေးတာကို ကျန်စစ်သားမင်းက ဆက်တည်ခဲ့တာလေ။ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့အချိန်က ကျောက်၊ အုတ်တွေကို ပုဂံရဲ့အရှေ့ဘက် ခြောက်မိုင်အကွာမှာရှိတဲ့ တုရင်တောင်ကနေ ဒီစေတီအရောက် လူအများ စိတန်းပြီး လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ယူခဲ့တာ။ အနော်ရထာမင်းလက်ထက် (၁၀၄၄) ခုနှစ်နဲ့ ကျန်စစ်သားမင်းလက်ထက် (၁၁၁၃)ခုနှစ်မှာ ဒီရွှေစည်းခုံစေတီကို တည်ဆောက်ပြီးစီးခဲ့တာ”

“ဆောင်းက ပုဂံက ဘုရားအကြောင်းတွေကို တော်တော်သိတာပဲနော်”

“သိတာပေါ့ ဘုန်းလှုံမိုးရဲ့၊ ဆောင်းက ပုဂံသူလေ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ်က ဆောင်းကို ရန်ကုန်သူလို့ပဲထင်ထားတာ။

လက်စသတ်တော့ အညာသူလေးကိုး”

သလင်းကရယ်လျက် လှုံလေးပခုံးကိုဖက်ကာ...

“မပည့်မ အညာသူလေးရဲ့အသည်းနှလုံးကိုတော့ ခါးပိုက်မနှိုက်နဲ့နော်။ သူက ရန်ကုန်နဲ့ဖက်စပ်ဆိုတော့ ထန်းခေါက်ဖာဖွင့်ပြုဖို့ ခက်တယ်”

“မမနော်... စကားအကောင်းပြောနေရင်းက၊ ဆောင်း နောက်ထပ်ဘုရားတွေကျ ရှင်းမပြဘဲ ထားလိုက်မှာ။ ဘာမှတ်လဲ”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ မမပြန်ရင် ပုဂံက ဘုရားတွေအကြောင်း ဟိုနိုင်ငံကလူတွေကို ဖောက်သည်ချချင်လို့ပါ”

လှုံလေးမှာ မယလင်း ခဏခဏစနေသဖြင့် ဆောင်းကိုအားနာနေသည်။ ဆောင်းက အလှထိပ်ခေါင်တင်။ ကိုယ်က ဘီလူးလား သရဲထားရင်နဲ့၊ အခဲရိုးက မာင်းအိုးကို အားနာရသည်ပေါ့လေ။ ကိုယ့်အဖြစ်က ကံကိုပုံချလို့မရ။

အရာအားလုံး ကိုယ်ဖန်တီးရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသောကြမ္မာတွေ။ ခုံလုံတစ်လှည့် ဝါးပျံတစ်လှည့်ပေါ့ နွေထက်သာလွန်ရယ်။

“နတ်သမီးလေးနှစ်ပါးကြားမှာ ဘီလူးညှပ်ပါလာတာ ကြည့်လို့ မကောင်းဘူးကွာ။ သူ့ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ကိုယ်ဝင်လိုက်ရရင် ကြည့်ကောင်းမှာ”

“ရှူးမနေနဲ့၊ တန်ရာတန်ရာပြော”

“ဟိုကောင့်ထက်စာရင် တို့က တန်ပါတယ်ကွာ”

“အို!”

“ဟယ်!”

ဆောင်းနှင့်သလင်းတို့ မျက်ဝန်းနှစ်စုံသည် လှုံလေးမျက်နှာပေါ်

မှာ လက်မောင်းခတ်သွား၏။ လျှံလေး သိသိသာသာမျက်နှာပျက်ပြီးလျှင် ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။ သူ့ပုံစံက သူ့မျှားပြောစရာဖြစ်နေသည်ကို။

သလင်းရောဆောင်ပါ... ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းခြင်းကိုယ်စီ နှင့်...

“လျှံလေး”

“...”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ သူ့မျှားကို လက်ညှိုးထိုးမေးငေါ့ဖို့၊ မျက်လုံးကို အမြဲတမ်းဒေါက်ထောက် ထားကြတာ။ ဂရုစိုက်မနေနဲ့”

“သူတို့ပြောတာ မှန်နေသားပဲ မမရယ်”

“အမှန်တရားတိုင်းကို လူတိုင်းက ရင်မဆိုင်ရဲကြဘူး လျှံလေး ရဲ့။ အဲဒီအထဲမှာ မင်းလည်းပါနေပြီ”

လျှံလေး လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဒီပုံစံနဲ့တော့ နွေထက်သာလွန်ကို ဘယ်လိုလက် စားချေနိုင်မှာလဲ။ စီးပွားရေးနဲ့တိုက်လို့လည်းမရဘူး။ ရုပ်ရည်နဲ့ဖြူစွယ်ဖို့ ဆိုတာ ဝေးရော။ မဖြစ်သာရင်တော့ မထူးစိတ်ကိုပဲ ပိုက်ရတော့မယ်”

“ဘာ!”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က ဘာမှသုံးလို့မရတော့တဲ့ကောင်”

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ဒါ ပြောမှသိရမယ့်အရာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝ သေခွဲရ သလို နွေထက်သာလွန်ကို ကျွန်တော်ပြန်ပြီးသတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

လျှံလေး အံ့ကြိတ်ရလွန်းလို့ သွားတွေပင် နာနေပြီ။ မေးကြော ကြီးတွေ ထောင်ထလာပုံက သူ့ဒေါသကို ခန့်မှန်းရစေသလို၊ ဝမ်းနည်း ခြင်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ဒေါသကြောင့် ရစ်သိုင်းဖွဲ့လာသော မျက်ရည်တွေ ကို... ပါးပြင်ပေါ်သို့ သက်ဆင်ခွင့်ပြုလိုက်၏။

“စိတ်မကောင်းစရာတွေကို တွေးမနေစမ်းပါနဲ့ ဘုန်းလျှံမိုးရယ်။ ရှင့်အနားမှာ ကျွန်မတို့တွေ အပြုရှိနေမယ်။ ဘာအားငယ်စရာရှိလဲ။ အတု အယောင်များစွာထက် အစစ်အမှန်တစ်ခုဟာ ရှင့်ဘဝကို အပျော်တွေ သယ်ဆောင်လာပေးတဲ့လေပြည်ဆိုရင် ရှင်ကျေနပ်လိုက်စမ်းပါ”

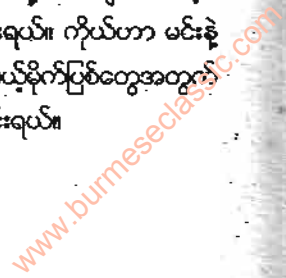
လျှံလေး မျက်ရည်တွေကြားမှ ဆောင်းမျက်နှာလေးကို ကြည့်မိ သည်။ တော်ကံပနေသောမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ စေတနာမေတ္တာအစစ် အမှန်တွေ အကြင်နာအရိပ်အယောင်တွေက တူးဖော်ကြည့်စရာမလို။

ဟိုတုန်းက... ကိုယ်က အမြင်ကလူ၊ အခု ကိုယ်က မော့ကြည့် နေရတာ။ သူ ဒီမျက်ဝန်းလေးတွေကို ဘာကြောင့် ဥပေက္ခာပြုခဲ့ပါသနည်း။ မိုးသားခြင်းကို သရော်တိုက်ပြီး မာယာနောက်ကိုမှ ကောက်ကောက်လိုက် မိတဲ့ကိုယ်။

“မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ပါ လျှံလေး။ မင်းကြောင့် လူတစ် ယောက် မင်းနဲ့ထပ်တူခံစားနေရတာကို မင်းကြည့်ရက်သလား”

မမသလင်း ဘာကိုရည်ရွယ်နေသလဲ လျှံလေးသိ၏။ ဒီလောက် ဆိုးဝါးနေတဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ သူ့ကို ဆောင်း ဘာလို့စိတ်မပျက်ပါလိမ့်။ အချစ်စစ်အချစ်မှန်ဆိုတာလား ဆောင်းရယ်။ ကိုယ်ဟာ မင်းနဲ့

မထိုက်တန်တဲ့လူပါ။ သူ့နိုးကိုမှ စားဖိုးကမ်းမိတဲ့ ကိုယ့်ခိုက်ပြစ်တွေအတွက် ကိုယ့်နှလုံးသားကို ဒဏ်ခတ်လိုက်ပါရစေ ဆောင်းရယ်။

“ကဲ... ဆောင်းရေ”

“ရှင်... မမ”

“ဒီလောက်တောင် မျက်ရည်လွယ်တဲ့မင်းသား၊ ကလိထိုးပြီး လူ
ရွှင်တော်လုပ်ခိုင်းစမ်း၊ နားရွက်ဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့”

ပြောပြီး မမသလင်းက ရှေ့မှထွက်သွားလေသည်။ ဆောင်းက
သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီးပြုံးလျက်...

“စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ မမခိုင်းလို့”

ဟုဆိုကာ သူ့ခါးကို လက်ညှိုးလေးနှင့် လိုက်ထိုးလေ၏။

“ဟာ! ဆောင်း၊ မလုပ်နဲ့... ယားတယ်”

“ယားပစေ”

“ဆောင်းမလုပ်နဲ့... ဟား... ဟား... ဟား”

လျှံလေး ငိုကြွေးခြင်းတို့ရပ်ဆိုင်းကာ ရယ်မောခြင်းနယ်မြေသို့
ပြေးလွှားခုန်ပေါက်သွားလေတော့၏။

အခန်း(၈)

ဘုန်းလျှံနိုး ကြေကွဲအားငယ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဆောင်းမှာလည်း
စိတ်မချမ်းသာနိုင်။ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ စဉ်း
စားနေမိ၏။ တစ်နေ့မှာ...

“ဖေဖေ”

“ဟင်... ဘာလဲ သမီး”

“ဟို... ဘုန်းလျှံနိုးရဲ့မျက်နှာက ပြန်မကောင်းနိုင်တော့ဘူးလား
ဟင်”

“သမီး ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“သူ့ကိုကြည့်ပြီး သမီးသနားလို့ပါ”

ဦးသူတအောင် လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်၏။ လက်ထဲက သတင်းစာကို
စားပွဲပေါ်သို့ချရင်း သမီးကိုဆိုက်ကြည့်မိသည်။ ဒီကလေးကို ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက သူ့မွေးစားခဲ့တာ၊ ပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့ ဒူဘယ်နဲ့ခွေဆိုတာ
သိပြီးသား။

ကျောင်းမှာ သိခဲ့ဖူးသည်တဲ့။ သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နဂိုစိတ်ရင်းခံလေး ဖြူစင်ကြင်နာတတ်သည်ဆိုတာထက်... .

“သနားတာတင် ကရဲ့လား သမီးရယ်”

“ဟာ... . ဖေဖေကလည်း သနားတာပါဆို”

“ဟွန်း၊ မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ၊ သိနေတယ်နော်၊ သိနေတယ်။ ဖေဖေကို ခပ်ထူထူအဘိုးကြီးများ မှတ်နေသလား”

“ဖေဖေ”

“ဟား... . ဟား... . ဟား”

ဆောင်း... . ဖေဖေခါးကိုဖက်ပြီး ခေါင်းနှင့်တူတော့ ဖေဖေက တဟားဟားနှင့် ရယ်လေသည်။

“သူ့ခိုး လူမိသွားလို့ရှက်နေပုံက ကြောင်ကျနေတာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို”

“ကဲ၊ ပြောပြမယ်၊ နားထောင်”

နားထောင်ဆိုတော့ ခေါင်းလေး မော့လာသည်။

“ဖေဖေနဲ့သလင်း တိုင်ပင်ထားပြီးပြီ”

“ဘာလဲဟင် ဖေဖေ”

“လျှံလေးမျက်နှာကို ဆေးကုစို့ သလင်းက သူ နိုင်ငံခြားကိုပြန်ရင် လျှံလေးကိုခေါ်သွားမှာ”

“ဟင်၊ ဆောင်းကိုတော့ ဘာမှမပြောဘူး”

“ပြောခွင့်မရသေးလို့ပါ၊ မနေ့ကမှ တိုင်ပင်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို၊ သလင်းကလည်း လျှံလေးကို သနားနေတာလေ။ သူကလည်း တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမားဆိုတော့ လျှံလေးကို သူ့မောင်အဖြစ် မွေးစားမယ်တဲ့”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ဟိုမှာ လျှံလေးကိုဆေးကုပေးမယ်၊ လိုအပ်ရင် ပလပ်စတစ်ဆာဂျရီ လုပ်မယ်ပေါ့ကွာ။ ငြီးရင်တော့ မြန်မာပြည်ကိုပြန်လွှတ်မှာ။ လျှံလေးရဲ့သန္ဓေတွေကို ပြည့်ဆည်းပေးတဲ့အနေနဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ထူထောင်မှာ။ နိုင်ငံခြားကလုပ်ငန်းတွေကို လျှော့ချပစ်မယ်ထင်တယ်။ ဒီမှာ ထူထောင်မယ့်လုပ်ငန်းတွေဆိုတာလည်း လျှံလေးကို အမွေအဖြစ် လွှဲပေးမှာ”

“ဟင်၊ မမသလင်း အိမ်ထောင်ပြုရင် ရွှပ်ကုန်မှာပေါ့”

ဆောင်းက ကလေးဆန်ဆန် ကလေးအတွေးနှင့်ဆို၏။ ဦးသုတအောင်က သမီး၏ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးရင်း... .

“အစကတည်းက အမွေဆက်ခံမယ့်သူမရှိလို့ ပေးမှာ သမီးရဲ့။ သလင်းက အိမ်ထောင်ပြုလို့မရဘူး။ သားသမီးမရနိုင်ဘူးဆိုတော့ ပြုခဲ့ရင်လည်း မတည်မြဲမှာစိုးလို့လေ”

“ဪ”

ဆောင်း ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းဖြစ်မိသောကြောင့်ပါ။

မမခရစ်စတယ်လ်က ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ။ နောက်နေ့မှာ ဘုန်းလျှံစိုးသိတော့ ဝမ်းသာနေသည်။ ဆောင်းလည်း ပျော်တာပါပဲ။ ဆောင်းနှင့်သူ မြင်းလှည်းလျှောက်စီးကြတော့ သူကပြောသည်။

“ကိုယ်ပြန်လာရင် ဆောင်း ခုလိုပဲ ကိုယ့်အနားမှာ ရှိနေပေးမှာလား”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ အခုက ရှင်က ဖေဖေလူနာဖို့လို့ ကျွန်မက

ဝိုင်းဝန်းပြုစုစောင့်ရှောက်တာ။ နိုင်ငံခြားကပြန်လာရင် ရှင်က ပုံစံပြောင်း သွားမှာလေး။ ဖေဖေလူနာမှ မဟုတ်တော့တာ”

“အဲဒါဆို ကိုယ် နိုင်ငံခြားကို ဆေးကုမလိုက်တော့ဘူး”

“ဟင်”

“ဆောင်းဖေဖေရဲ့လူနာပဲ တစ်သက်လုံးလုပ်တော့မယ်”

“အဲဒီလိုနေလို့ ရှင်မျက်နှာက ကောင်းလာမှာလား”

“ကောင်းကောင်း... မကောင်းကောင်း”

“ရှင် တော်တော်ကပ်သီးကပ်သပ်နိုင်တာပဲ”

မြင်းလှည်းက ဆောင့်ခနဲသွားလေသဖြင့် မြောက်တက်သွားသော ဝန္တာကိုယ်နှစ်ခုသည် ပြန်ကျလာတော့ နဖူးနှင့်မေးစေ့ နောင်ကျိန်ချသွား ကြ၏။

“ခွပ်!”

“အား...”

“ဟာ... ကွာ”

ဆောင်း မော့ကြည့်လိုက်တော့ လျှံလေးမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ကိုယ့်မေးစေ့နာသွားတာကို ပွတ်ပြီးမှ၊ သူ့နဖူးလေးလည်း နာသွားမှာပဲ ဟုတော့လျက်...

လျှံလေးလက်က... သူမနဖူးလေးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

“နာသွားလား၊ ညှဉ့်! ညှဉ့်!”

“အံ့မယ်... နဖူးက မေးစေ့ထက် အနိုးမာတယ်ရှင်”

“ကိုယ်က စေတနာနဲ့ပါ”

ဆောင်းက လျှံလေးလက်ကို ဖယ်ချသည်။ စကားသံတွေ တိတ်

ကျသွားပြီး ကြာတော့၊ ဆောင်းငိုက်နေတာကို မြင်လိုက်ရ၏။ လျှံလေး အလိုက်သိစွာ သူမဘက်သို့တိုးကပ်၍ ပခုံးနှင့်ခံထားလိုက်သည်။ အိပ်ပျော် သွားလိုက်တာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်။

ကလေးလေးအတိုင်းပါလား ဆောင်းရယ်။ ပခုံးကနေ လျှောကျ လာတဲ့မျက်နှာလေးကို ဖေးမပြီး၊ သူမလေး မနိုးအောင် အသာလေးပွေ့ ဖက်ထားမိတဲ့အချိန်လေးမှာပဲ၊ လျှံလေးရင်ထဲမှာ...

အချစ်စစ်ကို မွေးဖွားသန်စင်လိုက်မိသည်။ မိုက်ရှူးရဲဆန်ခဲ့သော အချစ်မှာ ပူလောင်ခြင်းတွေနှင့်ပေမယ့် အခု ခင်ထဲမှာ လတစ်စင်သာနေ သည့်နှယ်။ အရင်က မာယာကောင်းလို့ ဖောင်းကြွခဲ့သည့်ရင်ခနဲသံသည် လှုပ်ခနဲ လှုပ်ခနဲ ပျောက်သွားတတ်ခဲ့သည်။

ဖြူစင်ရိုးရှင်းသော သူမလေးနှင့်ကျမှ ရင်ခနဲသံတို့က ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ တသိမ့်သိမ့် တပြိုင်ပြိုင်နှင့် နှလုံးသားထဲသို့ တစ်မိမိမိမိ စီးဝင် နေ၏။

ဪ... အချစ်စစ်တို့၏ ကွန်းဆိုရာတိုမာန်သည် ပန်းတွေလို မွှေး၍ စမ်းရေလို အေးမြနေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

“ဟင်!”

ဆောင်း မျက်တောင်ကော့လေးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာပြီး...

“အယ်... ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတယ်”

“အင်း... မင်းခေါင်းနဲ့ နောက်ကလက်ကိုင် ဆောင့်မိမှာမို့လို့”

“ကျေးဇူးပဲ”

“အိပ်ရေးဝရဲ့လား”

လို့မေးတော့ မျက်စောင်းအထိုးခံရသည်။

“ဈေး! အိပ်ချင်ပြေအောင် စားလိုက်”

“ဘာလဲ”

“သီးခုံထင်တယ်၊ ကိုယ်စားကြည့်တာတော့ မရမ်း၊ ဒီလို သူရက်
အဲဒါတွေပါတယ်။ ကျန်တာတွေတော့ ဘာတွေလဲမသိဘူး”

“ဘယ်အချိန် ဝယ်လိုက်တာလဲ”

“ကွမ်းယာဝယ်တုန်းကလေး အကြွေမရှိလို့ ယူလိုက်တာ”

“ပြော”

ဆောင်းက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဖောက်စားလေ၏။ မြင်းလှည်း
ဆရာက သူတို့ကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်။ ကုသမင်းနဲ့ ပပဝတီလို့များ
တွေးနေရော့သလား။ ဆောင်းတို့တော့ အားနာမိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဆောင်းရယ်... .

ချစ်မိနေပြီဆိုတာကတော့ သေချာသွားပါပြီ။

အခန်း (၉)

သလင်းဖြူနှင့်ဘုန်းလှိုင်းတို့ နိုင်ငံခြားကိုပြန်တော့မည်ဆိုတော့
ဆုတ်ခွဲရတဲ့ရက်ကလေးများကို နှမေ့ရှာ တမ်းတနေမိသည်။

ဘုန်းလှိုင်းနဲ့ ဆောင်း... .

ဓမ္မရာဇက စေတီပေါ်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြ၏။

ခဲနက်ခင်း၏အလှသည် စုတ်ချက်ညီသောပန်းချီကားတစ်ချပ်လို သာယာ
လှပနေ၏။

မလှပတာက... . ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေ။

လှုံ့လေးက ဂစ်တာကြိုးညှိနေပြီး ဆောင်းက ရှုခင်းတွေကို ငေး
အာကြည့်နေသည်။

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“ဘာသိချင်း နားထောင်မလဲ”

“ရှင်စိတ်ရှိတဲ့သီချင်းကို ဆိုပေါ့”
 “ဆောင်းနားထောင်ချင်တဲ့သီချင်းကို ဆိုပြချင်တာ”
 “တကယ်... ကျွန်မနားထောင်ချင်တဲ့သီချင်းကို ဆိုပြချင်တာ
 လား”
 “အင်း”
 “ဒါဆို အောင်ခြင်းရှစ်ပါးဆိုပြ”
 “ဟာ... ကွာ”
 ဆောင်း ရွဲ့ပြီဆိုတာကိုသိ၍ လျှံလေး ရယ်လိုက်သည်။
 “တကယ်ဆိုပြရမှာလား”
 “ဆိုလေ”
 လျှံလေး ညွတ်နေသောခါးကိုမတ်၍ ခေါင်းမောကာ မျက်စိမှိတ်
 ပြီး အသက်ဝအောင်ရှူဟန် လုပ်၏။ ပြီးတော့...
 “အဟမ်း”
 လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီး အသံကိုမြှင့်၍...
 “အောင်ခြင်းရှစ်ပါး အသံကြားတဲ့အခါ”
 “အို... ရှင်”
 ဆောင်း ဖျာဖျာသလဲနှင့် လျှံလေးပါးစပ်ကို လှမ်းဝိတ်လေ၏။
 လျှံလေးက ဆောင်းလက်ကိုဖယ်ချပြီး ရယ်လေသည်။
 “တကယ်ကြီးပါလား”
 “မင်းပဲ ဆိုခိုင်းတာလေ”
 “အသံမြကြီးနဲ့ မရှက်ဘူးလား”
 “ကိုယ်က မင်းကိုပျော်စေချင်လို့ပါ”

“ပျင်းနေပါတယ်လို့ ပြောမိလို့လား”
 “မသိဘူးလေ”
 “လူရှုပ်”
 နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားတဲ့ ဆောင်းမျက်နှာလေးကို သူ လိုက်ငေး
 နေမိသည်။ အစကတည်းက ဒီအလှတရားတွေကိုသာ ခံစားတတ်ခဲ့လျှင်။
 “ရှင်အသံက ဝိုင်ဝိုင်းသီချင်းတွေနဲ့ လိုက်တယ်ဆို”
 “ဘယ်သူပြောလဲ”
 “ရှင်သူငယ်ချင်းတွေပေါ့”
 “ပြောကြတာပဲ”
 “ဝိုင်ဝိုင်းသီချင်းထဲက ရှင်ကြိုက်တာ ဆိုပြ”
 လျှံလေး ခေါင်းညှိတ်ပြုပြီး ဝိုင်ဝိုင်းရဲ့ ‘အိမ်လွမ်းသူ’ သီချင်းကို
 ဆိုပြခဲ့သည်။ သူ တကယ်ပဲ အိမ်ကိုလွမ်းနေ၏။ ဖေဖေနေကောင်းရဲ့လား၊
 သူ့လိုပဲ ဖေဖေကိုလုပ်ကြံလိုက်ရင်ဆိုတဲ့အတွေးတွေ ဝင်လာတိုင်း၊ ရင်တွေ
 ပူရ၏။
 ဖေဖေရယ်... လို့ ညည်းတွားရင်း သက်ပြင်းချရတာလည်း
 အခါခါ။
 “ဘုန်းလျှံမိုး”
 လျှံလေး လှည့်ကြည့်တော့...
 “ရှင် အိမ်ကို တကယ်လွမ်းနေမှာပေါ့နော်”
 “ဖေဖေကိုပါ”
 “အင်းလေ၊ ဆောင်းမေးတာလည်း အဲဒါပဲဟာ”
 “ဖေဖေကို ကိုယ်စိတ်မချဘူး ဆောင်းရယ်”

www.burmeseclassic.com

နိမိတ်ခွင့်

“စိတ်ချေတော့ရော ရှင်ဘာစာတ်နိုင်မှာလဲ။ ရှင်ကို ကျွန်မအကြံ တစ်ခုပေးမယ်။ ရှင်လက်ခံမလား”

“ပြောကြည့်လေ”

“ရှင် ဘုန်းလှိုင်းဆိုတဲ့ဘဝနဲ့ ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်ဖို့မသင့်တော် တော့ဘူး။ အားလုံးပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်။ နာမည်ကအစပေါ့။ ရှင် နိုင်ငံခြားကနေ ပြန်လာတဲ့အခါ လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့ ဘဝသစ်ကိုထူထောင် နိုင်မှ နွေထက်သာလွန်ကို လက်စားချေခွင့်ရမယ်။ သူက သိပ်လည်တာ ဆို။ သူ့အတွေးထဲမှာ ဘုန်းလှိုင်းသေသွားပြီလို့ပဲ ထင်နေမှာ”

“ဟုတ်စာယ်”

လှိုင်းလေးလည်း ထိုအချက်ကိုတွေးမိပါသည်။ အခြားလူစိမ်းတစ် ယောက်အနေနဲ့ နွေထက်သာလွန်အနားကို ပြန်ကပ်ရမည်။

“ဆောင်းအကြံပေးတာကို ကိုယ်လက်ခံပါတယ်။ နောက်ထပ် အစီအစဉ်ရှိရင် ပြောပါဦး”

“ရှိတယ်”

ဆောင်းက တစောင်အနေအထားမှ သူ့ဘက်သို့လှည့်လာသည်။

“ရှင်ပြန်လာတဲ့အခါ ပထမအဆင့်အနေနဲ့ အနုပညာလောက ထဲကို တိုးဝင်လိုက်။ ကျွန်မ အဆက်အသွယ်ရှာထားလိုက်မယ်။ ရှင်ပြော ပုံအရဆိုရင် နွေထက်သာလွန်က သီချင်းဆိုတာကို ဝါသနာပါတယ်ဆို။ ရှင်သာ အဆိုတော်တစ်ယောက်ဆိုရင် သူ့သတိထားမိမှာပါ။ ရှင်အသံက ကောင်းတာပဲ။ ပရိတ်သတ်ကို စွဲဆောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည် တယ်။ ဘယ်အလုပ်မဆို ယုံကြည်မှုရှိရင် အောင်မြင်မှာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆောင်းပြောသမျှကို ကိုယ်နာခံမယ်။ ဆောင်းက

ကိုယ့်ဘဝအတွက် တွယ်ကပ်ရာ မြတ်တစ်ပင်ပါ။ နာမည်ပြောင်းဖို့ ဆောင်း ပဲ ပြောင်းပေးလေ”

“ဟင်”

ဆောင်းသည် နာမည်ပြောင်းဖို့အရေးကို အတော်စဉ်းစားနေပုံ ရ၏။ မျက်မှောင်လေးကြွတ်သွားလိုက်၊ မျက်ခုံးလေးကို လက်နှင့်ကုတ်ခြစ် လိုက်။ နောက်တော့... လှိုင်းလေးရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်စားသောဂစ်တာကို အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့...

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြူးလာပြီး လှိုင်းလေးကို ဆတ်ခနဲမေ့စရာကဲ့သို့ ချစ်မိလို့လေးတွေ စာလက်လက်တောက်ပနေသည်က လှိုင်းလေးဘဝ ကို အလင်းရောင်ပေးမည့် အတောက်ပဆုံးကြယ်တစ်ပွင့်လို့ လမ်းပြကြယ် လေးတစ်ပွင့်ပေါ့။

“ကျွန်မစဉ်းစားလို့ရပြီ”

“ဘာလဲဟင် ဆောင်း”

“ရှင်က ဂစ်တာကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူဆိုတော့ ဂစ်တာရှိတ်လို့ ပြောင်းရင် မကောင်းဘူးလား”

လှိုင်းလေးကလေးနာမည်။ ထိုနာမည်လေးကို လှိုင်းလေး သဘောကျ၏။

“ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တယ်”

“အစမ်းခေါ်ကြည့်မယ်လေ”

“အင်း... ခေါ်ကြည့်”

“ဂစ်တာရှိတ်”

“ဗျာ”

“ဂစ်တာရှိတ်”

“ဗျာ”

ရယ်သံလေးများသည် လေပြည့်ညင်း၏တေးသွားကြားမှာ အချို့ မြိန်ဆုံးသောက်တံသံ၊ စန္ဒရားသံ၊ တယောသံလို၊ နာမည်ပြောင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လက်ဝါးချင်း ရိုက်လိုက်ကြသေး၏။

အားငယ်တတ်သောစိတ်တို့သည်... .

ရဲရင့်ခြင်းသို့ရောက်လျက်၊ သမုဒ္ဒရာကိုလက်ပစ်ကူးပြီး ပန်းတိုင်ဆီသို့အရောက်သွားဖို့ရာ လှုံ့လေးမှာ အင်အားတွေ အပြည့်ရှိနေပြီ။

သူ့ဘဝရဲ့မျှော်လင့်ချက်ပန်းတိုင်က ဆောင်း၊ ဓမ္မရာဇာဓိပတိတော်မှာ လှုံ့လေး သစ္စာပြုပါသည်။ ဝေသီဆောင်းဆိုတဲ့မိန်းကလေးအပေါ်မှာ ထာဝရချစ်မြတ်နိုးသွားပါမည်လို့။

ထိုသစ္စာစကားသည်... .

နုလုံးသား၌သာ ခိုင်မာစွာ စိုက်ထူလို့။

“ဆောင်း”

“ရှင်”

“ကိုယ် နိုင်ငံခြားသွားနေတုန်းမှာ ကိုယ့်ကိုမမေ့ရဘူးနော်”

“အင်း”

“ရည်းစားလည်းမထားရဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“အခုတော့ မဆိုင်သေးဘူးပေါ့၊ နောက်တော့ ဆိုင်မလားလို့”

“ဟင်းနော်... လူကို ခိုတီးယားတားမလုပ်နဲ့ တော်ကြာမှ နိုင်”

ခြားသူလှလှလေးတွေပြီး မြန်မာပြည်ကိုပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ဖြစ်နေမယ်

“ဖြစ်စရာလား... ကိုယ်က မြန်မာမလေးကိုပဲယူမှာ”

ဆောင်းက မသိဟန်ဆောင်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ပြီးနောက် ဘုရားပေါ်မှာ လျှောက်သွားတော့ လှုံ့လေးကလည်း ဂစ်တာကိုထမ်းပြီး လိုက်၏။ ဆောင်းနဲ့ ပရုံးချင်းယှဉ်လျှောက်ရတဲ့အချိန်လေးတွေကို... .

သူ... ဘယ်လောက်ကြာအောင် လွမ်းမောတမ်းတနေရဦးမှာလဲ။ မလွဲသာလို့ ခွဲကြရဦးမယ် ဆောင်းရယ်။

“ဆောင်း”

“... .”

“ကိုယ့်ကို ကတိတစ်ခုပေးပါလားဟင်”

“ဘာကတိလဲ”

“နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတဲ့အခါ ပထမဆုံးမြင်ချင်တာ ဆောင်းရဲ့ မျက်နှာပဲ”

ဆောင်းက နှုတ်ဆိတ်စွာ ရှေ့ဆက်သွားလေလျှင်... .

“ဆောင်း”

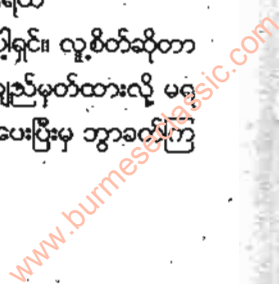
လှုံ့လေး ဆောင်းလက်ကလေးကို ဆွဲထားလိုက်၏။ ဆောင်းက လက်ကိုငုံကြည့်ပြီး ရုန်းလေသဖြင့်... .

“ဆောရီး”

လှုံ့လေး နှမြောစွာ လွှတ်ပေးလိုက်၏။

“ကိုယ့်ကို အဲဒီကတိတော့ပေးပါ ဆောင်းရယ်”

“အရာရာကို ပုံသေတော့ တွက်မထားနဲ့ပေါ့ရှင်။ လူ့စိတ်ဆိုတာ အရာဝတ္ထုတစ်ခုလို ဒါ၊ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့အပိုင်လို့ ကြီးချည်မှတ်ထားလို့ မရဘူး။ အချိန်မရွေး ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါတယ်။ ကတိပေးပြီးမှ ဘာခင်ကြ

မယ်ဆိုရင် နှစ်ဦးစလုံးအတွက် ထိခိုက်နာကျင်စရာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်”
ဒီစကားဟာ... သူ့ကိုယ်သူ မယုံတာလား၊ လျှံလေးကို မယုံ
လို့ဆိုတာလားတော့ မသိပေ။

“ကိုယ့်စိတ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ပါဘူး
ဆောင်း”

“အာမခံ မရဲပါနဲ့ ဘုန်းလျှံမိုးရယ်၊ အချိန်က အဖြေပေးပါလိမ့်
မယ်”

“ဆောင်းရယ်”

ဆောင်းဟာ ကလေးဆန်ပေမယ့် အတွေးအခေါ်က လူကြီးတစ်
ယောက်လို ရင့်ကျက်နေပါလား။

အခန်း (၁၀)

ဘုန်းလျှံမိုး... .

မမသလင်းနှင့် နိုင်ငံခြားသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အဆိုးထဲက
အကောင်းလို့ ပြောရမလား။ ပလပ်စတစ်ဆာဂျူလုပ်ခြင်းဖြင့် အလွန်ချော
မောသော မျက်နှာတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်၏။

သန်မာ၍ အချောင်းလိုက် စင်းကျနေသောဆံပင်တွေကို ပျော့
ဆေးနှင့် ပေါင်းတင်ပစ်၏။ ဘုန်းလျှံမိုးနှင့်ဆန့်ကျင်သောအရာများကိုသာ
ပြုလုပ်သုံးစွဲသည်။

ဘုန်းလျှံမိုးဆိုတာ... သေသွားခဲ့ပြီပေါ့။

မမသလင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောအမွေဆက်ခံသူ မောင်အဖြစ်
မွေးစားခံလိုက်ရပြီး ချက်ချင်း မြန်မာပြည်သို့ ပြန်မလာဖြစ်ပေ။ နိုင်ငံခြား
မှာပဲ ပညာတွေ့သင်၊ စီးပွားရေးလောကတွင်လည်း မမသလင်း၏သင်ကြား
ပေးမှုတွေနှင့် ထုံးလေမွေ့ ရေလိုနေောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ နာမည်

ကိုလည်း ဘုန်းလှိုင်းမှ ရာဇဝံဟု မမသလင်းက ပြောင်းပေး၏။

“ဒီနာမည်ကို မဲမ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနဲ့ပေးတာ။ နွေထက်သာလွန်ကို မင်း စိန်ခေါ်ပြီး ရာဇဝံပေးလိုက်စမ်း”

“မမရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူး မမ”

“မင်းနဲ့ငါက မောင်နှမပဲ။ ကျေးဇူးဆိုတာ မလိုဘူး”

မမက သူ့ကိုတကယ်မောင်ရင်းလေးလို ချစ်သည်။ ကလေးလို အလိုလိုက်၏။ ကိုယ့်အတွက် ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တွေပါပဲ။ ဆောင်းကို သတိရသည်။ လွမ်းနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားခဲ့ရ၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ မမက စသည်။

“ဇ”

“ဗျာ . . . မမ”

“ဆောင်းကို မလွမ်းဘူးလား”

“လွမ်းတော့လွမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မလွမ်းရဲသေးဘူး မေရယ် ဖြစ်နေတာလေ။ ဘဝအခြေအနေ အရပေါ့”

“လွမ်းတာပဲကွာ . . . ဗီဇယူရတာမှတ်လို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လွမ်းပေါ့။ ဒါနဲ့ မင်း . . . ဆောင်းကို တကယ်ရောချစ်ရဲ့လား”

သူ ရယ်လိုက်ကာ . . .

“ True love is like the apparition of spirts, every one speaks of it but few have seen it.

‘မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်ဆိုတာ တစ္ဆေနှင့်တူလှပါသည်။ လူတိုင်း

သူ့အကြောင်း ပြောကြပေမယ့် မည်သူမျှ မတွေ့ဖူးကြချေတဲ့ မမရဲ့”

“ဟွန်း . . . ဒါမျိုးတော့ တတ်တယ်”

“မမကိုမြင်အောင် မပြတတ်ဘူးလေ။ ဆောင်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ချစ်မိသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပဲအသိဆုံး”

“နွေထက်သာလွန်ကိုလည်း မင်းချစ်ခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

‘ဇ’ နှုတ်ခမ်းလေး ပဲ့ချသွားသည်။ နွေဆိုလျှင် သစ်ခြောက်ကိုင်းလေးတွေတောင် တက်မနင်းမိအောင် ကြိုးစားမည်။ ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကို ကိုယ့်မှိုက်ထဲက အူတစ်ခွေခွေရင်တောင် အဲဒီအူကို ဖြတ်ထုတ်ပြီး . . . ပုစဉ်းရင်ကွဲတစ်ကောင်လို ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းနှင့် အသက်ရှင်လိုက်မည်။

“ချစ်ခဲ့ဖူးတာ မှန်ပါတယ်မမ၊ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို အနှစ်နဲ့ အကာ ခွဲခြားလိုက်မယ်ဆိုရင် နွေထက်သာလွန်ဆိုတာ လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ အခွံမှာ ကပ်ပါသွားတဲ့အမှေးပါးလေးပဲ။ ဆောင်းကမှ ကျွန်တော်ရင်ထဲက တကယ်အနှစ်”

“ဟိုက်ရှားပါး! . . . ပြောချက်ကတော့ တောကြက်ခွပ်သံထက် ပြောင်မြောက်တယ်”

“မမနဲ့ မောင်နှမပဲလေ”

“ဟေ့! ငါက မင်းလောက်မတတ်ဘူး၊ မသိမဆိုင် ဆွဲမတည့်နဲ့၊ အချစ်ဆိုတာ ငါနဲ့အဝေးကြီး”

‘ဇ’ မမပုခုံးတုန် လက်ခါဖြစ်သွားတာကိုပဲကြည့်၍ ရယ်သည်။

အပြင်ထွက်သွားရင်တော့ လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာ မစွ ဒေါသလင်း၍ ရယ်လို့ ခန့်ခန့်ထည်ထည်နေသလောက် အိမ်မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်

တည်းဆိုလျှင် ကလေးတွေလို စနောက်နေတတ်ကြသူတွေ။

“အခု မင်း ပညာစုံဖို့ ‘ဇ’ ကြင်ယာစုံဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ အဲဒီတော့ ကြင်ယာစုံဖို့အတွက် မြန်မာပြည်ကိုပြန်ကြပေတော့”

“ပြန်မှာပါ။ နွေထက်သာလွန်ဆီကိုလေ”

“အောင်မယ်! ခေါင်းခေါက်လိုက်ရ၊ ဦးနှောက်ထွက်သွားတော့မယ်”

“မမလက်ဆ... အဲဒီလောက် ပြင်းသလား”

“လက်မနိုင်ရင် တူနဲ့ထုမှာ”

“လက်စားချေဖို့ပြန်မှာလေ မမရဲ့၊ ကြင်ယာက အဲဒီကိစ္စပြီးမှ”

“အေး... အချိန်အလွန်လို့ သူများနောက်လည်း ပါသွားဦးမယ်။

ဝေသီဆောင်းကလွဲရင် မင်းကို ငါဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမတူဘူး။ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုကြီးပြီးတော့ အကြောင်းကြား။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ပေးမယ်။ ငါလည်း မြန်မာပြည်မှာပဲ အခြေချတော့မယ်”

“တကယ်”

“အင်း”

“ဟဲ့ဟဲ့... ”

“ဘာ... ဟဲ့ဟဲ့လဲ”

ဆိုတော့ ‘ဇ’ ဇက်ကလေးပုကာ...

“မြန်မာပြည်မှာ အခြေချပြီး ကလေးထိန်းမလို့လားလို့”

“အံ့မယ်! ထိန်းပါလိမ့်မယ်... အားကြီးကြီး”

အဲဒီလိုကြင်နာခဲ့ကြသည့် မောင်နှမတွေ။ ‘ဇ’ မြန်မာပြည်ပြန်

ခါနီး ခွဲကြရမယ်ဆိုတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်က စိတ်မချ။ မှာတမ်းတွေ ခြွေကြသည်မှာ မပြီးနိုင်မစီးနိုင်။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ... မမြင်နိုင်တဲ့ကြီးပဲလေ။ တစ်ဦးက မေတ္တာ၊ တစ်ဦးက စေတနာဆိုတာ အမှန်း။

“ဖုန်း မကြာခဏဆက်နေရ မမ”

“အေးပါ”

“ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်၊ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော်ကိုမှာ။ အားမနာနဲ့။ ဘာဖြစ်နေနေ ကျွန်တော်ရေးဘိအောင် လာမှာ”

“နင်လည်း ဘာလုပ်လုပ်... သတိပီရိယရှိပစေနော်။ နင်အောင်မြင်တယ်ဆိုတာပဲ ငါကြားချင်တယ်”

“အဲဒီအတွက် စိတ်ချပါမမ။ ဟိုမှာ ဆောင်းလည်းရှိနေတာပဲ”

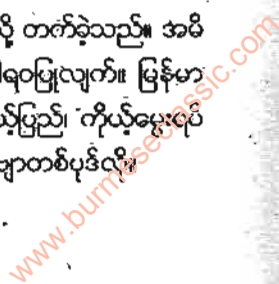
“ဆောင်းကို ငါ့စာထဲမှာလည်း မှာစရာရှိတာတွေ မှာထားတယ်။ သတိရတယ်လို့ ပြောလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

လေယာဉ်ကွင်းမှာ နှစ်ယောက်သား မျက်ရည်လေး တဝဲဝဲ။ ဖြူစင်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ပူလောင်ခြင်းကင်း၍ ထာဝရခိုင်မြဲခြင်းသာ။ အမှန်းမရှိသောကမ္ဘာဆိုလျှင် မမှားပေ။

“ဇ”

လက်ပြနွတ်ဆက်ရင်းသာ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ အမိနှင့်မခြားသော ကျေးဇူးရှင်ကို ရင်ထဲမှာ ထာဝရဂါရဝပြုလျက်။ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရသည်ဆိုကတည်းက ကိုယ့်တိုင်... ကိုယ့်ပြည်၊ ကိုယ့်မွေးရပ်မြေပို့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နှူးခြင်းတွေက၊ ကာရန်မဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်လို။

၇၈ ◻ မိုးစက်ပွင့်

ရင်ခုန်ခြင်းတွေ ကသောင်းကနင်းနှင့် မျက်ဝန်းထဲမှာ ချစ်သူ
ပုံရိပ်လွှာ။

ပြီးတော့...

အမုန်းပလွေ ရင်မှာပိုက်၍ နွေထက်သာလွန်ကို လက်စားချေဖို့
အရေးနောက်၊ လိုက်ရပေဦးမည်။

အသုံး(၁၁)

မြန်မာပြည်သို့ ရွှေချခွင့်ရသည်နှင့် 'ဇ' မြန်မာပြည်၏လတ်
ဆတ်အေးမြသောလေထုကို တစ်ဝကြီး မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ ရှုရှိုက်လိုက်
သည်။ ခွဲခွာခဲ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အမိမြန်မာပြည်။

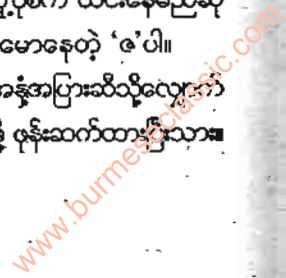
ကြိုဆိုပွေ့ဖက်လိုက်ပုံက...

ရင်တစ်ခုလုံးကို ရှိန်းပြ နွေးထွေးသွားစေ၏။ လူအများကြားမှာ
မူင်းသန့်ချောမွေ့နေသော 'ဇ'ကို လူအတော်များများက သမင်လည်ပြန်
ငေးမောသွားကြသည်သာ။

ဒါကိုပဲ...

'ဇ'အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။ သူ့ပုံစံက ထင်းနေမည်ဆို
တာ သိနေ၏။ ကိုရီးယားမင်းသားလေးလို ချောမောနေတဲ့ 'ဇ'ပါ။

'ဇ'မျက်လုံးတွေက အငြိမ်မနေ၊ နေရာအနှံ့အပြားဆီသို့လျှောက်
ကြည့်ပြီး ချစ်ရသူလေးကို ရှာနေမိသည်။ လာကြိုဖို့ ဖုန်းဆက်ထားပြီးသာ။

ဒါပေမဲ့... ရာဇသံဆိုတာကို ဆောင်း သိမှာမဟုတ်ပေ။ ပလပ်
စတစ်ဘာကုန်လုပ်ပြီး စာတ်ပုံပို့ပေးပါဆိုတာကို 'ဇ'ပို့ပေးခဲ့။ မြန်မာပြည်
ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဆောင်းကို Surprised (အံ့အားသင့်)လုပ်ပျင်လို့ပါ။
ပြီးတော့...

ဆောင်းနဲ့တွေ့တဲ့အခါ သူဟာ 'ရာဇသံ'မဟုတ်။ ဂစ်တာဂိုတ်
ပဲဖြစ်ရမည်။ ဆောင်းပေးတဲ့နာမည်လေးမို့ နှစ်သက်တာ။

“ဟော!”

တွေ့ပါပြီ ဆောင်းကို။ ဘောင်းဘီအနက်၊ ရယ်ဒီမိတ်ပွပွ အပွင့်
လှလှအနီခက်များနှင့်။ သူဟာ အခုချိန်မှစ၍ ဂစ်တာဂိုတ်။

သူ... ဆောင်းအနားဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ခပ်တည်တည်နှင့်
ဆောင်းရဲ့ဘေးမှာ ကပ်ရပ်လိုက်သည်။ ဆောင်းမှာ လည်ပင်းလေးရှည်
၍ ဟိုမျှော်ကြည့်ဒီမျှော်ကြည့်။

သူပြီးလိုက်ရင်း မတော်တဆပုံစံနှင့် ဆောင်းရဲ့ပခုံးကို နောက်
ကနေ တိုက်ရပစ်လိုက်၏။

“အို!”

“ဟာ”

“အား...”

“ဆောရီး”

ဆောင်းက သူမပခုံးလေးကိုဆုပ်ကိုင်လျက် သူ့ကိုခပ်စူးစူးပြန်
ကြည့်ကာ...

“ဘာဆောရီးလဲ၊ ရှင် တမင်တိုက်ချတာမဟုတ်လား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ် မတော်တဆပါ”

“ရှင် ပြောင်လိမ့်ပြောင်စားမလုပ်ခဲ့၊ စောစောက ရှင် ကျွန်မ
နောက်မှာရပ်နေတာ ကျွန်မသိတယ်။ ခုမှ တမင်တကာတိုက်ချပြီး မတော်
တဆတဲ့”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဟို... ကျွန်တော့်ကိုလာကြို
တဲ့သူများလားလို့ မေးချင်လို့ပါ။ အဲဒါ မမေးရဲလို့... ဟဲ့ဟဲ့... ခုလိုလုပ်
မိတာ”

“အဲဒါကောင်းကောင်းမေးလည်း ရသားပဲ၊ ဟွန်း၊ ရုပ်ကိုက
ကျောက်ကျောက်ကို ရေပက်ထားတဲ့အတိုင်း”

“နိုင်ငံခြားပြန်ပါဗျာ”

“ရှင်ဟာရှင်... ဘယ်ကပြန်ပြန် ဂရုမစိုက်ဘူး”

“စွာလိုက်တာ”

မျက်စောင်းထိုးပြီး တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားသော ဆောင်းကိုကြည့်
ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာပိုးတွေ နောင်ဂျိန်ချနေသည်မသိ။
ကျလိကျလိနှင့် ယားကျိကိုဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

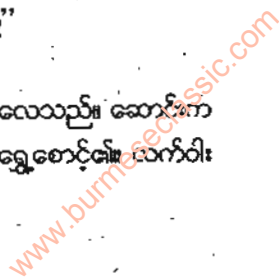
“ဟာ!”

“...”

“ကိုယ့်ကိုလာကြိုတဲ့သူလားလို့ မေးမလို့”

“မဟုတ်ဘူး”

သူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားပြီး ရယ်လေသည်။ ဆောင်းက
သူ့ရှေ့မှ ဘောက်ဆတ်ဆတ်ထွက်သွားပြီး နေရာရွှေ့စောင့်၏။ သက်ဝါး

လေးပွတ်လိုက်၊ သံကဲပြင်းလေးချလိုက်နှင့် ဆောင်းကို ကြည့်ကောင်း
ကောင်းနှင့် ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ... ဆောင်းအနားကို လျှောက်သွား
ပြီး...

“အမိ”

“လာပြန်ပြီ၊ ရှင် ဒီမှာလာပြီး အမိတွေ့အဖတွေ့ ‘တ’မနေနဲ့။
လူမှားရအောင်လည်း ကျွန်မက ရှင်အမေအရွယ်မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်မ
မှာ ဘာသားသမီးမှမရှိဘူး”

“သိပါတယ်၊ မင်းပုံစံက အပျိုစစ်စစ် ရေမရောဘူးဆိုတာ”

“ဘာ!”

“မင်းစောင့်နေတာကြာပြီ၊ ဘယ်သူ့ကိုလာကြိုတာလဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ကိုယ်လည်း လာကြိုတဲ့သူကိုစောင့်နေရတာ ကြာပြီလေ။ တိုက်
ဆိုင်နေလို့မေးတာ၊ မင်း ဘယ်သူ့ကိုလာကြိုတာလဲ ပြောကြည့်လေ။ ကိုယ်
သိချင်သိနေနိုင်တာပဲ”

ဆောင်း သူ့ကို မျက်လုံးစွေကြည့်၏။ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို မင်း
ဘာလို့မကြည့်တာလဲ ဆောင်းရယ်။ ဘာတွေပဲ ပြောင်းလဲပြောင်းလဲ ကိုယ့်
မျက်လုံးတွေက မပြောင်းလဲပါဘူး။ ပြီးတော့... .

မပြောင်းလဲနိုင်တာ မင်းကိုချစ်မိတဲ့အချစ်တွေ။ ဝေးတော့မှ ပို
လိုချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက နှလုံးသား။

“ဘုန်းလှုံမိုးဆိုတဲ့သူကို ရှင်သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“အဲလေ... .ဟို... .ရာဇသံလို့ခေါ်တယ်”

“ရာဇသံ”

“အင်း... .သိတော့သိသလိုပဲ”

“သိတယ်... .သူ... .သူဘယ်မှာလဲဟင်”

“ရာဇသံက မင်းရဲ့ချစ်သူလား”

“ရှင်တော်တော်စပ်စုပါလား”

“စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဝါသနာပါလို့မေးကြည့်တာ”

ဆောင်းကတော့ သူ့ကိုဘယ်လိုလူပါလိမ့်ဟု တွေးနေရောမည်။
သူကလည်း နှုတ်ခမ်းစုတာလေးကိုမှ ခရီးနှီးကြိုဆိုခြင်းမှာ တစ်စုံစီမိကြည့်
နေချင်သေးလို့။

“ရာဇသံက... .ဟို”

သူ့လက်ညှိုးက ဟိုထိုးပြမလို ဒီထိုးပြမလို။ ဆောင်းက မျက်
လုံးလေးလည်ကာ လိုက်ကြည့်တော့ အဲဒီလက်ညှိုးကပဲ ပါးကုတ် နားရွက်
တုတ်ဖြစ်သွားပြန်၏။

“ဘယ်မှာလဲ ရာဇသံ”

“မင်း ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့လေ”

“ဘာရှင့်”

“ရာဇသံဆီကို လိုက်ပို့ပေးမလို့”

“ရှင် အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့နော်”

“မလုပ်ရဲပါဘူး”

ဆောင်းက ခါးထောက်ပြီး သူ့ကိုခိုက်ကြည့်ကြည့်ကာ... .

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ဘယ်သူတယ်ပါမသိဘဲနဲ့ ရှင်နောက်ကို ကျွန်
က ရမ်းလိုက်လို့ဖြစ်မလား”

သူ မျက်နှာပေါ်ကိုပြုဆင်းလာတဲ့ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲခါထုတ်
ပြီး ခေါင်းကိုမော့လိုက်ကာ...

“ကိုယ့်နာမည်က ဂစ်တာရှိတ်”

“ဟင်!”

ဆောင်းပါးစပ်လေး ပွင့်ဟာလျက်၊ သူ့မျက်နှာကို တအံ့တကြဲလေး
မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့ရယ်လိုက်တော့ သွားထပ်ကလေးက မဖြစ်မနေ
ပေါ်သွားမည်သာ။

ဒါကိုတော့ ဆောင်းမှတ်မိမှာပါ။ နောက်တော့ ဆောင်းမျက်နှာ
လေး ပြုံးလာပြီး...

“အဲဒါ စောစောက ပြောပါလား”

“ပြောမလို့ပဲလေ၊ ပြောချင်လွန်းလို့ စပ်မေးတာတောင် မင်းက
လက်ခံလို့လား”

“ရှင်က ငကြောင်ဂိုက် ဖမ်းတာကိုး”

“အဲဒါ မင်းကို Surprised လုပ်ချင်လို့ပါ”

“သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ”

အမုန်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ အချစ်ရှိသလို၊ ဆောင်းရဲ့နောက်မှာ
သူကပ်လျက် လိုက်ခဲ့၏။

အခန်း(၁၂)

“အစ်ကိုစိုး... သူက ဆောင်းပြောပြောနေတဲ့ ဂစ်တာရှိတ်ဆို
ဘလေ။ အဆိုရော အတီးရော တကယ်သရာကြီး”

“ဟာ... ဆောင်းကလည်း ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်နေပြန်ပါပြီ”
ဆောင်းက ကိုစိုးဝေဆိုသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကိုစိုးဝေက

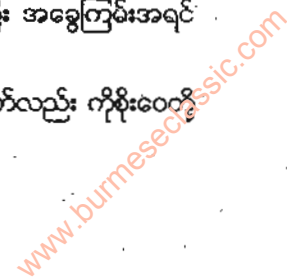
တစ်ယောက်။
“ဆောင်းပြောပြလို့ ဂစ်တာရှိတ်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကိုယ်တို့ရင်းနှီး

ထားပါ။ နာမည်ကိုက ဆန်းနေတော့ စွဲဆောင်မှုရှိသလိုပဲ။ ဂစ်တာရှိတ်
ပဲသနာကြီးတဲ့သူဆိုတော့ ကိုယ်တို့ကူညီရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိတ်လို့ပဲခေါ်ပါ။ ရပါတယ်”
“အေး... ကောင်းသားပဲ၊ ဆောင်းညွှန်းထားလို့ တို့က မင်းကို

ဆိုင်စားနေကြတာ။ အဲဒီတော့ တို့သီချင်းဝယ်ပြီး အခွေကြမ်းအရင်
ပဲကြည့်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်၊ ငွေရေးကြေးရေးအတွက်လည်း ကိုစိုးဝေတို့

စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော် ကိုယ့်အရင်းအနှီးနဲ့ ကိုယ်လုပ်နိုင်ပါတယ်”

အဲဒီကနေစလို့ ကိုစိုးဝေအကူအညီနှင့် ရှိတ် အနုပညာလောကထဲမှာ ခြေချခွင့်ရခဲ့သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ သူ့သီချင်းတွေက ပေါက်ခဲ့စဉ် အဆိုတော်ဂစ်တာရှိတ်ဆိုတာ ဖြစ်လာပေမယ့် တစ်ဖက်ကလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို နောက်ကွယ်ကနေ စုံစမ်းလှုပ်ရှား၏။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ . . .

ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသမျှ နှစ်ဖက်စလုံးက အောင်မြင်မှုတွေနှင့် သူဒီလိုလုပ်နေသမျှဟာ နွေထက်သာလွန်ကို ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့။

တစ်ဖက်က စီးပွားရေးနှင့်တိုက်၍ တစ်ဖက်က နှလုံးသားပေးနှင့် တိုက်ခိုက်အလဲထိုးဖို့။

အခန်း (၁၃)

“အဖြစ်အပျက်တွေက အဲဒါပါပဲဖေဖေ။ သားရဲ့မျက်နှာတစ်စုံလုံး ပျက်စီးသွားပြီးမှ ဒီပုံစံဖြစ်လာခဲ့တာပါ”

“သားရယ်”

ဦးပြည့်စုံလျှံ မချီတင်ကလေးသံကြီးနှင့်။ ရှိတ်၏မျက်နှာကို သူလက်နှင့်ကိုင်ကြည့်လျက်. . .

“ငါ့သား အရမ်းနာကျင်ခံစားခဲ့ရမှာပဲနော်”

ရှိတ်. . . ဖေဖေလက်ကို တင်းတင်းပြန်ဆုပ်ထားလိုက်၏။

“နဖူးက အမာရွတ်ကိုမြင်တိုင်း မဟော်သဓာကို သတိရနေတဲ့ ကေးဝဋ်ပုဏ္ဏားလိုပေါ့ ဖေဖေ”

“ဖေဖေ နားလည်သွားပြီ သား။ လူတစ်ယောက်ဟာ အဆင်းလှဖို့ထက် အချင်းလှဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ အလှအပကို ခုံမင်ခြင်းဟာ လူတစ်ယောက်အတွက် အဆိပ်အတောက်ဖြစ်တဲ့အခါလည်း ရှိတယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိပြီ”

“ဖေဖေလည်း သတိဝီရိယနဲ့နေပါ ဖေဖေ”

“ဖေဖေသိပါပြီ သားရယ်”

ဦးပြည့်စုံလှိုင်ထံမှာ သားအတွက် ခံစားမှုတွေ သိပ်သည်းနေ၏။ သေမင်းလက်မခံလို့ သေရွာက ပြန်လာခဲ့တဲ့သား။

“သားလည်း ခုတော့ တကယ်အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကို တွေ့သွားပြီလေ။ ဆောင်းက သားဘဝမှာ တော်ငါးဝဝင်တဲ့မိန်းကလေးပဲ”

“ဟေ! တစ်ဝက ဘယ်ကတိုးလာတာတုန်း သားရဲ့”

“ဟဲဟဲ... ချစ်လွန်းလို့ တစ်ဝကို သား ဆုချထားတာ”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ လူကြီးရှေ့မှာ”

“အား...”

ဆောင်းက ရိုတ်လက်မောင်းကို လိမ်ဆွဲလေသဖြင့် ရိုတ်က လိုသည်ထက် ပိုအော်ပြလေသည်။

“တွေ့လား ဖေဖေ၊ ဖေဖေချွေးမလောင်း အဲဒီလိုနေရာမျိုးမှာလည်း တော်ဝင်တာ။ ရက်စက်ပြီးမှ ချစ်ပြတဲ့ ရှားပါးအချစ်”

ဆောင်းက ရှက်စနိုးနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။ ဦးပြည့်စုံလှိုင်က ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် သားနဲ့သမီးကိုကြည့်လို့။

“သမီးက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အေးချမ်းပါတယ်ကွယ်”

“ဖေဖေ သဘောတူတယ်မဟုတ်လား”

“တူပါတယ် သားရယ်”

ခုတော့လည်း စက္ကန့်လေးများသည် စိန်ပွင့်လေးများ စိခြယ်ထားသလို လင်းလက်တောက်ပနေ၏။

ဆန်း (၁၄)

ဒေါ်ချောစုနှင့်ဒေါ်ဝကြီး ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်မှာ သူ့အလုပ်ကိုယ်အလုပ် မခွဲခြားဘဲ အတူတူပဲလုပ်ကြသည်လေ။ ဒေါ်ချော့က ရန်ကုန်မြေကို မသွားတတ်မလာတတ်နှင့်မို့ ဒေါ်ဝကြီး ဒေါ်သွားတတ်သည်။ ဒါမှ အရေးကြုံရင် တစ်ယောက်တည်း သွားတတ်မှာ။

“မချော... ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ထားနော်”

“အင်းပါ မဝရဲ့။ ဟင်း... ရန်ကုန်က ကားတွေ အတော်ပေါ့ဘာပဲနော်။ ပုရွက်ဆိတ်တွင်းထဲက ပုရွက်ဆိတ်တွေ ထွက်နေသလားမှတ်ဆာယ်”

ဒေါ်ချော့စုက အညာသူပီပီ ပြောချလိုက်တာ။ မကွယ်မဂုက်အန်တွေပန်တွေပေါ့။ ဒါကိုပဲ ဒေါ်ဝကြီးက သဘောကျစွာ ရယ်လေသည်။

“မချော”

“ဟင်”

“လာ”

ဒေါ်ချောစုလက်ကိုဆွဲပြီး ဒေါ်ဝကြီးက လမ်းဖြတ်ကူးလေသည်။ ဒေါ်ချောစုက တောသူမို့ ကြောက်လန့်ကာ မကူးရဲတဲ့ လက်ကိုဆောင့်ရှုန်း၏။ ရုတ်တရက်မို့ ဒေါ်ဝကြီး ဖိဆုပ်မထားမိဘဲ လက်ကလွတ်ထွက်သွားလေလျှင်...

“ဟောတော်”

“ဟာ!”

“အမယ်လေး”

ဒေါ်ချောစုမျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ ရပ်နေဆဲ။ ဒေါ်ဝကြီး လျှင်မြန်စွာ ပြေးဆွဲလိုက်၏။ ရပ်သွားသောကားက ဘီးလိုပုံရုံမောင်းပြီး ဘေးချ၍ ကပ်ရပ်သွားကာ၊ ကားပေါ်မှ မိန်းမလှလေးတစ်ဦး ဆင်းလာလေ၏။

“ဘာလဲ ငွေလိုနေလို့လား၊ လိုရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး အကူအညီတောင်း၊ ပြဿနာတော့ မရှာနဲ့”

“အို... မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သူက လမ်းမကူးရဲလို့ပါ”

“မကူးတတ်ရင် မလာနဲ့လေ၊ ကားတိုက်ရင် သေတတ်တာ မသိဘူးလား”

“သိ... သိပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်ချောစုမှာ ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးနှင့်ပိ၍ မချောလေးကို ငေးမောကြည့်နေသည်။ ဒီမျက်နှာလေး မြင်ဖူးပါတယ်။ ဘယ်မှာမြင်ဖူးဆဲလိမ့်။

“အဒေါ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ မချောက ပုဂံသူဆိုတော့”

ရန်ကုန်ကို သိပ်မကျွမ်းသေးလို့ပါ”

“ဟင်!”

နွေ... ဒေါ်ချောဆိုတဲ့အဒေါ်ကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပုဂံသူတဲ့၊ ဟုတ်တယ်... တူတာပေါ့။ ငယ်ရုပ်အိမ်နုပျိုခြင်းတွေ ကင်းမဲ့ကာ ပါးရေတွေနဲ့နေပေမယ့် တူတာက တူတာပဲ။

အမေ... အမေများဖြစ်နေမလား၊ နာမည်ကလည်း မချောဆိုလား၊ အမေ့နာမည်က ဒေါ်ချောစုလေ။ နွေ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်က ပုဂံကို တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းက အမေ့ကို နွေ ဘုရားပျက်တွေကြားမှာ လိုက်ရှာပြီး တွေ့ခဲ့ရ၏။

အမေက စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦး...

ချမ်းသာချင်စိတ် ကြီးစိုးနေသော နွေ။ ဂုဏ်ပကာသနတွေကို မက်မောလွန်းသော နွေ။ အရွှေမကြီးကို အမေလိုပြောရမှာ ရှက်၏။ အဲဒါကြောင့် သတိရပေမယ့် လူကွယ်ရာမှာပဲ တွေ့ခဲ့သည်။ အဲဒီကတည်းက ပုဂံကိုခြေဦးမလှည့်တော့တာ ယခုထက်ထိ။

ဒေါ်ကြီးကတော့ ပြောသည်။

“ညည်းအဆင်ပြေရင် ညည်းအမေ့ကိုခေါ်သွားပြီး ဆေးလေး ဘာလေး ဟုကြည့်ပါလား” တဲ့။

အဲဒီအချိန်က နွေမှာ အဆင်မပြေသေးတာ။

နွေ... ဒေါ်ချောဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ကြည့်ပြီး...

“ဒေါ်ကြီးနာမည်က ဒေါ်ချောလား”

“ဒေါ်ချောစုပါကွယ်”

“ဪ”

ဪတစ်လုံးနှင့်ပင် အဆုံးသတ်၍ နွေ ခြေလှမ်းလေးတွဲများနှင့် ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ကားကိုမောင်း၍ ထွက်လာသည့်တိုင် မျက်ဝန်းထဲမှာ အမေ့ပုံရိပ်က စွဲထင်နေဆဲ။

ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံကြရဦးမှာပါ အမေ။

အခုပဲ မထင်မှတ်စွာ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်မဟုတ်လား။ ပူလောင်နေတဲ့နွေ့ဘဝနဲ့ ရိုးသားအေးချမ်းတဲ့ အမေ့မူဝါဒ ဘယ်လိုမှ မကိုက်ညီပါဘူး အမေ။

နွေ့သားကျနေတဲ့တဝမှာပဲ ကိုယ့်အယူအဆ၊ ကိုယ့်မူဝါဒနဲ့ နေကြပါစို့။

“မနွေ့ ပြန်လာပြီ”

အိမ်ရောက်တော့ သက်တန်ခင်က ဆီးကြိုသည်။

“ဦးလှုံ ပြန်ရောက်ပြီလား”

“မရောက်သေးဘူး မနွေ့ မနွေ့ကို အန်ကယ်အကြောင်းပြောရဦးမယ်”

“ဟင်! ဘာလဲ”

“အန်ကယ်က သူ့ကျန်းမာရေးကောင်းနေပြီ... သက်တန်ကို အလုပ်ထွက်တော့တဲ့”

“ဘာ!”

နွေ့အသံ ကျယ်လောင်သွားသည်ထင်၏။ သက်တန်ခင်ကတော့ ထိုအသံကြောင့် ဧကံပု ကြောက်ရွံ့သွားမည့်သူမဟုတ်ပေ။ တည်ငြိမ်အေးစက်နေလျှင်...

“မင်းဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ သက်တန်ခင်”

“မနွေ့ခန့်ထားတဲ့အလုပ်သမားမို့ မနွေ့ အလုပ်မဆင်းနဲ့ဆိုမှ ထွက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

နွေ့ ကားသော့ကိုပစ်ချလိုက်ပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ချ၊ သက်ပြင်းတွေလည်း အခါခါချမိသည်။

“တို့ သိပ်ပြီးအချိန်ဆွဲနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး သက်တန်ခင်”

“အဲဒီတော့ မနွေ့ ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“အဘိုးကြီးကို အမြန်ဆုံးရှင်းပစ်ရမှာပေါ့။ လက်နှေးလို့မရတော့ဘူး သက်တန်ခင်”

“စိတ်ချပါ မနွေ့ သက်တန် တာဝန်ကျေစေရပါ့မယ်”

“ပီပီရိရိတော့ ရှိပစေ သက်တန်ခင်၊ အစထွက်လာလို့မဖြစ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ရိပ်မိလို့ မသင်္ကာဖြစ်လာရင်တော့ ငါ မင်းကိုနှုတ်ပိတ်ရလိမ့်မယ်”

“သက်တန်ကိုယ့်ပါ မနွေ့ ဘာအစမှ မထွက်စေရဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ မနွေ့ ဖြေရှင်း”

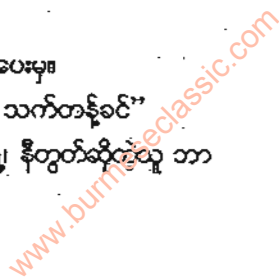
ဒါလည်းဟုတ်သည်။ အဘိုးကြီးပျောက်သွားပြီဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်က သို့လောသို့လောတွေ မေးကြမှာ။ အဲဒီအတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ရဦးမည်။

လူကြရင် ထရံဖြစ်သတဲ့။

ဦးနောက်ကို သွေးပူလှေကျင့်ခန်း လုပ်ပေးမှ။

“နီတွတ်နဲ့မင်း အခြေအနေတယ်လိုလဲ သက်တန်ခင်”

“အိုကေပါတယ်၊ သက်တန်ခင်ပါ မနွေ့ရဲ့၊ နီတွတ်ဆိုတဲ့သူ ဘာ

သားနဲ့ထုထားတာ မှတ်လို့။ သူလိုချင်တာကို ကိုယ်က ပေးလိုက်ပြီဆို ကတည်းက သက်တန်ရှေ့မှာ ပစ်ကျပြီပေါ့။ အခု သက်တန်က သေဆို ရင်တောင် ကိုယ့်နာခေါင်း ကိုယ်ပိတ်ပြီး သေပြမယ့်ပုံ”

သက်တန်ခင်ပုံစံက ဘာကိုမှ အလေးအနက်ထားပုံမရပေ။ ပေး ကမ်းတာ ရက်ရောလှသည်လားဟု တွေးမိသည်။ နွေတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် တန်ဖိုးကြီးလှသည်ရဲ့ဟု သတ်မှတ်သူ။ သိန်းဂဏန်းလောက်ဆို ဆယ်အောက်ရဲ့လျှင် ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိုးမကျွေးပါ။ ကြ လိုက်ရင် အချို့ကြီးမှ။

ကိုယ့်အတွက် ရေတွင်းတူးပေးနိုင်သူကိုမှသာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ သူ။

အခု... သက်တန်ခင်က ဖမ္မားလေးနှင့်ပင် သူမဘဝကို ဝကွက် အပ်လိုက်တာ။

“ပိုင်တယ်ဆိုပြီး မြွေပါလည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံးဖြစ်နေဦးမယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်လာရင်တော့ ဒုတိယသင့်လာမယ့်ခားက သူ့အတွက် ပေါ့ မနွေ”

“ပိုင်ရင်လည်း မြန်မြန်လှုပ်ရှားပေးတော့ သက်တန်ခင်။ အဲဒီ အဘိုးကြီးကို တစ်နေ့မြင်နေရရင် တစ်နေ့ ပူလောင်လွန်းလို့”

သူမရင်ကို အေးမြစေခြင်းငှာ စွမ်းဆောင်နိုင်သူက ရှိတ်တစ် ယောက်တည်းသာ။

အဘိုးကြီးမရှိမှ... အချစ်ဆိုတဲ့လေဟာပြင်ထဲမှာ သူမ လွတ် လပ်စွာ ပျံသန်းခွင့်ရမှာ။

အသန်း (၁၅)

“ဟင်!”

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက မျက်နှာကိုဖြတ်အရိုက်ခံလိုက်ရသလို ဒီပဲ။ မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ကျိန်းစပ် နာကျင် သွားသလို ခံစားရသည်။

ကြည့်စမ်း!

နွေသိပ်ချစ်လှပါသော ရှိတ်။ ပလာဇာထဲမှထွက်လာတာ လက် ချင်းချိတ်လို့။ ပြုံးပျော်နေလိုက်တာ မိုးမမြင်လေမမြင်ပါပဲလား။ ရှိတ်ဘေး ဘ ကောင်မလေးကို နွေမြင်ဖူးသလိုလိုရှိနေသည်။ ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်။ ဟုတ်ပြီ...။

နွေသတိရပါပြီ။ ဒီကောင်မလေး ရာဇသံရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေး ဖြစ် တစ်ခါမြင်ဖူးရုံနဲ့ မှတ်မိလွယ်သော မျက်နှာပိုင်ရှင်လေး။ သူ ဘာဖြစ် လို့များ နွေ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာတာလဲ။ ရာဇသံကိုလည်း သူမကြောင့် အပ်လို့မရ။ ဂစ်တာရှိထင်ကိုလည်း လူယူဖို့ ခြေလှမ်းကျွံနေပြီ။

www.burmeseclassic.com

နေ့ ဘာလုပ်ရမလဲ . . .

သူတို့နောက်သို့ နောက်ယောက်ခံပြီး လိုက်ခဲ့၏။

နေပြီ”

“ဖယ်စမ်းပါ ကိုကိုရယ်၊ ဒီမှာ စိတ်ကျဉ်းကျဉ်းလွန်းကို သွားပြန်

“ကိုယ့်ချစ်သူကို ချစ်လို့ ပခုံးလေးဖက်တာကို”

“ဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလို့မရဘူးရှင့်”

ကားအနားကိုရောက်တော့ ရှိတ်က ဆောင်းမျက်နှာပေါ်မှ ချွေးဥ
လေးများကို တစ်ရှူးစလေးဖြင့် တယုတယသုတ်ပေးသည်။

ဒီလောက်တောင် ချစ်သတဲ့လား ရှိတ် . . .

နေ့ သူတို့ဆွားရာ လျှောက်လိုက်နေမိတာ ကန်တော်ကြီးထဲသို့
ရောက်သည်အထိ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘယ်အထိအောင် သွားမလို့လဲ၊ ဒီမှာထိုင်ကြမယ်လေ”

“ဒီမှာထိုင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ဆောင်းရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီဘက်က ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေရှိတယ်လေ။ ကိုကိုကို အဆို
တော် ဝစ်တာရှိတ်မှန်းသိရင် ဟိုမေးဒီမေး လာမေးကြမှာစိုးလို့။ ချစ်သူ
နဲ့ ကြည်နူးနေတဲ့အချိန်မှာ လေကြမ်းကြမ်းတိုးရင်တောင် စိတ်တိုတယ်
အချစ်ရဲ့”

“ဗျူ”

“တကယ်ပါ အချစ်ရယ်၊ မယုံရင် ရင်ဘတ်ကို ကပ်ပြီး နား

ထောင်ကြည့်။ နှလုံးသားရဲ့စကားသံတွေကို ကြားရလိမ့်မယ်”

ဆောင်းက ရှိတ်ရင်ဘတ်ကို ဖွဖွထုလေလျှင် ရှိတ်ရယ်လေ၏။

ငါးကန်တွေရှိတဲ့နေရာကိုရောက်မှ နေရာရှာပြီး ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ နေ့
သူတို့နှင့်မနီးမဝေး ချိုကွယ်လေးမှာ ဝင်နေလိုက်၏။

ရည်းစားလူလု အူနုကွဲဝတ်တဲ့ . . .

နေ့မှာတော့ ဦးခေါင်းကို ဆင်နင်းခံနေရသလိုပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ
တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေသည်။ အချစ်ကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ဘောလုံးလို ဟို
ထိုင်ဒီလိုမှ ကစားခဲ့သောနေ့ . . .

ဒီပွဲမှာတော့ . . .

ကိုယ်က ကျွမ်းသု၊ ဝင့်လည်တာ ထင်ပါရဲ့။

“ကိုကိုက တကယ်လူထူးဆန်းပဲ”

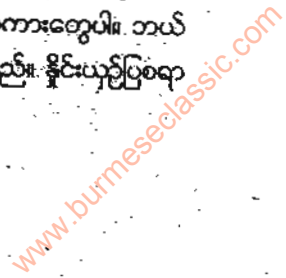
“ဘာဖြစ်လို့”

“သူများတွေက ကန်ပြေပြင်ရဲ့အလှကိုကြည့်ပြီး ချစ်စကားတွေ
ကြည်နူးကြတာ။ ကိုကိုက ငါးတွေကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုကြည်နူးမှာလဲ”

“ဆောင်းရယ် . . . လောကမှာ ကိုယ့်ချစ်သူမျက်နှာကို တစ်စုံ
စိန်ထိုင်ကြည့်ပြီး ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောရတာလောက် ဘယ်ရှုခင်း
ဘယ်မြင်ကွင်းက သာယာကြည်နူးစရာကောင်းမှာလဲ ပြောပါဦး။ ဆောင်း
ရဲ့မျက်နှာလေးကိုဖြင်နေရရင် ကိုကို လကမ္ဘာကိုရောက်သွားသလိုပဲ”

ဒါ . . . ရှိတ်ရင်ထဲက အမှန်ကန်ဆုံးသတ္တဝါစကားတွေပါ။ ဘယ်
ထောက်ချစ်သလဲလို့မေးရင် ဓဖြေတတ်ဘူးလို့ပြောရမည်။ နိုင်းယုတ်ပြစ်စရာ
ဆိုလောက်အောင်ကိုပဲ ဆောင်းကိုချစ်တာ။

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“ကိုကိုတို့ လက်ထပ်ကြရအောင်နော်”

“စောပါသေးတယ်”

“စောမလား ဆောင်းချဲ့ ပညာတွေစုံပြီ၊ ကြင်ယာစုံဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ကိုကို... မမကို ဒီတစ်ခါဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်လိုက်တော့မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မိန်းမတောင်းပေးဖို့လေ”

ရိုတ်က ဆောင်းလက်ကလေးကိုဆွဲယူပြီး လက်ခုံလေးနှင့် သူနှုတ်ခမ်းကို ဖိကပ်ထားသည်။ အဲဒီလိုကြင်နာယုယမှုတွေ နွေ့ကို တစ်ဝက်လောက် ခွဲပေးရင်တောင် နွေ့ကျေနပ်မိမှာပါ။ မလိုတတ်တဲ့မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ်သို့ တစ်လှိုင့်ချင်း ဆင်းလာသည်။

အချစ်ကြောင့် ကျတဲ့မျက်ရည်တွေ...

“ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို ရိုးရှင်းဖြူစင်စွာနဲ့ပဲ ချစ်ချစ်လို့ စောင့်စည်းရတာ စိတ်မောတယ်ကွာ။ ကြာရင် ကိုကိုရှားသွားလိမ့်မယ် မြန်မြန်လက်ထပ်ကြရအောင်နော်။ မြန်မြန်လက်ထပ်မှ မြန်မြန် သားသမီးမီးလေးတွေရ၊ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲ၊ တွေးကြည့်စမ်း”

“ကိုကိုနော်... နားရှက်စရာတွေ လာမပြောနဲ့”

“ဒါရှက်စရာလား ဆောင်းချဲ့၊ ကမ္ဘာနိယာမတရားကို”

“မသိဘူး”

ဆောင်းမျက်နှာလေး နီရဲလျက် တစ်ဖက်သို့ရွှေ့သွားလေတဲ့ ရိုတ်က တိုးလိုက်၏။ ဆောင်း ထပ်ရွှေ့မည်လုပ်တော့ ရိုတ် ဆောင်းလေးကိုသိုင်းဖက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားလိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... ကိုကိုကတော့ မမကိုခေါ်လိုက်တော့မယ်”

“ဆောင်းက လက်မခံဘူးဆိုရင်ရော”

“အမွေသိမ်းပိုက်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့”

“အို!”

ဆောင်း... ရိုတ်မျက်နှာကို အလန့်တကြားမော့ကြည့်တော့ ရိုတ်က ရယ်နေသည်။

“ကိုကို ဆောင်းကိုအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ ဝေးရမှာလည်းကြောက်တယ်။ ကိုကို ဆောင်းကို ရင်နဲ့မဆန့်အောင် ချစ်တာပါကွာ”

“ဒီကရော မချစ်လို့လား၊ မသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“တကယ်”

“ဘယ်သူက အလကားပြောမှာလဲ”

“ဒါဆို ဆောင်းချဲ့အချစ် စစ်မစစ်ကို ကိုကိုစမ်းကြည့်ရမလား”

“ကိုကိုနော်”

ရယ်သံလေးများက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ။ ဒီအချိန်မှာ မိုးပြိုကျလာမည်ဆိုရင်တောင် ချစ်သူမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း အသေခံပါမည်ဟု လွတ်လမ်းကိုရှာကြပြီး ထွက်ပြေးမိမှာမဟုတ်ပေ။

အချစ်သည်... မျက်စိလည်း ကန်း၊ နားလည်း ပင်း၏။

“သနပ်ခါးနဲ့ချစ်သူက အတူတူပဲ ဆောင်းချဲ့၊ သနပ်ခါးကို စစ်မစစ်သိရအောင် သွေးပြီးမွှေးကြည့်ရတယ်။ အချစ်ကိုလည်း စစ်မစစ်သိရအောင် ပါးပြင်လေးကို နမ်းကြည့်မှပေါ့”

“လူလည်မလုပ်နဲ့”

“ခွင့်ပြုမှာလား”

“ခွင့်မပြုဘဲ အတင်းနှမ်းတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ”

“ဒါဆို ခုလည်းပဲ”

“အာ... ကိုကို”

ဆောင်း လက်ကာလိုက်ပေမယ့် ထိုလက်ကလေးက နောက်က
လို့။ ရှိတ်နာခေါင်းချွန်ချွန်က မန်းဝင်သွားသည်။

“ကိုကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်”

“ချစ်ပြီးသားအချစ်တွေတောင် ပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက်ချင်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကိုကိုက အချစ်ကြမ်းလို့”

“မကြမ်းပါဘူး အချစ်ရယ်၊ အဲဒါ အနူးညံ့ဆုံး ကိုယ်ပိုင်သေ
လို့ လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ချစ်နေရတာ။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီဆိုမှ”

“ဟင်းနော်”

“အချစ်တံခါးကြီးတွင်ပစ်မယ်လို့ ပြောမလို့”

ဆောင်းက အပြုံးနုနုလေးများနှင့် ရှိတ်ကိုမော့ကြည့်သည်။ ချစ်
သွန်းမန်းချင်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိပါ့မလဲနော်။ ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ဟာ ချစ်သူအတွက်
အပူအအေး သမမျှတရှိနေသည်မဟုတ်လား။

ချစ်စကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း...

ရင်ခုန်သံတွေကို စိန်စိန်ပြီး ရွှေနှင့်အနားကွပ်နေသော ချစ်သူနှစ်
ဦး၏ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သိုးရွေးချွတ်ထားသော ဝံ့ပုလွေတစ်ကောင်ရှိနေတာ။
ဘယ်သူမှ မသိကြ။

ကိုယ်ရက်စက်ခဲ့တုန်းကတော့ အပြုံးတွေ ဗရပူနှင့်။ ကိုယ်ခံရ
ဆိုမှ မျက်ရည်တွေ ကသိကနင်ကျပြီး နောင်တရနေလို့ ပြီးမလား။ ကို

တာ အိမ်ထောင်ရှိပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာကို နွေ မေ့နေသည်။
နှလုံးသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်...
ပေါက်ကွဲလွင့်စင်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

နွေ... ဘယ်လိုမှသည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပြီမို့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း
ဖန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
“မင်းသိပ်ပျော်နေသလား ရှိတ်”

“ဟင်!”

ပြိုင်တူမော့ကြည့်လိုက်တော့ နွေထက်သာလွန်း...။ နှုတ်ခမ်း
...င့်တွေ ကွေညွတ်နေသောမပြုံးနှင့်။ စူးရှနီရဲနေသော မျက်လုံးတို့က

အစာကိုအလှခံရလို့ မာန်ဖီနေသော ကျားတစ်ကောင်လို။
ဆောင်းက...
ကြောက်ရွံ့စွာ ရှိတ်လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ထားပြီး။ ရှိတ်က

ဆောင်းလက်ကလေးကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် အေးဆေးစွာပဲ ထ
မိလိုက်သည်။

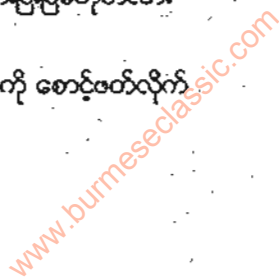
ဂစ်တာရှိတ်က ပျော့ညံ့တဲ့ကောင်မှမဟုတ်တာ။ ပြောင်းလဲပြီဆို
ထာညှင်းက စိတ်ဓာတ်ကအစ မီးပြင်းထိုး၍ အနီရင့်ရောင်တင်ပြီးသား။
စွတ်ဝန်းနှစ်စုံဟာ မြားနှစ်စင်းဆိုလျှင် ဘယ်မြားက ပိုပြီးအဆိပ်ပြင်းမလဲ။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရှိတ်”

“ခင်ဗျာမြင်လည်းမြင်ပြီးပြီး ကြားလည်းကြားပြီးပြီမဟုတ်လား”

“သေချာအောင် ထပ်မေးတာပါ”

“ဒီထက်ပိုပြီးသေချာချင်ရင် မင်္ဂလာဖိတ်စာကို စောင့်ဖတ်လိုက်

၁၀၂ ◻ မိုးစက်ပွင့်

“မင်းတော်တော်ယုတ်မာပါလား”

“ဘယ်လို”

ရှိတ်... ဟွန်ခနဲ အသံပေး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျားနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ကျွန်တော်က ယုတ်မာတယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးကို မော့ကြည့်ရဦးမှာ”

“မင်း ငါ့ကိုဘာလို့လှည့်စားခဲ့တာလဲ”

“လှည့်စားတယ်... ဟုတ်လား၊ ပြန်တွေးကြည့်ပါဦး”

ရှိတ်ပုံစံက မချိုမချည်၊ မခိုးမခန်း၊

“မင်းနဲ့ငါချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာကို ဒီအတိုင်းပဲ အသားလွှာကြီး ရပ်စဲလို့ရမယ်ထင်လား ရှိတ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ရှိတ် ခေါင်းကိုမော့လှန်ပြီး အားရပါးရရယ်ပစ်လိုက်သည်။ အရအောင် ရယ်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား ရူးနေသလား ဒေါ်နွေထက်သာလွန်း၊ ခင်ဗျားက ကြေးပစ္စည်းဥစ္စာတွေအတွက် လောဘကြီးရုံမကဘူး။ အချစ်ကိုလည်း လောဘဟာကြီးလိုချင်တာကိုး။ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောရလောက်အောင် ကျွပ်တ ငဲ့ပေါကြီးမှမဟုတ်တာ။ ခင်ဗျားခေါင်းကို ရေခဲသေတ္တာထဲတိုးဝင်ပြီး ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်လို့ ပြောမိခဲ့လား”

“မင်း...”

နွေ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုဖိကိုက်တစ်တာ ပြတ်ထွက်လုမတတ်။ မျက်ရည်တွေက တာတမံများ ကျိုးခေါ်

ကျသလို ဒရဟောစီးဆင်းလို့နေ၏။ ကိုယ့်အလှ ကိုယ့်ဒေဝီမှတစ်ပါး အခြားချစ်တော့ပြီလို့ အထင်ကြီးခဲ့သမျှ ကိုယ့်တဝကိုယ် ကြက်ခြေခတ်လိုက်သလိုပဲ။

အပွဲပွဲနဲ့လာခဲ့သမျှ... ဒီပွဲမှာတော့ ကိုယ်ကပဲ လက်နက်ချရတော့မလို့ အရှုံးတော့ မခံဘူး... ကိုယ်ပါ အသေခံပြီး မှားတစ်လုံးကိုကိုင်းပြီး ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်မည်ဆိုသောစိတ်ကို ရင်ဝယ် ပိုက်ထားလိုက်၏။

“မင်း ငါ့နှလုံးသားကို ဘာလို့ အင်တိုင်းစားတာလဲ ရှိတ်”

“မုန်းလို့”

“ဟင်”

“ရှင်းတယ်နော်၊ နားမလည်ရင် ထပ်မေး။ အခါတစ်ရာမေးလည်း ခြေဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

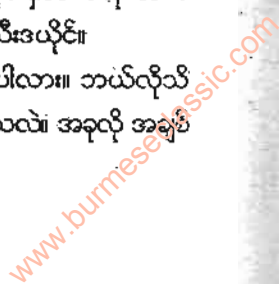
“မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ဘာအပြိုအတေးတွေ ရှိခဲ့လို့လဲ”

“ချေးခြောက်ကို ရေနန်းဖို့တော့ ဝါသနာမပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိသင့်တာတော့ ပြောလိုက်မယ်။ မှတ်သွား... ခင်ဗျားရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုကြောင့် သေသွားခဲ့တဲ့ ဘုန်းလှိုမှိုရဲ့နှလုံးသားအတွက် ခင်ဗျားနတ်က နှလုံးသားအကြွေး ပြန်တောင်းတာ”

“ဟင်!”

ရှိတ်၏အံ့ကြွတ်ပြီး ခပ်ဖိဖိဆိုသံက နွေ့နားထဲမှာ မိုးကြိုးပစ်ချသံထိသံလိုပဲ။ အထပ်ထပ်တုန်ခါမြည်ဟီးလျက်။ နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားတဲ့ခြေလှမ်းတွေက ဒယ်ဒယ်ပိုင်။

ဘုန်းလှိုမှိုအကြောင်းတွေကို ရှိတ် သိနေပါလား။ ဘယ်လိုသိတာလဲ။ ရှိတ်နဲ့ဘုန်းလှိုမှိုက ဘယ်လိုပတ်သက်နေကြသလဲ။ အခုလို အချစ်

စစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလာမယ်မှန်းသိခဲ့ရင် အစကတည်းက နွေ ဘာကိုမှ လောဘကြီးခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အေးအေးချမ်းချမ်းလေးပဲ ဘဝကိုရပ်တည်ခဲ့မှာပါ။ လွန်ကုန်မိပြီ။ တကယ်ချစ်မိပြီဆိုတော့ နွေဘဝမှာ အချစ်ကလွဲပြီး ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါဘူး။

ဘာကိုမှလည်း မမက်မောတော့ဘူး။ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ရူးလောက်အောင် စေစားနိုင်တဲ့အချစ်သည် အဆိပ်အပြင်းဆုံးလက်နက်ဆန်းကြီးပါလား။ နှောင်းလေပြီပေါ့။

ရေထဲကို ကျမိမှ... .

နုပြောတာသန့် ဆုပ်ဖမ်းလိုက်မိတဲ့ ဆားတစ်ပွင့်ဟာ နှောင်းတတွေ့ပါလား။

“ကိုကို... ဆောင်းတို့ပြန်ကြရအောင်နော်”

ရှိတ် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပြီး နွေထက်သာလွန်နှင်းအောင် ငွေသို့ခြေလှမ်းတိုးလိုက်၏။

“ဒေါ်နွေထက်သာလွန်”

မော့ကြည့်လိုက်ပုံက တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားခြင်းတို့ကင်းခဲ့၍ စိတ္တဆန်ဆန်။

“ကဲ... ကံအေးကုန်ဆိုတဲ့စကားကို ဗုဒ္ဓဘာသာကိုကိုးကွယ်ထားမှန်ရင် ခင်ဗျားနားလည်မှာပါ။ ကိုယ့်အလှည့်ကျမှ ကြောက်မနေနဲ့။ ခင်ဗျား သွေးမကြောင်တတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ထုတ်သုံးဖို့ လက်နက်ပုန်းတွေ ကျန်နေသေးရင် ကျွန်တော်စောင့်နေမယ်။ အဆိပ်တော့ ပြင်းပစေပေါ့ဗျား။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ ခြေဆေးတွေ

လည်း လူသေကိုတောင် အသက်ပြန်သွင်းနိုင်တယ်ဗျ”

နွေ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော့လိုက်သည်။ နွေထက်သာလွန်စွာ ပူပြင်းတဲ့မိန်းမဆိုတာ မသိဘူးလား။ အချစ်အတွက်နဲ့ ဒူးထောက်အညံ့ခံမယ်မထင်နဲ့။ လိုချင်တာကိုရမှ ဖြစ်ချင်တာကိုဖြစ်ရမှ ကျေနပ်သူ။

“မင်း... ငါပစ်မယ့်လက်နက်တွေကို လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်ပါ့မလား”

“ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးကြကြေးလေ။ အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြေပွေ၊ မြေဟောက်တွေလည်း တစ်ခါတလေတော့ ဖင့်ကူရှေ့ကို မျက်စိမှောက်ရောက်သွားလို့ ဦးနှောက်ကို အဖောက်ခံရသေးတာပဲ”

နွေ... ရှိတ်ကို လျော့တွက်လို့တော့ မရပေ။

“မင်း... မင်းရဲ့ဖုန်းလောင်းကို မယ်သီတာလို သံကွန်တြာ ခုနစ်လယ်နဲ့ အုပ်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစား... ရှိတ်”

“ဟင်!”

“ကိုကို”

ဆောင်းက ရှိတ်ကိုမော့ကြည့်၏။ ရှိတ်က ဆောင်းပခုံးလေးကို တင်းတင်းဖက်၍ အားပေးလိုက်သည်။ မကြောက်နဲ့ဆိုတဲ့သဘော။

“ဒီစိန်ခေါ်ပွဲက ဆောင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးထင်တယ်”

“တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါပေါ့ကွာ”

“တောက်!”

“ဟင်းဟင်း... ”

ရှိတ် ချစ်သူလက်ကလေးကိုဆွဲလျက် နွေထက်သာလွန်၏ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့လေလျှင်... .

“နေဦး”

ရှိတ် ခြေလှမ်းကိုရပ်၍ လှည့်မကြည့်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

ရှိတ် ချာခနဲပြန်လှည့်လာပြီး...

“အချစ်စစ်အချစ်မှန်ဆိုတာ လူချင်းဝေးတောင် နှလုံးသားချင်း က အမြဲနီးနေမှာပဲ။ ဒါတွေကို ခင်ဗျားခံစားတတ်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ပြောနေလည်း အပိုပဲ။ စေတနာကောင်းနဲ့ စိတ်ကောင်းလေးဝင်လာတုန်း စကားလက်ဆောင်လေးတော့ ပါးခဲ့ပါရစေ”

ဇွေက မျက်လုံးကိုမှေးစင်း၍ လက်ပိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။

“အမှောင်ကလူတွေကို တရားဥပဒေက လိုက်ပိုက်ကြည့်မနေဘူး။ အမြဲလိုက်ချောင်းနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမမေ့နဲ့”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဆန်း (၁၆)

“ဆောင်း... ကြောက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ သူ ဘာတွေများ မကောင်းကြဦးမလဲ မသိဘူးနော်”

“ကိုကိုရှိနေတာပဲ ဆောင်းရယ်၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ။ ဆောင်းကို ထိကြည့်၊ ကိုကို အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ်”

ဆောင်း သက်ပြင်းလေးချမိ၏။ ရှိတ်ကတော့ ဘာကိုမှမမှုသည့် ပုံနှင့် တည်ငြိမ်နေသည်။

“ဟော... သမီးပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”

“သမီးရဲ့ဒေါ်ကြီး ဖုန်းဆက်တယ်သမီးရဲ့။ အမေ့ကျန်းမာရေး ကောင်းသွားပြီဆိုတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငိုသံပါကြီးနဲ့”

“ဒေါ်ကြီးရော နေကောင်းရဲ့လား အမေ”

“ကောင်းတယ်သမီး၊ သမီးရဲ့မတောင် ဖုန်းဆက်တယ်တဲ့”

“ဟင်၊ မေ”

မေဆိုသောကြောင့် ဆောင်းကိုယ်လေး တောင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကွဲကွာသွားခဲ့သောမေ။ မေ ဘယ်မှာလဲ။ ဘာ
တွေ့လုပ်နေလဲ... သိချင်စိတ်က ပြင်းပြလာ၏။

“မေ... မေက ဘယ်မှာတဲ့လဲဟင် အမေ”

“သမီးကြီးက သူ့နေတဲ့နေရာကို မပြောဘူးတဲ့။ ရှေ့လ သူ့မွေး
နေ့မှာ ပုဂံကိုပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောတာတဲ့ သမီးရဲ့။ အဲဒါ အမေတို့ကို
တွေ့ချင်ရင်လာခဲ့ဖို့ပြောတာ”

“အို... သွားရမှာပေါ့ အမေရယ်။ သွားမယ်နော်”

“အမေလည်း သမီးကြီးကိုတွေ့ချင်တာပေါ့ကွယ်”

အမေကပြောရင်း မျက်ရည်ကျသည်။ သားဆိုတာ ကျားနဲ့တူ
သလို သမီးဆိုတာ မီးနဲ့တူသတဲ့။ သမီးကြီးအတွက် ဒေါ်ချောစုရင်ထဲမှာ
မီးလို့ပူနေသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက လှချင်ပချင် ချမ်းသာချင်လွန်းတဲ့ သမီး
ကြီး။ ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခြေအနေကိုမျှား ရောက်နေပြီလဲ။

“ဟာ... အမေ ဘာလို့ဆိုတာလဲ။ အမေဆိုတော့ ဆောင်းလည်း
ငိုတော့မယ်”

ရိုက်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပြောလေတော့ ဒေါ်ချောစု မျက်ရည်
တွေကို ကပျာကသီသုတ်ပြီး ပြူးသည်။

ဟုတ်တာပေါ့... ဝမ်းသာရမယ့်အချိန်မှာ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်

တွေက ကျသင့်သလား။ ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေးကို ကိုယ်ပြန်မျှီချပစ်မှ။

“ခွေးကောင်လေး နှင့်အကြောင်း ငါမသိဘူးမှတ်လို့လား”

“ဗျာ၊ ဘာလဲ အမေ”

“အမေငိုတာကို မမြင်ရက်လို့ မင်းပြောတာမှမဟုတ်တဲ့။ သမီး
ငိုတာကို မမြင်ရက်လို့ပြောတာမဟုတ်လား”

“အမေကလည်း... ဟဲ့ဟဲ့”

ရိုက်က ဆောင်းကိုထဲကြည့်ပြီး ရယ်လေသည်။ ဆောင်းက မျက်
စောင်းထိုး၍ ထောပနာပြု၏။

“အမေ... အမေသမီးကို နည်းနည်းပါးပါးလည်း ကြည့်ပြော
ထားဦး”

“သမီးက ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘားရဲ့”

“ခဏခဏ မျက်စောင်းထိုးလို့ သူသာ နဂါးမဆိုရင် ကျွန်တော်
ဗြာကျတာ ကြာပြီ”

“အို၊ အမေ့ရှေ့မှာ”

“ရှက်မနေပါနဲ့သမီးရယ်။ အမေလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာ
သိပါတယ်ကွယ်”

“ဟာ... အမေသိတယ်လား”

“ဟဲ့၊ သိတာပေါ့။ မင်း နေရာတကာအဖြစ်သည်းပြနေတာ။ မမြင်
ချင်လည်း ရှောင်လို့ကိုမလွတ်ဘူး”

“သိရင်လည်း တစ်ခါတည်းပဲ တောင်းလိုက်တော့မယ်အမေရယ်။
ကျွန်တော် ဆောင်းကိုလက်ထပ်ပါရစေ”

“ဟယ်”

ဒေါ်ချောစု ရယ်ချင်သည်ကြားမှ သက်ပြင်းချပစ်လို့... ငယ်
ငယ်တွေ ခုလိုပွင့်လင်းကြတာ ကောင်းပါတယ်လေ။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း တောင်းတာနဲ့ ပြီးသွားရောလား ရှိတ်၊ ငါက ငါ့သမီးကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းနဲ့ပဲ ပေါပေါလောလောနဲ့ မင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေး အမေရဲ့၊ ဟို... ခုက အကြိုတောင်းထားတာ၊ အသိပေးတဲ့သဘောပေါ့။ နောက်တော့ လူကြီးစုံရာနဲ့ လာတောင်းမှာပါ။ ကျွန်တော်က လက်ထပ်ချင်နေပြီ၊ အမေ့သမီးက ခေါင်းမညိတ်လို့”

ဒေါ်ချောစု သမီးမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ...

“ဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်... သမီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သေးလို့ပါ အမေ” တွေ့လားဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ရှိတ်က ဆောင်းကို မျက်စိပစ်ပြသည်။ ဒေါ်ချောစု မိဘတို့ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း လူကောင်းသူကောင်းလေးနဲ့ တွေ့တုန်း သမီးကညာ အခါမလင့်စေဖို့အတွက်...

“သမီးအရွယ်က မငယ်တော့ဘူးလေ သမီးရဲ့၊ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လို့ အစိတ်ပဲဖြစ်နေပြီ။ ဟိုစကားပုံတောင် ရှိသေးတာပဲကွယ်”

“ဘာလဲ... အသက်အစိတ်မှ ပုခက်မချိတ်ရရင် မနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့စကားပုံလား မချော”

“ဟာ... ဒေါ်ဝကြီးကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ဒေါ်ဝကြီးက ပန်းသီးစိတ်တွေ လာပို့ရင်း ပြောလိုက်တဲ့စကားပုံကြောင့် ဆောင်း မျက်နှာကို ဘယ်မှာခုတ်ထားရမုန်းမသိ။ ရှိတ်ကတော့ အမြင်ကတ်စရာကောင်းလောက်အောင် ရယ်နေ၏။

“မဝ ပြောတာ မှန်တယ်သမီးရဲ့”

“အမေ”

“အမေတွေတာတွေ လုပ်မနေနဲ့တော့ ဆောင်း။ ကိုကိုအုပ်ထိန်းသူတွေကို ခေါ်လိုက်တော့မယ်”

“မသိဘူး”

“မသိဘူးဆိုတာ လက်ခံတာပဲ”

စကားကောင်းနေကြတဲ့ ဟန်းဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် ရှိတ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။ နားထောင်လိုက်တော့ ဦးထက်မြက်သူဆိုကာ

“ဦးထက်မြက်... ပြော”

“...”

“ဗျာ”

“...”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“...”

“သေသေချာချာစမ်းကြည့်ပါဦးလား”

“...”

“နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားတယ်၊ ဟုတ်လား”

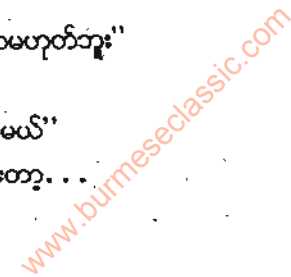
“...”

“ဟာ၊ သူ့ဖိန်းမစကားက သိပ်ယုံရတာမဟုတ်ဘူး”

“...”

“ကောင်းပြီလေး ကျွန်တော် ခုပဲလာခဲ့မယ်”

ရှိတ် ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး သက်ပြင်းချလေတော့...

၁၁၂ နိုးစက်ပွင့်

“ဘာလဲ ကိုကို”

“အလုပ်ကိစ္စပါ။ ဆောင်း... ကိုကိုနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဒါဆို ဆောင်း အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

“ဒီအတိုင်းပဲ လိုက်ခဲ့ပါ ဆောင်းရယ်၊ အချိန်မရဘူး။ အရေးကြီးတယ်”

ပြောရင်း ရိုတ်က ရှေ့မှထွက်သွားလေသဖြင့် ဆောင်း လိုက်ခဲ့ရလေတော့သည်။ ဘာအရေးကြီးကိစ္စ ဖော်လာပါလိမ့်။

“ဖြည်းဖြည်းလာလေ၊ ဘာလို့ပြေးလာတာလဲ။ မောက်လဲနေမှ ဖြင့်”

“ကိုကိုပဲ အရေးကြီးတယ်ဆို”

“ကိုကိုတာဝန်မှာ ဆောင်းက အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

“အရေးထဲမှာနော်”

သူများတွေကြားရင် အကဲပိုလိုက်တာလို့ ပြောကြဦးမည်။ ကားပေါ်ကိုရောက်တော့...

“ခု... ကိုကို ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“နွေထက်သာလွန်ခေကို”

“ဟင်!”

ကားက ဝှေးခနဲမောင်းထွက်လေသဖြင့် ဆောင်း ဘာမှဆက်မမေးဖြစ်တော့ပါ။

အနား (၁၇)

စီးကရက်မှာရှိကနေသော နွေထက်သာလွန်ကို သက်တန်ခင် ဇူပိုက်ကြည့်နေ၏။ ခြေချင်းချိတ်၍ ထိုင်နေသဖြင့် ခြေသလုံးသားဖွေးဖွေးလေးတွေကို မြင်နေရသည်။ ဝတ်ထားတာက စတော်ကင်အနက်။ ဒူးအောက်ကျန့်နွဲ့ ခြေသလုံးကို မြင်နေရတာ။

အခုထိ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဖြစ်ကြသေးပေ။ သက်တန်ခင်လည်း အားကျမခံ။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လှမ်းယူပြီး မီးညှို့လိုက်၏။ သည်တော့မှ... နွေက သက်တန်ကိုခွဲကြည့်ပြီး...

“ငါ့ခိုင်းတို့ကိစ္စကို မင်းက အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်အောင်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ထစ်လိုချင်လဲ... ပြော”

သက်တန်ခင်က လက်ငါးချောင်းကို ဟန်ပါပိထောင်ပြရင်း...

“ငါ့ဆယ်”

“များလှချည်လား”

“မန္တပိုင်ဆိုင်ရမှာက ထောင်ချီနေတာလေ”

“ငါက ဘဝတစ်ခုလုံး ရင်းခဲရတာကိုးကွ”

“သက်တန်လုပ်ခဲ့ရတာရော လွယ်လို့လား။ အဆင်မသင့်ရင် ကျောင်းမှာ။ လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ခဲ့တာ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တို့ ကြမ်းပိုးလို လက် နဲ့ဖျစ်သတ်ပြီး ပစ်ထားခဲ့လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး”

နွေ ထိုင်နေရာမှ ထသွားပြီး နံရံမှာချိတ်ထားသည့် ဦးပြည့်စုံလှ၏ ကျက်သရေဆောင် ဓာတ်ပုံကြီးကိုမော့ကြည့်ပြီး လွန်ခဲ့ပြီလို့လိုက်သည်။ ခုတော့ ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဦးပြည့်စုံလှ။

ပန်းတွေ့ရုံအလှမှာ ယစ်ပူးတတ်ကြတဲ့ ပျားပိတုန်းမှန်သမျှ အဆီ ရည်ဝနေတဲ့ပန်းနွေတွေ့ရင် ခုလိုပဲ ဘဝဆုံးကြရမှာ။

“နီတွတ်ကို မင်း ဘယ်လိုရှင်းမလဲ သက်တန်ခင်”

“အဲဒါက ပါးပါးလေးပါ။ နီတွတ်က သက်တန်ခင်က သူလိုချင် တာရနေသရွေ့ ပုတ်သင်ညှိုးလေးတစ်ကောင်ပဲ။ သူ့ကိုဆွေမျိုးမပြတ် တွေ တစ်မတ်လုပ်ထားရင် ရပြီ။ မရနိုင်တော့တဲ့နွေ သစ္စာဖောက်တို့ သွားရာ လမ်းပေါ့”

သူကလည်း ကိုယ့်လိုရက်စက်တတ်သူမို့ ယုံကြည်ချင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် လူဆိုတာ အခက်သားလား။ တစ်ခုကတော့ လူသတ်မှုကွ။ လွန်သူက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်မဟုတ်ခြင်းပင်။ သတ်တဲ့သူကတော့ သူ့လည် ပင်းသူ ဘယ်မှာကြီးကွင်းစွပ်မှာလဲ။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတောင်းတဲ့ငါးဆယ်ကို ငါပေးမယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါ။ တန်ဖိုးတယ် မနွေရဲ့”

“အပိုတွေမပြောနဲ့၊ တစ်ခုတော့ ကြိုပြီးသတ်ပေးမယ်။ မင်းဆီ”

လှမ်းမှားလို့ ဖိကုတ်ခံရရင် ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ကိုယ့်ကပ်ပဲရှိပစေနော်။ ငါးလုံးရည် နွေတော့ ပတ်ရမ်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

“အဲဒီအတွက် စိတ်ချ။ လူခိုက်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူယုတ်မာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့တန်ရာ သစ္စာကတိရှိရမယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံပဲ”

“မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုကြိုက်တယ်”

နွေ... ဦးပြည့်စုံလှ၏အခန်းထဲမှာမို့ ဦးပြည့်စုံလှ၏ စာကြည့် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားလေ့ရှိသည့် လောကနတ်ပန်းပုကို ကောက်ကိုက်ပြီး လက်ထဲမှာ ချိန်ဆနေသည်။

“ဒီကနေ အလုပ်ထွက်သွားတာနဲ့ မင်းနဲ့ငါ ဘာမှမပတ်သက် ခဲ့ဘူးလို့ သတ်မှတ်လိုက်တော့ သက်တန်ခင်”

“သက်တန်ကလည်း ဇက်ညောင်းခံပြီး သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရ တာကို ဝါသနာမပါဘူး”

“အဲဒါကောင်းတယ်”

နွေ... အရှင်နှင့်ချိန်ဆနေသောလက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ဦးပြည့်စုံလှ၏ဓာတ်ပုံကြီးကို ချိန်ရွယ် ပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်းပါ။ ဒါ သူများ လှုံ့ထိုးသတ်ပြီးသား ကျားကို... နင်လားဟဲ့လို့... ဖနောင့်နဲ့ပြေးပေါက် သူလို။

“ခွမ်း!”

မှန်စတွေ့က အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာနှင့် ကွဲကြောသွားသည်။

“ဓာတ်ပုံကအစ မထားတော့ပါလား”

သက်တန်ခင်က ပြုံး၍ဆိုသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ငါ အရှင်သခင်ဖြစ်သွားပြီ။ အရာရာလှိုင်းမှာ ငါပဲ”

အုပ်စိုးမယ်”

“မုန်းပါတယ်”

နွေ မေ့မြီးကြိုးစားရင်း၊ ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသွားတာက အချစ်၊ သူ့မဘဝမှာ အရာအားလုံးပြည့်စုံသွားပေမယ့်၊ အချစ်မရှိတော့ အဓိပ္ပာယ် မဲ့နေသလိုလို့။

နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ရင်းပဲ... .

မုန်းလို့ဆိုတဲ့ ရိုက်စကားတွေကို အထပ်ထပ်ကြားယောင်မိသည်။ မုန်းစမ်း၊ နင်မုန်းလေ ငါကချစ်လေပဲ ဂစ်တာရှိတယ်။ လူဆိုတာ မရနိုင်တာ ကိုမှ ပိုလိုချင်ကြတဲ့အမျိုး။

“အရာအားလုံးမှာ ငါအနိုင်ရခဲ့တယ်။ အရှုံးမရှိခဲ့ဘူးတဲ့ငါဘဝ မှာ ဒီအရှုံးက ပထမဆုံးပဲ”

သက်တန်ခင်ကိုပြောပြနေတာလား။ သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေတာ လားတော့ မသိပေ။

“ဘယ်အရုံးလဲ မနွေ”

“ငါ အချစ်ရှုံးခဲ့တာ”

“ဘယ်လို”

“ငါ ဒီတစ်ခါတော့ ရှုံးသွားပြီထင်တယ်”

“မနွေ အချစ်ဆိုတာကို တကယ်ရော ခံစားတတ်လို့လား”

ရိပ်ဝေသာမျက်ဝန်းအုံ့နှင့် နွေ သက်တန်ခင်ဘက်သို့ လှည့်လာ သည်။

“မုဆိုးတစ်မိုင်း မိန်းမခိုင်းကြီးမှာလည်း ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသာ နဲ့ပါ သက်တန်ခင်ရယ်”

“ဟား... နားရှိလို့သာ ကြားရတယ်၊ ယုံကိုမယုံဘူး”

“မင်းလည်းမချစ်တတ်သေးလို့ပါ သက်တန်ခင်၊ ချစ်တတ်လာ တဲ့တစ်နေ့မှာ အချစ်ကြောင့် သံမဏိတွေ အရည်ပျော်ကျသွားတယ်”

“မနွေ ဘယ်သူ့ကိုချစ်ခဲ့တာလဲ”

“ဂစ်တာရှိတ်ပဲပေါ့”

သက်တန်ခင် ဘာတွေတွေ့နေလဲတော့ မသိပေ။ နွေကတော့ အချစ်သင့်တဲ့ငှက်တစ်ကောင်လို တောင်ပံကျိုးငှက် အပျံရခက်နေတယ်။

“မမလေး”

နီတွတ် ဝင်လာပြီး ခေါ်တော့... .

“ဘာလဲ နီတွတ်”

“ဧည့်သည်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ရာဇသံ”

“ဘာ!”

“သူက ဆရာနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်”

“ငါလာခဲ့မယ်၊ သွားနှင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နွေ တွေ့ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ သက်တန်ခင်က သုတ်ခနဲထထွားသည်။ အလိုက်သိခြင်းလို့ခေါ်မလား။

ရာဇသံ... .

ဒီကိုတာလာလုပ်တာလဲ။ ဦးလှိုင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိနေပြီထင်ပါ။ သူမချဉ်းကပ်ခဲ့တုန်းကတော့ လက်မခံဘဲ ဦးလှိုင်နဲ့ကျမှ ဘယ်လိုအဆင်ပြေ သွားပါလိမ့်။

နွေ... ရာဇသံနှင့်တွေ့ဖို့ ဆင်းလာတော့၊ ရာဇသံရဲ့ဘေးမှာ ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒေါသက ထောင်းခဲနဲ့ထွက်သွားသည်။

“ဪ... မင်းပါ ပါလာတာကိုး”

“သူက ကျွန်တော့် စက္ကထရီပဲလေ၊ ကျွန်တော်သွားရာ သူလိုက် ရမှာက သူကတာဝန်ပဲ”

“မင်း... သူ့အကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိလို့လဲ ရာဇသံ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုခေါ်ခွင့်မရှိဘူး”

“ဒါ ငါ့အိမ်၊ ငါ့ပိုင်နက်လေ၊ ငါခေါ်ချင်သလိုခေါ်မှာပေါ့။ မင်း ကို ဦးတပ်ပြီး တလေးတစားခေါ်ရအောင် ငါက မင်းကုမ္ပဏီကဝန်ထမ်း မဟုတ်ဘူး။ လာရင်းကိစ္စကိုပြော... ပြီးရင်ပြန်တော့”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးပြည့်စုံလှ နဲ့တွေ့ဖို့ လာခဲ့တာ”

“သူမရှိဘူး”

“ဘယ်သွားတာလဲ”

“နိုင်ငံခြား”

“ဘယ်နိုင်ငံကိုသွားတာလဲ”

နွေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။ သူ့ အဲဒီလောက်ထိ လိုက် မေးစရာ လိုလို့လား။

“မင်း အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးဖို့လာတာလား။ ဦးပြည့်စုံလှရဲ့ကိုယ်

ဆရာဝင်ကို လာစုံစမ်းတာလား ရာဇသံ”

“ကျွန်တော်ကလည်း လိုအပ်လို့မေးတာပါ”

“လိုအပ်တဲ့အကြောင်းရင်းက”

“ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီမှာ သူ့ကိုရှယ်ယာဝင်ဖို့ လက်ခံထားတယ်”

“သူ့လုပ်ငန်းကို ငါဆက်လုပ်မှာ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဆော့ရိပ်၊ ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးရှယ်ယာ ဝင်တွေ့ကို လက်မခံဘူး”

“ဘာ”

ရာဇသံ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ ဦးပြည့်စုံလှ နိုင်ငံခြား သွားမယ်ဆို သူတို့ကိုပြောသွားဖို့ကောင်းသည်။ ခုတော့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ထွက်သွားတာ ဘာသဘောလဲ။

“ဦးပြည့်စုံလှ မရှိဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ပြောစရာ စကားမရှိတဲ့အတွက် ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါ်နွေထက်သာလွန်”

“ကောင်းပြီ... ဦးပြည့်စုံလှမရှိလို့ အလုပ်ကိစ္စမပြောချင်တော့ ဘူးဆိုရင် မပြောနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့အတွင်းရေးမှူးကိစ္စတော့ ဆွေးနွေး နိုင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်း သူ့အကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိလဲ”

“သိဖို့မှလိုတာ၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စက္ကထရီတစ်ယောက်ကို လွယ် လွယ်နဲ့ကောက်ခန့်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်နေလား။ ဝေသီဆောင်းက အရည် အချင်းရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်”

“မင်း သူ့ကိုကြေနေတာလား”

“အဲဒါက ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ။ နှလုံးသားရေးကို နှလုံးသားချင်း ဖြေရှင်းမယ်”

နွေက ခပ်ဟဟရယ်လေသည်။ ရာဇသံရဲ့ပုံစံက ဝေသီဆောင်း ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ပုံပဲ။ ဒါ နွေ့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုပင်။

“ဝေသီဆောင်းမှာ ချစ်သူရှိတယ်။ အဲဒါကို မင်းသိလား”

“သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရာဇသံက ဘာမှမဖြစ်သလို မတုန်မလှုပ်။ နွေ့ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားသလိုရှိသည်။

“မင်းကို စေတနာနဲ့သတိပေးတာပါ”

ရာဇသံ ပန်းကိုလှုပ်ခါ၍ ပြုံးသည်။ ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ စတိုင်လ်ကျကျနှင့် ကားဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

အခန်း(၁၀)

“ဟဲ့လို”

“...”

“ဟာ... မမ”

“...”

“ကောင်းတယ်၊ မမရော”

“...”

“အဆင်ပြေတယ် မမ၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်ချင်ပြီ။ အဲဒါကြောင့် ဖေပြန်လာခဲ့တော့”

“...”

“ဟာ! မမကလည်း ပြန်လေကောင်းလေ”

“...”

“နှစ်လအတွင်း သေချာတယ်နော်”

“...”

“အိုကေ! ဘိုဋ်ဘိုဋ်”

ဖုန်းကိုချပြီး ရှိတ် ဟေးခနဲအော်ကာ ထခုန်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အရူးလိုပဲပေါ့။ နှစ်လအတွင်းမှာ မမပြန်လာမယ်တဲ့။ ပျော်လိုက်တာ။ ဆောင်းနှင့်လက်ထပ်ရတော့မည့်အရေးကိုတွေးလျက် ရင်ခုန်သံတွေက မြန်ဆန် လူးလွန်လို့နေသည်။

“ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ဟင်!”

အသံရှင်ကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် ရင်ခုန်သံနှင့် အပျော်လေးများ တို့ ချက်ချင်းပျောက်ဆုံးသွား၏။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းက ရက်စက်ပေမယ့် မမကမှ မေ့လို့မရဘဲ ရှိတ်ရယ်”

“ကျွတ်... ”

ရှိတ် စိတ်ပျက်စွာ ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွပ်စစ်လိုက်၏။

“ရှိတ်”

“... ”

“မင်း... မမကိုမမှန်းပါနဲ့နော်၊ မင်းမှန်းတာကို မမမခံစားနိုင်

လို့ပါ”

“တော်စမ်းပါဗျာ”

“မမ တကယ်ပြောနေတာပါ ရှိတ်ရယ်”

“ခင်ဗျား ပြန်ပါ ဒေါ်နွေထက်သာလွန်”

“ဟင်အင်း”

“ခင်ဗျား”

“မမရင်ထဲက စကားတွေကို ခံစာလောက် နားထောင်ပေးပါ ရှိတ်ရယ်။ ပြောပြီးရင် မမပြန်ပါမယ်”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ပြော၊ ပြီးရင်ပြန်တော့”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလားကွယ်”

အခုချိန်မှာ ရှိတ် ရေခဲခဲလေးအဖြစ်နဲ့ သူမရှေ့မှာ ပျောက်ကွယ်သွားချင်သည်။ ဒီမျက်နှာကိုမြင်နေရတာ ပူလောင်လို့။

“ရှိတ်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်အနားကိုမကပ်နဲ့နော်၊ ဝေးဝေးကနေပဲပြော”

“ရှိတ်ရယ်”

ရှိတ်မျက်နှာက တင်းနေသည်။ ဒီမိန်းမကို သူမယုံ။ ဘာအကြံအစည်တွေ သယ်ဆောင်လာသလဲမှမသိတာ။

“မမလေ... ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ဖူးသေးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ မင်းကို ချစ်ခဲ့မိတာပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို သတ်တောင်ပစ်ချင်တာ”

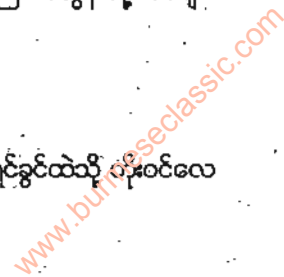
“သတ်ချင်ရင်သတ်လိုက်ပါ ရှိတ်၊ မင်းရဲ့လက်ထဲမှာ မမအသက်တို့ ပေးဆပ်ရဲပါတယ်”

“တော်စမ်းပါ၊ အဲဒီစကားလုံးတွေကို ကြောက်လွန်းလို့ ခင်ဗျား ထင်တာမာ လာလုပ်မနေနဲ့၊ ပြန်တော့ဗျာ”

“ရှိတ်”

“ဟာ!”

နွေ... ရှိတ်ခါးကိုအတင်းပြေးဖက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝန်းဝင်လေ

သည်။ ပထမတော့ ရိုတ်ကြောင်နေပြီး နောက်မှသတိရကာ နွေကိုတွန်းထုတ်၏။ နွေက အတင်းဖက်တွယ်ထားလေသဖြင့် ရိုတ် အခက်ကြီးကြီးရလေပြီ။

“ခင်ဗျား ဖယ်စမ်းပါ”
“ခဏလေးပါ ရိုတ်ရယ်၊ မမ မင်းကိုဖက်ထားပါရစေနော်”
“ကိုကိုရေ”
“ဟင်!”

လူကိုမမြင်ရသေးပေမယ့် ဒါ ဆောင်းရဲ့အသံ။ ရိုတ် တစ်ချက်ပြန်ခဲ့ကြည့်မိတာ နွေအတွက် မဟာအခွင့်အရေးကြီး ရသွားလေသည်။ အားပျော့သွားတဲ့ရိုတ်ရဲ့ရှုန်းကန်မှုကို အသုံးချပြီး...

နွေ... ရိုတ်ကို ဒရင်ဘက်ဒီပေါ်သို့ ဆွဲချပစ်လိုက်၏။ လျှင်မြန်သော လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ရိုတ်ဘယ်လိုမှမရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်။ လုံးထွေးပစ်ကျသွားပုံက ဒရင်ဘက်ဒီပေါ်မှာ။ နွေရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ရိုတ်က ဖိကပ်ထားသလိုဖြစ်ပြီး အမြင်က မတင့်တယ်လှ။

“ဟာ!”
နွေက ရိုတ်လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်တော့ ပိုဆိုးသွားသည်။
“အမယ်လေး...”

အိမ်ထဲသို့ ခြေချလိုက်သော ဆောင်း...။ မဖွယ်မရာမြင်ကွင်းကြီးက ဆီးကြိုနေသဖြင့် ရှက်ရွံ့စွာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဆောင်း”
ရိုတ်၊ဆောင်းကိုမြင်တာနှင့် အခြေအနေကိုနားလည်ပြီး ကုန်းထ

ဦးကြိုးစားပေမယ့် နွေက သူ့လည်ပင်းကို ခိုင်ခိုင်ဖက်ကာ ပြန်ဆွဲချ၏။ တစ်ဖက်မှလည်း ရုန်းရ... တစ်ဖက်ကိုလည်း ဖြေရှင်းချင်။ ရိုတ် ဒုက္ခရောက်သွား၏။

“ဆောင်း... မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုကို မဟုတ်ဘူး”
“ဖြန်း!”
“အား...”

နွေလက်တွေ လွတ်ထွက်သွားသည်နှင့် ရိုတ် ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ နွေပါးပြင်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ရိုက်ချပစ်လိုက်၏။

“အယုတ်တမာမ”
ယိုင်ထွက်သွားသော နွေ... ချက်ချင်းပြန်လှည့်လာပြီး...
“ဆောင်း သူပြောတာကိုမယုံနဲ့ စောစောကတော့ သာယာညည်း

ပြောင်းနဲ့ ဆောင်းကိုမြင်မှ ခုလိုထဖြစ်တာ”
“ခင်ဗျား”
“အဟင်...ဟင်”

“ဆောင်း... မဟုတ်ဘူး”
“မပြောနဲ့၊ ရှင်ကိုမုန်းတယ်”
“ဆောင်း... ကိုကိုရှင်းပြီ”

“မကြားချင်ဘူး သစ္စာမရှိ ကတိမတည်တဲ့လူ”
“ဟာ”
“အဟင်...ဟင်”

“ဆောင်း”
ဆောင်း ပြေးထွက်သွားလေသဖြင့် ရိုတ် ပြေးလိုက်ဖို့ပြင်စဉ်။

ရွှေက ရှိတ်လက်ကိုဆွဲထားလေသဖြင့်...

“မလိုက်နဲ့”

“ဟာကွာ... ”

“တောက်!”

“ကဲဟာ...”

“ဖြန်း!”

“အား”

ရှိတ်ဒေါသက လက်ဖျားမှာ စုစည်းသွား၏။ နွေခနဲကုသွားတဲ့နေ့ကို လှည့်ကြည့်ရကောင်းမှန်းမသိ။ ဆောင်းခါနောက်သို့သာ အပြေးအလွှားလိုက်သွားလေတော့သည်။

“ဆောင်း”

“...”

“ဆောင်း... ခဏနေဦး။ ကိုကိုရှင်းပြပါရစေ”

“...”

“ကိုကိုကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ဆောင်းရယ်၊ ဆောင်းထင်သလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ဆောင်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြေးနေဆဲ။ ရှိတ် မိအောင်လိုက်တဲ့ ဆောင်းရဲ့လက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဆောင်း”

“ဖယ်... လွှတ်”

“ကိုကိုရှင်းပြပါရစေ... ဆောင်းရယ်”

“ဘာကိုရှင်းပြမှာလဲ၊ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာတောင် ပြောင်

လိမ်ချင်သေးလို့လား ဂစ်တာရှိတ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပြာ ဖုံးနေတဲ့ မီးခဲရယ်၊ အချစ်ဟောင်းရယ်က မီးပြန်တောက်တတ်တယ်လို့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆောင်းရယ်”

“ဖယ်စမ်းပါ... လွှတ်”

ဆောင်းက သူမလက်ကလေးကို ဆောင်ရုန်း၏။ ပြီး... ရှိတ်ကို ဖူးစူးရဲ့ရဲ့ကြည့်လျက်...

“ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပတ်သက်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

“ဆောင်း”

လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ပေမယ့် မမိ။ ဆောင်းပြေးထွက်သွားလေသဖြင့် ရှိတ်လိုက်ရပြန်သည်။ ပြဿနာကို ချက်ချင်းဖြေရှင်းမှ၊ မဟုတ်ရင် သံသယတွေ တိုးပွားလာနိုင်သည်။

သံသယဆူးက အနှုတ်ရခက်သည်လေ။

“ဆောင်း”

“အမေ့!”

ရှိတ်... ဆောင်းကိုလှမ်းဆွဲပြီး ဝေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

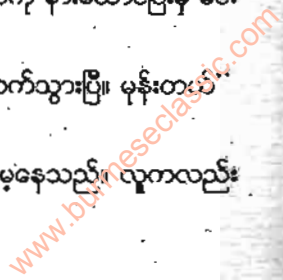
“အို! လွှတ်... လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး ဆောင်း၊ ကိုယ်ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပြီးမှ မင်းကိုသွားခွင့်ပြုနိုင်မယ်”

“မလိုတော့ဘူး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကြောက်သွားပြီ။ မုန်းတယ်”

“ဆောင်း”

ရှိတ် လမ်းလယ်ခေါင်မှာဆိုတာကို မေ့နေသည်။ လူကလည်း

ရှင်းနေသည်လမ်း။ ဆောင်းကိုလွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည်အလား တင်း
ကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလျက်။ ပါးစပ်က တာတွတ်တွတ်တောင်းနပ်နေသည်။
မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း . . .

မျက်ရည်စတွေနှင့်။ ရှိတ် ဘယ်မိန်းမအတွက်မှ ခုလို မျက်ရည်
မကျခဲ့ဖူးပါ။ ဖြေရှင်းလို့မရလေ။ ခံစားမှုတွေက နင်းသည်လေလေမို့ နှလုံး
သားက ယိုစိမ့်လာတဲ့သွေးစက်တွေဟာ မျက်ရည်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား
ကြခြင်းသာ။

“ကိုကိုကိုယုံပါ ဆောင်းရယ်။ ကိုကိုက သွေးသားသောင်းကျွန်း
တတ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ပါဘူး. . . ခုက”

“အဟင်”

ဆောင်းထံမှ ရှိုက်သံကိုကြားလိုက်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကိုတွန်းကာ
ပြေးထွက်သွားပြန်၏။ ဒီတစ်ခါတော့. . .

“ဆောင်းရယ်”

ဆန်း (၁၅)

ရိုက်စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ဆောင်းက သူ့နဲ့အတွေ့မခံတော့
ဘူးလေ။ သူ့ကိုရှုံ့နေတာလားမသိ။ ကျော်စွာဦးဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ တာတွတ်
အလုပ်ကထွက်လိုက်ပြီဆိုတော့ အချိန်ရှိတိုင်း အပြင်ထွက်နေသည်တဲ့။
အမေကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ပြီးပြောတာ။

“သားနဲ့သမီး စိတ်ကောက်နေကြတာလား” တဲ့။

“မင်းညီမကို ကြည့်ပြောပါဦးကွယ်။ ခုတလော အိမ်မကပ်ဘူး”
ဆိုတာက တစ်မျိုး။

ရိုက် ဘာလုပ်ရမလဲ။

အကောင်းဆုံးက ဆောင်း သွားလေရာသို့ တကောက်ကောက်
အောက်လိုက်ပြီး တစုတစောင့် ကြည့်နေရုံသာရှိသည်။ ဒါကြောင့် ဆောင်း
ဆိုင်မိအောင် ကားကိုထုတ်မသုံးရဲ။ တစ်နေ့တစ်မိုး မရိုးရအောင် အသိ
အတွက်ကို “ဆွဲသုံးနေရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းမှာလည်း... .

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ လျှောက်သွားနေမိတာ ဘယ်
တွေ့သွားပြီး ဘာတွေလုပ်မိမှန်းမသိ။

ကိုဦးကတော့ အားရင်အားသလို ဆောင်းအနားမှာ အားပေး
နှစ်သိမ့်ရင်း ဆောင်းသွားချင်တဲ့နေရာတွေကို လိုက်ပို့ပေးနေတတ်၏။

“ဆောင်း”

“ဟင်... ကိုဦး”

“ကိုယ် ပါတီတစ်ခုသွားမလို့ လိုက်မလား”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ကိုယ့်ကောင်မလေးအိမ်မှာ”

“လိုက်တော့ လိုက်ချင်တယ်”

“လိုက်ချင် လိုက်ခဲ့လေ”

“ဆောင်းက ညဘက် အပြင်ထွက်လေ့မရှိတူး ကိုဦးရဲ့”

“ကိုယ်ပါနေတာပဲ ဆောင်းရဲ့”

“အင်း... လိုက်မယ် ကိုဦးရယ်”

“ဒါဆို အဝတ်သွားလဲ၊ ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

ဆောင်း အိမ်ထဲအဝတ်ပြေးလဲသည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ အခါ

နှင့်တိုးပြီး... .

“သမီး”

“ရှင်”

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟို... . ညော်ခံပွဲတစ်ခုပါ အမေ၊ ကိုဦးနဲ့ပါ”

“သွားတော့သွားပေါ့အေ၊ ကိုယ်က မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်
ဆိုတာကိုလည်း မမေ့နဲ့၊ ကိုဦးပါတယ်ဆိုဝေမယ့် ယောက်ျားဆိုတာ ဘယ်
ဇာတာကွဲမှ ယုံကြည်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“သမီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်တတ်ပါတယ် အမေ။ ခုသွား
မှာလည်း ခဏလေးပါ”

“တားမရတော့လည်း သွားပေါ့အေ၊ သတိတော့ ရှိပစေပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

ဆောင်း အမေ့ရှေ့မှ ခပ်ယိုယိုလေး ထွက်လာခဲ့၏။ ကိုဦးက
အားပေးမှာ အဆင်သင့်စောင့်နေသည်။ ကားကလေး လျှောခနဲ ခြံထဲမှ
ထွက်သွားသည်ကို... .

“ဟင်!”

ရိုတ်ရင်တစ်ခုလုံး ငြောင်းဆန်သွားသည်။ ဆောင်း ဟိုကောင်နဲ့
သွားပြီး မှောင်ရီပျိုးစအချိန် ဘယ်ကိုသွားတာလဲ၊ ရိုတ်လာခဲ့တုန်းက
ဆောင်းတို့အိမ်လေးကို ငေးကြည့်ပြီးပြန်ဖို့။

အခု ဦးတည်ချက်က ဆောင်းနောက်ကို လိုက်ဖို့ဖြစ်သွားသည်။

“ဟယ်! ကိုဦး လာပြီ”

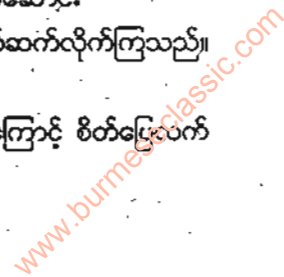
ကိုဦးကောင်မလေးက ပြေးလာပြီးကြို၏။

“ဖြူ... သူက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဝေသီဆောင်း”

ဆောင်းကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြီးပြ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့... သူတို့နှင့်အတူတူ လာထိုင်သည်”

“ဆောင်းက ညစ်နေတာ ဖြူရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်ပြေပေက်
သွက်ဖြစ်အောင် ကိုယ်ခေါ်လာတာ”

“ဟုတ်လား ဆောင်း၊ ဘာတွေ့ညစ်နေတာလဲ”

“တို့လူငယ်တွေ အများဆုံး ဘာကြောင့် ညစ်ထတ်ကြသလဲ ဖြူစဉ်းစားပေး”

ဖြေတာက ဆောင်းမဟုတ်ပေ။

“အဟဲ့... အသည်းကွဲရောဂါလား”

“အစစ်ပေါ့”

“ဒါများ ဆောင်းရယ်၊ ညစ်မနေနဲ့၊ ဖြူတို့နဲ့တွေ့ရင် လျှော်ဖွပ်ပြီးသားဖြစ်သွားစေရမယ်”

သူတို့စကားပြောနေကြစဉ်မှာပဲ ဖြူဖြူကြွကြွတီးလုံးလေးနဲ့ စတင်လာသည်။ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကုန်ကြ၏။ သူ့အတွင်းကနေကြတာ မျက်စိရွှပ်စရာ။

ဆောင်း... ဒီလိုပွဲမျိုးကို လုံးဝမတက်ဖူးပေ။

“ကိုဦး”

“ဟင်”

“ဆောင်းအတွက် လူရှာပေးဦးမှထင်တယ်”

“နေပစေ ဖြူ၊ သူ မကတတ်ဘူး”

တော်ပါသေးရဲ့၊ တကယ် ဆောင်း မကတတ်တာ။

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဖြူ ကိုဦးနဲ့တွဲမကရတော့ဘူးလား”

“ကိုယ်က... ကမှာပေါ့”

“ဟဲ့... ကိုဦး ဆောင်းကိုအားမနာပါနဲ့၊ သွားလေ”

“ဒါဆို ကိုဦးသွားလိုက်မယ်နော်”

“အိုကေ”

ကိုဦးက ဖြူနှင့်လိုက်သွားပြီး ဝင်ကနေသည်။ ဆောင်းမှာသာ ခပ်ယောက်တည်း ငေါင်နေ၏။ သူများတွေ ဖျော်နေပေမယ့် ဆောင်းက ခပ်ညစ်နေသူ။

ဆောင်း... ဖန်ခွက်ထဲက အရည်တွေကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ ကိုဦးသောက်ဖို့ သူ့ကောင်မလေး ထည့်ပေးထားတာ။ မသောက်ဖြစ်ဘဲ ထသွားတော့ ဆောင်းအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်သွား၏။

ဖန်ခွက်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး နမ်းကြည့်တော့ အရက်နံ့လည်းမဟုတ်ဘူး။ အနံ့ရပေမယ့် ဘာနံ့မှန်း ဆောင်း မဝေခွဲတတ်။ စိတ်ပေါက်ပေါက် တစ်ငုံပြီးတစ်ငုံ မော့သောက်ပစ်လိုက်၏။

“ဆောင်း”

“ဟင်”

လက်မောင်းကိုဆောင်ဆွဲလိုက်တာကြောင့် ဆောင်း လန့်ကာ အောက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂစ်တာရိုတ်...။

“ရှင်”

“ထ”

“ဘာလဲ”

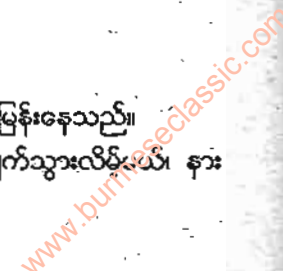
“မမေးနဲ့၊ ပြန်လိုက်ခဲ့”

“ရှင် ဘယ်ကနေ ဘယ်လို”

“တောက်၊”

ရှိုတ်မျက်နှာက ဒေါသရောင်ကြောင့် နီပြန်းနေသည်။

“ဒီနေရာမှာ ဆက်နေရင် မင်း ဘဝပျက်သွားလိမ့်မယ်၊ နား

လည်လား။ ကြောင်လိုလက်သည်းဖွက်ပြီး ကျားလိုချောင်းနေတဲ့ကောင်တွေက ဒီပွဲမျိုးတက်တာ”

“ရှင် သူများကိုမစော်ကားပါနဲ့”

“စော်ကားတာက ဘယ်သူလဲ၊ မင်းပဲ ကိုယ့်စေတနာတွေကို စော်ကားနေတာ။ မိန်းမတစ်ယောက် အရက်သောက်တာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ မင်းသိလား”

“ဘာအရက်လဲ၊ ဘယ်သူက သောက်တာလဲ”

ပြောရင်းကပဲ ဆောင်း နားထင်တွေပူကာ တပိုင်ပိုင်မှူးလာခဲ၊ ဘာတွေလဲ၊ ဆောင်းသောက်မိတာ အရက်တွေလား။ မသိလို့သောက်တာထက် သိရင်လည်း သောက်မိမယ်ထင်သည်။ စိတ်ညစ်နေတာကို။

“အရက်မှန်းဘာမှန်းမသိအောင် မင်း တုံးရသလား။ နားရင်အုပ်ရရင် သေတော့မယ်”

ဆောင်း ဘာမှပြန်ပြောချင်စိတ်မရှိလောက်အောင် မှူးလာသည်။ “လာ... ပြန်မယ်”

ရှိတ် ဆောင်းကိုတွဲထူပြီး ခေါ်လိုက်၏။

“ဟာ၊ ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ဆောင်းကိုဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”

ကျော်စွာဦး ရောက်လာခြင်းပါ။ ရှိတ် ခပ်စူးစူးကြည့်လျက်...

“အိမ်ပြန်ခေါ်တာ”

ကျော်စွာဦး ဆက်မပြောတော့ချေ။ ရှိတ် ဆောင်းကိုတွဲခေါ်ခဲ့ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့၏။ စိတ်ညစ်တာကို အရက်နဲ့ဖြေသတဲ့လား ဆောင်းရယ်။ စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်နေတဲ့ဆောင်း၊ ကိုယ်ကရော မခံစားရလို့လား။ ဖြေရှင်းခွင့်မရဘဲ ချစ်သူ မှန်းတာကို ခံနေရတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီး

ပေါ်ကို ခေနေ့တစ်အိုးတင်လိုက်ရင်တောင် လက်ဖက်ခြောက် အဆင်သင့် ဆောင်ခိုင်းလို့ရတယ် ဆောင်း။

မင်းသိဖို့တော့ လိုပြီ... .

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထင်ရာစိုင်းပြီး အရက်သောက်ရင် ဘယ်လိုအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတတ်သလဲဆိုတာ။ ကိုယ်လက်ထပ်မယ့်ဆဲဆဲဇနီးလောင်းဖို့ မှတ်သွားအောင် LESSON ပေးရမည်။

ဒါမှ နောင် ထင်ရာမစိုင်းရဲမှာ။

“ဝေါ”

“ဟာ”

“အား”

“ဆောင်း”

ဆောင်း အနံ့လေသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပေကျံ့ကုန်၏။

“ဆောင်း”

“ကိုကို”

“အရမ်းမှူးနေသလား”

“ဟာ... မမှူးပါဘူး။ ဘာလို့မှူးရမှာလဲ၊ ဆောင်းက အရက်သမားမှမဟုတ်တာ”

“ဒုက္ခပဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပေကျံ့ပြီ”

ရှိတ် ရှုပ်အင်္ကျီကိုဆွဲချွတ်ပြီး ဆောင်းကိုယ်မှာ ပေနေတာတွေကို သုတ်ပေးလိုက်သည်။ အောက်ခံစွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ကလေးပါလို့ တော်သေး၏။

“ဖယ်စမ်းပါ၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ဆောင်း... မင်း မူးနေပြီ”

“လာပြန်ပြီ ဘာမှတာလဲ၊ ဟား... ဟား... အချစ်မူးနေတာ ဟုတ်တယ်... အချစ်မူးနေတာ။ ကိုကို အရမ်းရက်စက်တယ်”

“ဆောင်း”

ဆောင်းအသံက ပျောက်သွားလို့က၊ ပေါ်လာလို့က၊ ရှိတ် ဆောင်းကို သူ့အိမ်သို့ပြန်မပို့ဘဲ ကိုယ့်အိမ်သို့ခေါ်လာခဲ့၏။

“ကိုကိုကိုမုန်းတယ်၊ နွေ့ကိုလည်း မုန်းတယ်”

ရှိတ် ပြုံးလို့ကပ်မိ၏။ ဆောင်းက ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက်ပြောနေတာ။ ဆောင်းကိုပွေ့ချီပြီး ပွေ့ရာပေါ်မှာ ချပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် မယုံကြည်ရဲလို့ အဝတ်စည်းပိတ်ပြီး ဆောင်းကို အဝတ်လဲပေးလိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဆောင်းကို မထားခဲ့ပါနဲ့၊ ကိုကိုကိုချစ်တယ်”

အရက်သောက်ရင် ကျွဲနိုးပေါ်တယ်ဆိုတာ တယ်မှန်ပါလား။ ရှိတ် ဆောင်းမျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေစဉ် ဖုန်းက မြည်လာသည်။

“သား... လုပ်ပါဦး သားရယ်၊ သမီးလေး ခုထိပြန်မရောက်သေးဘူး”

“အမေ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဆောင်း ကျွန်တော့်ဆီမှာ”

“ဟင်၊ ဟုတ်လား၊ တော်ပါသေးရဲ့”

“အမေ”

“ဘာလဲ သား”

“သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဟင်”

ဒီလောက်ဆို ဒေါ်ချောစု သဘောပေါက်ပါပြီ။

“သူ ပါတီပွဲမှာ အရက်တွေသောက်ပြီး မူးနေတာ”

“အို! ဘုရား! ဘုရား!”

“သူစိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်နေတာကို ကျွန်တော်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ကိုစိတ်မချတော့ဘူးအမေ။ အဲဒါကြောင့်”

“အမေသဘောပေါက်တယ် သား။ ပါတီပွဲမှာ သားလိုက်ခေါ်ခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ အမေ့သမီးလေးကို သား နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တာလည်း အမေသိပါတယ်။ သားက မိကောင်းဖခင်သားသမီးပဲကွယ်”
ပြောပြီး တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားလေသည်။ ရှိတ် ဆောင်းကို တစ်ချက်ညှိကြည့်လိုက်သည်။ ကိုကိုကို ဘာလို့မယုံကြည်ရတာလဲ ဆောင်းရယ်။

“အား”

“ဟင်”

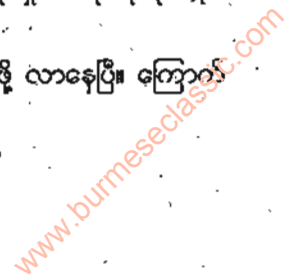
“မလာနဲ့... မလာနဲ့... ကြောက်တယ်၊ သွား”

“ဆောင်း”

ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်တဲ့ဆောင်းကို ရှိတ် ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

“နွေ့ဆိုတဲ့မိန်းမကြီး ဆောင်းကိုသတ်ဖို့ လာနေပြီ။ ကြောက်တယ်... ဆောင်းကြောက်တယ် ကိုကို”

“ကိုကိုရှိတယ် ဆောင်း။ မကြောက်နဲ့”

“ဆောင်းကိုကယ်ပါ ကိုကို။ ဆောင်းကို မထားခဲ့ပါနဲ့”
ဆောင်းက သူ့ကို အတင်းဖက်တွယ်ပြီး တာတွတ်တွတ်ဆိုနေ၏။
“ဆောင်းရယ်”

သေသေချာချာပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဆောင်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ
ဆောင်းက မျက်ဝန်းလေးတွေ မှေးမှိတ်လျက်။ အိပ်မက်ထဲထိတောင် လိုက်
ပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ခွေထက်သာလွန်ပါလား။

“ဆောင်းရယ်... မင်း စိတ်ချပါ။ ကိုကို မင်းတစ်ယောက်တည်း
ကိုပဲ ထာဝရချစ်မှာပါ”

အချစ်တို့သည် ဖြူ နီ ဝါ ပြာ ရောင်စုံကွန့်ပြူးလျက်။ အကြင်နာ
တေးသွားများနှင့် ရင်ခုန်သံကို အတောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လို့။ နှလုံးသား
က ဖူးပွင့်လာသော အချစ်ပန်းကလေးတွေကို အနမ်းနေခြည်တို့ ထိတို့
ဆော့ကစားလိုက်သည်နှင့် အိပ်မက်ကမ္ဘာလေးထဲမှာ...။

အနား (၂၀)

“ဟင်!”

ဆောင်း... ဖျတ်ခနဲ နိုးလာပြီး မျက်လုံးကိုတော့ ဖွင့်မကြည့်
ဖြစ်သေးပေ။ ခေါင်းထဲမှာ ကြည်လင်လာသည်အထိ မျက်ဝန်းကို မှိတ်ထား
ဆဲ။ နွေးထွေးသောအငွေ့အသက်တွေကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် သတိထားမိ
လာသည်။

“အို!”

ဆောင်း မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဒိုင်းခနဲဆောင်ခုန်
သွားသည်။

“ဘုရားရေ!”

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဆောင်း ညကပါတီပွဲမှာ အရက်တွေ
သောက်ပစ်လိုက်တာ။ မူးပြီးတော့ အို... ဆောင်းဘဝပျက်ပြီထင်ပါရဲ့။
ဆောင်းကို ပန်းမှနေသိုင်းဖက်ထားပြီး တစ်ဖက်က ခါးကိုဖက်ထားသည်။

www.burmeseclassic.com

ဘယ်သူလဲ... ဆောင်း မကြည့်ရဲ။

သွားပြီ။ တစ်ဖွတ်ထိုးဆန်မှုန့်ရလဒ်က ဘဝတစ်ခုလုံးပါပဲလား။

ကိုယ့်အပေါ် ယုတ်မာလိုက်တာ ဘယ်သူလဲဟုစဉ်းစားရင်း အကြည့်က ရင်ဘတ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟင်!”

ဆောင်းမျက်လုံးကို အစွမ်းကုန်ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ စွပ်ကူယ် ချိုင်းပြတ်ကိုဝတ်ထားသော ရင်ဘတ်တစ်ခုသည် စောင်းနေပေမယ့်...

'I LOVE'

ဆိုတဲ့စာတန်းက တစ်စွန်းတစ်စ မြင်နေချိန်မှ သိချင်စိတ်ဖြင့် အင်္ကျီကိုလှစ်ဟုကြည့်လိုက်မိခြင်းပါ။ စာတန်းက မဆုံးသေးကြောင်း တစ်ဖက်မှာ တစ်စွန်းတစ်စ ကျန်နေသေးသည့်စာလုံးတစ်စွန်းတစ်စက ဖော်ပြနေသည်။

“အို!”

ဆောင်းရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သောလက်၊ မျက်နှာကိုကြည့်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် သူက ဆောင်းရဲ့ခေါင်းလေးကို လက်ဖမ်းနှင့်ဖိထားသည်။

“ဖယ်စမ်းပါ... လူယုတ်မာ”

ဆောင်း ရှုန်းထွက်လိုက်၏။

“ယုတ်မာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်တာ”

“ကိုကို”

“အင်း... ဒီနေရာမှာ ကိုကိုမဟုတ်ဘဲ တခြားကောင်ဖြစ်နေရင်

ဆောင်း ဘာလုပ်မလဲ”

သူကပြန်ဆွဲပြီး ဖက်ထားလေသည်။

“ကိုကိုမေးတာ ဖြေလေ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှာ”

“ဆောင်းရယ်”

ဆောင်းမျက်ရည်က ချက်ချင်းကျလာသည်။ တော်သေးတာပေါ့။

ကိုကိုဖြစ်နေလို့၊ မဟုတ်ရင် ဆောင်း တကယ်သေချင်သွားတာ။

“မသိနဲ့လေ”

“ငိုမှာပဲ၊ ရှင် ဆောင်းဘဝကို... အဟင့်”

“ဟာ၊ ဆောင်းရယ်၊ တစ်လွဲတွေးပြန်ပြီ။ အဲဒါ ဆောင်းကိုချစ်

လွန်းလို့ ဘယ်လိုမှစိတ်မချနိုင်လွန်းလို့ ကိုကို ခုလိုလုပ်ခဲ့တာပါ”

“မယုံဘူး”

“မယုံရင် ရင်ဘတ်မှာထိုးထားတဲ့ တက်တူးကို ဆုံးအောင်ကြည့်လေ”

ဆောင်းအကြည့်က သူ့ရင်ဘတ်ဆီသို့ ရောက်သွား၏။

“အဲဒါဘာလဲ”

“ I Love ဆောင်းလေ၊ ဆောင်းဆိုတဲ့စာလုံးက ကိုကိုဘယ်ဘက်ရင်အုံရဲ့နဲ့လုံးသားတည့်တည့်မှာ၊ ချစ်လွန်းလို့သာ ထိုးထားတာ၊ ဘယ်လောက်နာတယ်မှတ်လဲ”

“ကိုကိုရယ်”

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“ကိုကိုကိုမမုန်းပါနဲ့နော်၊ ကိုကို မခံစားနိုင်ဘူး”

“ဒီကရော ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရတယ်မှတ်လဲ”

“ဒါနဲ့များ ဆောင်းရယ်၊ ကိုကိုကိုအထင်လွဲရက်တယ်၊ ကိုကို တကယ်ဘာမှမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဟိုမိန်းမ ဆောင်းကိုမြင်မှ တမင်သွင်းလိုက် တာ။ ကိုကိုမှာသာ အဲဒီစိတ်တွေရှိရင် ဆောင်းနဲ့ကိုကို ညားတာကြာပြီ”

ရှိတ် နွေထက်သာလွန်နှင့်ဘာမှမဟုတ်ခဲ့ကြောင်း အဖြစ်အပျက် တွေကို အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ တကယ်ပါဆောင်းရယ်၊ ကိုကိုညာပါဘူး။ ဆောင်း မယုံ သေးဘူးဆိုရင်လေး ဆောင်း... ကိုကိုကို သစ္စာရေတိုက်ရင်လည်း သောက် ပါ့မယ်၊ ကျမ်းကိုင်ပြီး ကျိန်ခိုင်းရင်လည်း ကျိန်ပါ့မယ်”

ဆောင်း... ကိုကိုကို ပြန်လည်ဖက်တွယ်ထားလိုက်ခံ။ ကိုကိုကို ဆောင်းယုံပါသည်လေ။ တဒက်အဖို့မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းက နှလုံး သားကို ထိုးဆွနေသည့်အပ်တစ်ချောင်းလို။

ဆောင်း... ခုမှပဲ တရေးရေးတွေ့ရင်း အိမ်ကိုသတိရသွားသည်။ အမေ စိတ်ပူနေချောပေါ့။ ဆောင်း မိုက်တာ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“အမေ စိတ်ပူနေမလားမသိဘူးနော်”

ရှိတ်က ပြုံးလိုက်ရင်း...

“အမေ့ကို ကိုကိုတစ်ခါတည်းပြောလိုက်ပြီ”

“ဟင်၊ ဘာတွေပြောလိုက်လဲ”

“ဆောင်းကို ကိုကို ခိုးထားလိုက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်းပေါ့”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ”

ဆောင်း ထဖို့ကြိုးစားပေမယ့် မရ။

“ထတော့ ကိုကိုရယ်”

“အစောကြီးခိုသေးတာကို”

“ဆောင်း ပြန်တော့မယ်”

“ဘာ”

ဆောင်းကို ရှိတ် စူးခနဲကြည့်၏။

“ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“အိမ်ကိုပေါ့”

“ကိုကိုကို ဘယ်လိုကောင်းများမှတ်နေလဲ ဆောင်း ဆောင်းဟို”

ဒီအတိုင်းပြန်လွှတ်ရအောင် ကိုကိုက ဘာလဲ။ ကိုကို ဆောင်းကိုချစ်ခဲ့တာ ကျောရင်ကြာဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဆောင်းက ကိုကိုမိန်းမဖြစ်သွားပြီ သိချိန်က ဒီနေ့ပဲ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးမယ်။ ပြီးရင် လူကြီးစုံရာနဲ့တောင်ပြီး ဆောင်းဆောင်မယ်”

ဆောင်း ရှက်မျက်နှာလေးကို ဝှက်ထားလိုက်သည်။

ကောင်းကြသေးရဲ့လား ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ပါတီပွဲအတက်ကောင်းလို့ ဆောင်း ယူရတော့မယ်အဖြစ်။

အခုမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုတွေးပြီး ရှက်လည်းရှက် ကြောက်ကြောက်

ကိုကိုမဟုတ်ဘဲ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်သာ ဆောင်း ကို အဓမ္မသိမ်းပိုက်ရင် အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်မှာက ဆောင်း အခု မှ နောင်တတွေ တနင့်တဖိုးနှင့် ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကိုယ် ခွင့်လှယ်ချင်

“ဘယ်နှယ်လဲ မယ်မင်းကြီးမ၊ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လျှောက်လုပ်
လို့ ပါတိအတတ်ကောင်းပြီး ယောက်ျားယူလိုက်ချဉ်မဟုတ်လား”

ရှိတ်က ပြုံးစရာနှင့် ဆောင်းရဲ့မျက်နှာလေးကို စီးမိုးကြည့်ရင်း
ဆို၏။

“အဲဒါ ကိုကို တမင်ညစ်တာပါ။ ဆောင်းကို အိမ်ပြန်မပို့ဘဲနဲ့”

“ပို့မလား၊ LESSON ပေးမှ မင်းမှတ်မှာ”

ပြောပြီး နဖူးကိုဖွဖွနှမ်းသည်။

“ဖေဖေသိရင် ဆောင်းကိုစိတ်ဆိုးမလား မသိဘူးနော်”

“မဆိုးပါဘူးကွာ၊ ယောက္ခမကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်”

“အဲမယ်၊ သူများဖေဖေကို”

ဆောင်းက မျက်စောင်းလေးထိုးပြီး သူ့ကိုတွန်းကာ ထသွားလေ
သည်။ ဆောင်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်တုန်း ရှိတ်က စားစရာနှင့် ကော်ဖီကို
အဆင်သင့်လုပ်ထား၏။

ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုလေးတွေ လမ်းသလားနေသည်က လိပ်ပြာ
တောင်ပံခတ်သလို။

“ဟိတ်၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

ဆောင်းက နောက်နေ သူ့ခါးကိုသိုင်းဖက်ရင်း မေးသည်။

“ကော်ဖီဖျော်နေတာ၊ ကိုကိုမိန်းမလာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်
လို့။ ဖားတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ့်စေတနာအစစ်နဲ့ အချစ်တွေပါ ရော
မွှေထားတယ်”

“ဆောင်း လုပ်ပေးမှာပေါ့ ကိုကိုရယ်”

“နေပါစေ၊ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့”

မုန့်နှင့်ကော်ဖီကို စားပွဲပေါ်မှာတင်၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ရှိတ်
ဆောင်းအနားသို့တိုးကပ်ပြီး...

“ကိုကိုကိုချစ်လား”

“အင်း”

“ကော်ဖီဖျော်ခလေး ဆုမချချင်ဘူးလား”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ဒီမှာလေ”

ရှိတ်က သူ့ပါးကိုတိုးကပ်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြလေသဖြင့် ဆောင်း
နှုတ်ခနဲနှမ်းလိုက်သည်။

“အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

ရှိတ်... ဆောင်းကိုယ်လေးကို ဆွဲဖက်လိုက်စဉ်... . .

“ဟာ၊ ဟေ့ကောင်”

“ဟင်”

“အို”

ကိုစိုးဝေမျက်နှာကြီးက စပ်ပြီးပြီးနှင့် ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။

“ကိုစိုးဝေ”

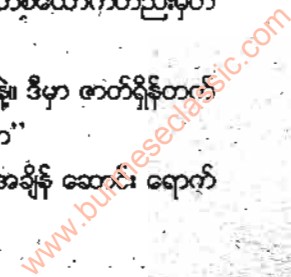
ဆောင်းက သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို အတင်းတွန်းလွှတ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရှိတ်ရဲ့၊ ငါက မင်းတစ်ယောက်တည်းမှတ်
လို့ စွတ်စင်လာတာ”

“ခင်ဗျားကလည်း အသံမပေးဘာမပေးနဲ့၊ ဒီမှာ ဇာတ်ရိုက်တာ

ခါနီးမှ ခင်ဗျားက သံဗုဒ္ဓေဂါထာ ထရွတ်လိုက်တာ”

“ဆော့နိုးပါကွာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီအချိန် ဆောင်း ရောဂါ

နေမယ် မထင်လို့ပါ”

ကိုစိုးဝေက တောင်းပန်ရင်း ခုံလွတ်တစ်လုံးကို ဆွဲထိုင်သည်။ ဆောင်းက ရှက်လို့ထင်ပါရဲ့။ ထသွားမယ်လုပ်တော့ ရှိတ်က လက်ကိုဆွဲထားပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းသဖြင့် ဆောင်း ပေကပ်ကပ်နှင့်ပဲ ပြန်ထိုင်နေရ၏။

“ကဲ၊ ကိုစိုးဝေ၊ လာရင်းကိစ္စပြော”

“မင်း... ရှိုးပွဲလိုက်ရမယ်”

“ဟာ၊ ”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် ခုရက်ထဲမှာ ဘယ်ရှိုးပွဲမှ မလိုက်ချင်ဘူး”

“ဟ၊ ဘာဖြစ်တာတုန်းက”

“ဟဲ့ဟဲ့... မိန်းမအနားက မခွာနိုင်သေးလို့”

“ဟေ၊ ”

ကိုစိုးဝေ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ဆောင်းကိုကြည့်လေတော့ ဆောင်း မျက်နှာလေး ငဲ့ကျသွားသည်။

“မင်းက ဘယ်တုန်းက မိန်းမရလိုက်တာလဲ၊ တို့လည်း မသိလိုက်ရပါလား”

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ ညကမှ အတင်းအဓမ္မသိမ်းပိုက်ထားတာ”

“ဪ... အေးအေး... ဟေးဟေး...”

ကိုစိုးဝေမျက်နှာကြီးက ပြူးပြီးပြီးနှင့်ပါ။ အဆိုတော် ဂစ်တာရှိဖ် မိန်းမရတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကြားလို့ကတော့ လာကြပါလိမ့်မည် အင်တာနက် ရှောင်တဲ့သူတွေ။

“ဒါဆိုလည်း မလိုက်နဲ့ပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါတယ်ကွ”

“ခင်ဗျားပြောချင်တာ ဒါပဲခိုလား”

“အေး... ဒါပါပဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြန်တော့ဗျား အားတော့နာပါတယ်၊ ဟဲ့ဟဲ့”

“ကိုကို”

“အေး...”

ရှိတ် တွန့်လိမ်ကာ မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့မဲ့။ အဲဒါကိုပဲ ကိုစိုးဝေက ကြည့်ရှုရယ်သည်။

“နိုင်ကွပ်ထား... နိုင်ကွပ်ထား၊ ခုကတည်းက”

“ဟာဗျား... ခင်ဗျားက မြှောက်ပေးနေပြန်ပြီ”

“မင်းမသိဘူးလား၊ အဲဒါ ချစ်လို့လိမ်တာ”

“ကိုစိုးဝေဇနီး၊ မကြီးမငယ်နဲ့”

ဆောင်းက အော်သည်။

“ဂုဏ်ပြုတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကော်ဖီလေးတော့ တိုက်သင့်ပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဧည့်သည်ကိုမေ့နေတာ”

ဟုဆိုပြီး ဆောင်းက သူမကော်ဖီပန်းကန်လေးကို ကိုစိုးဝေရှေ့သို့ တိုးပေးသည်။ သူမက အသစ်ဖျော်သောက်မည်ပေါ့။

“အဲဒါမသောက်နဲ့ ကိုစိုးဝေ၊ ကျွန်တော်အသစ်ဖျော်ပေးမယ်”

“ဒါက ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ သောက်မှ မသောက်ရသေးတာ”

“အဲဒါက ဆောင်းအတွက်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အချစ်တွေနဲ့ ချောမွေ့ပြီးဖျော်ထားတာ”

“ကောင်းကွာ”

၁၄၈ ◻ နိုးစက်ပွင့်

ကိုစိုးဝေက တော်တော်အဖြစ်သည့်တို့ကောင်ဟု မျက်လုံးနှင့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြကာ ထရပ်သည်။

“အလကားနောက်တာပါကွာ၊ အခုပဲ ဆိုင်မှာ ငါသောက်လာခဲ့ပြီ”

“အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါဗျ”

“ကဲ! ငါပြန်မယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆက်ချစ်ကြ”

ကိုစိုးဝေ ပြန်သွားတော့မှ ရှိတ်နှင့်ဆောင်း အကြည့်ချင်းဆုံပြီးဖြစ်ကြသည်။

အား (၂)

“ဘာ!”

ကြားလိုက်ရသောသတင်းကြောင့် နွေ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထမိလိုက်သည်။

ခုတလော... နွေ့ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့နေသဖြင့် အပြင်မထွက် ဆွဲကာလလေးမှာ ပြောင်းလဲမှုက ဒီလောက်မြန်ဆန်သွားသလား။

“ဂစ်တာရှိတ်နဲ့ ဝေသီဆောင်း လက်ထပ်တော့မယ်ဟုတ်လားလေကြီး”

“ဟုတ်တယ် မမလေး”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်၊ သူတို့မက်လာဆောင်ဖို့ ဆီဒီးနားမှာ ဒိတ်လှင်”

အားတယ်”

“ဒီသတင်းကို နင် ဘယ်ကကြားခဲ့တာလဲ”

၁၅၀ [စိုးစက်ပွင့်

“ဂစ်တာရိုတ်က အနုပညာသမားတစ်ယောက်ပဲ မမလေးရဲ့ နာမည်ကြီးအဆိုတော်တစ်ယောက်ရဲ့မင်္ဂလာသတင်းက ဟော်လေတကား ကျီး... ဟိုးလေးတကျော်ကျော်ဖြစ်နေတာ”

နွေ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်၏။ သိပ်ပျော်နေကြ မှာပေါ့လေ။ ပျော်ထားကြပေါ့။ ဘယ်တော့မှ မပေါင်းစေရဘူး။ နှင်တို့နှစ် ယောက် ပေါင်းရလိမ့်မယ်ထင်ခဲ့။

ဂစ်တာရိုတ်ကြောင့်...

နွေ မျက်ရည်ကျခဲ့ဖူးတာ။ အဲဒီမျက်ရည်အတွက် ထိုက်တန်တာ ကို ရအောင်ပြန်ယူမည်။

“ဗလကြီး”

“ဗျာ”

“နှင် ငါ့ဆီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆက်ပြီးအမှုထမ်းမှာလဲ”

“တစ်သက်လုံး”

“ဟုတ်ပြီ”

ကျောခိုင်းရင်နေရာကနေ ဗလကြီးဘက်သို့ နွေမျက်နှာလှည့် လာသည်။ ဗလကြီးကြည့်နေရာမှ ခေါင်းငုံ့လိုက်၏။ ကျန်းမာရေးမကောင်း ပေမယ့် အကောင်းစားမိတ်ကပ်တွေ လိုင်နာတွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေရဲ့ ဖုံးအောက်မှာ...

နွေမျက်နှာလေးက လှပနေဆဲမို့ လူမမာရုပ် လုံးဝမပေါက်ဘူး။

“နှင် ငါ့အပေါ် ဘယ်အထိ သစ္စာရှိမှာလဲ”

“သေသည်အထိ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သံယောဇဉ်ရှိလို့”

“ဒါဆို ငါခိုင်းသမျှ နှင်လုပ်မှာလား”

“လုပ်ပါမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ငါပြောမယ် နားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သံယောဇဉ်ရှိလို့ဆိုတာထက် တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းခဲ့သည်ဆို လျှင် ပိုမှန်မည်။ အသက်ချင်းက အတူတူ။ ကာမပိုင်ယောက်ျားရှိမှန်းသိ ရဲ့နဲ့ ချစ်ခဲ့တာ။

ဗလကြီးက သူ့များတွေလို ဂုဏ်မရှိ... ငွေမရှိ... ပညာမတတ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း။ ရုပ်ရည်က ရုပ်ကြမ်းကြီးမို့ မမိ တဲပန်းကို တုံးချ၍ မလှမ်းပါဘဲ မော့ကြည့်ပြီးပြန် အဖြည့်ခံသက်သက်ဘဝ နှင့် နွေအနားမှာ နေခွင့်ရလို့ ကျေနပ်ခဲ့ရသူ။

“နှင် သူတို့အကြောင်းစုံစမ်း၊ ဝေသီဆောင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် စေနဲ့။ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ငါ့ဆီရောက်အောင် ခေါ်လာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

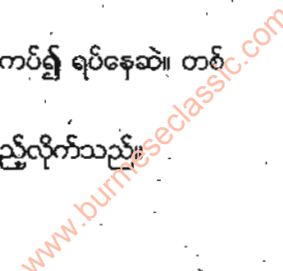
“ဒီကိစ္စကို နှင်နဲ့ငါနှစ်ယောက်ကည်း သိပါစေ။ ဝေသီဆောင်း ဆိုတဲ့ကောင်မကို ငါကိုယ်တိုင် ငါ့လက်နဲ့သတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

“စိတ်ချပါ မမလေး”

“နှင်သွားလို့ရပြီ”

သွားလို့ရပြီဆိုပေမယ့် ဗလကြီးက ဝေကပ်၍ ရပ်နေဆဲ။ တစ် နှစ်ပြောစရာကျန်သေးလို့လား။

နွေ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဗလကြီးကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာပြောစရာကျန်သေးလို့လဲ ဗလကြီး”

“ကျန်သေးတယ်”

“ပြော”

“ဟန်မိုးသက်အကြောင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ဆုံးသွားပြီ”

နွေ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ တစ်ရန် ရှင်းသွားတာပေါ့”

“သူ့ရောဂါက”

“အဲဒါတွေ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး၊ သွားတော့”

“ဟုတ်”

ဗလကြီးထွက်သွားပြီး နွေ အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရှိတ် လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လဲ... သူ့ဟာသူ ဘယ်မယား ယူယူ၊ ကိုယ့်ဘက်က ချစ်နေခွင့်ရှိသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတဲ့အချစ်၊ သူပိုင်ဆိုင်ရပါလားလို့... ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသူကို အားကျကျနုနု နေမယ့် အဖြည့်ခံနဲ့လုံးသားစာရင်းထဲမှာ နွေ နှလုံးသားမပါပေ။

“ဝေသီခေတင်း... နင့်ကို ငါကိုယ်တိုင်သတ်မယ်”

ဆန်း (၂၂)

ဆောင်းက အိမ်မှာပဲ ပြန်နေချင်ပါသည်ဆို၍ ရှိတ် ကိုယ့်အိမ် ကိုပိတ်ပြီး ဆောင်းအိမ်မှာ လိုက်နေရပါသည်။ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါ မဟုတ်ဘဲ ဆံထုံးနောက်ကို သျှောင်ပါခွဲရသည့်အဖြစ်။

ချစ်တာတွေလေ... .

ချစ်တာတွေပြောရရင် ကုန်နိုင်မှာပင် မဟုတ်တော့။

“ကိုကိုရေ”

“ဗျာ”

“ဟင်... အခုထိ အဝတ်မလဲရသေးဘူး”

“လာပါဦး မိန်းမရယ်၊ ကိုကို ဘာဝတ်ရမှန်းမသိလို့”

“အပိုတွေ ခါတိုင်း ကိုကိုဝတ်ဖို့ ဘယ်သူက အဝတ်ရွေးပေးလဲ”

“မတူတော့ဘူးလေကွာ၊ မိန်းမရပြီဆိုတော့ ကိုယ့်မိန်းမ ရွေးပေး တာလေးပဲ ဝတ်ချင်တာပေါ့”

“ဟွန်း...”

ဆောင်းက မျက်စောင်းထိုးပြီး အဝတ်ရွေးပေးသည်။ ဒီနေ့ မေကို လေဆိပ်မှာ သွားကြိုရမှာလေ။ ဆောင်းရဲ့ဖေဖေကတော့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ သွားချင်တိုင်းသွား လာချင်တိုင်းလာလို့မရ။

ဒါကြောင့်...

မင်္ဂလာဆောင်ရက်နီးမှ ပြန်လာမည်တဲ့။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ကိစ္စတွေကို ထောင့်စေ့အောင်စီစဉ်သူကတော့ ရှိတ်ကိုယ်တိုင်ပါ။ တာအကြောင်းကြောင့်မှ အလွဲအချော်မခံနိုင်ပါဘူးတဲ့လေ။

“ဒါဝတ်”

“ဆောင်း ဝတ်ပေးလေ”

ဆောင်း အင်္ကျီဝတ်ပေးပြီး ကြယ်သီးတပ်ပေးဖို့လုပ်တော့ ရှိတ်ရင်ဘတ်က တက်တူးထိုးထားတာလေးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုကို ဒီတက်တူးလေးကို ဘယ်တုန်းက ထိုးခဲ့တာလဲဟင်”

“ဆောင်း အမှတ်တစ်ခုလို့ပါ။ ကိုကို နိုင်ငံခြားကနေ ပြန်လာပြီး မြန်မာပြည်ကိုရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ သွားထိုးလိုက်တာ”

“တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ”

“ချစ်တာကိုး”

“အခုနေတော့ ချစ်နေတာပဲ။ နောက်မှ ကလေးအမေလည်းဖြစ်ရော မလန်းတော့ဘူးဆိုပြီး အပြစ်မရှာနဲ့”

ရှိတ် ဆောင်းကိုယ်လေးကို ဆွဲပွေ့ပြီး ရယ်လေသည်။ ဆောင်းတစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီလိုမထင်မှတ်တာလေးတွေကို ပြောတတ်သည်။

ဒါလည်း ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောတရားတွေရှိသည်မို့ ဆောင်းပြော

တာ မလွန်ပါ။ အချို့အချို့သော ယောက်ျားတွေ ဒီလိုရှိလို့ ဒီစကားပြောတာပေါ့။ ရှိတ်ကတော့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ပါသည်။ ဘာလို့လဲဆိုသူက အစွဲအလန်းကြီးတတ်သူ။

သူ့ဘဝမှာ ဆောင်းကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ ချစ်နိုင်မှာမဟုတ်။

ဒါ မှန်ကန်သောသစ္စာတရားပါ။

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“ဆောင်း တကယ်ကလေးယူဖို့ စိတ်ကူးထားပြီလားဟင်”

“ဟာ... ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ”

“ကိုကိုကတော့ လိုချင်နေပြီ”

“ကိုကိုနော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ မင်္ဂလာဖြင့် မဆောင်ရသေးဘူး”

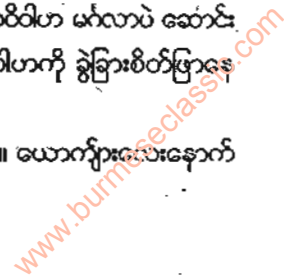
ဆောင်းကပြောရင်း အင်္ကျီကြယ်သီးမတပ်ခင် တက်တူးလေးကို ခွဲနင်းလေ၏။ ပြီးမှ အင်္ကျီကြယ်သီးတပ်ပေး၏။ တက်တူးထိုးတာ အတော်နာမှာပဲဟုတွေးရင်း...

ကိုကိုအချစ်တွေကိုလည်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မိ၏။

“အာဝါဟာ ဝိဝါဟာ မင်္ဂလာထဲမှာ အခု ကိုကိုတို့ဆောင်မယ့် မင်္ဂလာပွဲက ဝိဝါဟာ မင်္ဂလာ။ အာဝါဟာက သော့ပိတ်ခံထားရပြီ”

“ဟင်! အဲဒါက ဘာစကားလဲ။ အာဝါဟာဝိဝါဟာ မင်္ဂလာပဲ ဆောင်းတော့ ကြားဖူးတယ်။ ကိုကိုကျမှ အာဝါဟာနဲ့ ဝိဝါဟာကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာနေတာ”

“ဆောင်း မကြားဖူးသေးဘူးထင်တယ်။ ယောက်ျားလေးနောက်

ကို လိုက်နေရရင် အာဝါဟမင်လာမည်၍ မိန်းကလေးနောက်ကို လိုက်နေရရင် ဝိဝါဟမင်လာမည်တယ်ဟဲ့လေ။ အခု ကိုကိုက ဆောင်းနောက်လိုက်နေရတော့ ဝိဝါဟမင်လာပေါ့”

“ကဲပါ ကိုကိုရယ်၊ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ လေဆိပ်သွားဖို့ နောက်ကျနေမယ်”

ဆောင်းကပြောပြီး ရှေ့မှထွက်သွားလေသဖြင့် ရိုတ် နောက်က လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။ ချစ်သူသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးသောပန်းတစ်ပွင့်။ ဟိုတုန်းက ချစ်ခဲ့ဖူးခြင်းသည် ဓာတ်ဆီလောင်ဖို့ပြီး မီးရှို့လိုက်သလို ဟုန်းခနဲထတောက်ပြီး ခဏနှင့်ပြန်လည်သေဆုံးသွားတာမျိုး။

ဆောင်းကိုချစ်တဲ့အချစ်က... .

စိန်စမ်းရေလို တသွင်သွင်စိန်တိုးထွက်ပြီး တချိပ်ချိပ်တက်လာကာ နှလုံးသားထဲ၌ တသွင်သွင်စိန်ဝင်အေးချမ်းလျက် သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေနိုင်သည့်အချစ်မျိုး။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ ဆောင်း”

“ဆောင်း... ဗိုက်နာလာလို့”

“Toilet ဝင်ချင်တာလား”

“အင်း”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ရှေ့သီးတွေ အများကြီးမစားပါနဲ့လို့”

“လေယာဉ်ဆိုက်တော့မယ် ကိုကိုကျန်ခဲ့လေ။ ဆောင်းဘာသာပဲ သွားလိုက်မယ်။ တော်ကြာ မမလိုက်ရှာနေမယ်”

“ဒါဆို သွားလေ”

တစ်ယောက်ထည်းလွှတ်လိုက်ရတာ စိတ်ကတော့ သိပ်မချ။ လေယာဉ်ကလည်း ဆိုက်လာပြီမို့ လိုက်သွားလို့ကလည်းမဖြစ်။ ရှင်ပြုခါနီးတိုရင်လောင်းရယ်၊ လက်ထပ်ခါနီး သတို့သား သတို့သမီးရယ်က အရာရာကို ဂရုစိုက်ရသည်တဲ့။

ဟော! မမ ဆင်းလာပြီ။

“မမ... ကျွန်တော် ဒီမှာ”

“ဖ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တင်းတင်းဆုပ်လိုက်ကြသည်။

“မမြင်ရတာ ကြာလို့လားမသိဘူး။ မမ ပိုလှလာတယ်”

“မင်းလည်း ပိုချောပြီး ပိုရင့်ကျက်လာပုံပဲ”

“ရင့်ကျက်ရမယ့်အချိန် ရောက်ပြီလေ”

“အေးပါ၊ ဒါနဲ့ ဆောင်းရော မပါဘူးလား”

“ပါတယ်မမ၊ ဗိုက်နာလို့ဆိုပြီး Toilet သွားတယ်”

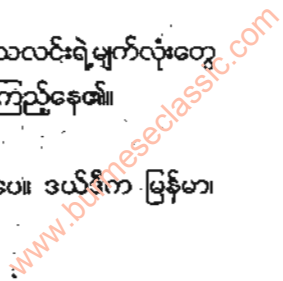
“အဟင်း... ဆောင်းရဲ့အိမ်ဦးနတ်ကြီးဖြစ်လို့ ပျော်နေလား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မမရယ်၊ ပျော်တာပေါ့။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ရတာပဲဟာ”

မြန်မာပြည်နှင့်ဝေးကွာခဲ့ရတာကြာပြီမို့ သလင်းရဲ့မျက်လုံးတွေက အငြိမ်မနေ။ မြင်သမျှတွေ့သမျှတွေကို လိုက်ကြည့်နေ၏။

တကယ်ဆိုရင်... .

သလင်းက မြန်မာလူမျိုးစစ်စစ်မဟုတ်ပေ။ ဒယ်ဒီက မြန်မာ။

မာမိက ဂျပန်လူမျိုးပင်။ မြန်မာပြည်ကိုချစ်တဲ့စိတ်ကတော့ မာမိကအစ
တစ်မိသားစုလုံး၏အသွေးအသားထဲမှာ ရှိနေသည်။ မာမိက သလင်းငယ်
ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားတာ။

သလင်း၊ ဒယ်ဒီနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာဝင်ကူရင်း နောက်
တော့ ဒယ်ဒီဆုံးတော့ သလင်းပဲ ဒယ်ဒီအမွေကို ဆက်ခံရသည်။ မြန်မာ
ပြည်ကိုရောက်လာခဲ့တာက ဒယ်ဒီသူငယ်ချင်း ဦးသူတအောင်နှင့် ဆက်
သွယ်မိပြီး မြန်မာပြည်ကိုချစ်လို့ အလည်ပြန်ခဲ့တာ။

ခုတော့... ကိုယ်ချစ်တဲ့မြန်မာပြည်မှာပဲ ဘဝကို အခြေချတော့
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

“မမ”

“ဟင်”

“ဆောင်းသွားတာ ကြာပြီ၊ ခုထိပြန်မလာသေးဘူး”

“တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလား ‘ဖ’ရယ်”

“ကျွန်တော် လိုက်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အေးအေး”

ရိုတ်ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဒီဂမီမြင့်လာ၏။ ဆောင်း တစ်ခု
ခုများဖြစ်နေပြီလား။ ရှာသည်။ ဘယ်မှာမှမတွေ့။ ရိုတ် ဇောချွေးပြန်လာ
ပြီ။

ဘုရား... ဘုရား...

ရိုတ်ရင်တွေ အဆမတန်ပူပြင်းကာ မမရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ရ၏။

“မမ”

‘ဟင်! ‘ဖ’... ဆောင်းရော’

“ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့ဘူး မမ။ ဆောင်း တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်
တယ်”

“ဟယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

နှစ်ယောက်သား ပျာယာခတ်နေဆဲမှာပဲ ရိုတ်ဖုန်းက ထမြည်လာ
သည်။ ဆောင်းနှင့်ပတ်သက်သည့်အကြောင်းလားဟု ကပျာကသီ ဖွင့်
နားထောင်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

တစ်ဖက်မှ မပွင့်တပွင့်ရယ်သံကြောင့် ဟန်းဖုန်းကိုပြန်ကြည့်မိ
လိုက်တော့...

နွေထက်သာလွန်ခဲ့ဟန်းဖုန်းနံပါတ်က သူ့ကိုလှောင်ပြောင်နေ
သလို။

“ဒေါ်နွေထက်သာလွန်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ဘာမှပတ်သက်
စရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်လား... ပတ်သက်ချင်မလားလို့ပါ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဇနီး
ချောလေး ပျောက်သွားလို့ ရင်ပူနေပြီလား”

“ခင်ဗျား”

“သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ခုလောလောဆယ်တော့ အကောင်းပကတိ
ပဲ ရှိနေသေးတယ်။ နောက်ဆိုရင်တော့”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား ယုတ်မာပြန်ပြီလား ဒေါ်နွေထက်သာလွန်”

“ကိုကို... ကိုကို ဆောင်းကိုကယ်ပါ၊ ဆောင်းကြောက်ဘယ်”

“ဆောင်း”

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

ဖုန်းလဲမှာ ဆောင်းရဲ့ကြောက်လန့်နေတဲ့အသံလေးကို ကြားရတော့ ရှိတ်တစ်ကိုယ်လုံး သွေးဆူသွားသည်။

“ဒေါ်နွေထက်သာလွန်... ခင်ဗျားဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဆောင်းကို ဘာမှမလုပ်ခဲ့နော်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သတ်မှာ”

“ဒေါသတွေ ကြီးလှသည်လား။ စိတ်ချ၊ ဆောင်းကို ငါဘာမှမလုပ်ဘူး။ ငါလိုချင်တာက မင်းပဲ ရှိတ်။ အဲဒီတော့ မင်း... ငါ့ဆီကိုလာခဲ့။ မင်းတစ်ယောက်တည်း လာခဲ့နော်”

“ကျွန်တော် ယောက်ျားဗျ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ငါစောင့်နေမယ်”

ရှိတ် ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ရင်း...

“တောက်၊”

“ဘာတဲ့လဲ... ‘စ’”

“ဆောင်းကို ဟိုမိန်းမယုတ်မကြီး ခေါ်သွားတာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“နွေထက်သာလွန်”

“တယ်”

“မမ ဒီမှာ ဆောင်းရဲ့အိမ်လိပ်စာ၊ မမလည်း သွားတတ်လာတတ်ရှိသားပဲ၊ ပြန်နှင့်။ အိမ်ကိုအကျိုးအကြောင်းပြောပြ။ ကျွန်တော် ခုပဲ လိုက်သွားမယ်”

“နင် ကားယူသွားလေ၊ ငါ Taxi ငှားပြန်လိုက်မယ်”

“ရတယ် မမ၊ ကားပါရင် နောက်ဆံတင်းနေရဦးမယ်။ မမပဲ ယူသွားလိုက်”

“အေးအေး...”

ရှိတ်ထွက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး သလင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ နွေထက်သာလွန်... အခုထိ ‘စ’ဘဝထဲမှာ လိုက်ပြီးခုကွပေးနေတုန်းပါလား။ ဝင်ကြွတွေဆပ်လို့မကုန်သေးဘူးလား ‘စ’ရယ်။

ဆောင်းရဲ့အိမ်လိပ်စာအတိုင်း သလင်း လာခဲ့သည်။ ဒီအိမ်ကို သလင်း မရောက်ဖူးသေးပေ။

“သားတို့သမီးတို့ ပြန်လာပြီ”

“ဟင်”

ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြေးထွက်လာသူက ဆောင်းရဲ့မေမေဆိုတာ ခဲ ဖြစ်ရမည်။ ကားပေါ်ကနေ သလင်းတစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာတာ ကိုမြင်တော့ အံ့သြမျက်နှာလေးနှင့်...

“ဪ... ညှို့သည်ကို”

“ညှို့သည်မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရဲ့၊ ကျွန်မ သလင်းဖြူပါ”

“သလင်းဖြူ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို သားနဲ့သမီးရော ဘယ်ကျန်ခဲ့ကြသလဲကွယ်”

သလင်း မျက်နှာမပျက်အောင် မနည်းထိန်းလိုက်ရ၏။ ပြောပြ နဲ့ ခက်နေပြီး မပြောရက်လို့ မပြောဘဲထားလိုက်ဖို့ကလည်း မဖြစ်။

“ဪ... သိပြီ ဒီတစ်စာတွေ တစ်ခါတည်းဆင်ယူတာသတိတယ်”

“အိမ်ထဲရောက်မှ သလင်းပြောပြပါမယ် အန်တီ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ လာ... သမီး”

ဒေါ်ချောစုက သလင်းလက်ကလေးကိုဆွဲခေါ်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲ သို့ရောက်မှ သလင်း သက်ပြင်းချရင်း ဆောင်းအကြောင်းကိုရှင်းပြလေ တော့ ဒေါ်ချောစု ရင်ဘတ်ဖိ၍ မျက်ရည်ကျလေပြီ။

“အို! ဒါဆို သမီး... သမီးလေး ဒုက္ခရောက်နေပြီပေါ့”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီ၊ ‘ဇ’လိုက်သွားတာပဲ”

“လိုက်သွားလည်း နှစ်ယောက်စလုံးကို စိတ်ပူမိတာပါကွယ်”

သလင်း ဘာလုပ်ရမလဲ။ ရဲကိုတိုင်လို့လည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ နွေထက်သာလွန်က သလင်းသိရသလောက် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် သောမိန်းမ။

သူ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ...။

“လုပ်ပါဦး သမီးရယ်၊ အန်တီတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“စိတ်အေးအေးထားပါ အန်တီ၊ သလင်း နည်းလမ်းကောင်းကို စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်”

သလင်း ဒေါ်ချောစု၏ပန်းကိုဖက်၍ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။ မိဘဆိုတာ သားသမီးအတွက် အမြဲပူပန်စိုးရိမ်တတ်ကြမပြီ။

ဆန်း (၂၃)

“နွေထက်သာလွန်”

ဝန်းဒိုင်းကြပြီး ဝင်လာတဲ့ရှိတ်ပုံစံက တကယ့်ကို လူသတ်တော့ သွေးပုံစံလို့ မျက်လုံးတွေက ရဲရဲတောက်လို့ အကြိတ်ထားလိုက်တာက သည်း ပုလဲလုံးလေးတွေကို ကိုက်ခွဲပစ်တော့မယ့်အတိုင်း။ ကျိကျိသံပင် ညှည်နေပြီလားတော့ မသိပေ။

နွေ စီးကရက်ကို ကြုံရာသို့ တောက်ထုတ်လိုက်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ပဲ နှုတ်လိုက်သည်။

“ထိုင်လေ”

“ကျွန်တော်ထိုင်ဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ ကျွန်တော် မိန်းမ”

“ရှိပါတယ်ကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

“မအေးဆေးနိုင်ဘူး၊ ဆောင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော်

၁၆၄ ◻ နိုးစက်ဖွင့်

အသက်ချင်းလဲဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ချစ်သလား”

“ချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်အသက်ထက် ကျွန်တော် ဆောင်းကိုပိုချစ်တယ်”

“ဪ... ဪ”

သရော်သလို လှောင်သလိုအပြုံးနှင့် ပြောလိုက်ပုံက ရင်ထဲကို ပြေးပြီး ဓားနှင့်ထိုးချင်စရာ။ ရှိတ် လက်သီးကိုကွပ်ကွပ်ပါအောင် ဆုပ် ထားလိုက်၏။ ဒေါသကြောင့် အသားတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ဆောင်းသာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့...

ရှိတ် ဒီမိန်းမကိုသတ်ဖို့ ဝန်လေးမှာမဟုတ်ပေ။

“နွေထက်သာလွန်”

“... ”

“ဘယ်မှာလဲ ဆောင်း။ ခုထုတ်ပေးပါ”

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းရဲ့အတွေးအခေါ်တွေ သိပ်ညံ့သွားပြီ ရှိတ်”

“ဘာ”

“ငါက ဝေသီဆောင်းကို ဒီအိမ်မှာ လွယ်လွယ်လေး ထားမယ် ထင်လို့လား”

“ဒါဆို ဘယ်မှာလဲ”

“တစ်နေရာရာမှာပေါ့”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော့်ကို အခုလိုက်ဖို့ပါ”

“အပေးရင် အယူရှိရမယ်လေကွာ။ အကြောင်းရှိလာရင် အကျိုး ကိုလည်း ဆက်စပ်ကြည့်မူပေါ့”

“ခင်ဗျားက ဘာလိုချင်တာလဲ”

“ငါလိုချင်တာ မင်းဆီကအချစ်”

ပြောပြီး နွေက ရှိတ်ဆီသို့ ပြည့်ညင်းစွာ လျှောက်လာသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိကြတော့ ရှိတ်လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်၍ မေးဖျားကို နှမ်းသည်။ ရှိတ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေဆဲ။ နွေက သူ့ကိုမော့ ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်မှာ...

“မမ မင်းကိုတကယ်ချစ်မိသွားခဲ့တာ၊ အဲဒီအချစ်ကြောင့် ရူး တော့မယ်ထင်တယ်။ မင်း... မမကိုပြန်မချစ်ရင်နေပါ ရှိတ်။ မမဘက် က ချစ်နေခွင့်ရရင် ကျေနပ်တယ်။ မင်း... ဝေသီဆောင်းကို လက်မထပ် ပါနဲ့နော်”

ရှိတ်...

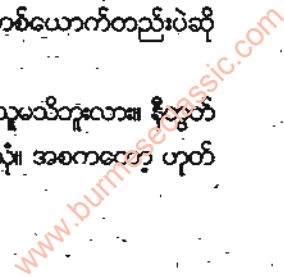
နွေ့မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေး တွေက ပြုံးလာသည်။

“မင်းကို မမပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင် ဝေမယ်ဆိုလည်း ဝေပျော်ပါပြီ ရှိတ်ရယ်”

“ဟုတ်လားဟင်”

ရှိတ်လေသံက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသွားသလိုပင်။ နွေ သိတာပေါ့။ နိတွတ်ပြောပြလို့ သူ့အကြောင်းတွေကို နွေ အားလုံးသိလိုက်ရသည်။ ခပ်တာရှိတ်ရယ်၊ ရာဇသံရယ်၊ ဘုန်းလှိုမိုးရယ် တစ်ယောက်တည်းပဲဆို ထာကိုလေ။

လူယုံသတ်လို့ သေတတ်တယ်ဆိုတာကို သူမသိဘူးလား။ နိတွတ် အဆိုကတည်းက ဦးပြည့်စုံလှဲ့တို့သာအဖရဲ့ လူယုံ၊ အစကတော့ ဟုတ်

တာပေါ့။ သက်တန်ခင်နှင့်ပတ်သက်လာပြီးမှ ကိုယ့်လူ့အဖြစ် ခြေလှမ်း ပြောင်းသွားတာ။ သူ့လူကိုယ်တာကိုပါလာတော့ သူ့လှုပ်ရှားခဲ့သမျှ သူ့ကြံ စည်ခဲ့သမျှတွေကို... နိတွတ်က...

သူမအား ကုန်စင်အောင် ပြောပြသည်။

ဘုန်းလှိုဦး မသေဘူးတဲ့။

မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရပြီး နိုင်ငံခြားမှာ မျက်နှာကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျူရီလုပ်ခဲ့တယ်။ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်လာတော့ ရာလေး အဖြစ်နဲ့တစ်မျိုး... ဂစ်တာရိုတ်အဖြစ်နဲ့ တစ်ဖုံ...

နွေ့စိတ်လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တာတဲ့လေ။ သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ နွေ့က သူ့ကိုအရူးအမူးစွဲလန်းနေမိပြီ။ ဒါပေမဲ့ နွေ့ စိတ်ဓာတ် မကျပါဘူး။ နိတွတ်ပြောပုံအရဆို သူ နွေ့ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တာ။ ရည်းစားနဲ့ ကို မြေးဦးရတောင် မမေ့ကြဘူးလေ။ ဒါကို နွေ့လက်ခံသည်။ အမုန်းမဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အချစ်ရှိနေတာပဲ။

သူ နွေ့ကိုတကယ်မုန်းရင်...

မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားမှာပေါ့။ လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆို ကတည်းက နွေ့ကိုမမေ့နိုင်သေးလို့ ချစ်နေသေးလို့လို့ ယူဆတာ။ အချစ် ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတာ။

“မောင်”

“ဟင်၊”

အံ့သြလို့ ထွက်သွားတဲ့အာမေဇိုတ်ကို ထူးသည်လို့ မှတ်သလား မသိ။

“မောင်အကြောင်းတွေကို ‘မ’အားလုံးသိပြီးပါပြီမောင်။ မောင်

ဘုန်းလှိုဦးဘဝနဲ့ ‘မ’ကိုအရူးအမူးချစ်ခဲ့သလို ဂစ်တာရိုတ်ကို ‘မ’က အရမ်း ချစ်မိနေပြီ။ မောင်... ‘မ’ကိုချစ်နေသေးတယ်မဟုတ်လား။ ‘မ’ကိုမညာ ပါနဲ့နော်။ အာဇာတတရားတွေကို ချေဖျက်ပြီး ‘မ’နဲ့မောင် လူသစ်စိတ် သစ်နဲ့ ဘဝသစ်တစ်ခုကို ထူထောင်ကြရအောင်... မောင်”

ရိုတ်နှုတ်ခမ်းပေါ်ကအပြုံးတွေသည် ဘယ်သရုပ်ကို ဖော်ထုတ် နေသလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့မရနိုင်။

“မောင်... ‘မ’ကိုချစ်သေးတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ထို့... ”

“အို”

ဘယ်လိုမှထင်မှတ်မထားသောလုပ်ရပ်ကို ရိုတ် လုပ်ချလိုက်တာ။ နွေ့မျက်နှာကို တံတွေးနှင့်ထွေးပြီး ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ရိုတ်... မင်း”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ရွံတယ်”

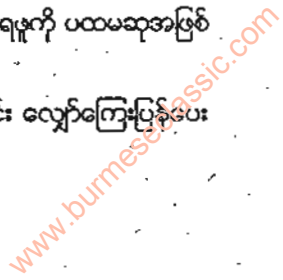
“တောက်၊”

နွေ့ တောက်ခေါက်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှတံတွေးတွေကို တစ်ရှူးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းတော်တော်ရိုင်းပါလား”

“ကျွန်တော်က ရိုင်းရုံပဲရိုင်းတာ။ ခင်ဗျားက ယုတ်မာတာ။ ယုတ် မာတာတွေမြိုင်ပြီး ဆုပေးပွဲကျင်းပရင် ယုတ်မာမှုသရဖူကို ပထမဆုအဖြစ် ခင်ဗျားဆောင်းရမှာ”

“ငါ့ရဲ့စစ်မှန်တဲ့မေတ္တာတရားအတွက် မင်း လျှော်ကြေးပြန်ပေး ခုယ်”

“ဆောင်းကလွဲရင် ကြိုက်တာယူ”

“ကဲ!”

“ဖြန်း...”

ရိုတ်ပါးတစ်ဖက် ပုသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ပွတ်ခြင်းကိုင်ခြင်းမပြု၊ ဒီနေရာမှာ သတ္တိကိုစမ်းကြကြေးဆိုရင် ဘုရင့်နောင်ရဲ့စမ်းသပ်မှုလို လတ်သည်ကြားကို အပ်စိုက်ပြီး တူနှင့်ထုချတာကိုမပြောနှင့်၊ ရင်ဝကို တစ်စိုက်ပြီး...

တင်းပုတ်နှင့်ထုချရင်တောင်...

အချစ်အတွက် ရိုတ် နောက်တွန့်မယ့်ကောင်မဟုတ်။

“တစ်ဖက်တည်းဆိုတော့ တစ်ခါပဲမှတ်နိုင်မယ်။ နှစ်ထပ်ရှိမှ မှတ်မိမှာဆိုတော့ ရော့! နောက်တစ်ဖက်”

ရိုတ်... နွေ့ရှေ့သို့ နောက်ထပ် ပါးတစ်ဖက်ကို ထိုးပေးသည်။ ရိုတ်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ။ ဘုန်းလှိုင်းဘဝက စိတ်ဓာတ်နှင့် ဂစ်တာရှိုက်၏မာန...

အားလုံးဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါလား။

“ရိုက်လေ၊ အားမနာပါနဲ့”

“တောက်!”

“ကဲ”

“ဖြန်း...”

နွေ့ မထူးတော့ပြီမို့ ရိုတ်ရဲ့နောက်ပါးတစ်ဖက်ကို ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။ ရိုတ်က ပခုံးလှုပ်အောင် ရယ်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား ကျေနပ်လောက်ရောပေါ့။ ဘယ်မှာလဲ ဆောင်း”

“မင်း ဘာနဲ့လဲယူမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က ဝယ်မယ့်သူ”

“မင်းဘဝနဲ့ လဲယူ”

“ကောင်းပြီ၊ ဆောင်းကိုထုတ်ပေး”

“ဒီမှာမရှိဘူး”

“ရိုတ်နေရာကိုသွားမယ်... လာ”

ရိုတ် နွေ့လက်မောင်းကိုဆောင်ဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်ဖြစ်နေသောရိုတ်၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် နွေ့ထက်သာလွန်ကို တစ္ဆေသရဲလို ကိုက်ဖဲ့ဝါးစားပစ်လိုက်ချင်၏။

“အား...”

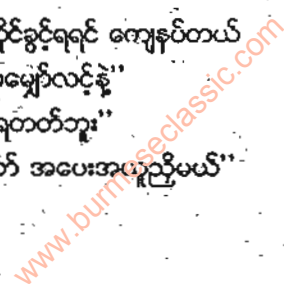
ကားတစ်ခါဆွဲဖွင့်ပြီး ဆောင်တွန့်ထည့်လိုက်သည့်အရှိန်ကမသေ။ ရိုတ်တို့ ကြမ်းပြီရမ်းပြီ။ ဘယ်သူက မုဆိုး... ဘယ်သူက သားကောင်ဖြစ်ကြမလဲ။

နွေ့... ရိုတ်မျက်နှာကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။ ဝေဝီဆောင်းကို နွေ့ မုနာလိုပေး၊ သူမကတော့ ကံကောင်းပြီး ကိုယ်က ကံဆိုးရှာတဲ့မောင်ရှင်။ သူက ချစ်ချစ် မချစ်ချစ်... ကိုယ်က ချစ်နေမိသူ။ အချစ်အတွက် ပေးဆပ်ချင်ကြသူတွေကတော့ ချစ်သူလွတ်မြောက်ရေးအတွက် သူ့ဘဝကို ပုံအပ်မည်တဲ့။

“ခင်ဗျား... ရွာန်တော်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီထက်တော့ ပိုပြီးလောဘကြီး မမျှော်လင့်နဲ့”

“မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ ငါက နောင်တမရတတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အပေးအယူညှိမယ်”

“ပြောလေ”

စတီယာရင်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်တွေက ပိဋ်တင်းကျပ်သွားသည်။ နွေ့မျက်နှာကို မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့၍ကြည့်သည်။

“ဆောင်းက ကျွန်တော့်မိန်းမဖြစ်နေပြီဆိုတာကို လူတိုင်းသိနေကြပြီ။ ဆောင်းရဲ့သိက္ခာကိုညှာတဲ့အနေနဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ကျွန်တော် ဖျက်မပေးနိုင်ဘူး။ ဆောင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဘဝထဲကို တိုးဝင်လာမယ်။ ခင်ဗျား ကျေနပ်ရဲ့လား”

“အေးလေ... မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာတဲ့အနေနဲ့ ငါလိုက်လျောပေးပါမယ်”

“အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရိုတ် နွေ့လမ်းညွှန်ရာသို့ ကားကိုမောင်းနှင်နေသည်။ ဆောင်းရယ်... ဆောင်းရဲ့ကိုကို ဆောင်းကိုကယ်တင်ဖို့ လာနေပါပြီကွာ။ အချစ်စစ်တို့၏ ကွန်းခိုရာ ဘုံဗိမာန်ဆိုတာ ဆွေးမြေ့နေတဲ့လှေကားကြီးနဲ့ တက်ရမှာပါလား ဆောင်းရယ်။

ဆန်း (၂၄)

“ကိုကို”

“ဆောင်း”

ရိုတ်ကိုမြင်တာနှင့် ဆောင်းပြေးဖက်ပြီး ငိုလေသည်။ ဆောင်းကြောက်လွန်းလို့ သေချင်စိတ်တောင်ပေါက်နေ၏။

“ကိုကို... ဆောင်းကြောက်တယ်”

“မကြောက်နဲ့ ဆောင်း၊ ကိုကိုရိုတ်တယ်”

“ဟင်! ဆောင်း”

ဖေးဖျားမှဆွဲယူပြီး မျက်နှာလေးကိုမော့ကြည့်စေလိုက်စဉ် နီမြန်းနေသော ဆောင်းရဲ့ပါးပြင်လေးကိုမြင်ရတော့၊ ရိုတ် ဘယ်လိုမှနေလို့မရတော့။

“ဆောင်း... ဒါ... ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“သူတို့... အဟင့်”

“ပြောစကားနားမတောင်လို့ ဆုံးမထားတာ။ တစ်ချက်တည်း ဝါကွာ”

“ဘာ!”

“ကိုကို”

ဆောင်း... ရှိတ်လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ထားပေမယ့် ရှိတ်က အသာဖယ်ချခဲ့ပြီး နွေနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတော့ ဆောင်းကိုဘာမှမလုပ်ပါဘူးဆို”

“အသက်အန္တရာယ်နဲ့ အဝေးကြီးပါ။ ပါးတစ်ချက်ရှိက်မိတာ ဓားနဲ့ထိုးတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ခင်ဗျားမှာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိဘူး။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကလေး ခင်ဗျားမွေးတတ်အောင်”

“ကဲ!”

“ဖြန်း...”

“ကိုကို”

ဆောင်း ကိုကိုကိုပြေးဆွဲလိုက်၏။ နွေက ပါးကိုပွတ်ရင်း ရှိတ်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်သည်။

“ငါ့အတွက်က ဒါပဲလား ရှိတ်”

“တန်တာကိုပေးတာ ယူလိုက်ပါ”

“ဗလကြီး”

“ဗျာ... မမလေး”

နွေ အသံစူးစူးအောက်မှာ ဗလကြီးပြေးဝင်လာသည်။ ရှိတ်က ဗလကြီးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေရဲ့လူယုံတော်က ခုမှ နွေထက်

သာလွန်ရဲ့လူယုံတော်ဖြစ်သွားတာ။ သူ့ကို တကယ်မသိတာလား။ မဖြစ်နိုင်။

သူ... ဘုန်းလှိုင်းဆိုတာကို...

နွေထက်သာလွန် သိမှတော့ သူလည်းသိမှာပေါ့။ ဗလကြီး ရှိတ်မျက်နှာကိုမကြည့်ရဲဘူးဆိုတာတည်းက...

“မမလေး ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ခြံတံခါး အိမ်တံခါးတွေ အကုန်ပိတ်လိုက်”

“အားလုံးပိတ်ထားပြီးသားပါ”

တော်တော်တာဝန်သိတတ်နေပါလား။

“ခင်ဗျားဘာလုပ်ချင်တာလဲ နွေထက်သာလွန်”

“အဖြေကရှင်းပါတယ်။ မင်းကို ငါမယုံတော့ဘူး။ ပုံပြင်ထဲက ဗျင်း မြူးထောင်သလို မြူးမိထားတဲ့ချိုင်းကို အမှေ့ကိုပြောလိုက်။ တစ်ခြမ်းကင် တစ်ခြမ်းချက်လို့ပြောခိုင်းပြီး လွှတ်ပေးလိုက်ရအောင် ငါက နံနံအအမိန်းမ မဟုတ်ဘူး ရှိတ်”

“ခင်ဗျား ကတိမတည်ဘူး”

“ကတိတွေ သစ္စာတွေ ထားနေရအောင် ဒါ မင်းတုန်းမင်းခေတ် ဟုတ်ဘူး။ လည်ရာလူစား... ညံ့ရာလူခဲ”

“တောက်!”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကို”

ဆောင်းက အသံတုန်တုန်လေးနှင့်မေးလေသည်။ ရှိတ် ဆောင်းကို သနားကရုဏာသက်စွာ ဖက်ထားလိုက်၏။ နွေထက်သာလွန်နဲ့ ရှိတ်ရဲ့ဒုးစာယာတတွေကြားမှာ ဆောင်းက ဓားစာခံဖြစ်နေပြီလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိတ် . . . ဆောင်းကိုတော့ အထိခိုက်မခံနိုင်ပါ။

“နွေထက်သာလွန်”

“ပြော”

“ဆောင်းကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

“ဆော့ရဲ့ပဲ ရှိတ်၊ ငါ့ရှေ့မှာ နင်တို့ ဒီလောက်ချစ်ပြနေတာကို ငါမနာလိုဘူး။ အဲဒီတော့ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါပေါင်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျားဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုသတ်ချင်ရင် သတ်လိုက်၊ ဆောင်းကိုတော့ လွှတ်ပေးပါ”

“အို! ကိုကို”

ရှိတ်အသံက ကျယ်လောင်မြည်ဟီးလျက်၊ နွေထက်သာလွန်က အနားသို့တိုးကပ်လာပြီး . . .

“သတ်မှာ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ငါသတ်ပစ်မှာ သိလား။ ဒီလောက်တောင်ချစ်ကြတာ တမလွန်ရောက်မှ နင်တို့ပေါင်းကြ”

“အို”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

နွေက ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့်ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ဝလကြီး”

“ဗျာ”

“ဓားတစ်ချောင်းယူခဲ့”

“ဗျာ”

“သွားယူလေ”

“ဟတ် . . . ဟတ်ကွဲ့”

နွေထက်သာလွန်၏ပုံစံက စိတ္တစေ့စေ့နဲ့ ရယ်လိုက် မွဲလိုက်၊ မျက်လုံးတွေက ခိုဝေသွားလိုက်၊ ရူးလက်လာလိုက်နှင့်ပါ။ ဆောင်း ကြောက်ရွံ့စွာ ကိုကိုခါးကို တအားဖက်ထားမိသည်။

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“အရမ်းကြောက်နေလားဟင်”

“ကြောက်တော့ ကြောက်တယ်ကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနဲ့အတူတူ ဆောင်း သေချေပါအယ်”

“ဆောင်းရယ်”

“အေး . . . ချစ်ကြ၊ ချစ်ကြ၊ မသေခင် ဝအောင်ချစ်ထားကြ။ နှစ်ယောက်လည်း နှစ်ယောက်လည်း နှစ်ယောက်လည်း နှစ်ယောက်လည်း ကြီးစင်တက်ဆယ်၊ ခွန်ဆန်လောနဲ့ နှစ်ညီးရာလို နင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငါးသုံးဆစ်တော့ ခြားမပေးဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင် နောင်ဘဝအထိလိုက်ပြီး နင်တို့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို ခွဲနေဦးမှာ။ နားလည်လား . . . ဟားဟား . . . ဟားဟား”

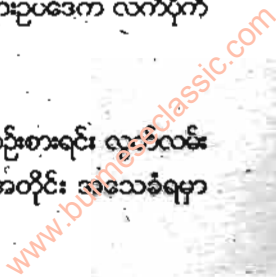
“ခင်ဗျား ရူးနေပြီ”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ့ရူးနေပြီ၊ အဲဒါ နင်တို့ကြောင့်”

နွေထက်သာလွန်၏ပုံစံက တကယ်ပဲ ရူးသွပ်သွားသူပမာ။ အတ္တဇာတိတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့မိန်းမ၊ သူ့ကိုလည်း တရားဥပဒေက လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာမဟုတ်ပေ။

ရှိတ် . . .

မျက်လုံးက အငြိမ်မနေ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားရင်း လူ့ဘဝလမ်းကို ရှာနေ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဒီအတိုင်း အသေခံရမှာ

လာ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။ ဂိုဏ် ဆောင်းရဲ့လက်ကလေးကို ဖိဆုပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်သည်။

“ဆောင်း... ကိုကို တစ်ခုခုလုပ်ရှားတာနဲ့ ဆောင်း ငြိမ်လာဘူး”

“ကိုကိုကရော”

“ကိုကိုက ယောက်ျား၊ ဘာမှမပြစ်ဘူး။ သူ့ကို ကိုကိုကြည့်ရှုင်း လိုက်မယ်”

“လက်လွန်ခြေလွန်တော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ကိုကိုရယ်”

ဪ... စိတ်ထားဖြူစင်သူတွေကတော့ ရန်သူကိုတောင် ထိ ခိုက်နှစ်နာနေမှာ ဖို့သေးသည်။ ကံ... ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ထားသည် မို့ ကိုယ့်စေတနာ ကိုယ့်ကိုအကျိုးပေးမှာပါ။

“မမလေး”

“ဟင်”

“မမလေး ပြေးတော့”

“ဘာ!”

ဗလကြီးအသံက စူးစူးဝါးဝါးမို့ နွေလူညံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဗလ ကြီးရဲ့လည်ပင်းကို ဓားနှင့်ထောက်၍ ဝင်လာသူက နီတွတ်။ အစောင့်အ ကြီးသော နွေလူတွေ ပြေးဝင်လာပေမယ့်...

“ရှေ့မတိုးကြနဲ့နော်၊ ဗလကြီးရဲ့အသက်က ငါ့လက်ထဲမှာ”

“ဟိတ်၊ အဲဒီမှာပဲ ရပ်နေကြ”

နွေ သူလူတွေကို ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဗလကြီးက သူမအိညာလက် ရုံးမို့ နီတွတ်လိုလူရဲ့လက်ထဲမှာ အသေမခံနိုင်ပါ။

“နီတွတ်... သစ္စာဖောက်”

“ဟုတ်တယ်၊ သခင်အပေါ် သစ္စာစောင့်သိတဲ့ခွေးဆိုရင်တောင် တွန့်တော်က သခင်ကောင်းအပေါ်မှာပဲ သစ္စာရှိနိုင်မယ်။ ခင်ဗျားလို ဆောက်ကုန်ယုတ်မာတဲ့မိန်းမအပေါ်မှာ သစ္စာမရှိနိုင်ဘူး။ လှုံ့လေးက ကျွန် ဆော်တို့ရဲ့ သခင်ကောင်း”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ နီတွတ်၊ မင်း ငါ့ကိုသတ်ချင်ရင် သတ် ဆိုက်။ မင်းက ကျွေးတဲ့လက်ကိုပြန်ကိုက်တဲ့ခွေးပဲ”

“ဘယ်လို၊ ဟား... ဟား... ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

နီတွတ်က လှောင်ရယ်ရယ်၏။

“ဘယ်သူလဲ ကျွေးတဲ့လက်ကိုပြန်ကိုက်တဲ့ခွေးက။ မင်းနဲ့ငါ ခွေး ချင်းတူပေမယ့် မင်းက ပိုပြီးမိုက်တွင်းနက်တဲ့ခွေးကွ။ သခင်ကောင်းအပေါ် သစ္စာဖောက်ပြီး အလှကွန်ရက်ထဲမှာမိပြီး ကျောက်ခဲနဲ့ပစ်တာကို ထမင်း ကြမ်းခဲထင်ပြီး ပြေးကိုက်တဲ့ခွေးမိုက်။ ရာဂမီးတောက်နေတဲ့ခွေးရှူး”

“မင်းရော ဘာထူးသေးလဲ၊ သက်တန်ခင်နဲ့ တော်သလင်းဖောက် ခင်းခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ အရှူးချင်း တစ်မူသာပြမနေနဲ့”

“ကိုတွတ်... နောက်မှာ”

“ဒုတ်!”

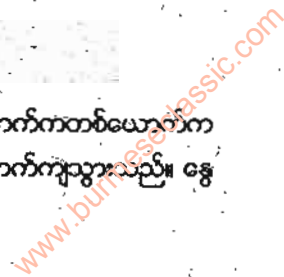
“စွပ်!”

“အား...”

“ကိုတွတ်”

“ရဲတွေ”

အခြေအနေက ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ နောက်ကတစ်ယောက်က နီတွတ်ကို ဝင်အိုက်၊ ဂိုဏ်အော်လိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားသည်။ နွေ

တ နီတွတ်လက်ထဲမှတားကိုလှပြီး တစ်ချက်တည်း နီတွတ်ခိုက်ကို ထိုအ
လိုက်၏။

ထိုစဉ်... ရဲတွေကိုမြင်လေသဖြင့် ဗလကြီးက နွေထက်သာလွန်
၏လက်ကိုခွဲကာ အနောက်ဘက်သို့ ပြေးလေတော့၏။

ရှိတ်... ကိုတွတ်ကို ပြေးပွေ့လိုက်သည်။

“ကိုတွတ်”

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

“ကိုတွတ်၊ ကိုတွတ်ဘာမှမဖြစ်ရဘူး။ ဆေးရုံကိုသွားရအောင်”

ရှိတ်... ကိုတွတ်ကိုပွေ့ချီမည်လုပ်တော့ ကိုတွတ်က လက်ကာ
ပြသည်။

“မပို့နဲ့”

“ကိုတွတ်”

ဆောင်းအပြင် သက်တန်ခင်ပါ နီတွတ်အနားသို့ရောက်လာကြ

၏။

“လှဲလေး”

“ကိုတွတ်”

“ကိုတွတ် တာဝန်ကျေပါတယ်နော်”

“ကျေပါတယ် ကိုတွတ်ရယ်၊ ကျေပါတယ်”

“တစ်လုတ်စားဖူး... သူ့... ကျေး... ဇူတဲ့ ကို... ကိုတွတ်
ကျေးဇူးရှင်... လှုံ့... လှုံ့လေးတို့အပေါ်... အသက်နဲ့ရင်း... ရင်ပြီ
ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရလို့ ကျေ... ကျေနပ်တယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ကိုတွတ်ရယ်၊ စကားမပြောနဲ့နော်”

“အား”

တားဒဏ်ရာက သွေးတွေ ဒရဟောထွက်နေသည်။ သက်တန်ခင်
အခြေအနေကို မိဂ်စားမိသဖြင့် ဝို၏။ နွေထက်သာလွန်ယုံအောင် ကိုတွတ်
ကို ဟန်ဆောင်ဖြားယောင်းခဲ့ပုံ ယောင်ဆောင်ခဲ့ရတဲ့ကာလလေးတွေမှာ
ကိုတွတ်နှင့်သူ လက်ပွန်းတတီးနေပြရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ မိတ်
ဆွေကောင်းတွေလို တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

“သက်တန် အရောက်နောက်ကျလို့ ကိုတွတ် ခုလိုဖြစ်ရတာ”

“မပို... ဝိုနဲ့ သက်တန်၊ နင်လည်း တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်
ရွက်နေတာပဲ။ နင်... နင်က ရဲ... ရဲဝတ်စုံနဲ့ ကြည့်... ကြည့်ကောင်း
တယ်”

“ကိုတွတ်ရယ်”

“လှဲလေး”

“ပြောပါ ကိုတွတ်”

ရှိတ်... ကိုတွတ်လက်ကိုတင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ မျက်ရည်ကျမိ
၏။

“ဆ... ဆရာကိုပြော... အား... ပြောလိုက်ပါ... ငါ... ငါ
နှုတ်ဆက်... ဆက်”

“ကိုတွတ်”

“ကိုတွတ် သတိထားလေ”

နီတွတ် ဝေဒနာကိုမခံစားနိုင်လွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။ တအင်းအင်း
အညည်းညည်းရင်း ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

“ကိုတွတ်”

၁၈၀ ◻ မိုးခတ်ဖွင့်

“ကိုတွတ်”

“အဟင့်...ဟင့်”

“ကိုတွတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အသက်ပေးပြီး ကာကွယ်သွား

တာ”

မို့တယ်... ကိုတွတ်အတွက် မဖြေနိုင်စွာ ကြမ်းပြင်ကို လက်သီး

နှင့် ထိုးချလိုက်ခဲ။

“ကိုတွတ်ရာ”

အပိုပြိုင်ပွဲလေးမဆုံးခင် နီတွတ်အလောင်းကို ရဲတွေ လာသယ်

သွားခဲ။

နွေထက်သာလွန်တစ်ယောက်မှလွဲ၍...

ကျန်တဲ့လူအားလုံးကို လက်ချမ်းဆီးလိုက်ကြပြီ။

ခန်း (၂၅)

နွေထက်သာလွန် ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ စုံစမ်း
နေကြသည်။ ဦးပြည့်စုံလှိုင်နှင့် ရှိတ်မှာတော့ အလုပ်ရှင်အပေါ် အသက်
ပေးပြီး ကာကွယ်သွားတဲ့နီတွတ်အကြောင်းတွေ့ပြီး မျက်နှာမကောင်းကြ
ပေ။

“နီတွတ်က တကယ့် လူရိုးလူအေးလေးပါ။ နွေထက်သာလွန်
ရဲ့အကြံတွေကိုသိလို့ သူ ဖေဖေကိုဂရုစိုက်ရှာတယ်”

“သက်တန်ခင်က ဒုရဲအုပ်သက်တန်ခင်ပါ ဖေဖေ။ ဘုန်းလှိုင်မိုး
လုပ်ကြံခံရမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး နွေထက်သာလွန် ဘာတွေဆက်လုပ်ရှားမလဲ
စုံစမ်းရင်း ဖေဖေကို တစ်ဖက်က စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ”

“ဖေဖေသိပါတယ်၊ အစကတော့ သူ့ကိုလည်း ဖေဖေ အထင်
လွှဲခဲ့သေးတယ်။ နောက်မှ သူ့နီတွတ် တိုင်မင်ပြီး ဖေဖေကို စစ်ကိုင်း ပို့
ပေးခဲ့ကြတာ။ အန္တရာယ်လည်းကင်း တရားလည်းအေးထုတ်ခွင့်ရတာပေါ့
ကွယ်”

“အခု သူလည်း နီတွတ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ ဦးပြည့်စုံလှုံ သက်ပြင်းချခိဇ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟင်းတွေ တောက်လောင်ခဲ့သော နွေထက်သာလွန်း။ ခုတော့ ဆီးသီးသည်မချိုင့်ဘဲ ဖြစ်ချေတော့မည်။ အတောမသတ်နိုင်သော လောဘတွေကြောင့်... အမှားတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျူးလွန်... နောက်တော့ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်သွားမှန်းမသိတော့။

“မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိတဲ့၊ ဗလကြီးကတော့ သူ့မှိုက်ပစ်ခဲ့သူ ခံသွားရပြီ။ ရဲမှိုက်တို့ညီအစ်ကို သွားရာလမ်းအတိုင်းပေါ့”

“ဒါပေမယ့်လည်း ရဲမှိုက်တို့ညီအစ်ကို ထောင်ကျတာကို နွေထက် သာလွန် မသိဘူး။ သက်တန်ခင် သတ်လိုသေသွားပြီပဲထင်နေတာ။ ဖေဖေလည်း ကံသီပေလို့ အသက်ရှင်နေတာ”

“ဒါနဲ့ သားတို့မက်လာဆောင်ပြီးရင် ဖေဖေ စစ်ကိုင်းကို ပြန်သွားမှာဆို။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သား။ လောဘရဲ့သားကောင်တွေကိုကြည့်ပြီး ဖေဖေ သံဝေဂရတယ်။ ပြီးတော့ အသက်လည်းကြီးပြီကွယ်၊ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ပဲ တရားအားထုတ်တော့မယ်။ သေရင် ကိုယ့်နောက်ပါမှာက ဒါနု သီလဘာဝနာပဲမဟုတ်လား”

ရိုတ် ကုတ်ကိုပွတ်လိုက်၊ လက်ဝါးချင်းပွတ်လိုက်နှင့် အပြောရခက်နေသည်။ ဖေဖေနဲ့ခွဲနေရတာကြာပြီ။ အခုမှ သားအဖတွေ နွေ့နွေ့ထွေးထွေးပြန်နေရရှိသေး။ ဖေဖေက စစ်ကိုင်းကိုသွားပြီး တရားအားထုတ်တော့မယ်တဲ့။

မသွားပါနဲ့လား၊ ဖေဖေရယ်လို့ပြောရင်... ကိုယ်ကပဲ သူများ၊ ဆောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်တာကို ပိတ်ပင်သည့် ဒိဋ္ဌိကြီးဖြစ်ဦးမည်။

“ဖေဖေ”

“ဘာလဲ သား”

“ဟိုလေ၊ ဖေဖေ မြေးလေးဘာလေး မချီတော့ဘူးလား”

“ဟေ၊ အေး... ချီတော့ချီချင်သေးတယ်ကွ”

“အဲဒါဆို စစ်ကိုင်းကို ပြန်မသွားနဲ့လေ ဖေဖေရော။ စစ်ကိုင်းကို သွားပြီး အားထုတ်မှ တရားရမှာမဟုတ်တာ။ အိမ်မှာရှိခိုင်းတာလည်း ဘုရားပဲမဟုတ်ဘူးလား။ ဒီမှာပဲနေပြီး ဘုရားသွား ကျောင်းတက်လုပ်မိပါ”

ဦးပြည့်စုံလှုံ ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် သားကိုမှိုက်ကြည့်လေ၏။ ဖေဖေကို ချစ်တဲ့သား၊ ခွဲခွာသွားမှာကို လိုလားပုံမရပေ။

“ဟော... ဖေဖေရောက်နေတယ်”

“အေး... သမီး၊ အိမ်မှာက နီတွတ်လည်းမရှိတော့ ခြောက်သွေ့နေတာ။ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပျင်းတာနဲ့ ဒီကိုထွက်လာခဲ့တာ”

“ဖေဖေရောက်ကိုပါ ကော်ဖီသောက်ရအောင်၊ ဟိုမှာ အားလုံး စောင့်နေကြတယ်”

“ဖေဖေသောက်ခဲ့ပြီးပြီ သမီးရဲ့”

“သောက်ခဲ့ပြီးလည်း ထပ်သောက်ပေါ့ ဖေဖေရဲ့။ မိသားစုဆို တုန်း ပျော်ပျော်ပါးပါးဖကားပြောရင်းနဲ့ပေါ့”

“လာဗျာ... ကိုပြည့်စုံ”

ဦးသုတအောင်က တစ်ခုတည်းပုံစံနှင့် ခုံလေးကိုဆွဲပေးတော့...

“နေပါ ကိုသုတရယ်၊ တခြားသူတွေမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဟိုပြည့်စုံက ကျွန်တော့်ထက် ဝါကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော့မှာပေါ့
အဲဒါကြောင့် ရှိသေရတာ”

“ဘယ်လို၊ ဝါကြီးတယ်ဟုတ်လား”

ဦးပြည့်စုံလှုံ့ဖမ်းအမေးကို ဦးသုတအောင်က အပြုံးနှင့်ခေါင်းညှိုး
ပြလေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကလေးတွေ မှာလာဆောင်ပြီးရင် ကျွန်တော်
က ကျောခိုင်းထားရစ်ခဲ့ရမှာ။ ဒီက မချောနဲ့ ကိုပြည့်စုံတို့ကပဲ ကလေး
တွေရဲ့ အနီးကပ်အုပ်ထိန်းသူလုပ်ရမှာ။ အဲဒီတော့ ဝါကြီးသွားတယ်
တာပေါ့”

“ခင်ဗျားကတော့များ၊ ကြံကြံဖန်ဖန်လည်း ပြောတတ်ဖို့”

ရယ်သံလေးများသည် ဆည်းလည်းလှုပ်သံ၊ ခေါင်းလောင်းထိုး
သံများပမာ ကမ္ဘာမြေတစ်ခုလုံးကို အေးချမ်းဆွတ်ပျံ့စေ၏။

ဒေါ်ချောစုမှာတော့...

ပြုံးရုံသာပြုံးပြီး ငြိမ်သက်နေသည်။ သမီးငယ်ရဲ့ဘဝကလေး
အေးချမ်းလှပနေပြီမို့ သူမစိတ်ချနိုင်ပါပြီ။ ရင်ပူဟပ်နေရတာက သမီးကြီး
အတွက်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အတ္တကြီးတတ်သူမို့ စိတ်မချနိုင်၊ သူမ
စိတ်ဝေဒနာသည်ဖြစ်နေတုန်းက ကတိကလျာဖြစ်သွားရတဲ့မိသားစုတစ်
ကိ သူမ မသေခင် ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်ရသွားချင်သည်။

ဒါကြောင့်... သူမ သမီးကြီးကိုရှာရဦးမည်ပေါ့။

“မချော”

“အင်... ရှင်”

“ဘာတွေပိုင်နေတာလဲဗျ”

“ဪ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ကိုသုတရယ်၊ ကျွန်မ သမီး
ကြီးအကြောင်းတွေ့မိသွားလို့ပါ”

“အခုထိ ဘာသတင်းမှ မရသေးဘူးလား”

“ဟိုတစ်လောက မမတော့ ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ သူ့မွေးနေ့မှာ
သမီးကြီး ပုဂံကိုပြန်လာမယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် သမီးငယ်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲပြီးရင်
ကျွန်မ ပုဂံပြန်ဦးမယ်”

“သမီးတို့လည်း လိုက်မှာပေါ့အမေရဲ့၊ မမမွေးနေ့က နီးနေပြီ၊
သမီးလည်း မမကိုတွေ့ချင်တယ်။ ကွဲကွာသွားကြတာ ဘယ်လောက်ကြာ
ပြီလဲ”

“သမီးရဲ့အကြံက မဆိုးဘူး။ လိုက်သွားကြလေ။ ဟန်းနီးမွန်း
ထွက်တယ်လို့ သဘောထားပေါ့”

ဆောင်း... ရှိတ်ကိုလှည့်ကြည့်လေတော့ ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။
ပုဂံကို ရှိတ်လည်း သတိရနေ၏။ မမရယ်၊ ဆောင်းရယ်၊ ရှိတ်ရယ်၊
အတူစားအတူသွားခဲ့ဖူးတဲ့နေရာလေးတွေကို သတိရသည်။ ဆောင်းကို
ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုပြခဲ့ဖူးတဲ့ မွေရာဇာကစေတီပေါ်နှင့် ရှုမျှော်ခင်းတွေ
ကို အောင်းမေ့သည်။

ပြီးတော့...

သင်းယုံကြိုင်လှိုင်နေတဲ့ တမာရနဲ့လေးများကို လွမ်းဆွတ်နေမိ
၏။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကားသံတွေ တစ်ဝိုက်နှင့် ညှော်နဲ့တွေ့ကြုံမှ သွားလာ

လှုပ်ရှားနေရတာ ကြာတော့ ငြီးငွေ့လာပြီ။ အေးချမ်းသာယာလှတဲ့ ပုခံ
မြေမှာပဲ စိတ်တွေကို ဆေးကြောသန့်စင်ကာ အနားယူ အပန်းဖြေတော့
မည်ဟု တွေးကာ အတွေးနှင့်ပင် စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးလာမိသည်။

“ဆောင်း”

“ရှင်”

“မမလည်း လိုက်မယ်နော်”

“ဘောင်းတာပေါ့ မမရဲ့၊ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ရှိတ်နာခေါင်းရှုံ့လိုက်တာကို သလင်းမြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်
သည်။ ဒါ ဘာလိုက်ရှုပ်ဦးမယ်မသိဘူးလို့ နှုတ်မှပွင့်မပြောလိုက်တဲ့သဘော။
သလင်းကလည်း ရှုပ်ဖြစ်အောင် ရှုပ်ဦးမှာဟူသောသဘောနှင့် ပြုံးလိုက်
သည်။

သလင်းနှင့် ရှိတ်. . . အသံတိတ်စကားများပြောနေကြတာကို
ဘယ်သူမှ မသိ။

“သားတို့မင်္ဂလာပွဲကို လူတွေအတော်များများက စိတ်ဝင်စားနေ
ကြတာကွ”

“အင်း. . . အဲဒါဟုတ်တယ်၊ ဘယ်အနုပညာရှင်တွေ လာကြ
မလို့လဲလို့လေ”

“ကိုစိုးဝေခွဲ ကိုချန်နိုင်က မင်္ဂလာမှတ်တမ်းတင် အခွေထုတ်ဖို့
တောင် ပြောနေသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ သားက ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ထုတ်ချင်ထုတ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရလာတဲ့အကျိုး
အမြတ်အတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမယူပါဘူး။ ဖောင်

အေးရှင်းတစ်ခုခုမှာ လှူဖို့ပြောထားပါတယ်”

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ”

ရှိတ်က ထရပ်လိုက်ပြီး. . .

“ဆောင်း”

“ရှင်”

“လက်ထပ်လက်စွပ်ချပြီး အဲဒါလိုက်ကြည့်ဦး”

ပြောပြီး ရှိတ်ထွက်သွားလေလျှင် သလင်းက နောက်မှထလိုက်
သွား၏။ အပြင်ကိုရောက်တော့. . .

“ဟဲ့! နေဦး”

“ဗျာ. . . ဘာလဲ မမ”

သလင်းက ရှိတ်လက်မောင်းကို ဖြန်းခနဲရိုက်လေ၏။

“ဘာလဲ မမရဲ့”

“နင့်အကြောင်း ငါမသိဘူးမှတ်လို့လား။ ဘာညာဏ်များတာလဲ။

ကမ္ဘာလှည့်လာတ သိတယ်နော်၊ လက်ထပ်လက်စွပ်ကို တို့သုံးယောက်
အတူတူသွားယူလာတဲ့ကိစ္စကို ဘာကြောင်တာလဲ”

“ဟဲ့ဟဲ့. . .”

“ဘာ. . . ဟဲ့ဟဲ့လဲ”

“ကမ္ဘာလှည့်လှည့် ဘာလှည့်လှည့်ပေါ့။ မမ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်

ဘူးလား။ အဲဒါကြောင့် အဖျိုကြီးဖြစ်နေတာ”

“အံ့မယ်”

“ဒေါက်!”

“အား. . .”

အံ့ထယ်ဆိုတာနှင့် လက်က ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ပြီးသား၊ ရိုတ်
ကော်ပူတာ ခေါင်းကိုပွတ်နေသည့်ကြားက...

“ဒီလောက်တောင် အရိပ်သုံးပါးနားမလည်တဲ့အပျိုကြီး ကိုယ်
ချင်းလေး စာတတ်အောင် အပျိုကြီးရောင်းရန်ရှိသည်ဆိုပြီး လေလံပစ်
လိုက်ဦးမယ်”

“ကြည့်စမ်း”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရိုတ် ပြောလည်းပြော အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့လေတော့
သည်။ ဒီရက်ထဲမှာ အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းကြီးပဲ။ မင်္ဂလာပွဲကိုစွဲ
တွေ့စီစဉ်ရတာနဲ့ တစ်ဖက်မှ ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းရတာနဲ့ အလုပ်က
ရှုပ်ပြီးရင်းရှုပ်။

အလုပ်က ရှင်းပြန်တော့ လူတွေက ရှုပ်လာပြန်သည်။ မမရောက်
တာကို အခွင့်အရေးယူပြီး မမပျင်းမှာစိုးလို့ဟုဆိုကာ ဆောင်းက မမနှင့်
သွားအိပ်သေးသည်။

ဘယ်မှာလဲ လင်မယားချင်း ချစ်ခန်းဖွင့် ကြည့်နှုတ်အချိန်၊ မနက်
မြန်ပဲ မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မည်။ နေ့ထက်သာလွန်လက်ထဲမှ လွတ်လာ
ပြီးကတည်းက ဆောင်းနှင့်သူ အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောဖြစ်တာ
ခုထိ။

တွေ့ကြပြန်တော့ အနားမှာ သူ့အဖေ(သို့မဟုတ်) ကိုယ့်အဖေ
ဒါမှမဟုတ် အမေ ပြီးရင် မမသလင်းတစ်ယောက်ယောက်က အနားမှာ
အမြဲရှိနေ၏။

“ကိုကို”

“ဆောင်း”

“ခုနု ဘာအကြောင်းရှိတာလဲ”

“ဟဲဟဲ...”

“ဟင်းနော်”

“ဖေဖေတို့ကို ထားခဲ့ရတာ အားတော့နာသား”

“သူတို့ကလည်း အဖွဲ့ကျနေပြီလေ၊ အဖေနှစ်ယောက် ခြေဗွေ
ပေါက်နေသလားမသိဘူး။ တစ်ယောက်က ရန်ကုန်ကိုပြန်ရောက်တုန်း
ရောက်ခိုက် ဘုရားတွေ လျှောက်ဖူးပြီး လည်ချင်လို့တဲ့၊ တစ်ယောက်က
ဧည့်ဝတ်ကျေချင်လို့ လိုက်ဖို့တဲ့သူ၊ သွားကုန်ပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာကောင်းတာလဲ”

“ဪ... လူကြီးတွေဆိုတော့ ဘုရားပူသွားတာ ကောင်းတာ
ပေါ့လို့ပြောတာ”

ဆောင်းက၊ စပ်ဖြူရှုပ်နှင့်ရိုတ်ကို မျက်စိစောင်းတိုးလေအသည်။

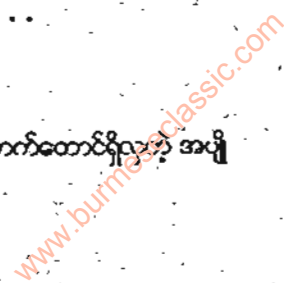
ရိုတ် ဆောင်းလက်ကလေးကိုဆွဲ၍ သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်သည်အထိ ဆွဲခေါ်
ပွေ့ပိုက်လိုက်သည်။ ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်တော့ ဆောင်းက ရှောင်နေ၏။

ဆောင်း၏ပါးပြင်ကလေး ရှောင်ရှားပြေးလွှားနေသဖြင့် ရိုတ်ရဲ့
နှာခေါင်းချွန်ချွန်က လိုက်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေစဉ်...

“ဖေရေ”

“အယ်... မမခေါ်နေတယ်”

“ဟာကွာ... အဲဒီမေ ရှုပ်ပြန်ပြီ၊ ဒီလောက်တောင်ရှိလား အပျို
ကြီး၊ မဲထည့်ဖောက်... ဖောက်”

“ဇ”

“ဗျာ”

“ဘာကို မဲထည့်ဖောက်ဖို့ ပြောနေတာလဲ”

“အဲ... ဟိုဒင်း... မနက်ဖြန်မင်္ဂလာပွဲမှာ အထူးအစီအစဉ်

အနေနဲ့ အဖေနှစ်ယောက်ကို မဲထည့်ဖောက်ဖို့ ပြောနေတာ မမ”

“ကြွကြွဖန်ဖန်ဟယ်”

အခန်းအပြင်နှင့်အထဲ လှမ်းအော်နေကြခြင်းပါ။ တစ်စွန်းတစ်စ ကိုသာ ကြားလိုက်ရသောသလင်း။ ရှိတ်စကားကို တကယ်ယုံပြီး ပြုံးလိုက် သည်။

အဖေနှစ်ယောက်စလုံးက မုဆိုးဖိုတွေကို။

“အန်တီချောနဲ့ငါ၊ မြို့ထဲသွားမလို့ ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ဘူ။ အားလုံးပြည့်စုံတယ်”

“ပြီးရော ငါသွားပြီ”

“ကြီး... ကြီး”

ကြီး... ကြီးဆိုသောအသံကတော့ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်ပါ။ ကြားသွား လို့ကတော့ ခေါင်းကို ပြေးဝင်လာပြီး ခေါက်ဦးမလားမပြောတတ်။

ရှိတ်...

ဆောင်းဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်လိုက်တော့ ဆောင်းက တခစ် ခစ်နှင့်ရယ်နေသည်။

“ခင်ဗျားက သဘောကျတယ်ပေါ့လေ”

ဆိုပြီး ဆောင်းရဲ့နှာခေါင်းဖျားလေးကို ဆွဲလိမ်လေ၏။

“ကိုကိုက ဒေါသထွက်နေတာကိုး”

“အဲဒါ ခင်ဗျားလေးကြောင့်လေ”

“ဆောင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ခင်ဗျား အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ကျွန်တော့် ကိုရှောင်နေတာ ဘာသဘောလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးကိုကိုရဲ့။ ဆောင်းက မင်္ဂလာမဆောင်ရသေးခင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကလေး နေချင်သေးလို့”

“ယောက်ျားယူပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သေးလို့ ရမလား ကွ။ ကလေးလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ သင်္ကြံသက်ရိုက်တာ”

“ယောက်ျားယူလိုက်ရတာ ရှင်ကြောင့်လေ။ ဒီက အပျိုလုပ်နေ ချင်သေးတာ။ သူပဲ အတင်းအဓမ္မယူပြီး”

“အဲဒါ ဆောင်းကိုသိပ်ချစ်လို့ မခွဲနိုင်တော့လို့ပေါ့ ဆောင်းရယ်”

“အလကားလျှောက်ပြောနေတာ။ မယုံပါဘူး”

“မယုံဘဲ မယုံနိုင်လွန်းတယ်”

ဆောင်းက ရှိတ်ရင်ဘတ်ကိုမိုပြီး ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ ရှိတ်က ဆောင်းရဲ့ခေါင်းပေါ်မှာ သူ့မေးဖျားလေးကိုဖွဖွတင်ပြီး လှလည်ကျဖို့ စဉ်း စားနေသည်။

“ဟင်! ဘာကြီးလဲ”

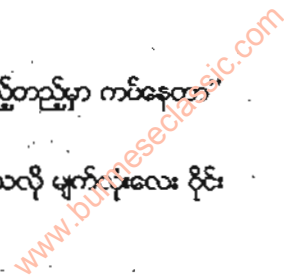
ဆောင်း တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး...

“ဘာလဲ ကိုကို”

“တောက်တဲ့ကြီး ကိုကိုတို့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှာ ကပ်နေတာ”

“အယ်”

ဆောင်းက မော့မကြည့်သေးဘဲ အံ့သြသလို မျက်လုံးလေး ဝိုင်း

နေဟုန်း...

“ချေးပန်းချမလို့ထင်တယ်၊ အငြိုးကြီးမြှောက်ထားတယ်”
ခေောင်း ကယျာကသီမောကြည့်တော့...

“ကဲ၊”

“အို...”

ညာလိုက်တဲ့သူက ကျေနပ်သွားပြီ။ အညာခံလိုက်ရတဲ့သူက ပါး

မို့မို့လေးတွေ ရဲသွားသည်။

“ဘာမှလည်းမရှိဘဲနဲ့ လူကိုညာနမ်းတယ်။ လူလည်ကြီး”

“အညာခံတဲ့ အညာသူလေး”

အနား(၂၆)

“ရှင်!”

နွေ ထိတ်လန့်စွာ နောက်သို့ဆုတ်သွား၏။ ဒီစကားဟာ အမှန်
လား။ တကယ်ဆိုရင်တော့ သွားပြီ။ နွေဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပိုးကိုက်ခံရ
သည်ပန်းလိုပေါ့။

“သေ... သေချာရဲ့လား ဒေါက်တာရယ်”

“ဒီစကားမျိုး ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ပြောချင်ပါ့မလဲ ဒေါ်နွေ
ထက်သာလွန်း။ ဒီရောဂါမျိုးရှိတဲ့သူကိုပြောဖို့ မနည်းအင်အားမွေးယူရတာ
မျိုး။ မပြောရက်ဘူးပေါ့ဗျာ”

နွေ ချက်ချင်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာသည်။ မိုက်လုံးကြီး
ချင်ဦးဟဲ့ဆိုပြီး ကိုယ့်ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ အခု ဘာတော
နိုင်သေးလဲ။ နွေကိုယ်ထဲမှာ HIV ပိုးတွေ ရှိနေပြီတဲ့။ နွေ ဘာလုပ်ရမလဲ။
ဘာမှလုပ်လို့မရတော့။

သေမယ့်ရက်ကို ထမင်းစားပြီး ထိုင်စောင့်နေရမယ့်အဖြစ်။ နေ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာ... အို... မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး။

“ကျွန်... ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပါပြီ”

နွေ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တဲ့လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မျက်ရည်တွေပီးရော ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလား။ သူမ၏အလိုရမ္မက်ကြီးမူတွေသည် အခုတော့ ကိုယ်လည်ပင်းကို ကြီးကွင်းစွပ်သည့်လက်။ သူများတွေသိရင် နည်းတောင်နည်းသေးတယ်လို့ ပြောကြမှာ။

အိမ်ကိုရောက်တော့ ခြေလှမ်းတွေက ခဲခွဲထားသလိုနှင့်။ အိမ်ပေါ်သို့တက်သည့်ခြေထောက်ကပင် ကြမ်းနှင့်ပွတ်တိုက်လို့ ခလုတ်တိုက်တော့မတတ်။ အိမ်စုတ်ကလေးကိုမော့ကြည့်ပြီး နွေ ထရုံကိုကျောထောက်ပံ့ပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။ ဒီအိမ်စုတ်ကလေးက အခုချိန်မှာတော့...

အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့မြူဝါပါ။ အဆောင်အယောင်တွေ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေက နောက်ဆုံးမှာ နွေကိုသတ်တဲ့လူသတ်လက်နက်တွေ။ မြစ်လိမ္မာယာများပြီး ကောက်ကွေ့လှတဲ့ နွေဘဝသမိုင်းကြောင်းအဆုံးသတ်နိဂုံးအထိ မလှပခဲ့ပါလား။

“ပြန်လာပြီလား လှိုင်း”

နွေခေါင်ညီတိပြလိုက်၏။ ဒီနာမည်လေးက သူမရဲ့ငယ်နာမည်ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ဗုဒ္ဓဟူးသမီးတွေမို့ လှိုင်းနဲ့ဝိုင်းဆိုပြီး နာမည်ပေးခဲ့ကြတာ။

ဝိုင်းနဲ့သူမ ဘဝအကျိုးပေးခြင်းက မတူညီလှပေ။ သူငွေပြန်ချင်တာက လှိုင်း၊ သူငွေဆရာဝန်လုပ်မယား ဖွေးစားဖို့တောင်းသည်။

ဝိုင်းဖြစ်နေသည်။ ဘုရားတွေပေါ်မှာ စပယ်ပန်းလေးတွေ လျှောက်ရောင်းနေတဲ့ဝိုင်းကို သနားလည်းသနား၊ ချစ်လည်းချစ်လို့တဲ့။

“ဘာရောဂါတဲ့လဲ လှိုင်း”

ဒေါ်ကြီးအသံကြောင့် အတွေးစတွေပြတ်ပြီး နွေခေါင်းခါလိုက်၏။

“ခေါင်းခါမနေနဲ့လေ၊ ညည်းပြောမှ ငါသိမှာ”

“မေးမနေပါနဲ့တော့ ဒေါ်ကြီးရယ်”

“မမေးလို့ရမလား၊ အနာမသိ ဆေးမရှိတဲ့၊ အနာသိမှ ဆေးရှိမှာပေါ့။ ညည်းပြောပြမှ ငါက ဘာလုပ်ပေးသင့်သလဲ စဉ်းစားလို့ရမှာ”

“ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုတော့ပါဘူး ဒေါ်ကြီး၊ ဆောင်းရဲ့ရောဂါ

အတွက် ကုစရာဆေးမရှိဘူး”

“ဘာရယ်”

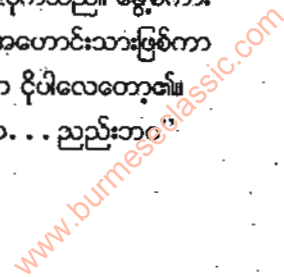
ဒေါ်ကြီးကို မျက်လွှာပင့်အကြည့်မှာ ပေါက်ခဲကျသွားတဲ့ မျက်ရည်တစ်စက်သည် မြေပြင်ကို ဒူးထောက်ချလိုက်တာလား။

“ကျုပ်ရင်တုန်လိုက်တာ လှိုင်းရယ် ပြောစမ်းပါ... ညည်း ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာရောဂါတဲ့လဲ။ ငါ့ကိုပြောပါ”

သူမပခုံးကို ဒေါ်ကြီးက ကိုင်လှုပ်၍ မေးနေသဖြင့် နွေ အံ့ကြိတ်၍ နာကျင်ကြေကွဲသောအသံဖြင့် တစ်ခွန်းချင်းဖြေလိုက်သည်။ နွေစကားအဆုံးမှာ ဒေါ်ကြီး မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ နောက်သို့ဖင်ထိုင်ချ၍ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ထုကာ ငိုပါလေတော့၏။

“ဖြစ်ရလေ လှိုင်းရယ်၊ ဒါဆို ညည်းဘဝ... ညည်းဘဝ”

“ဘဝဆုံးပြီပေါ့ ဒေါ်ကြီး”

၁၉၆ ၈ မိုးစက်ပွင့်

“အိုအေ... အဟင်... ဟီး”

“မငိုပါနဲ့ ဒေါ်ကြီးရယ်။ နွေ့အတွက်ကျလာတဲ့ ဒေါ်ကြီးရဲ့မျက် ရည်နဲ့ မတန်ပါဘူး။ နွေ့မိုက်ပြစ်အတွက် နွေ့ ရင်စည်းခံရတာ”

“အဲဒါ ချမ်းသာချင်ဦးလေ၊ ညည်း... လောဘတွေကြီးချင်ဦး လေ။ အခု ညည်းကို လောဘက ပြန်သတ်တာ။ ညည်းမက်မောတဲ့အရာ တွေက ညည်းကို ကယ်နိုင်သေးရဲ့လား လှိုင်းရဲ့”

ပြောလည်းပြော၊ ဒေါ်ကြီးက နွေ့ကိုဖက်၍ ယူကနူးမရပြစ်ကာ ငိုနေပြီ။

“ဒေါ်ကြီး”

“ဘာလဲ လှိုင်း”

“နွေ့လေ... နွေ့”

ပါးစပ်ကိုလက်နှင့်ပိတ်၍ ကံခနဲမျိုချလိုက်တဲ့ တံတွေးနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတွေ ဝမ်းထဲသို့ရောက်သွား၏။ စိတ်ရှိတိုင်း သွန်း မပစ်ချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်မိုက်ပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့...။

“အမေနဲ့ညီမလေးကို နွေ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ကျုပ်မှာထားပါတယ်အေ၊ ညည်းမွေးနေ့အစီ သူတို့လာကြမှာ ပါ”

“သေချာရဲ့လားဟင်”

“သေချာပါတယ်။ သူတို့လည်း ညည်းကိုတွေ့ချင်နေကြတာ လောလောဆယ် မလာနိုင်တာက မနက်ဖြန် ဝိုင်း မင်္ဂလာဆောင်မှာ”

“ရှင်”

နွေ့ လွန်ခနဲပြုံးလိုက်မိ၏။ ညီမလေးရဲ့မင်္ဂလာဆောင်တဲ့...

သွားချင်လိုက်တာ။ ညီမလေးတောင် အိမ်ထောင်ကျပြီကိုး။

“ဝိုင်းက ကံကောင်းပါတယ်အေ၊ ညည်းလိုမဟုတ်ဘူး။ စိတ် ကောင်းရှိတဲ့လူမို့လို့လားမသိဘူး။ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း ကံကောင်း ထာပဲ။ သူ့ယောက်ျားက နာမည်ကြီးအဆိုတော်တစ်ယောက်၊ သူ့ကိုလည်း ချစ်လိုက်တာ တုန်လို့”

“ဟင်!”

နာမည်ကြီးအဆိုတော်တစ်ယောက် ဆိုသောကြောင့် နွေ့ရင်တွေ ထလှုပ်လှုပ်နှင့် တုန်ယင်လာသည်။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။ မနက်ဖြန် ရှိတ် ဝေသီဆောင်းတို့ မင်္ဂလာဆောင်။

“နာမည်ကြီးအဆိုတော်... ဟုတ်လား ဒေါ်ကြီး”

“ဟုတ်တယ် လှိုင်း”

“ဘယ်... ဘယ်သူလဲဟင်”

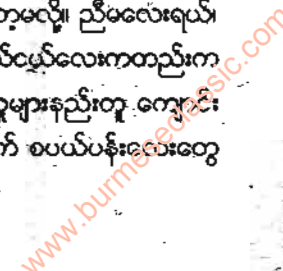
“ဂစ်တာရှိတ်တဲ့”

“အို!”

နွေ့တစ်ကိုယ်လုံး လေဟာပြင်ထဲမှာ မြောက်တက်သွားသလိုပါ ဝဲ၊ ဒါ... ဒါဆို ဝေသီဆောင်းက နွေ့ညီမလေး ဝိုင်းပေါ့။ ဝိုင်း... ဝိုင်း တ ဝေသီဆောင်းပေါ့။

ဘုရား... ဘုရား...။

ကံသီပေလို့ ကိုယ့်ညီမ ကိုယ်သတ်မိတော့မလို့၊ ညီမလေးရယ်၊ မမကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါ ညီမလေးရယ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူမအပေါ် အနှစ်နာခံခဲ့သည့် ညီမလေး။ နွေ့ သူ့များနည်းတူ ကျောင်း သွားရင် စတီးချိုင့်နှင့် ထမင်းထည့်နိုင်ရေးအတွက် စပယ်ပန်းလေးတွေ

ရောင်းပြီး ပိုက်ဆံစုပေးခဲ့သည့် ညီမလေး။

“နွေ . . . နွေ အရမ်းမှားသွားခဲ့တယ် ဒေါ်ကြီးရယ်”

“မှားတာပေါ့။ မှားတာမှ မဟာအမှားကြီးပဲ။ အခု ညည်းမှာ ဒီရောဂါရှိနေတာ ညည်း မိုက်လုံးကြီးခဲ့လို့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီလောက် အလှအပနဲ့ ငွေနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေကတည်းက ငါထင်တယ် ညည်းဘဝပျက်တော့မယ်ဆိုတာ။ ခုတော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

အပြစ်တင်သောအသံဖေမယ့် ကရုဏာဒေါသောစကားတွေဆိုတာ နွေ သိပါသည်လေ။

နွေ . . .

မိုက်ကြွေးကို ဘဝနှင့်လဲ၍ ဆပ်ရတော့မည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ အတိတ်က ပုံရိပ်တွေ ထင်ဟပ်လာတော့၏။

အခန်း (၂၇)

“ကဟာ”

“အို . . . ဟဲ့၊ လှိုင်း”

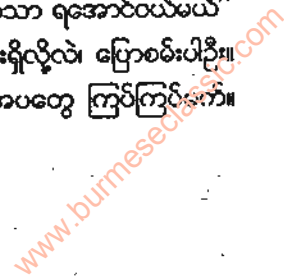
ကွန်ပါဘူးသဏ္ဍာန် ဒန်ထမင်းချိုင့်ဘူးပြားလေးကို အုတ်ခဲကျိုး အပိုင်းနှင့် ကောက်ထုလိုက်သဖြင့် ထမင်းဘူးလေးမှာ ကျောနှင့်ရင် ညပ်၍ ပိန်သွားလေသည်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး အမေက ရင်ဘတ်ကိုထုသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ လှိုင်းရယ်။ နင် အဲဒီလိုလုပ်လို့ ထမင်းချိုင့်အသစ်ရမယ်ထင်နေလား။ စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်၊ အသစ်ဝယ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ဝယ်မပေးနိုင်ရင်လည်း နေ၊ လှိုင်းဘာသာ ရအောင်ဝယ်မယ်”

“အံ့မယ်၊ ညည်းက ဝင်ငွေဘယ်နှပြားရှိလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး။ အဲဒီလောက် ညည်းအကောင်းစားတွေ အလှအပတွေ ကြပ်ကြပ်နက်နက် ဘဝပျက်မယ် . . . သိလား”

ပျက်... ပျက်ဟု ပြန်ပြောမိတာက စိတ်ထဲက။

“မိလို့င်း... ညည်းဟာလေ မွေးလာကတည်းကကို မိဘကို ကောင်းကျိုးမပေးဘူးသိလား။ ကျုပ်တို့လင်မယား ညားခါစတုန်းက နှစ်ဖက်မိဘ ပေးထားတာကလေးတွေနဲ့ အပြေလည်သား။ ညည်းကိုမွေးပြီး ကတည်းက စပြီးမွဲတာ။ ချူချာလိုက်တာ အသက်နဲ့ငွေ ဆက်ယူထားရတယ်။ အဲဒီကျေးဇူးကိုမှမထောက်။ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“လို့င်းကိုမွေးပြီးမှ မွဲတာ။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ညည်း ချူချာလွန်းလို့ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ ပေါင်နံ့ရောင်းချပြီး ညည်းကို ဆေးကုခဲ့ရတာ”

“အဲဒါ ဘာလို့ ဆေးကုနေသေးလဲ။ အသေခံထားလိုက်ရင် ပြီးရော။ အခုဒီဘဝမျိုးမှာ လူဖြစ်လာရတာ အလကားပဲ။ လူဖြစ်ရုံနဲ့နေတာ သေသွားတာမှ ကောင်းသေး”

“ကြည့်စမ်း၊ မအေကို တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောနေတာ။ ကဲ၊ ဒီလောက်တောင် ခံပြောချင်ဦး”

“ဖြန်း...”

“ခိုက်ရိုင်းချင်ဦး”

“ဖြန်း...”

“အမေ မလုပ်ပါနဲ့”

ပိုင်းက မေမေ့ခါးကို မမိမကမ်းနှင့်ပြေးဖက်ပြီး ဆွဲသည်။ ကလေးအားနှင့်ဆိုတော့ အရာမထင်ခဲ့။

“အဲဒါ ခံပြောဦး”

“ဖြန်း...”

အမေက လှိုင်းကျောကုန်းကို လက်ဝါးနှင့် တဖြန်းဖြန်းရိုက်လေ့၏။ လှိုင်း မငိုပါ။ အဲကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ တောင်ခံထား၏။

“ရိုက်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ အုတ်ခဲကျိုး... တစ်ခါတည်း ခေါင်းကိုထု သတ်မစ်လိုက်”

“ကြည့်စမ်း၊ ရိုက်နေတဲ့ကြားထဲက တစ်ခွန်းမှမခံဘူး။ စိတ်ရို လက်ရိုလုပ်ရရင် သေတော့မယ်”

“လုပ်လေ... သတ်လိုက်၊ အမေတို့သမီးဖြစ်ရတာ လှိုင်း ရင်နာတယ်။ လူဖြစ်ရုံတယ်။ သေသွား အေးတာပဲ။ အဲဒါမှ နောင်ဘဝမှာ သူငွေထိုက်ထဲဝင်ပြီး လူဝင်စားလုပ်လို့ရမှာ”

“မိလို့င်း”

“ချော”

အမေ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရသည်။ လှိုင်းကို နောက်ထပ်ရိုက်မယ်လုပ်တော့ အဖေရောက်လာပြီး အမေ့လက်ကိုဆွဲထားသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒီမှာလေ၊ ရှင်သမီးအလိမ္မာတုံးမကြီး။ မအေကို တစ်ခွန်းမခံပြောနေတာ”

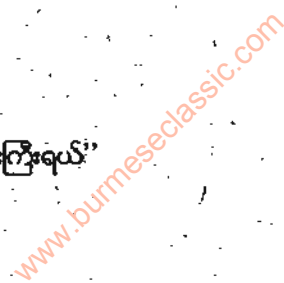
“ဟုတ်လား သမီးကြီး”

လို့ အဖေက မေးတော့...

“ဟုတ်တယ်”

လို့ ရဲရဲဖြေခဲ့သူ။

“ဘာလို့ မိဘကိုခံပြောရတာလဲ သမီးကြီးရယ်”

အဖေကတော့ လေသံအေးနှင့်ဆုံမတတ်သူ။ ပိန်နေသော ထမင်း
ဘူးကိုမြင်တော့ သဘောပေါက်သွားဟန်တူ၏။ သက်ပြင်းကိုချ၊ ခေါင်းကို
လေးတွဲစွာ ခါရစ်သည်။

“သမီးကြီးရယ်၊ မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးကို သူများထက်သာ
အောင် ထားချင်ကြတာပေါ့။ ထားချင်ပေမယ့် မတတ်နိုင်တဲ့ဘဝကြီးမှာ
ဖြစ်နိုင်တာလေးနဲ့ပဲ ရောင့်ရဲတတ်စမ်းပါကွယ်”

“အဲဒါတွေ သမီးမသိဘူးပေမေ့၊ သမီးသိတာ စတိုးချိုင့်ဝယ်
မပေးရင် ကျောင်းမတက်တော့ဘူး”

“သမီးကြီးရယ်”

“အဖေ”

“ဟေ... ဘာလဲ သမီးငယ်”

“အဲဒီအတွက် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ မမကို စတိုးချိုင့်ဝယ်ပေးဖို့ရ
အောင် သမီး ဘုရားပေါ်မှာ စပယ်ပန်းသွားရောင်းမယ်”

“မဟုတ်တာ သမီးငယ်ရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေရဲ့၊ သမီးက အမေနဲ့ပန်းလိုက်ရောင်းနေ
ကျဆိုတော့ အော်တတ်တယ်။ ဒီမှာကြည့်... အော်ပြမယ်”

ဝိုင်းက အဖေ့ရှေ့မှာ မတ်တပ်လာရပ်ပြီး ခေါင်းလေးကိုမော့ကာ

“စပယ်ပန်းတွေ... စပယ်ပန်းတွေ ရမယ်နော်၊ တစ်ကုံးမှ ငါး
ကျပ်တည်းပါ။ လန်းတယ် မွှေးတယ်၊ ဘုရားကပ်ရင် ကုသိုလ်ရတယ်၊
ခေါင်းမှာပန်ရင် လှတယ်၊ နှစ်ကြည့်ရင် စိတ်ရွှင်လန်းတယ်၊ ဝယ်သွားကြ
ပါဦးနော်။ ဘုရားပေါ်ရောက်ရင် ဒီဂလိုပန်းမျိုးမရတော့ဘူး။ အားပေးကြ
ပါဦးနော်”

“သမီးငယ်ရယ်”

အမေက ဝိုင်းကိုဖက်ပြီး ငိုလေသည်။

“ကဲပါ ချောရယ်၊ ငိုမနေနဲ့။ မွှေးခါနီးဖွားခါနီးမှာ စိတ်ညစ်စရာ
တွေ မတွေ့နဲ့နော်”

နွေက အဲဒီလို မိသားစုအပေါ်မှာ မသိတတ်ခဲ့သူပါ။ ဝိုင်းကတော့
သိတတ်လွန်းသော သမီးအလိမ္မာလေး။ ဝိုင်းက တကယ်ပဲ ဘုရားပေါ်မှာ
စပယ်ပန်းတွေ သွားရောင်းခဲ့သည်။ ရလာတဲ့ပိုက်ဆံကို မမကိုအပ်၏။ ရ
လာတဲ့ပိုက်ဆံကိုစုပြီး မမကြိုက်တာကို ဝယ်တဲ့။

“ဟား... ထမင်းချိုင့်က စပယ်ပန်းရနဲ့လေးကို မွှေးနေတာပဲ။
စပယ်ထမင်း စပယ်ဟင်းတွေထင်တယ်”

နွေ့သူငယ်ချင်းတွေက အကြောင်းသိတွေ့ဖို့ ဝိုင်းကိုချစ်လို့ စကြ
သည်ကို နွေက စိတ်ဆိုးခဲ့သေး၏။ သူငယ်ချင်းရင်ဘတ်ကိုဆောင့်တွန်းပြီး

“ငါ့ဟာငါ ဘာထမင်းဘာဟင်းနဲ့ပဲ ထုပ်ထုပ်... နင်တို့အပူပါ
လို့လား။ ငါ့ကိုစိန်မခေါ်နဲ့၊ ငါ့လက်ဝါးက ပါးမရွေးဘူးနော်”

“ဟာ! လှိုင်းရယ်၊ တို့က ဝိုင်းကိုချစ်လို့ စတာပါဟာ”

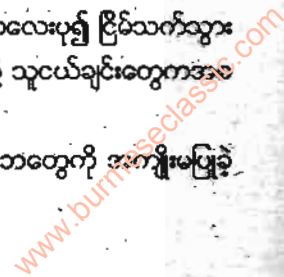
“စလည်းမစနဲ့၊ နောက်လည်းမနောက်နဲ့၊ ငါမကြိုက်ဘူး”

“မမကလည်း အချင်းချင်းတွေ ရန်မဖြစ်ချင်ပါနဲ့”

“နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ဝိုင်း... သူမကို ကြောက်ရွံ့စွာ ဇက်ကလေးပု၍ ငြိမ်သက်သွား
သည်။ လှိုင်းက ခပ်စွာစွာနှင့် မာနလည်းကြီးသူဖို့ သူငယ်ချင်းတွေကအလ
လန်ကြသည်။

ဘဝကိုအပျိုးကတည်းက သူမက မိဘတွေကို အကျိုးမပြုခဲ့

သူ။ လှိုင်းဆိုတဲ့အတိုင်း မုန်တိုင်းတွေကြားမှာ ဘဝထန်ခဲ့သူ၊ ပျော်စရာ အချိန်ဆိုလို့... ဝိုင်းက သူမကို ဓမ္မရာဇကစေတီပေါ်ကိုခေါ်သွားပြီး ရှု မျှော်ခင်းတွေကိုကြည့်ကာ ဆော့ကစားခဲ့သည့်အချိန်။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“ဒီအပေါ်ကနေကြည့်... ရှုခင်းတွေ အရမ်းလှတာပဲနော်။ ဝိုင်း အရမ်းသဘောကျတာ”

“အဲဒီလောက်သဘောကျနေရင် နင်ဆီရင် ဒီပေါ်မှာ လာသေ”

“အာ... မမကလည်း မပြောကောင်းမဆိုကောင်း”

ဟု ဝိုင်းက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်လေး ဆိုခဲ့သေးသည်။ ပြီးတော့ စကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

“ငါက ဒီပုဂံမှာ မလွဲသာလို့ နေရတာ”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ မမရဲ့၊ ဒီလောက်သာယာပြီး ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့နေရာမှာ လူဖြစ်ရတာ ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမှာ”

“ငါက ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီးမှာပဲ နေချင်တာ။ တိုက်ခွဲကားနဲ့နေရ ရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ။ ငါကြီးလာရင် ရန်ကုန်ကသူဌေး တစ်ယောက်ကို ရှာယူမယ်”

“ဝိုင်းကတော့ မချမ်းသာချင်နေပါပေ၊ အေးအေးဆေးဆေးလေး နေခွင့်ရရင် ကျေနပ်တယ်”

“နင်က မွဲချင်တဲ့ခွေးမို့လို့ ပြာပုံကို ရွှေပုံထင်နေတာ”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

သူမအသံက မာလာသည်နှင့် ဝိုင်း ဘာမှဆက်မပြောရဲရှာ။ လှိုင်းက ဝိုင်းအပေါ်မှာ ကိုယ်ကအကြီးဆိုပြီး ညှာခဲ့တာမရှိ။ အနိုင်ယူ ဗိုလ်ကျခဲ့တာတွေပဲ များသည်။

တစ်နေ့မှာ...

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လှိုင်း ဘုရားကိုလိုက် ခဲ့သည်တွင်...

“စပယ်ပန်းတွေရမယ်... စပယ်ပန်းတွေရမယ်”

“ဟင်”

လှိုင်း ခြေလှမ်းတွေ တွန့်သွား၏။ အသံစာစာနှင့် စပယ်ပန်း ရောင်းနေတာ ကိုယ့်ညီမ။ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ဝိုင်းပုံစံကိုမြင်ရတော့ လှိုင်းရှက်သည်။ သိသာသိစေ မမြင်စေလိုက် တော်သေး၏။ ခုတော့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ပုံစံက လှိုင်းရဲ့ဝင့်ကြားတတ်မှုကို ထိခိုက်နေသလို။

ဝိုင်းက သူမကိုမမြင်။

လှိုင်း... ဘုရားနောက်ဘက်ကိုပတ်သွားပြီး ဝိုင်းအလာကိုစောင့် နေလိုက်သည်။

“စပယ်ပန်းတွေနော်... ဇွေးတယ်”

“ဝိုင်း”

“အမေ!”

လက်မောင်းကိုဆောင်ဆွဲလိုက်သဖြင့် ဝိုင်း လန့်သွားပုံရသည်။

“မမ”

“နင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကိုသိက္ခာချတာလား”

“ပန်းရောင်းနေတာလေ”

၂၀၆ ◻ ခိုးစက်မွန်

“နင့်ကို ဘယ်သူကရောင်းခိုင်းလို့လဲ”

ဝိုင်းကမဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“မေးနေတာ ဖြေလေ”

“ဝိုင်းဘာသာ ရောင်းတာပါ။ အဖေက ဖျားနေတယ်၊ အမေက မီးဝင်နေတာ။ အိမ်မှာ ဆန်မရှိဘူး”

“ဆန်မရှိရင် မစားဘဲနေကြပေါ့”

အဖေခြေထောက်ကို သံစူးပြီး ဖျားနေတာကို လှိုင်း မသိတာ မဟုတ်။ အမေကလည်း ကလေးမွေးပြီးခါစ။

“သွား... ပြန်”

ဝိုင်း... သူမကိုမော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းကုတ်လေသည်။ ပြီးတော့ ပေကပ်ကပ်နှင့် လှိုင်းကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လှည့်လှည့်လှည့်ကာ ထွက်သွားလေ သည်။

အနား (၂၀)

“အမယ်လေး၊ ကိုစံဖေရဲ့ အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား... အီးဟီး”

“ကိုစံဖေရေ”

“အဖေ”

သံစူးရာကနေ အနာဝင်ပြီး အဖေဆုံးသွားသည်။ ဒေါ်ကြီး အမေ နှင့် ဝိုင်းတို့ အလူးအလိုခိုနေကြပေမယ့် လှိုင်းကတော့ ဝတ်ကျော့တန်း ကျော့လောက်သာ မျက်စည်ကူးသည်မျိုး။

“ကိုစံဖေ... ရှင် ကျွန်မတို့သားအမိတွေကို စိတ်ချလက်ချထား ခဲ့ပြီလား ကိုစံဖေရဲ့”

“အို... မချော”

“တက်သွားတာဟာ လုပ်ကြပါဦး”

“ခြေမကိုလှန်ချိုး”

“မဟုတ်ဘူး ပေါင်တွင်းကြောကိုနှိပ်လိုက်”

“ငယ်ထိပ်ကိုမူတ်ပါဟ”

အမေ တက်သွားလေသဖြင့် လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကုန်ကြ

၏။

“အမေ... အမေ”

ဇိုင်းက အမေ့ဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်လို့။ အမေ့ကိုခေါ်လိုက်။ ငိုလိုက်။ အမေ့သတိရလာတော့ ပုံမှန်မဟုတ်တော့တဲ့ ကြောင်စိစိဖြစ်သွားလေတော့သည်။ အမေ့အလောင်း မြေကျသွားတော့ အိမ်ထဲကောင်လေးက တစ်ခါ သူငယ်နာကိုယ်တို့ကိုယ်လှည့်လှည့်... ဖြစ်ပြီး သေသွားပြန်၏။

သူတို့ဒီသားစုအပေါ်မှာ ကံဆိုးခြင်းတွေက ဆက်တိုက်ကျရောက်လာ၏။ ဓမ္မာနုသားနုလေးနှင့် လင်သေ သားဆုံးဖြစ်ခဲ့လေတော့။ အမေ့ခမ္မာမှာ သောကတွေ ရင်မှာပိုက်လို့ သွက်သွက်ခါမဟုတ်ပေမယ့် ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရှားသွားရှာသည်။

ဒေါ်ကြီးက အိမ်ထောင်ပျက်ထားသူဆိုတော့ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမာ။ အဲဒါကြောင့် လှိုင်းတို့ညီအစ်မကို သူပဲခေါ်ထားခဲ့သည်။ ဇိုင်းတို့ကကောင်းချင်တော့...။

“ဒီအိမ်က ဒေါ်စော့သုတို့အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ဒီနယ်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ဆရာဝန် သူတအောင်ပါ။ ဒါက ကျွန်တော့်စနီး သူ့စာမေ”

“အို... လာပါ။ အိမ်ပေါ်ကိုတက်ကြပါရှင်”

ဆရာဝန်လင်မယားဆိုတော့ ဒေါ်ကြီး ပျာယာခတ်သွားလေ၏။

လှိုင်းနှင့်ဇိုင်း ထရုံကွယ်ကနေ ချောင်းကြည့်နေကြသည်။ ဆရာဝန်ကတော်အိမ်သည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသောဆွဲကြိုးကြီးက ရင်ညွှန်အောက်မှာ လှုပ်ခါသမ်းနေတာ အကြီးကြီး။

လက်မှာလည်း လက်စောက်တွေက တံတောင်ဆစ်ရောက်လှောက် ပြည့်ကျပ်နေ၏။ ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး လှိုင်း အားကျမိသည်။ သူတို့သမီးဖြစ်ခွင့်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးခဲ့တာက ကိုယ်။

“ဟို... ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ ဆရာ”

ဆရာဝန်လင်မယားက အကဲခတ်သလို တစ်အိမ်လုံးကို မျက်လုံးချကြည့်လျက်...။

“ဒီအိမ်က သမီးလေးရော မမြင်ပါလား”

“ရှင်! ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲသိဘူး”

လှိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမေးတာပါလိမ့်ဟု ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။

“ဘုရားပေါ်မှာ စပယ်ပန်းရောင်းတဲ့ ကလေးပါ။ ဇိုင်းဆိုတာလေ။ သူ့ဆီမှာ ပန်းဝယ်ရင်းနဲ့ ခင်သွားတာ။ ကလေးက ချစ်စရာလေ။ သူ့စာလေးကိုသိရတော့ ကျွန်တော်တို့လင်မယားက သနားနေတာ။ ကျွန်တော်တို့လင်မယားက သားသမီး မဖြစ်ထွန်းကြဘူးလေ”

“ဪ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် အစ်မရယ်၊ ဇိုင်းလေးကို ကျွန်မတို့ မွေးစားတောင်းချင်လို့ပါ။ ပေးပါနော်”

“ရှင်!”

လှိုင်းစိတ်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး နေသာခံခက်၊ စိတ်ကူးယဉ်

တာက ကိုယ်၊ သူတို့တောင်းတာက ဝိုင်းဖြစ်နေတော့ ညီအစ်မချင်း မနာလိုဖြစ်မိတာလည်း လှိုင်းပါပဲ။

အစကတော့... .

ဒေါ်ကြီးက ငြင်းနေသေး၏။ နောက်တော့ တစ်ဖက်က အသနာစာခံပြီး အတင်းအကျပ်တောင်းလာတော့၊ ဝိုင်းဘဝလေး တင့်တော်တင့်တယ်နဲ့ သာယာအေးချမ်းစေဖို့ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဒေါ်ကြီးက ဝိုင်းကိုမွေးစားဖို့ ဆရာဝန်လက်ထဲကို အပ်လိုက်၏။

ဝတ်ကောင်းစားလှတွေဝတ်ပေးပြီး ကားပေါ်မှာ အခန့်သားထိုးခွင့်ရသွားတဲ့ ဝိုင်းကိုကြည့်ပြီး လှိုင်း ဘယ်လိုမှ မရွံ့စိန်နိုင်ခဲ့။

“တောက်!”

“ဟဲ့... . လှိုင်း၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ချမ်းသာချင်တဲ့သူကျတော့ မွေးစားမယ်မရှိဘူး။ ဟိုမှာမလိုက်ချင်လို့ တပိုတရယ်ရယ်ဖြစ်နေတဲ့သူကျတော့ အထူးချော့ခေါ်သွားတယ်။ ဘယ်လောက် မနာလိုစရာကောင်းလိုက်လဲ”

“လှိုင်းရယ်... . လူတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကုသိုလ်ကံချင်းမှ မတူကြတာ။ ကိုယ့်ညီမ ကောင်းစားတာကို နင်က ဝမ်းတော့သာချဉ်းမှာ”

“ဘာလို့ဝမ်းသာရမှာလဲ၊ သူကောင်းစားတာ လှိုင်း ကောင်းစားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒေါ်ကြီး ကြည့်နေ... . လှိုင်းလေ ဝိုင်းထက်ချမ်းသာအမြင့်ကို ခုန်တက်ပြမယ်”

“ဟဲ့!”

လှိုင်းရင်ထဲမှာ အဲဒီအချိန်ကတည်းက လောဘမီးတွေ တောက်

လောင်နေခဲ့တာ။ အပျိုပုလဲတံ့ခြစ် ခြီးကောင်ပေါက်အရွယ်မှာ အဆက်အသွယ်ရှာပြီး ဒေါ်ကြီးကိုအသိမပေးဘဲ အိမ်မှထွက်ကာ ရန်ကုန်သို့တက်လာခဲ့သည်။

ရရာအလုပ်ကို အရင်ဝင်လုပ်တော့ အိမ်ပေါ်၊ အိမ်ရှင်ယောက်ျားက လှိုင်းကို ဟိုဟာဝယ်ပေး၊ ဒီဟာဝယ်ပေးနှင့် လူတပတလေးနေရတော့ လှိုင်း သဘောကျခဲ့၏။ ထိုယောက်ျားပေးကမ်းသမျှကိုယူပြီး လှိုင်းပြန်ပေးဆပ်ရတာက ဘဝတစ်ခု။

ကိုယ်ပူတာသမျှ ရနေတော့ မိန်းမသားတို့၏တန်ဖိုးကြီးမြတ်လှစွာသော ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာတွေကို လှိုင်း တန်ဖိုးမထားတတ်ခဲ့။ ရွှေဆိုရွှေ၊ ငွေဆိုငွေ၊ လက်ဖြန့်တိုင်း ကျလာတဲ့ဘဝမှာ ယစ်ပူးနေမိ၏။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး ဖိုဝ်မိသွားတော့ လှိုင်းကို အလုပ်ထုတ်ပစ်သည်။ ဘာဖြစ်လဲ... . လှိုင်း သူမ၏အလှတရားကို ဂုဏ်ယူစွာယုံကြည်သည်။ ထိုသူငွေက လှိုင်းကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ အဆိုတော်လုပ်ဖို့ ဆက်သွယ်ပေး၏။ လှိုင်းဆိုတဲ့နာမည်ကိုပျောက်၍ လူသစ်စိတ်သစ်နှင့် နွေထက်သာလွန်ဆိုတဲ့အမည်သစ်ကိုပြောင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ ဘဝအသစ်စဖို့ ခြေလှမ်းပြင်တော့... .

သူမ၏ထူးခြားတဲ့အလှတရားကြောင့် ခြေလှမ်းတိုင်းက ငွေတွေဖြစ်လာ၏။

“နွေလေး၊ ကိုကြီးပေးတဲ့လက်ဆောင်တွေ သဘောကျရဲ့လား”

“သဘောကျပါတယ်”

“မနက်ဖြန်လည်း လာဦးမှာနော်”

“လာခဲ့... . ရှယ်ပြုစုပေးမယ်”

ဆိုတဲ့အထဲမှာ ခန္ဓာကိုယ်မပါ။ ဒီလောက်ကလေးနဲ့ မတန်မရာ ပေးဆပ်ပါ့မလား။ အဲဒီအထဲမှာ အဝတ်စုံဆစ်ချိုးသွားပြန်တာက...

“သူ့နာမည်က ဘုန်းလှိုင်မီးတဲ့၊ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား” တဲ့။

နွေ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူဌေးသား လူပျိုနုနုထွတ်ထွတ်ကလေးက ကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်လာချိန်မှာ...

“ဦးပြည့်စုံလှိုက်က အရမ်းထောတာ၊ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလာရင် မငြင်းနဲ့။ သူဌေးကိုရမှ ရျမ်းသာမှာ၊ သူဌေးသားဆိုတာက မိဘပေးမှရမှာ”

ဆိုတဲ့ အကြံပြုသူတွေရဲ့စကားကြောင့်... ဦးပြည့်စုံလှိုက် လက်ထပ်ခွင့် တကယ်တောင်းလာတော့ နွေ ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်သာ။

အား (၂၉)

ဆီဒိုးနားဟိုတယ်မှာ ဂစ်တာရိုတ်နှင့် ဝေသီဆောင်းတို့၏မင်္ဂလာ ဝဋ်ခွဲကြီးက ခမ်းခမ်းနားနား ထည်ထည်ဝါဝါ၊ နှစ်ဖက်မိဘတွေမှာလည်း ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေကြ၏။ သတို့သားက နာမည်ကြီးအဆိုတော် (သို့မဟုတ်) မီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးမို့ လူအများ အားကျလောက်စရာ။

“ကိုကိုစနီးလေးက ဒီနေ့ပိုလှတယ်၊ တာဝတိံသာက နတ်သမီးလေး၊ ဘုံကြိုးပြတ်ကျလာတဲ့အတိုင်းပဲ”

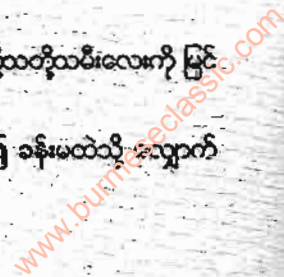
“ရှမ်းကြိုက်ရင် နွားချောသတဲ့ ကိုကိုရဲ့”

“ဒါဆို ဆောင်းက... ဆောင်းက နွားမလေးပေါ့”

“အဟင်း”

“ကဲ! လာ... ပရိတ်သတ်တွေက ကိုကို့ထဲတို့သမီးလေးကို မြင်ချင်လှရောမယ်”

ရိုတ် ဆောင်းလက်ကလေးကို ဖွဖွဆုပ်၍ ခန်းမထဲသို့ သွားက

လှမ်းလာခဲ့သည်။ မင်္ဂလာပွဲစတင်ပြီး အခမ်းအနားများက မင်္ဂလာစကား ပြောကြားပေးနေစဉ်... .

ပရိတ်သတ်၏ အားကျပိတ်မျက်ဝန်းတွေက သတို့သား သတို့ သမီးဆီမှာ လိုက်ဖက်လွန်းတဲ့ စုံတွဲလေးပါပဲ။

မင်္ဂလာပွဲကြီးအောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားတဲ့နောက်မှာတော့... .

“ရှိတ်... . တို့ကို Bachelor night လုပ်ပေးရမှာနော်”

“စိတ်ချ... . အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထားတယ်”

“တူသောအကျိုးပေးပါစေ”

“မင်းစကားက ဘာကြီးတုန်း ဝင်းလတ်ရ”

“မင်း အဲဒီလောက် မထူပါဘူး နောင်ချိုရာ”

“ထူတာက ဟိုကောင် မောင်မောင်လေး၊ ကွမ်းစားထားလို့ နုတ် မစွံသေးဘူး”

“ဟင်! ဘာလဲ”

လူတွေကို လိုက်ငေးနေတဲ့မောင်မောင်၊ သူ့နာမည်ကို တစ်စွန်း တစ်စကြားလိုက်ရမှ ဒီဘက်လှည့်လာသည်။

“မင်းကိုပြောနေတာ”

“သိတယ်၊ ဘာလဲလို့မေးတာ”

“ဪ... . ဈေးထဲက ငါးသည်မကြီး ငါးခုကို အလေးနဲ့ထုလို့ အဲဒါ ငါးရုံညဏ္ဍဋ္ဌဆီမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်ထားသတဲ့”

“ဆွေးကောင်”

ရယ်သံတွေ ခွီးခနဲထွက်သွားလေ၏။ နဂိုကတည်းက စပ်ဖြင့် အုပ်စု၊ ကိုစိုးဝေတို့နဲ့ ပေါင်းမိသွားတော့ ပိုဆိုးသွားသည်။

“ဆောင်း”

“ရှင်”

“ဟို... . ဝက်တွေ မြင်ဖူးသလား”

“အင်း... . မြင်ဖူးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုစိုးဝေ”

“ဝက်ဆိုတဲ့အမျိုးက မြေကြီးဆို အရမ်းနာခေါင်းမြုပ်အောင် ထူးတာ ဆောင်းရဲ့”

“ပန်းလှလှပွင့်တဲ့အပင်ဆို ပိုတူးတယ်။ အဲဒါထည့်ပြောဦး” ဆောင်းက ပန်းကလေးလိုလှတာ၊ ခြုံလုံအောင် ကာထားနော်။ ဆူးနဲ့ကာ၊ သံမဏိနဲ့ကြိုးခတ်၊ သွပ်ပြားကို မီးဖုတ်မို့။ မဟုတ်ရင် ဒီကောင် နာခေါင်းက ခေါင်းမြုပ်အောင် တူးမှာ”

“အို! ကိုနောင်ချိုကလည်း”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ ဆောင်း ရှက်နေပြီ”

ဆောင်း ရှက်ရှက်နဲ့ ချွတ်တီးမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေ သ်။ ကိုယ့်အပေါင်းအသင်းတွေက လူရွတ်တွေမို့ ရှိတ် နားလည်ပေးရသည် သာ။

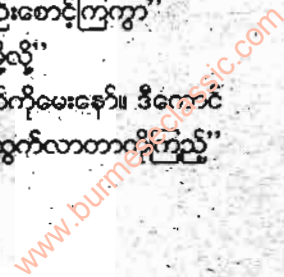
ဆောင်းရှေ့မှာ နားကြားရိုင်းတာတွေ ထပ်ထွက်လာရင် ကိုယ့် ဝဲ အားနာရဦးမှာ။

“ရှိတ်”

“မင်းတို့ပါးစပ်လေးတွေ နည်းနည်းစည်းစောင့်ကြကွာ”

“ခွင့်လွတ်ပါကွာ၊ လူစုံတုန်း ကဲရတာမို့လို့”

“ရှိတ်... . မင်းမသိတာရှိရင် ဝင်းလတ်ကိုမေးနော်။ ဒီကောင် တ ဆရာကြီး။ သူ့မိန်းမ ပထမဦးစွာပဲ အမြှာပူးထွက်လာတာကိုးကဲ့”

ဝင်းလတ်ကိုကြည့်ပြီး ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။ ကိုစိုးဝေက ဖတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ရှိုတ်ကို မော့ကြည့်ကာ...

“ဒီကောင်ကိုလည်း ဝေ့ကုမတွက်နဲ့ ဆရာမရှိတဲ့ တတ်တဲ့ပညာကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းပြီးသား။ ကော်ဖီဝိုင်းမှာတောင်...”

“ဟာ! ကိုစိုးဝေ”

ရှိုတ်... ကိုစိုးဝေပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်ထားလိုက်၏။ ဆောင်းနဲ့ သူ့ကို ကော်ဖီဝိုင်းမှာ တွေ့သွားတဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ကိုစိုးဝေပြင်ပြီး နှိပ်ကွပ်ပြီ။

ရယ်စရာမောစရာတွေ ပြောကြရင်းပဲ ရှိုတ် ဆောင်းကိုအိမ်ပြန်ပို့။ ပြီးတော့ အပေါင်းအသင်းတွေကို ဘာချလားနိုက် လုပ်ပေး၏။

သူ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ဆောင်းက ဒရင်းဘက်ဒိတစ်ခု အိပ်ပျော်နေ၏။ သူ့ကိုစောင့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတာဖြစ်မှာပေါ့။ ရှိုတ် ဆောင်းကိုယ်လေးကို ပွေ့ချိုလိုက်တော့...

“ဟင်!”

ဆောင်း လန့်နိုးသွားလေသည်။

“ကိုကို ပြန်လာပြီ”

“အအိပ်ကလည်း ဆတ်လိုက်တာကွာ၊ နိုးမှာစိုးလို့ ဖွဖွဆေးပွေ့ချိုတာတောင် နိုးဖြစ်အောင်နိုးသေးတယ်”

“ခုမှ မှေးခနဲဖြစ်သွားရုံပဲ ရှိသေးတာကိုး ကိုကိုရဲ့”

“ကဲ! မထူးပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ရှိုတ်... ဆောင်းကို စွေခနဲပွေ့ချိုပြီး သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“ကိုကို ရေချိုးဦးမှာလား”

“မချိုးတော့ဘူး”

“ဟင်... လူညစ်ကြီး၊ ချွေးစော်တွေ နံဦးမယ်”

“ကိုကို နည်းနည်းသောက်ထားတယ်ကွာ၊ အဝတ်လဲမှာပေါ့၊ လာ! အင်္ကျီလျှော်ပေးဦး”

ရှိုတ်က အင်္ကျီလက်ကကြယ်သီးကိုဖြုတ်ပြီး ဆောင်းက ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတွေကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ အဝတ်အစားလဲတော့ ရှိုတ်ကို ဆောင်းက ကျောခိုင်းနေသည်။ ရှိုတ် ဆောင်းကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်လျက်...

“ဘာလဲ... အရက်သောက်လာလို့ ကိုကိုကို စိတ်ကောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ ကိုကိုကို ကျောခိုင်းနေတာလဲ”

“ကိုကို အဝတ်လဲနေလို့လေ”

ရှိုတ် ပါးချင်းထိကပ်၍ ရယ်လိုက်ကာ...

“ဆောင်းရယ်၊ လင်မယားချင်း ဒီလောက်ရှက်စရာလိုတော့လို့လား”

“ရှက်တာနဲ့ လင်မယားချင်း ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဒီလောက်တောင် ရှက်တတ်တဲ့ကောင်မလေး၊ မရှက်အောင် သင်ပေးမယ်”

ရှိုတ် ဆောင်းကိုယ်လေးကို ဆွဲလှည့်လိုက်စဉ် ဖုန်းသံက ပြည်လာသဖြင့်...

“အရေးထဲ ဖုန်းက ရှုပ်ပြန်ပြီ”
 ရှိတ်... ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး နားထောင်လိုက်တော့...
 “ရှိတ်... ငါပြောတာ မမေ့နဲ့နော်”
 “ဟာ! ဝင်းလတ်၊ ဘာလဲကွာ... မင်းကလည်း”
 “ငါ့ကိုမိအောင်လိုက်ဖို့လေကွာ၊ တော်ကြာ မင်းနဲ့ငါ ခမည်းခမက်
 မတော်ရမှာစိုးလို့”
 “ခွေးကောင်! ခမည်းခမက် ငါ့ကိုတော်ချင်ရင် မင်းပဲ သမီးထပ်
 မွေး၊ ငါက သမီးမမွေးဘူး”
 ဝင်းလတ်ရယ်သံက ဖုန်းထဲမှာတောင် အကျယ်ကြီး၊ ရှိတ် ဖုန်း
 ကိုဆောင်ခဲ့ပစ်လိုက်သည်။
 “ဘာလဲ ကိုကို”
 “ဆောင်းကြားတယ် မဟုတ်လား၊ ဟိုကောင် ဝင်းလတ်လေး၊
 သူက အမြွှာသားနှစ်ယောက်မွေးထားတယ်ဆိုပြီး ကိုကိုကို လာဖဲ့နေတာ။
 ဆောင်းကို မိန်းကလေးမွေးခိုင်း၊ မင်းနဲ့ငါ ခမည်းခမက်တော်မယ်တဲ့”
 “အဟင်း... မုန့်ဆီကြော် ဘယ်နေမုန့်မသိ၊ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့
 တည့်ပါ့မလားဖြစ်နေပြီ”
 “ဒါပဲနော် ဆောင်း၊ ကိုကိုတို့မွေးရင် သားလေးပဲမွေးပေး၊ ဒါမှ
 ဒီကောင် နောက်ထပ်သမီးမွေးရင် ကိုကို ကြောလို့ရမှာ”
 “ကိုကိုကလည်း ကလေးကျနေတာပဲ၊ အဲဒါက ယောက်ျားလေး
 မိန်းကလေး ကိုယ်ဖန်တီးလို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘုရားပေးတဲ့လက်ဆောင်
 ကိုပဲ ယူရမှာ”
 ရှိတ်တို့ အရှူးရောဂါစပြု၊ ခုမှဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတယ်။ ကလေး

အကြောင်းပြောပြီး ဝင်းလတ်က သားနှစ်ယောက်၊ နောင်ချိုက သမီးလေး
 တစ်ယောက် ရနေပြီ။ မောင်မောင်ကတော့ ခုထိမစွဲသေးဘဲ လူပျိုကြီး
 အခေါ်ခံရတာကို ဂုဏ်ယူနေလေရဲ့။
 “ကိုကိုက တမင်ပြောတာပါ၊ ဆောင်းရယ်၊ မွေးလာရင် ဘာလေး
 ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သားသမီးပဲ၊ ချစ်ရမှာပေါ့”
 ဆောင်း မျက်စောင်းထိုးသည့်ကြားက...
 “မြန်မြန်နော်... ဆောင်း”
 “ဆောင်းတော့ ယောက်ျားယူမိတာ မှားပြီထင်တယ်”
 “မမှားပါဘူး ဆောင်းရယ်၊ ကိုကိုလို လူတော်လူကောင်းလေး
 ကိုရတာ ဆောင်း ကံကောင်းတယ် သိလား”
 “လိပ်ကြီး”
 ဆောင်းရဲ့ရယ်သံလွှင့်လွှင့်လေးက ရှိတ်နားထဲမှာ အသာယာဆုံး
 သော ဝိတသံစဉ်တွေ။ ချစ်နိုး၏ဆံစလေးများကို ဖွဖွနှင်းရှိုက်၊ သပ်တင်
 ပေးလိုက်သည့်လက်တွေ၊ နေရာအခြေမကျနိုင်သည့်မို့ ပန်းလေးဆီသို့ ရွှေ
 ပြောင်းအမြစ်တွယ်လိုက်လေလျှင်...
 “လာပြန်ပြီ ဒီဖုန်း”
 အသံမြည်လာတဲ့ဖုန်းကို ရိုက်သာခွဲပစ်လိုက်ချင်၏။
 “ဒီတစ်ခါ ဆောင်းရဲ့ဖုန်း... ကိုကို”
 “မမများလား၊ ဘာရွှုပ်ပြန်ပြီမသိဘူး”
 “မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ပေါ်လာတဲ့နံပါတ်က ဆောင်းမသိဘူး”
 “ဒါဆို ဘယ်သူများပါလိမ့်”
 ဆောင်း... ဖုန်းလေးကို နားမှာကပ်လိုက်စဉ်...
 www.burmeseclassic.com

“ညီမလေး”

“ဟင်!”

“ညီမလေး”

“ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“မမ... မမလှိုင်းပါ”

“ဟင်... မမ”

ဆောင်းကိုယ်လေး မတ်သွားပြီး မျက်နှာလေးက ဝင်းလက်ပုံ

ဆောင်း

“မမ... မမ... ခု ဘယ်ကနေ ဆက်နေတာလဲဟင်”

“ပုဂံကပါ၊ မမ ပုဂံကိုပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်”

“ဒီနေ့ ညီမလေးရဲ့မင်္ဂလာဆောင် ပြီးပြီနော်”

“ဟုတ်... မမသိတယ်”

“သိပါတယ်၊ လာလို့မရလို့ ခွင့်လွှတ်နော်”

“ရပါတယ် မမရယ်၊ မမအသံကိုကြားရတာနဲ့တင် ပြည့်စုံသွား

ပါပြီ”

တကယ်ပဲ ဆောင်းဖျော်သွားသည်။ မမကအရင် ဆောင်းကိုဆက်

သွယ်လာတာ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာနေခဲ့ရသော ဆောင်းရဲ့မမ။

“ညီမလေး”

“မမ”

“မမမွေးနေ့မှာ ညီမလေးနဲ့အမေ ပုဂံကိုပြန်လာခဲ့ပါနော်။ မမ

စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်... ပြန်လာမှာပါ မမ၊ စိတ်ချနေနော်”

တစ်ဖက်မှ ရှိုက်သံခွဲသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆောင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။ မမ ငိုနေတာလား။ အရင်ကဆို အမေရိုက်တာတောင် မငိုခဲ့တဲ့မမပါ။

“မမ”

“ဟင်... ညီမလေး၊ မမ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“မမ... ဟယ်လို့... မမ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားလေသဖြင့် ဆောင်း သက်ပြင်းလေးချမိသည်။ ရှိုက်က ဆောင်းအနားမှာကပ်နေသူမို့ အားလုံးကြားပြီးသား။

“ပုဂံကိုပြန်ရင် တွေ့ရတော့မယ့်ဟာ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ ဆောင်းရယ်”

“ကိုကို ပုဂံကိုလိုက်ဦးမှာလားဟင်”

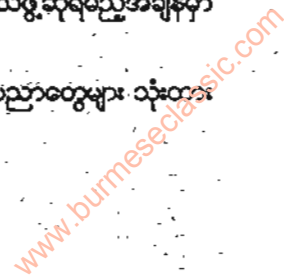
“လိုက်မှာပေါ့၊ ဆောင်းနဲ့ကြည့်ဖူးတဲ့အချိန်လေးတွေနဲ့ အတူသွားခဲ့ဖူးတဲ့နေရာလေးတွေကိုလွှမ်းလို့”

“အကဲမပိုနဲ့”

ဆောင်းက ရှိုက်ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်ရင်းဆိုသည်။ ဒီနေ့ကျမှ ခွပ်လိုက်တဲ့ဖုန်းတွေ၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးလေးမှာ တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်လေးတစ်ခု တည်ဆောက်ပြီး ချစ်စကားတွေ ခွန်းသီဖွဲ့ဆိုရမည့်အချိန်မှာ ဘာတွေက ဝင်ရောက်ပူးကပ်လာမှန်းမသိ။

“ဒီနေ့ ကိုကိုမိန်းမ ဓာတ်ရှိုက်ဓာတ်ဆင်ပညာတွေများ သုံးထားလေရောသလားကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အနှောင့်အယှက်တွေပေါ်လာလို့ ဒီမှာပြောချင်တာကို ပြောခွင့်မရဘူး”

“ကြော်ငြာဝင်တာလေ”

“ဒီတစ်ခါ ဘာကြော်ငြာမှအဝင်မခံတော့ဘူး၊ ဒီမှာကြည့်”

ရိုတ် ဖုန်းနှစ်လုံးစလုံးကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ ဘယ်သူ့ဆက်ဦးမလဲ။ လေပွအောင် ဆက်ကြစမ်း။

“ကိုကိုမှာ ပြောစရာကောင်းက မကုန်နိုင်သေးဘူးလား”

“မကုန်သေးဘူး”

“ကဲ၊ ပြော... ဘာတွေလဲ”

“ပြောတော့မယ်နော်”

ရိုတ်က ဆောင်းမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလျက်...

“ရယ်ဒီ... ဝမ်း... တူး... သနီး”

“အို၊ ”

“အရမ်းချစ်တယ်”

လက်နက်ပေါင်းစုံကို ကိုင်ဆောင်လာသော အနင်းတစ်စုသည် ဆောင်းမျက်နှာပြင်လေးအနံ့မှာ ချီတက် စစ်ခင်းကြကုန်၏။ ထို့နောက် အချစ်တို့သည် ပေါက်ကွဲလွှင့်စင်လျက်...။

အခန်း(၃၀)

“မမ”

ဆောင်း ရောက်သည်နှင့် အိမ်ပေါ်ကို ရှေ့ဆုံးက ပြေးတက်၏။ မမကိုမတွေ့ရသေးပေ။

“ဒေါ်ကြီး... ဒေါ်ကြီး”

“ဒေါ်ကြီးရိုတ်ဟယ် ဆောင်း”

ဒေါ်ကြီး အိမ်ထဲမှထွက်လာသည်။

“ဒေါ်ကြီး၊ မမရော... မမရောဟင်”

“အမောဖြေပါဦးအေ”

ပြောရင်း ဒေါ်ကြီးက သင်ဖြူးခင်းပေးသည်။ ဒေါ်ချောစုနှင့်ရိုတ်က နောက်မှတက်လာ၏။ တက်လာလာချင်းပဲ ဒေါ်ချောစုက...

“ရေဆာလိုက်တာ”

ဟုဆိုပြီး သောက်ရေအိုးဆီသို့ တန်းသွားသည်။ ရေတစ်ခွက်ကို

မနားတမ်းသောက်ချလိုက်ပြီးမှ...

“မ... သမီးကြီးရော”

“ကဲ၊ ထိုင်ပဲထိုင်ပါဦးအေ”

ဒေါ်ချောရ အစ်မဖြစ်သူဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ထတိကြားမှာ လိပ်ရွံ့ထည့်ထားသော စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ထုတ်ပေးလျက်

“ရော!”

“ဘာလဲ”

“လှိုင်းပေးသွားထား ဖတ်ကြည့်”

“ဟင်၊ သူကရော”

“စာကိုပဲ အရင်ဖတ်ကြည့်အေ”

ဒေါ်ကြီးမျက်ရည်ပဲလာတာကို ဆောင်း သတိထားမိ၏။ မမဘာဖြစ်လို့များလဲဟဲ့ ဦးစိန်စိန်ကလေးဖြစ်လျက်၊ တုန့်ယင်နေသောလက်တို့နှင့် စာရွက်ခေါက်ကလေးကိုဖြန့်ကာ ဖတ်လိုက်၏။

သို့

ညီမလေး...

ဒီနေ့ ညီမလေးလာမယ်ဆိုလို့ မမ အရမ်းထွေးနေတယ်သိလာ။ အဲဒီထွေးရှင်စုတွေဟာ ဓရတာစုရှည်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ညီမလေး ရုတ်တရက် မမကိုဖြင်လိုက်ရရင် ဝမ်းသာခြင်းဆိုတာထက် အမှန်းတရားတွေ လောင်မြိုက်ခရုမှာနီးလို့ မမ ညီမလေးကို ချစ်ချင်းရင်မဆိုင်တာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါလို့လည်း မကောင်းဆိုချင်ဘူး။ ခွင့်လည်း ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်...

တာကြောင့်ဒီလိုပြောရသလဲဆိုရင် မမလေး၊ ညီမလေးအပေါ်

မှာ ဘာတစ်ခုမှမကောင်းခဲ့ဘူး။ ညီအစ်မချင်း မှာလိုဝန်တိုက်ထဲသွားစွေးခဲ့မိတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကံ...ကံ၏အထူးထိုတဲ့ထောင့်ထဲ မမမှားလည်သွားပါပြီကွယ်။ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းတာရဲ့အထူးဆတ်ကို ခံစားရစေခြင်းပါ။ မမကောင်းတာဆို ဘာတစ်ခုမှ မထူးခဲ့ဘူး။ လောက၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးတွေ တောက်လောင်နေခဲ့တဲ့... ခုတော့ ဘဝတစ်ခုလုံး ပြာကျလှမတတ် ဖြစ်နေပါပြီ။

သေမင်းရဲ့ခြေသံကို မှားခွင့်နေရတဲ့မမ၊ နောက်ဆုံးထွေထွေသစ်စတိုင်မီ အမေ့ညီမလေးကို တွေ့သွားချင်တယ် ညီမလေးမေ HEN ဆိုတဲ့လူသတ်ကောင်ကြီးက မမရဲ့ဝိညာဉ်ကိုဖြောင့်တစ်လှမ်းချင်းနီးလာနေပြီ...

“အို!”

ဆောင်း မျက်ရည်လေးချက်ချင်းဝေ့လျက် နှုတ်ခမ်းလေးသွေးတဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ဝေ့ဝါးလာသောမျက်ဝန်းတွေကို လက်နဲ့ပွတ်တိုက်ပစ်လျက် စာကိုဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

အဲဒါ အလှအဝနဲ့အထွေးအပါးကို မတ်မောဖက်တွယ်ခြင်းနဲ့ ရုလဒ်တွေပေါ် ညီမလေး။ မမ နောင်တမရချင်ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ဖြစ်အတွက် ခိုက်ကြွေးတို သွေးနဲ့ဆပ်ရမယ်။ အဲဒီအတွက် မမ ဖတုန်ထုပ်ဝါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ညီမလေးရယ်...

မမ ခြေနိုင်ခဲ့တာက ညီမလေးအပေါ်မှာ မမ မကောင်းခဲ့တာတွေအတွက်ပဲ။ ညီမလေးဟာ မမရဲ့ညီမလေးဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ မမရဲ့မကောင်းမှုတွေအတွက် ကောင်းပန်လှပဲခဲ့တယ်။

၂၂၆ ◻ မိုးခက်ပွင့်

ဒါပေမဲ့ ညီမလေး၊ မမတို့နှင့်မလွတ်သင့်ဘူး။

မမရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာတော့ ညီမလေးရဲ့ ဓမ္မာလေးကို တစ်ခိမ်ခိမ်ကြည့်ပြီး သေချင်တယ်။ မမတို့တွေ ချင်တယ်ဆိုရင် ညီမလေး၊ ဓမ္မရာဇကစေတီပေါ်ကို လိုက်လာခဲ့ပါ...။

ညီမလေးရဲ့
မ
သို့

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မမရယ်”

ဆောင်း အင့်ခနဲရှိုက်ပြီး လှစ်ခနဲ ထပြေးသွားလေတော့သည်။

“ဆောင်း”

“သမီး”

အနား(၃၁)

ဓမ္မရာဇကစေတီပေါ်ကို တက်နေတဲ့ ဆောင်းရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက အထစ်တွေ ကျော်နေပြီလားမသိ။ အမြင့်ကို တက်နေရပေမယ့် ညောင်ရနန်းမသိ။ ခလုတ်တစ်ချက် တိုက်လို့ကတော့ လဲပြိုကျသူရဲ့ ကံကြမ္မာက ထုမှားမဟုတ်ပေ။

ဒါပေမဲ့...။

ရှေ့ကိုတော်စိုက်နေသော ဆောင်း၊ ဘုရားပေါ်ကို ဘယ်လိုရောက်ထားခဲ့မှန်းပင်မသိပေ။ မျက်စည်တွေက အဆက်မပြတ်ကျဆင်းနေသဖြင့် အမြင်တွေက ဝေဝေဝါးဝါး။

“မမ”

“မမရေ”

တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေမည်ဆိုတာကိုသိ၍ ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ စာရွက်ကလေးက လွှင့်မပစ်ဖြစ်သေးဘဲ လက်ထဲမှာကိုင်လျက်သာ။ လေအတိုက်မှာ တလူလူလွှင့်လျက်...။

“မေ... မေ ဘယ်မှာလဲ”

မြန်ဆန်လွန်းခဲ့သည့်ခြေလှမ်းတွေက နှေးကွေးလေးလံသွားသည်။

“မေ ဘယ်မှာလဲ၊ ဝိုင်း လာပြီလေ”

ဪ... ညီမလေးအသံကိုကြားနေပါလျက် မေ ဒီမှာပါလို့ ဝမ်းသာအားရ ထွက်မပြုရဲတဲ့ဘဝပါလားနော်။ အကုသိုလ်မိဆီးလို့ ရင်မှာမီးတောက်နေရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်။

“မေ”

“ဟင်၊”

ဆောင်း ခြေစုံရပ်ပစ်လိုက်၏။ ဘုရားပေါ်ကနေ အရှေ့ဘက်မှာ ဖူးကို မျက်နှာမူ၍ ရပ်နေသူဟာ မမလား။ လေထဲမှာ ဆံပင်တွေ လှေ့လှေ့ လျက်။

“ညီမလေး၊ ရောက်လာပြီနော်”

ဆောင်း နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာ အပြုံးလေးတွေ တွဲခိုလာခိုက်။ လက်ထဲမှစာရွက်လေးကို လေနတ်သားက ဆွဲယူလွှင့်ပစ်လိုက်သည်မှာ စာရွက်လေးခမျာ လှူးရင်းလှိုင့်ရင်းပဲ ဘုရားပေါ်မှ လွင့်ကျသွားလေသည်။

“မေ”

ဆောင်း နောက်ကနေ မမခါးကိုပြေးဖက်လိုက်၏။ နွေဆိုတာ ပူလောင်ခြင်းနဲ့သန္ဓေတည်ပြီး ပူလောင်ခြင်းနဲ့မိတ်ဆွေဖွဲ့၊ ပူလောင်ခြင်းနဲ့ ရန်ဘက်အဖြစ်နဲ့ အဆုံးသတ်ရတော့မည့် သေမင်းရဲဘက်တော်သားထံ၊ ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဆောင်းကတော့... .

ဆောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း အေးချမ်းခြင်းနိမိတ်ပုံဆောင်။ စမ်းစေ့

ဖန်းတွေ မျောလာသလို ရနံ့လည်းသင်း အေးချမ်းခြင်းနှင့် ပေါင်းစက်ခွင့် ရခဲ့သူ။

ကိုယ့်အပူတွေ ကူးစက်မှာစိုးသည့်အပြင် ကိုယ့်ရဲ့လှုပ်ရပ်တွေ အတွက် ညီမလေးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့အရေး မနည်းကြီး အားမွေးနေရသည်။ ကိုယ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်လိုက်သည်။

ကိုယ့်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်လာသော မမမျက်နှာကို ဆောင်း တစ်ဆင့်ချင်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်၊”

ဖက်ထားမိသောလက်တွေက လွတ်ထွက်သွားပြီ။ နောက်သို့ နန်ဆုတ်မိသွားသည်အထိ ဆောင်း အံ့ဩရ၏။

“မင်း သိပ်အံ့ဩသွားပြီလား”

“ရှင်... ရှင်”

“မမလည်း ဘယ်လိုမှမထင်ခဲ့ဘူး”

“ရှင်က... ဆောင်းရဲ့မမ... ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ နွေထက်သာလွန်ဆိုတာ လှိုင်းဆိုတဲ့အရေး နှိုင်းခိုင်းပြီး နွေလိုပူပြင်းတဲ့ဝတ်ရုံကို ခြုံမိတဲ့သူ”

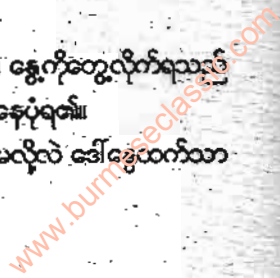
“အို၊ ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး။

ရှင်က ဆောင်းရဲ့မမ မဟုတ်ဘူး”

“ညီမလေး... ဝိုင်း”

ဆောင်း နောက်သို့ထပ်ဆုတ်သွားသည်။ နွေကိုတွေ့လိုက်ရသည့် ဘုံ သရဲကန္တအခြောက်ခံရသလို ကြောက်လန့်နေပုံရ၏။

“ရှင် ဘာတွေကလိပ်ကျပြီး ယုတ်မာဦးမလို့လဲ ဒေါ်နွေထက်သာ

လွန်၊ အေးချမ်းနေတဲ့ကျွန်မဘဝလေးကို ထပ်ပြီးအနောက်အယုတ်မပေးပါနဲ့တော့။ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်... ကျွန်မတို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေရပါစေတော့”

“မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ မမလေ”

“မပြောနဲ့... မယုံဘူး။ ရှင့်စကားတွေကို ကျွန်မ မယုံဘူး”

“ညီမလေးရယ်”

နွေ မျက်ရည်ဖြူဖြူကျရပြီ။ သူ့စကားတွေကို ညီမလေး မယုံပါလား။

“မမပြောတာတွေကို ယုံပါညီမလေးရယ်၊ မမက ညီမလေးနဲ့ မမလှိုင်းအစစ်ပါ။ ညီမလေးမှန်းမသိလို့ ညီမလေးတို့အပေါ်မှာ မမ... ဟင့်... ဟင့်”

“ဒေါ်နွေထက်သာလွန်”

“ဟင်!”

လက်ကိုဆန့်တန်းလျက် နွေကို သေနတ်နှင့်ချိန်ထားသူက သင်္ဘောတန်းခင်။

“သက်တန်းခင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက သက်တန်းခင်ပါ”

“သက်တန်းခင်... သစ္စာဖောက်မ”

“ရှင့်အတွက်တော့ သက်တန်းခင်က သစ္စာဖောက်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအပေါ်မှာတော့ သစ္စာရှိ တာဝန်သိတတ်လှတစ်ယောက်ပါ”

“တော်စမ်း! ခွေးပါးစပ်က နတ်စကားမထွက်နဲ့”

“ရှင်ကြိုက်သလိုပြောနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်အပြစ်တွေကို ဆေးကြောဖို့အတွက် နိုင်ငံတော်ကပေးတဲ့အပြစ်ဒဏ်ကိုတော့ ခံယူရမယ်။ ရှင့်အဖမ်းခံပါ နွေထက်သာလွန်”

“ဘာ!”

“ကျွန်မက ဒုရဲအုပ် သက်တန်းခင်ပါ။ ဘုန်းလှုံမိုးလုပ်ကြံခံရမှု နဲ့လက်သက်ပြီး ရှင့်ကိုမသက်လို့ ရှင်ယုံလောက်အောင်လုပ်ပြပြီး ရှင့်ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့တာပါ”

နွေ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပေါက်ထွက်လှပတတ် ဖိကိုက်ထားလိုက်နွေက သေလူဖြစ်နေပြီလေ။ သေမင်းနဲ့လက်တစ်ကမ်းအလိုမှာ ဘဝကို ထောင်ထဲမှာ အဆုံးသတ်မခံနိုင်။ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်သင့်သလဲ နွေ စဉ်းစားပြီးသားပါ။

ညီမလေးကိုကြည့်လိုက်မိစဉ် ညီမလေးနောက်သို့ လိုက်လာကြသော ဒေါ်ကြီးနှင့် ရိုတ်ကိုပါ မြင်လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့...

“သမီးကြီး”

ဒါ... အမေပေါ့။ အမေ့ကို နွေ တစ်နေရာရာမှာ မြင်ခဲ့ဖူးတာတို့ အမှတ်ရသွား၏။

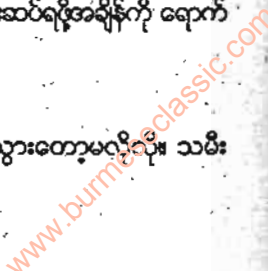
“အမေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သမီးကြီးရယ်”

“သမီးမိုက်ခဲ့သမျှအတွက် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရဖို့အချိန်ကို ရောက်လာပြီပေါ့ အမေရယ်”

“ဖြစ်ရလေ သမီးကြီးရယ်”

အမေ့ခရု မျက်ရည်ထဲမှာပဲ မျောပါသွားတော့မလိုလို့ သမီး

ဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး တစ်ခွဲနဲ့ နှင်ပိုနေတာ။

“အမေ”

“သမီးကြီး”

“အမေ့ကို သမီးကန်တော့ခဲ့ပါတယ် အမေ”

“အို... သမီးကြီးရယ်”

နွေ အမေ့ခြေအစုံကို ဦးခိုက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဒေါ်ကြီး။

“ဒေါ်ကြီးကိုလည်း နွေ ကန်တော့ပါတယ်”

ဒေါ်ကြီးပါးစပ်က ဘာသံမှထွက်မလာချေ။ ကျီတိတိနေတာဖြစ်မှာပေါ့။ နွေ ထရပ်လိုက်သည်ကို အားလုံးငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြ၏။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များဘက်သို့တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နွေ ခပ်ယုယုပြီးလိုက်သည်။ အဖမ်းခံမယ်ပေါ့။

ပြီးမှ ဆောင်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ညီမလေး”

“မမ”

ဆောင်း... မမကိုနားလည်သွားပြီမို့ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ နွေ ဆောင်း၏နဖူးလေးနှင့် ပါးပြင်လေးတွေကို နှမ်းနှိုက်ပြီး လှူချင်းပြန်ခွာလိုက်၏။

“မမ သွားတော့မယ်”

နွေ ခြေလှမ်းကျဲနှင့်နောက်ဆုတ်ပြီး ပစ္စယာအဆင့်ပေါ်သို့ တစ်ရပ်လိုက်လေလျှင်...

“ဟင်!”

“ဟာ!”

“အို...”

အားလုံး အာမေဇိုတ်သံတွေ ထွက်သွားကြ၏။ မထင်မှတ်တာကို နွေ လုပ်တော့မှာ။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့အဖမ်းခံမည်လို့ ထင်ထားခဲ့ကြတာ။ ခုတော့...

ပစ္စယာပေါ်တက်လိုက်ပြီးဆိုက်တည်းက နွေ ဘာလုပ်တော့မည်ဆိုတာကို ရိပ်မိသွားကြသည်။

“နွေထက်သာလွန်”

“သမီးကြီး... မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

“လှိုင်း... ညည်းထပ်မိုက်ပါနဲ့အေ”

နွေ ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ နောက်သို့တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့...

“တစ်ယောက်မှ ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်”

“မမ... မမ အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဆောင်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“ညီမလေး”

“မမ”

“မမ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

တီးတိုးဆိုပြီး နွေ မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ ခြေလှမ်းကိုနောက်ဆုတ်စေလိုက်သည်။ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်... မိုက်သမျှ ရနံ့တို့ မိုက်နောင်တတို့နှင့်အတူ။

“မမ”

“သမီးကြီး”

“ဟာ!”

www.burmeseclassic.com

“သွားပြီ... သွားပြီ”

နွေတစ်ကိုယ်လုံး လေဟာပြင်ထဲမှာ ယုံဝဲပြီးမှ နောက်ဆုံးသိလိုက်ရတဲ့အသိတစ်ခုသည် ကြီးစွာသောနာကျင်ခံစားမှု ဝေဒနာခိုးကြီး။

“မမ”

“ဆောင်း”

အောက်ခြေကို ငုံ့ကြည့်ဖို့ကြိုးစားနေသော ဆောင်းကို ရိုက်ကဆွဲဖက်ပြီး ခေါင်းလေးကို လက်နှင့်ဖိထားလိုက်သည်။ မရှုမလှဖြစ်နေမည့် မြင်ကွင်းကို ဆောင်းအား မမြင်စေလို။

“လှိုင်းရေ”

“သမီးကြီး”

ဒေါ်ချောစုတို့ညီအစ်မနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဘုရားပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားကြလေပြီ။

“မမ”

“ဆောင်း”

ဆောင်း... ရိုက်ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေကာ ကျသွားလေတော့

၏။

“ဆောင်း”

ခန်း(၃၂)

“ဖေဖေ”

“သား”

ဖေဖေပြန်အလာကို စောင့်နေတဲ့ရိုက်၊ ဖေဖေကိုမြင်သည်နှင့် ပုန်းခနဲခုန်ထပြီး ဖေဖေအနားသို့ရောက်သွား၏။

“အခြေအနေတယ်လို့လဲ ဖေဖေ”

ဦးပြည့်စုံလှုံ ပြုံးလျက် သား၏ပခုံးကိုဖက်လိုက်၏။

“အိုကေတယ် သား၊ ဖေဖေမှာ ဘာရောဂါပိုးမှမရှိဘူး”

“ဒါဆို... သူ”

“သားဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ ကြားရပြီ၊ ဖေဖေ အိပ်ရာထဲ လဲကျကတည်းက ဖေဖေ သူ့နဲ့အတူမနေဖြစ်ခဲ့ဘူး သား။ အဲဒီနောက်ပိုင်း သူဟန်ပိုးသက်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာ။ ဟန်ပိုးသက်က အဲဒီရောဂါနဲ့ဆုံးသွားတာ တဲ့ သားရဲ့”

“တော်ပါသေးရဲ့ ဖေဖေရယ်”

ရှိတ် အခုမှ စိတ်အေးသွားသလို သက်ပြင်းလုံးကြီးကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ နွေထက်သာလွန်မှာ HIV ဖိနှိပ်နေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ရှိတ်... ဖေဖေအတွက် စိုးရိမ်မှုတွေ ပိုခဲ့၏။

ဒါကြောင့်...

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဖေဖေကို သွေးသွားစစ်ကြည့်ခိုင်းလိုက်တာ။

အခု...

ဖေဖေမှာက ဘာရောဂါပိုးမှမရှိဘူးတဲ့။ ဒါပေါ့လေ။ ကောင်းတဲ့လူကိုတော့ ဘုရားက ကယ်မှာပဲ။ မကောင်းတဲ့သူကိုလည်း မကောင်းတဲ့အတိုင်း ပယ်ပစ်မည်သာ။

“စိတ်အေးသွားရပြီဆိုတော့ သားပြန်တော့မယ် ဖေဖေ”

“ပြန်လေ... သား။ ခြောက်... ဒါနဲ့ ခဏအနည်း”

ရှိတ် ဖေဖေဘက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ဖေဖေက အညှို့ရောင်ကတ္တီပါဘူးလေးကိုထုတ်ကာ...

“ရော့ သား”

“ဘာတွေလဲ ဖေဖေ”

“သားမေမေဝတ်ခဲ့တဲ့ စိန့်တစ်ဆင့်စား။ ဒီအထဲမှာ အကုန်စုထည့်ထားတယ်။ သမီးလေးအတွက် ဖေဖေပေးတာ”

“Thank you...ပါ ဖေဖေ”

“သေသေချာချာထည့် ထွက်ကျနေဦးမယ်”

“သား... ကလေးမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့”

ရှိတ်က ဘူးလေးကို ဆောင်ဆီအိတ်ထဲသို့ သေသေချာချာထည့်လိုက်၏။

“အိမ်က ထွက်မပြေးပါဘူး သားရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်လောနေတာလဲ”

ရှိတ် ဖေဖေကိုမျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး ဟဲခနဲရယ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေကလည်း သိရဲ့နဲ့၊ မိုးချုပ်နေပြီ”

“မွေးကောင်လေး”

“ဆောင်းစိတ်မချဖြစ်ပြီး မျှော်နေမှာ။ အဲဒါကိုပြောမလို့”

“အေးပါ... အေးပါ”

ဖေဖေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ရှိတ် အပြေးသောခဲ့တော့သည်။ ခုလောက်ဆို ဆောင်း မျှော်နေရှာရောမည်။ သူ့ခမျာ အားငယ်နေရှာမှာပေါ့။ အရင်တုန်းက အိမ်မှာ လူတွေက စည်းစည်းလုံးလုံးနေခဲ့ကြတာ။

အခု...

သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ပြီးကတည်းက မမသလင်းက ရှိတ် အရင်နေခဲ့တဲ့တိုက်မှာ သွားနေသည်။ အမေက သူ့သမီးကြီး ခေါင်းချသွားတဲ့ အရပ်မှာပဲ နေချင်သည်ဆိုကာ ပုဂံမှာ ကျန်ခဲ့၏။ ဒါကြောင့် အိမ်မှာ ရှိတ်ရယ်၊ ဆောင်းရယ်၊ ဒေါ်ဝကြီးရယ်၊ ဒီသုံးယောက်ပဲ ရှိတော့သည်လေ။

ရှိတ် ဆောင်းအတွက် စားစရာတစ်ခုခုဝယ်သွားမည်ဟု စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ကားကိုထိုးရပ်ပြီး ဆင်းလိုက်စဉ်...

“ဟယ်! အဆိုတော် ဂစ်တာရှိတ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီဆိုင်မှာ တစ်ခုခုစားမလို့လား။ ကျွန်မတို့ညှို့ပါရစေ။ ကျွန်မ

တို့က ရှိတ်ရဲ့ပရိတ်သတ်တွေပါ”

“ဟဲ့... အားတော့ နာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာမှမစားဘူး ခင်ဗျာ၊ ဝယ်သွားမှာ။ အိမ်ရောက်မှ ဇနီးနဲ့အတူတူ စားမှာဗျ”

“ရှိတ်က မိန်းမကို တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်နော်”

“တာနောယကလို့မျိုးပေါ့ဗျာ”

ရှိတ်စကားကြောင့် ကောင်မလေးတွေ ရယ်ကြလေ၏။ ကိုယ့် ပရိတ်သတ်ဆိုတော့ အလွှာပ သလွှာပစကားတွေကို ဆိုနေရသေးသည် နှင့် အချိန်နည်းနည်းလင့်သွားသည်။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့...

“မိန်းမရေ”

အော်ခေါ်ပေမယ့် ဆောင်းကိုမတွေ့ရဘဲ ဒေါ်ဝကြီးကိုပဲ ဧည့်ခန်း ထဲမှာ အငုတ်သားထိုင်နေတာ တွေ့ရ၏။

“ဒေါ်ဝကြီး... ဆောင်းရေ”

“အခန်းထဲမှာ နေမှာပေါ့ သားရဲ့၊ သူ့ဘာဖြစ်လာတယ်မသိဘူး”

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သားကိုကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး လိုက်သွားတာ၊ ပြန်လာတော့ တစ် ယောက်တည်း ဒေါ်ကန်လာပုံရတယ်”

ရှိတ်... အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ အခန်းရှေ့ကို ရောက်တော့ တံခါးပိတ်ထားတာကို တွေ့ရ၏။ ဆောင်း သူ့ကိုလာကြိုတာ မတွေ့လို့ စိတ်ကောက်နေတာပဲဖြစ်ရမည်။

“ဆောင်းရေ... ကိုကိုပြန်လာပြီ၊ တံခါးဖွင့်ဦး”

အထဲမှ ဘာတုံ့ပြန်သံမှမကြားရ။

“ဆောင်း”

“ခုန်း၊ ခုန်း၊ ”

“ဆောင်းရေ”

“ခုန်း၊ ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ချစ်ခနဲပွင့်သွားသောတံခါးကြားမှာ ဆောင်းမျက်နှာလေးက ဝူ

ပုပ်ပုပ်။

“ကိုကို စားစရာတွေ ဝယ်လာတယ်၊ လာ... စားလိုက်ဦး”

“မစားဘူး”

“ဟာ၊ ဆောင်း”

ဆောင်းက တံခါးပြန်ပိတ်မလို့ လုပ်လေသဖြင့် ရှိတ်ကိုယ်တစ် ခြမ်းတိုးဝင်ပြီး ဆောင်းလက်ကိုဆွဲထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ တစ်ကိုယ်လုံး အခန်းထဲရောက်အောင် တိုးဝင်လိုက်၏။

“ဆောင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“ဆောင်းရယ်... အဲဒီလိုကြီးတော့ မလုပ်နဲ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ ပြော၊ ကိုကိုဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ စိတ်ကောက်တာဆိုရင်လည်း ကောက်ရ တဲ့အကြောင်းရင်းကိုသိမှ ကိုကိုချော့လို့ရမှာပေါ့။ ခုတော့ ဘုမသိဘမသိ နဲ့ ကိုကိုမနေတတ်ဘူး”

ဆောင်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အင်္ကျီရှေ့ရင်ဘတ်ဖဲပြားလေးသ် မှ ကျနေသောကြိုးနှစ်ချောင်းကို လက်နှင့်လိမ်ပတ်နေ၏။

“ဆောင်း”

“မသိဘူး”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းက တစ်ဖက်သို့ ရွှေသွားလေသဖြင့် ရှိတ်က ရွှေလိုက်သည်။ ပြီး... ဆောင်းကိုယ်လေးကို သိမ်းဖက်လိုက်၏။

“ဖယ်စမ်းပါ၊ လူကိုလာမဖက်နဲ့၊ စောစောကတော့ လူကိုဧကန် မမြင်ရလောက်အောင် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရယ်လို့မောလို့”

ရှိတ် ဒီလောက်ဆို ဆောင်းစိတ်ကောက်တဲ့အကြောင်းရင်းကို သိပြီ။

“ဆောင်းရယ်... ကိုယ့်ပရိတ်သတ်က လာနှုတ်ဆက်တာကို ကိုကိုက ရယ်ပြီးပြန်စကားမပြောလို့ နှုတ်ခမ်းကြီးစုပြနေရမှာလား”

“စုပြပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်လိုစုပြရမလဲ... ဆောင်း သင်ပေး”

ဆောင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို ဖျိုသိပ်လိုက်ရတာကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို အတင်းစေ့ပိတ်ထားရသည်။ ဆောင်း အဲဒီလောက်ထိ သဝန်မကြောင် တတ်ပါဘူး ကိုကို။ ကိုကိုကိုချစ်လို့ စတာပါဆိုရင် ကိုကို ဘာပြောမှာလဲ။

“ဟော့ သင်ပေးလေ”

ရှိတ်က ငုံ့ထားတဲ့ဆောင်းမျက်နှာလေးကို အမိအရလိုက်မိကြည့်ပြီး...

“ရယ်ချင်ရယ်လေး ဘာလို့ရှုပ်ထားရတာလဲ၊ ရယ်သောသူသည် အသက်ရှည်၏တဲ့”

“မရယ်ပါဘူး၊ ဘာလို့ရယ်ရမှာလဲ”

“ဒါဆို ကိုကိုပြောမယ်၊ နားထောင်”

“ဘာလဲ”

“ကိုကိုဘဝမှာ ဟောဒီ ဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတွေ့ရင် ကိုကိုနှလုံးသားတွေ အူတွေအသည်းတွေ အချစ်တွေ အားလုံးအားလုံး ကွာ... ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဆောင်းဆိုမှာပဲ ပုံအင်ထားပြီး သား”

“တကယ်နော်”

“အကယ်... တစ်ထောင်၊ တစ်သောင်း၊ တစ်သိန်းဗျာ”

ဆောင်းမျက်နှာလေးပေါ်မှာ ပကတိ ရွှေရောင်လင်းတဲ့ ပန်းခင်းကလေး ဖြစ်တည်သွားလေသည်။

ကျောခိုင်းထားတဲ့ဆောင်းကိုယ်လေးကို ရှိတ် သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်၏။ ဆုံစည်းမိကြသော မျက်ဝန်းနှစ်စုံမှာ အချစ်ကဗျာတွေကို အထပ်ထပ်ရွတ်လို့၊ နှလုံးသားက စိမ့်ဝင်စီးဆင်းလာသော အကြင်နာ ရေစီးသံလေးများသည် ရင်ဘတ်တွေကို တဒိတ်ဒိတ်တိုးခုန်စေလျက်။

“သင်ပေးလေ”

“ဘာလဲ”

“နှုတ်ခမ်းစုနည်း”

“မသင်ပေးပါဘူး”

“ဒါဆို ကိုကိုသင်ပေးမယ်၊ ဒီမှာကြည့်”

“အာ... ကိုကိုနော်”

လူလည်ကုသွားတဲ့ ရှိတ်ရင်ခွင်မှာ ဆောင်း ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

“တတ်ပြီလား”

“ကိုကို မကောင်ဘူးကွာ”

“အဲဒါ ကိုယ့်မိန်းမကို အရမ်းချစ်လို့ သင်ပေးတာ”

“စားစရာတွေ ဝယ်လာတယ်ဆို၊ သွားစားရအောင်”

“မစားချင်တော့ဘူး”

“ဆောင်း ဗိုက်ဆာနေတာ ကိုကို့ရဲ့”

ရှိတ် ဆောင်းကိုစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ဆောင်းဗိုက်ထဲမှ ဂွီအနံ့ မြည်သံကြောင့် တကယ်ဆာနေရှာပါလားဟုတွေးကာ...

“ဒါဆိုသွားမယ်လေ”

ဟုဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား ထရပ်လိုက်ကြပြီးမှ ရှိတ် ဆောင်းရဲ့ ခါးလေးကိုဖက်လိုက်ကာ...

“အလကားတော့ မကျွေးချင်ဘူးကွာ”

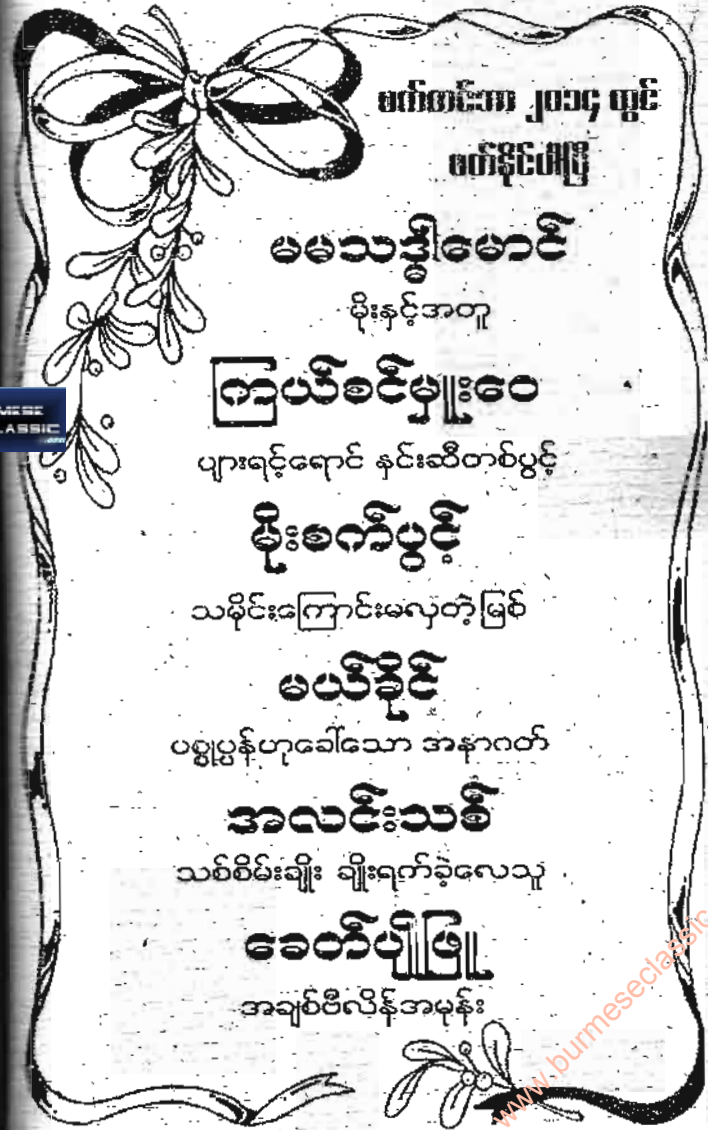
“ဟင်”

ဆောင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက ခေါင်းငုံ့ကာ သူ့ပါးကို လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။ ဆောင်း လိုလားစွာနှင့် သူ့ပါးတစ်ဖက်ကို အနမ်းလက်ဆောင်ပေးလိုက်တော့...

သူကပြောသည်မှာ...

“ကိုကို့ရဲ့အတိတ်ကို မတွေးနဲ့၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့အနာဂတ်အားလုံးကို ဆောင်းပိုင်ဆိုင်တယ်။ ကြိုက်သလို ခြယ်လှယ်စိုးမိုးပေးတော့” တဲ့။ ။

ပရိတ်သတ်များကို ထာစရလေးစားလျက်...

မက်စင်တာ ၂၀၁၄ တွင်

မက်နိုင်ပါပြီ

မမသဒ္ဓါမောင်

မိုးနှင့်အတူ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပျားရင့်ရောင် နင်းဆီတစ်ပွင့်

မိုးခက်ပွင့်

သမိုင်းကြောင်းမလှတဲ့ မြစ်

မပယ်ခွင့်

ပစ္စုပ္ပန်ဟုခေါ်သော အနာဂတ်

အလင်းသစ်

သစ်စိမ်းချိုး ချိုးရက်ခဲ့လေသူ

ခေတ်ပျိုဖြူ

အချစ်ဗီလိန်အမုန်း

www.burmeseclassic.com